

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PROMISE ME THIS

KARLA SORENSEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PROMISE
ME
THIS

A Wilder Family Novel

KARLA SORENSEN

Bana Söz Ver

Bir Wilder Ailesi Romanı

Karla Sorensen

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Sonsöz](#)

[Ian ve Harlow'dan daha fazlasını](#)

[ister misiniz? Poppy'nin](#)

[hikayesine bir göz atmak ister](#)

[misiniz? Wilders hakkında daha](#)

[fazla bilgi ister misiniz?](#)

[Wilder Aile Ağacı](#)

[Ayrıca yazan: Karla](#)

[Sorensen Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

*Bizi iliklerimize kadar tanıyan dostlarımıza.
Kusurlarımızı görüp bizi yine de sevenlere.*

Önsöz

Ian

Çok uzun zaman önce oyun parkında

Soğuk rüzgâr yanaklarımı kesiyordu ve herkesi kovalayan o pislik çocuktan bir kartopu daha yemek istemediğim için kaydırağın arkasına saklandım ve kendimi küçültmeye çalıştım. Kaydırağı geçtiği anda onu arkadan yakalayacaktım.

Bunu bir keresinde arka bahçede kardeşime yapmıştım, çok kızmıştı ama bir daha beni böyle kovalamamıştı. Botlarım kabarık karda çentikler açarak geri geri gittiğimde arkamda birine çarptım.

"Tüh, pardon," dedim, kim olduğunu görmek için döndüm.

Küçüktü, benden çok daha küçüktü ve ilk fark ettiğim şey bana bakan kahverengi gözleriydi. Büyük ve korkmuşlardı, bu yüzden siyah eldivenlerimle tuttuğum kartopunu hızla düşürdüm.

"Sana atmayacaktım," dedim çabucak. "Brady içindi."

"Biliyorum," dedi. Sonra bütün vücudu ürperdi. "Beni de daha önce yakaladı."

"Bu yüzden mi saklanıyorsun?" diye sordum. Küçük göğsümü kabarttım. "Çünkü onu senin için haklayacağım. İyi bir kolum var ve ondan daha iriyim."

Kız gülümsedi. "Hayır, ama buraya döndüğümde rüzgârdan uzakta olacağım."

Başka bir sınıfta olduğu için adının ne olduğundan emin değildim. Saçları uzundu ve gülümsemesi beni mutlu ediyordu. Ön dişlerinden biri eksikti. Ben henüz benimkini kaybetmemiştim ama gevşeyip gevşemediğini anlamak için dilimle oynattım. Çıplak elleriyle eşofmanını vücuduna daha sıkı sarmıştı.

Burnum biraz akıyordu, bu yüzden yepyeni montuma bakarken eldivenimin arkasını altına sürttüm. Serindi - geçen yıl giydiğimden *çok* daha serindi. Cameron da ben de bu yıl yeni montlar almıştık çünkü "ot gibi büyümüştük", ne demekse artık. Parker'da elden düşme montlarımız vardı ve herkes bunun en küçük olmanın en kötü yanı olduğunu bilirdi. Benimkinin arkasında parlak sarı ve siyah bir desen, içinde de tüylü bir astar vardı. O kadar koşuşturmadan sonra biraz sıcak basmıştı.

Onunki neredeydi?

"Ceketini mi kaybettin?" diye sordum. "Aramana yardım edebilirim."

Gözleri kocaman, yanakları soğuktan kıpkırmızıydı ve Brady'nin kartopu yüzünden saçlarının birbirine karışmış uçlarına birkaç parça kar yapışmıştı. Bunu fark ettiğimde midem ısındı ve kendi etrafında dönmeye başladı, çünkü neden kendisinden daha küçük kızları kovalasın ki?

"Henüz bir tane yok," dedi, o büyük, güzel gözlerini kara çevirerek. "Annem soğuğu bu kadar erken beklemiyordu ve babamın bir sonraki maaş çekini beklemek zorundayız."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için başımı sallamakla yetindim. Kaydırağın yanından koşan çocukların çığlıklarını ve feryatlarını duydum.

Çizmelerimi karda ilerletirken, pembe çizmelerinin üstünden plastik bir market poşetinin kenarının dışarı çıktığını fark ettim. "Bayan Bartholomew'un sınıfında mısın?" diye sordu.

Botlarından çıkan çantaya bakarak başımı salladım.

Midem yine tuhaf hissetti. Brady'nin onu kartopuyla sırtından vurduğunu düşündüğümdeki kızgınlık hissi değil. O çocuktan gerçekten nefret ediyordum. Bu farklı bir komiklikti. Onu böyle soğuk görmek beni... üzdü.

Annemin bize her zaman söylediği bir şeyi düşündüm. *Dünyanın tüm sorunlarını tek başımıza çözemeyiz, ama küçük, güzel bir şey bile birinin dünyasını değiştirebilir.*

Dişlerimi bir çapa gibi kullanarak eldivenlerimi ellerimden çıkardım ve ona doğru ittim. "Al. Bunları giyebilirsin."

Eldivenleri göğsüne bastırdı ve ağzı bir karış açık bana baktı. "Eldivenlerini alamam."

Omuz silktim. "Elbette alabilirsin. Fazladan var."

Yavaşça küçük elleriyle çekiştirdi ve ona çok büyük gelmelerine rağmen bana o küçük gülümsemeyi yaptı ve ben de kendimi biraz daha iyi hissettim. Kaydırağın altından bir rüzgâr geçti ve yine titredi.

Ne yaptığımı anlamadan ceketimin fermuarını çekip açtım. "Al," dedim. "Teneffüs bitene kadar seni sıcak tutabilirim."

Saçları yüzüne dökülmüştü ve eldivenleriyle saçlarını itti. "Adını bile bilmiyorum," dedi kaşları havaya kalkmış ve yüzünde komik bir ifade belirmişti.

"Ben Ian," dedim ona. "Ian Wilder."

Tekrar titrediğinde gözlerini kısıtı ve bana doğru kaydı. Kollarını göğsünde kavuşturarak bana sıkıca sarıldı ve dikkatlice paltomun kenarlarını birbirine kapattım. Alnı çeneme değdi ve kalbim deli bir davul gibi çarpmaya başladı.

"Adın ne senin?" Ona sordum.

Derin bir nefes aldı ve titremesi nihayet durdu. "Ben Harlow Keaton." Harlow. Biraz komik bir isimdi ama hoşuma gitmişti.

"Bu artık arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor?" diye sordu, bana bakabilmek için başını yana eğerek.

"Elbette," diye omuz silkerek cevap verdim. "Çok fazla arkadaşım yok. Sadece kardeşlerim var. Gerçi bazen beni rahatsız ediyorlar."

Kıkırdadı. "Kız kardeşim de beni rahatsız ediyor. Sanırım seninle arkadaş olmak isterim. Sen kartopu atmıyorsun ve hiçbir kızı ittiğini görmedim."

Alay ettim. "Asla olmaz."

Harlow kollarını belime doladı ve öğretmen içeri girmemiz için düdük çalana kadar öylece durduk.

O sıraya girmek için koşmadan önce hiç düşünmeden montumu çıkardım. "Al, neden sende

kalmıyor?" Gözleri kocaman oldu ve birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Al şunu," dedim. Ama hareket etmedi, ben de eldivenli ellerine tutuşturdum. Yavaşça kendine doğru çekti, sanki daha önce hiç palto görmemiş gibi bakıyordu.

"Eve bununla gelmezsen başın belaya girmez mi?" diye sordu, siyah ve sarı kumaşı göğsüne bastırarak. "Hayır."

Utangaç bir gülümsemeyle elbiseyi kollarının üzerinden çekti ve elbise ona o kadar büyük geldi ki dizlerine kadar geldi.

Eldivenlerimi bana geri verdi ve bir kez daha gülümsedik. "Teşekkürler Ian," dedi. "Daha önce hiç bir arkadaşım benim için böyle bir şey yapmamıştı."

Göğsümü tekrar şişirdim ve biraz daha dik durdum. "Söz veriyorum, ben yanında olduğum sürece asla üşümeyeceksin," dedim ona elimden geldiğince ciddiyetle çünkü palto gittiğinde titrememek için kendimi zor tutuyordum. Ama ben bir *erkektim*, bu yüzden asla belli etmeyecektim.

O kadar büyük gülümsedi ki dışındaki boşluğu gördüm.

Düdük tekrar çaldı ve Harlow koşmaya başladı.

Brady arkamdan fırladı ve bir kartopuyla sırtıma vurdu. "Oooh, ona sarılıyordun," diye alay etti. "Ian'ın bir kız arkadaşı var."

Eğildim ve kocaman bir avuç kar toplayıp döndüm. Eğilmeye çalıştı ama tam çenesine isabet ettirdim. "Hey," diye sızlandı. "Yüzüne vurmaman gerekiyordu."

Paltosunu tuttum ve onu daha yakına çektim. "Kızlara kartopu atmayı bırak Brady, ben de yarın senin suratına kartopu atmayayım."

Başını salladı ve elimden kurtulup kaçmaya başladı.

Sınıf sırasına doğru yürüdüm ve en sonda yerimi buldum. Oyun alanının karşısından, paltomun içinde güvenle saklanmış olan Harlow bana el salladı ve donuyor olmama rağmen yol boyunca gülümsedim.

Bölüm 1

Harlow

Bekâr bir kadın olarak -ve geçen haftaya kadar New York'ta ikamet eden biri olarak- birinin bana baktığı anlara dair içgüdülerim oldukça gelişmişti. Ensemdeki tüm küçük tüyler diken diken olurdu ve metroda olsaydım, bir kutu biber gazı almak için kocaman çantamı karıştırabilirdim.

Ancak Sisters, Oregon'a geri döndüğümüzde, herhangi birinin tüm dikkatinin en olası suçlusu, *"Acaba bu Estelle ve Robert'ın en küçüğü mü, birkaç yıl önce bir çocuğu olduğunu ve hamile olduğunu öğrendiğinde babasından bir daha haber alamadığını duydum"* gibi bir şey olurdu.

Eğer bakışın ardındaki sebep buysa, sırtıma bantlanmış bir tabelayla dolaşmak daha kolay olurdu.

Evet, ben Estelle ve Rob'un en küçük, daha az mükemmel

kızıyım. Evet, ben bekar bir anneyim.

Evet, seri katiller hakkında kitaplar yazıyorum, annem çok üzülüyor.

Evet, Manhattan'da kiralar pahalı olduğu için şehre geri dönmek zorunda kaldım, kızım ailesinin yanında yaşamak için yalvardı ve maalesef kitaplar kendi kendine yazılmıyor.

Bu bakış yüzümün yan tarafına bir ağırlık gibi çökmüştü ve kahveden kaçmamak için tırnaklarımı avuçlarımın içine kıvrırmak zorunda kalmıştım. Ama şehirde geçirdiğim son iki hafta boyunca yeterince içe kapanmıştım ve içe kapanık birinin bile ailesinin evinde saklanma sınırları vardır.

Telefonum elimde vızıldadı ve ekrana baktım, kızımın adını görünce gülümsedim. Sadece önceden onaylanmış numaralara mesaj gönderebilen şu çocuk telefonlarından almıştı ve on yaşında olan Sage artık mesaj gönderebildiği için kendini evrendeki en havalı insan gibi hissediyordu.

Sage: Hiiiiii

Ne haber, düğün çiçeğim? Kuzenlerinle eğleniyor musun?

Evet. Saklambaç oynadık ve kızlarına tekmeyi bastım. İş yerlerini seçmeye gelince hiç hayal güçleri yok.

Ben: Sage...

Üzgünüm. Kızlarına tekmeyi bastım.

Sage: Rachel Teyze seni istediğin zaman alabileceğimizi söyledi, ben de ona istediğin zaman gelebileceğimizi söyledim çünkü kahve dükkanlarında konuşuyormuş gibi yapsan da hiçbir zaman sözlerini bitiremiyorsun.

Alınma.

Nefesimin altında inanmayan bir kahkaha attım. Çocuk on yaşındaydı ve on sekiz yaşına girmek üzereydi ama söylediklerinde haklılık payı yoktu. Görünüşe göre, muhtemelen hayal kırıklıklarının boğucu ağırlığından olsa gerek, ben de ailemin evinde kelimelerle konuşamıyordum. Bu da odaklanmamı biraz zorlaştırıyordu.

Ama Sage, her zamanki gibi, bir tanesinde çiviledi. Bütün öğleden sonra kafenin arka köşesinde oturduğum, her şeyimle darmadağın olmuş masada gerçekten de uğursuzca yanıp sönen bir imlece sahip bir dizüstü bilgisayar ve stresimin her zerresini barındırıyor gibi görünen boş bir belge duruyordu.

Sage'i bu stresten ne kadar korumaya çalışsam da bu neredeyse imkansızdı. On yıl boyunca dünyaya karşı ikimiz olduğumuz için beni çok iyi tanıyordu.

Ben: Alınmadım, sevgili çocuğum. Hazır olduğumda sana bir mesaj göndereceğim.

Sage: Tamam. Seni bin kere seviyorum.

Ben: Seni milyon kere seviyorum.

Telefonumu tekrar bir kenara koyup, güler yüzlü çalışanlar içecekleri hazırlarken ve sipariş kuyruğu yavaş yavaş azalıp sadece ben ve bir kişi daha kalırken sessizce iç geçirdim. Yine de beklemeye aldırmadım. Kahve dükkânı New York

standartlarına göre yoğun değildi.

Yeterince dikkatli dinlediğimde, etrafımda gerçekleşen konuşmalardan parçalar koparabiliyordum.

"Buna inanmadım," dedi solumdaki biri. "Onun bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu sanıyordum. Bahse girerim karısı yüzünden alamamıştır."

Sağımda. "Sadece ona sor. Sormazsan nasıl hissettiğini asla bilemezsin."

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldandı. "Son üç yıldır bir kız arkadaşın var ve seni ilk randevuna zorla götürdü. Hiç ilk hamleyi yapmak zorunda kalmadın."

Hafifçe gülümsedim. Yabancıların etkileşimlerine kısaca daldığınızda bağlam gerçekten önemli değildi.

Kulak misafiri olmak bunu ifade etmenin korkunç bir yoluydu, bu yüzden bunu yazar olmanın doğal bir yan etkisi olarak görmeyi seviyordum. İnsan etkileşimini incelemek için bir parçasıydı çünkü kelimenin tam anlamıyla her şey bir fikri ateşleyebilirdi. Ve lanet olsun ki beynimin biraz kıvılcıma ihtiyacı vardı.

Tam bunu düşünürken, kısık sesle konuşmasına rağmen bir kadın sesi diğer gürültüleri bastırdı.

"Sana söylüyorum, bu o," dedi kısık ve ısrarcı bir sesle. "Redmond'dayken bunu sana söylememiş miydin?" Uzun bir duraklama. "Hayır, hiçbir şey söylemediğini biliyorum ama belki de onun geri döndüğünü *bilmiyordur*. Ona mesaj atacağım." Bir duraklama daha. "Karışmıyorum, Ivy. *Düşünceli* davranıyorum."

Örümcek hislerim sadece karıncalanmıyordu. Kulağımda bangır bangır bir siren vardı.

Bir aydan biraz daha uzun bir süre önce, Sage ve ben bir hafta sonu ailemi ziyarete gitmiştik çünkü kısa bir deneme yapmadan buraya geri taşınmayı kabul etmemin hiçbir yolu yoktu. Ancak kızımın ülke dışına taşınmak için yalvarması uzun sürmedi; birkaç kuzen ve bir çift büyükanne ve büyükbabanın cazibesi (ne kadar eğlencesiz oldukları önemli değildi) onun için görmezden gelinemeyecek kadar fazlaydı. Ve o hafta sonu ziyaretinde, tüm işlerimi komşu Redmond kasabasında hallettim çünkü herhangi bir bakışla, dedikoduyla ya da bunca yıl sonra neden Sisters'a geri döndüğümle ilgili spekülasyonlarla uğraşmak istemiyordum - özellikle de bunun sadece bir haftalık bir anlaşma olduğu ortaya çıkarsa.

İçecek siparişimi sabırla bekleyerek bakışlarımı ileriye çevirdim, çünkü günahkâr miktarda krem şanti ve tarçın içeren balkabağı baharatlı kahve vaadi, kim olduğumu düşündüğü kişi olup olmadığını anlamaya çalışan cehennemim kim olduğunu anlamamı engellemek için yeterliydi.

Şişirilmiş bir benlik duygusu değildi; tüm işaretler bu gizemli kadının benim hakkımda Ivy adında başka bir gizemli kadınla konuştuğunu gösteriyordu.

Sisters'da bir Ivy tanıyor muydum?

Yorgun beynimden arta kalanları bir araya getirdim ve bir şey bulamadım.

Gerçek şu ki, Sisters'ta kimseye yakın değildim. Taşınmadan önce yakın olduğum tek kişi de benim kadar uzun süredir şehir dışındaydı. Yani bahsettiği kişi Ian Wilder olamazdı - çocukluğumun en iyi arkadaşı, gençliğimin kahramanı ve gerçekten güvendiğim tek adam.

Bildiğim kadarıyla hâlâ Londra'yı evi olarak gören adam.

Onu düşündüğümde kaburgalarım biraz sıkıştı ama yavaş bir nefes alıp bunu bir kenara ittim.

Bu örümcek hissinin yanı sıra, öldürücü bir saçmalık ölçerim de vardı ve eğer bakışlar ürkütücü bir adamla el ele gelirse, ikisinin birlikte çılgık atması çok yaygındı. Ama bu öyle değildi. Dikkatin üzerimde olduğunu hissettiğim andan itibaren bunun kötü bir şey olmadığını anlamıştım.

Ama şimdi, duyduğum konuşmayla birlikte, *onun* tam olarak kim olduğunu ve *adamın* kim olduğunu merak etmek zorundaydım. Tezgâhın arkasındaki parlak gözlü barista başını kaldırıp sırayı taradı.

"Harlow?"

Bir adım öne çıktım ve kibar bir gülümsemeyle fincanı kabul ettim. "Teşekkür ederim," dedim.

Fincanı dudaklarıma bastırarak ilk yudumu aldım ve döndüm, sonra kendimi koyu kestane rengi saçları ve geniş bir gülümsemesi olan çok güzel genç bir kadınla yüz yüze bulduğumda ağız dolusu krem şanti ve kahvede hemen boğuldum.

Ben öksürürken yüzü buruştu. "Çok özür dilerim," diye bağırды. "Seni korkutmak istememiştım."

Nefes borum tıkanığında gülümsemeyi başardım. "Sorun değil. Balkabağı baharatı ve çok fazla çırpılmış krema yüzünden öleceğimi sanmıyorum."

Güldü ve açık bir merakla yüzümü inceledi. "Siz... Harlow Keaton mısınız?" diye sordu. Sonra yüz ifadem tereddütümü biraz ele vermiş olmalı ki tekrar konuşmak için acele etti. "Adını söylediğini duydum ve ondan önce sen olup olmadığından emin olamadım. Muhtemelen beni tanımayacaksın. Sen kasabadan ayrıldığında ben küçüktüm."

Doğrudum ve yüz hatlarını bir kez daha gözden geçirdim. Onunla ilgili bir şey zihnimin arkasındaki bir ipliği çekiştiriyordu.

Gülümsemesinin şekli. Saçının rengi. Gözleri. "Vay anasını," diye fısıldadım. "Sen bir Wilder'sın, değil mi?"

Elini uzattı. "Suçluyum. Ben Poppy," dedi. "Seni resimlerden tanıdım." "Biliyor musun, şu ana kadar kendimi hiç yaşlı hissetmemiştim," diye itiraf ettim. "Bunun için teşekkürler."

Yine güldü. Ama bu tatlı, alçakgönüllü bir gülüştü ve yeni insanlara karşı kuşkuculuğum derinlere kök salmış olsa da, kendimi ona karşı bir parça bile kuşku duyamadım. ~~Özkes buldum~~

Arsivi - <https://rantey.org>

"Seni Redmond'da mı gördüm?" diye sordu. "Kardeşimin kız arkadaşıyla alışveriş yapıyordum ve sen olduğuna yemin

edebilirim." Wilder ailesi çok büyük olduğu için Poppy'nin erkek kardeş sıkıntısı yoktu. Eğer doğru hatırlıyorsam, dört tane vardı. Biri

Dilimin ucunda hangi kardeşimin kız arkadaşı olduğunu açıklığa kavuşturma isteği dans ediyordu, ama yuttum. Bunca zaman sonra Ian'ın bekâr olmasına imkân yoktu.

"Olabilir." Masamı işaret ettim. "Oturmak ister misin?"

Bilgisayara ve bir yığın deftere baktı. "Çalışıyor musun? Bölmek istemem."

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Çalışıyormuş gibi yapıyorum," dedim. "Kahve, bol miktarda şekerin işe yarayıp yaramayacağını görmek için umutsuz bir girişimdi. Muhtemelen kız kardeşimin beni almasını sağlamalıyım çünkü bu olmayacak."

Poppy'nin yüzü aydınlandı. "Seni bırakabilirim. Ben de zaten gitmek üzereydim, arabada arayı kapatırız."

İçkimden dikkatli bir yudum alırken, sözlerindeki ve gözlerindeki samimiyeti tarttım ve Tanrım, ciddiye. Manhattan'da arabasız olmak normaldi, ama burada biraz daha fazla hokkabazlık gerektiriyordu ve işte beni çocukluğundan beri görmemiş olan bu kadın... sırf eskiden kardeşiyle arkadaş olduğum için beni gezdirmeye istekliydi.

Küçük kasabalar tamamen farklıydı ve ben hâlâ tam olarak

alışmamıştım. "Emin misin?" diye sordum.

"Memnuniyetle."

Günümdeki ani değişimden dolayı başım dönerken dizüstü bilgisayar çantamı topladım ve omzuma attım. Kız kardeşime, oyunlarını bitirdiklerinde Sage'i bizinkilerin evine bırakabileceğine dair kısa bir mesaj attım ve cep telefonumu çantamın ön cebine yerleştirdim. Poppy kapının yanında bekliyordu, yüzünde minik bir gülümsemeyle telefonuna dokunuyordu.

Elimde kahvemle yaklaştım, telefonunu hızla bir kenara bırakıp çok masum bir ifade takındığında gözlerim kısıldı.

"Bu bakış beni neden geriyor?" diye sordum.

Sırıttı. "Olmamalı. Sadece birkaç mesaj göndermem gerekti. Birincisi, Ivy'ye haklı olduğumu bildirmek için."

Onu kafeden çıkarken takip ettim, kapının üstündeki zil hafifçe çalıyordu. "Kardeşinin kız arkadaşı mı?"

Poppy başıyla onayladı. "Cameron'ın, eminim onu hatırlarsın. Kasabada yeni olduğu için ona sürekli herkesin geçmişini anlatmak zorunda kalıyorum."

Kıkırdadım. "Wilder ailesi yeni gelenler için bir broşürle gelmeli."

Poppy'nin sırtı bulaşıcıydı ve geniş gülümsemesinde anne babasının ve kardeşlerinin ipuçlarını gördüm. Elimi koluna koyarak yürümeyi bıraktım. Gözlerinde bir soruyla bana döndü. "Baban için üzgünüm," dedim. "Seni görür görmez bu konuyu açmalıyım."

Birine kederi hatırlatıldığında yüzün değişmesinin kendine özgü bir yolu vardı. Kaşlarda bir tutam acı, derin bir nefes aldıklarında omuzların dikleşmesi.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Bazı günler uyanıyorum ve onun gittiğini unuttuğum bir iki dakikam oluyor." Gözleri parladı ve parlama geçene kadar hızla kırıştırdı. "Sonra hatırlıyorum ve..." Poppy iç çekti. "Beklenen bir şey olsa bile kolay değil."

"Eminim." Yutkundum. "Ailenin geri kalanı nasıl?"

Poppy'nin dudaklarını anlayışlı bir şekilde kıvrarak bana bakışı, sorumun iç yüzünü anladığını gösteriyordu.

O nasıl?

"İyi gidiyoruz." Bana anlamlı bir bakış attı. "Ama eminim şu anda fazladan bir arkadaş olmasını isterdi."

Gözlerim kısıldı, yanaklarımdan ateş fışkırdı. "Eski e-posta adresini kontrol edip etmediğinden bile emin değildim. Telefonlardan ve bilgisayarlardan hep nefret etmiştir."

Poppy güldü. "Bu hiç değişmedi, inan bana." Durakladı, çantasından bir anahtarlık çıkardı ve düğmeye bastı. Yan tarafında Wilder Homes logosu olan devasa beyaz bir kamyonun kapılarını açarken kaşlarım yavaşça kalktı.

"Büyük kamyon."

"İğrenç, değil mi? Benimki tamirde, tamir olana kadar bunu ödünç alıyorum."

Bacaklarım uzun olmasına rağmen kamyonun iç tarafındaki çubuğa tutunarak kendimi içeri çektim. İçerisi tertemizdi ve ateşli erkek gibi kokuyordu. Bu kadar güzel bir koku profiline sahip gerçek bir seksî erkeği koklamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki - keskin, temiz, odunsu ve harika - derin derin içime çekmekten çok da utanmadım.

Kamyonun motoru gürültülü bir şekilde çalıştı ve Ana Cadde'ye doğru ilerleyebilmek için direksiyonu çevirerek bulunduğu yerden geri geri çıkmaya başladı.

Gitmem gereken yönün tersine gittiğinde kaşlarımı kaldırdım. "Adresi sana mesaj atabilirim," dedim. "Ailem yaklaşık on dakika güneyde." Arkamızı işaret ettim. "Şu tarafta."

Poppy gözlerini kırıştırdı. "Ailen, değil mi?"

Ona şüpheyle baktım. "Beni eve bırakacaksın, değil mi?"

"Mm-hmm." Bakışları bana doğru kaydı. "Eninde

sonunda." "Poppy," dedim uyarıcı bir ses tonuyla.

İç çekti, omuzları biraz köktü. "İkinize de sürpriz yapmayı umuyordum." "Kimi

şaşırtmayı?"

"Kardeşimin de kısa süre önce buraya taşındığını bahsetmiş miydin?" diye sordu masumca.

Bu sefer hangi kardeş olduğunu sormama gerek kalmadı. Açıklamaya gerek yoktu. Her şey yüzünden okunuyordu. Yaşamak için kelimeleri bir araya getirmek benim asıl işimdi. Zekice kelimelerin ve ilginç cümlelerin şu anda yeri yoktu çünkü mantıklı düşüncenin her türlü lanet olası kümeden uçup gitmişti.

O buradaydı.

Buradaydı.

Aman Tanrım, Ian Wilder buradaydı, on dakikalık bir yarıçap içindeydi ve kırılabilir kemiklerimin ve kırılabilir derimin yüzeyin altında olan her şeyin süpersonik patlamasını durdurabileceğinden tam olarak emin değildim.

Çok uzun yıllar, diye düşündüm, hüznün, nostalji ve sevinç büyük, dağınık bir çatışmanın içinde dalgalanıyordu. Uzun yıllar boyunca, o benim hayatımın çapası olmuştu. Ve onsuz geçen o kadar çok yıl vardı ki.

Önde giden parlak beklenti ipine rağmen içimi çekti. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

O yılmadı. "Bu *harika* bir fikir. Evde olduğunu biliyorum. Daha yeni satın aldı aslında. Geçen hafta taşındı. Pek bir şeyi yoktu. Yemin ederim, Londra'dan eve iki spor çantasıyla geldi, o kadar." Aceleyle konuşuyordu, her kelimesinden heyecan akıyordu. "Seni görmeyi çok ister Harlow, bunu biliyorum."

Sinirlerimin görünür bir tezahürünün derimden akıp akmadığını merak ederek göğsümü ovuşturdum. Ian beni görmek istiyor muydu? Pek emin değildim.

Kötü şartlarda ayrılmamıştık. Pek çok nedenden dolayı gerekli bir ayrılıktı, ancak o kadar çok mesafe, o kadar çok sessizlik vardı ki, bir zamanlar tüm hayatımdaki en önemli kişi olan adamı hatırlamak zordu. O benimle gerçekten ilgilenen ilk kişiydi -beklentsiz ve karşılıksız.

Ayrıldıktan birkaç yıl sonra yaptığımız son telefon görüşmesi kafamda yankılandı. Ben gözyaşları içindeydim çünkü toparlanıp eve dönmeye hazırdım. O, tam olarak ne söylemek istediğini bulana kadar çok iyi olduğu o sessiz, düşünceli şeyi yapıyordu.

"Vazgeçemezsin Keaton," demişti. *"Vazgeçersen seni asla affetmem."*

"Haklı olduklarını kanıtlamak istediğimden değil," dedim ona sinirli gözyaşlarımla arasından. *Ben sadece... yorgunum. Çok yorgunum ve sadece bir battaniyenin altına saklanıp arkadaşımın film izlemek istiyorum ve evde olsaydım bunu yapabilirdim."*

Sonra durakladı ve ensesini ovuşturduğunu görür gibi oldum. "Chicago'dan bir iş teklifi aldım, Harlow." Ben bunu düşünürken o devam etti. "İyi de bir iş. Orada işe başlayan herkes sonunda Londra'daki ofislerinde çalışmaya başlıyor ve sen gittiğinden beri taşınmayı düşünüyorsun. Ama belki... belki bir uzatma isteyebilirim ya da-"

Gözlerimi kısıtararak yüzümdeki yaşları sildim. "Sakin bunu geri çevirmeye cüret etme, Ian Wilder. Eğer reddedersen seni asla affetmem."

Keskin bir nefes verdi. "Ama eğer geri gelersen..."

"Ben burada kalacağım," dedim sessizce. *"Belki de birlikte olduğumuzda her şey daha kolay olduğu için bunu kendimiz için daha da zorlaştırıyoruzdur."*

"Siktir," dedi sertçe. "Biliyorum."

Konuşurken sesim titredi ama kelimeleri zorla çıkardım. "Belki de bu Pazar gecesi aramaları her şeyi daha da kötüleştiriyordur. Çünkü orada olduğunu bilirim eve gelirim. Ve eve geleceğimi bilersen gitmek istemezsin..."

Ve her zaman olduğu gibi, Ian'ın sessizliği kalbime yüksek sesle ve net bir şekilde haykırdı. Haklı olduğumu biliyordu. Haklı olduğumu biliyordum. Ve bunu bilsem bile, haftalık telefon görüşmeleri diğerine düştüğünde bunu kolaylaştırmadı. Ve her biri ayda bire. Ara sıra gelen e-postalar da kesildi. Çünkü ikimiz için de araya girip birbirimizi kurtarmak istememek çok zordu.

Ian Wilder ile arkadaşlığımın bana öğrettiği şeyler hakkında bir kitap yazabilirdim. Bunlardan ilki, birbirine biraz bağımlı iki arkadaş arasındaki özveri mesafeden dolayı yaşayabileceğiniz gerçek ve hakiki kalp kırıklığıdır.

Benimle hiçbir şey yapmak istemediğine dair her türlü belirti vardı. Aynı odada durduğumuzda birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz olmazdı. Tuhaflık baş gösterecekti ve ben de aptalca bir şeyler geveleyecektim çünkü rahatsız olduğumda hep böyle yapardım ama yine de...

Yine de Tanrı'nın yeşil dünyasında onu tekrar görme dürtüsüne karşı koyabilmemin hiçbir yolu yoktu. "Geri mi taşındı?" diye sorarken duydum kendimi.

Başını salladı, gözleri parlak ve hararetiydi. "Evet, Cameron'ın kız arkadaşından yeni aldığı muhteşem bir çiftlik evi var. Bunu yaptığında hepimiz şok olduk. Teklif verdiğini kimseye söylemedi." Durakladı ve bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Evde olup olmadığını öğrenmek için mesaj attım, evdeymiş."

Boğazım düğümlendi ve lanet olsun, saçımın falan oynamak istedim. O sabah rimel sürmüş müydüm?

On yedi yıl önce Sisters'ı terk eden aynı kız değildim. Tanrı aşkına, bir çocuğum vardı. Ve muhtemelen onun da bir sürü hikâyesi vardı.

"Evde ama beni buraya getirdiğinden haberi yok mu?" diye sordum.

"Ian sürprizleri sever."

Alay ettim. "Onlardan nefret ediyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Durakladı. "Peki, tamam. Sürprizlerden nefret eder ama *buna* bayılacak."

Midem buz kesti. "Felaket için bir reçete gibi geliyor, Poppy."
Heyecanla zıpladı. "Harika olacak."
Koltuğuma çöktüm ve burnumun kenarını sıkarak iç çektim. "Harika."

Bölüm 2

Ian

Büyük bir aileye sahip olmanın doğası, gününüzü mahvetmek için sadece bir mesajın yeterli olmasıydı. O kardeşi ne kadar sevdiğinizin ya da başka herhangi bir anda ne kadar iyi anlaştığınızın bir önemi yoktu. Örnek mi? Şu anda telefonumun ana ekranında duran mesaj.

Poppy: On dakika sonra evine geldiğimde çıplak falan olma. Söz veriyorum, öyle olursan mutlu olmayacaksın.

Soyunmak, belime bir havlu sarmak ve Poppy'yi hayatıyla ilgili aldığı tüm kararlardan pişman etmek çok cazip geliyordu. Kendi evimi almamın tek nedeni, meraklı kız kardeşlerden ve otoriter erkek kardeşlerden bir nebze de olsa mahremiyetimi korumaktı. Boşluğa ihtiyacım vardı. Sessizliğe.

"Bir hafta," diye mırıldandım. "Bir haftadır bu evdeyim ve şimdiden başlıyor."

Ev ailemin evine yakındı ve bu da evin cazibesinin büyük bir parçasıydı. Annemin evi, diye düzelttim, düşüncelerim bilinçsiz bir hata yüzünden kekeliyordu. Ailemin değil. Artık değil. Babamın vefatından sonra ona olan bu yakınlık, evi istememin en büyük nedenlerinden biriydi. Orayı satın almaya hiç niyetim yoktu ama kardeşimin kız arkadaşı Ivy, haftalarımızı harcayıp orayı güncel, temiz ve çekici bir hale getirdikten sonra bitmiş çiftlik evini satışa çıkardığında, orayı kendime ait yapma fikrinden kurtulamadım.

Belki düşüncesizceydi ama Chicago ve ardından Londra'da çalıştığım yıllar boyunca çok para biriktirmiştim. Şu anda, sadece benim için çok büyüktü. Üst katın tamamı -iki yatak odası ve büyük bir banyo- boştu. Bu garip değil miydi? Boş bir ev bana, kapıdan her girdiğimde yüzüme tokat gibi çarpan acı tatlı anılarla dolu ailemin evinde oturmaktan daha rahat geliyordu.

Her ne kadar düşüncesizce olsa da, bu kadar çok anıya sahip bu yerde mutlu bir şekilde yerleşmek için kendime bir şans vermek için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Çok geniş bir arazisi vardı, beş dönümden biraz daha azdı, ahşap işleri için kullanabileceğim büyük bir ahırı vardı ve ev büyümeğe elverişliydi. Şu anda sadece ben olsam bile planlara ve bir geleceğe.

Yalnız olmak bana iyi geliyordu. Yıllarımı Londra'da yaşayarak geçirmiş, yaşam alanımı sadece bir yıl boyunca asla daha fazlası olmayacak bir kız arkadaşımınla paylaşmışım. Taşındığı gün, evliliğe hazır olmadığımı söylediğim için bana beyinsiz olduğumu söyledi. Sonuç olarak, uzun zamandır yaşadığım en iyi bekarlık ve yalnızlık hatırlatıcısıydı.

Yalnızlık hoşuma gitmişti ama işte buradaydım, tüm gürültücü, *meraklı* ailem böyle şeyler yapabilecek kadar yakınımdaydı.

Poppy'ye gönderdiğim geri dönüş mesajı, ekrandaki tuşlara vuruş şeklimden sıkıntımı okuyabilecekmiş gibi başparmaklarımın şiddetli dokunuşlarıyla yapıldı.

Ben: Hayır, Poppy.

Poppy: Bu evde olmadığın anlamına mı geliyor?

Hayır demek, Poppy. Her ne planladıysan, her ne yapacaksan, sadece HAYIR. Bugün izin günüm, yorgunum ve nihayet mobilyalarım var, bu yüzden kanepeye uzanıp futbol izleyeceğim ve küçük kız kardeşlerimin habersizce uğramasına izin vermeyeceğim.

Mesaj atmamış olsaydım, haberim olmayacaktı. Bir şey değil.

Ben: Hayır.

Git Cameron ve Ivy'yi rahatsız et.

Bunu dün yaptım.

Ben: Tekrar yap. İki gün üst üste sözlerini kesersen eminim çok hoşlarına gider.

Dur. Hâlâ biraz yaralıyım. Kardeşimizin kıcını gördüm, Ian. Bu yüzden seni uyarıyorum.

Arabaya binmek üzüyem. Hoşça kal, görüşürüz.

ÇIPLAK OLMA, çok ciddiym.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, kanepeye uzandım ve gözlerimi kapattım. Arka plandaki televizyonun uğultusu dikkatimi dağıtmaya yetmiyordu. Belki kapıları kilitlersem sonunda vazgeçerdi.

En küçük kardeşimi severdim. Ama annem yas tutmak için şehir dışındayken Poppy sıkılıyordu ve benim de onun bu sıkıntısını başka bir yere taşımasına ihtiyacım vardı. Eve taşınmışım çünkü babam hastaydı, kanserle olan savaşı yavaş yavaş vücudunu ele geçiriyordu ve onun için burada olmak istiyordum. Sonunda huzura kavuştuğunda geri kalanları için. Londra'dayken Poppy'nin büyümesini çok özlemiştim, onunla vakit geçirebilmek kalmak istememin bir başka nedeniydi.

Ama bugün? Görmek istediğim son kişiydi. *Kimseyi* görmek istemiyordum.

Zaten yakın bir yerde yaşıyorlarken ailenizle birlikte çalışmanın dezavantajının bu olduğunu fark etmiştim.

Ağabeyim Cameron ve üvey kız kardeşim Greer, babamın kırk yıldan uzun bir süre önce başlattığı inşaat işi olan Wilder Homes'un sahibiydi. Poppy iletişim alanındaki yüksek lisansını bitirdiğinden beri ofisteki görevi devralmıştı ve ben de resmi olarak tüm özel ahşap işlerinden sorumluydum, ayrıca ekipler yetersiz kaldığında onlara yardım ediyordum.

Hep beraberdik.

Yoğun iş programı ve babamın yakın zamanda vefatıyla ailemizin yeni normali arasında, birlikte geçirdiğimiz zaman ortalamanın üzerindeydi. Ve bu benim son iki haftadır ilk izin günümdü, bu yüzden görmek istediğim son insanları kardeşlerimdi. Eninde sonunda anlayacaktı.

Kararlı bir sırtısla kendimi yepyeni kanepeden kaldırdım, ön kapının sürgüsünü çevirdim ve buzdolabından soğuk bir bira aldım. Sonra durdum ve saate baktım.

Öğle yemeğini çoktan geçmişti ve bugün cumartesiydi, Tanrı aşkına. Bir adam cumartesi öğleden sonra bira içebilirdi.

Kanepeye dönüp ayaklarımı pelüş sedirin üzerine koydum ve uzun bir nefes çekip iç geçirdim, kilitli kapının ve kendi inatçı doğamın Poppy'yi uzak tutacağını biliyordum. Oyun yeterince dikkatimi çekmişti ve Poppy'nin beni uyardığı on dakikalık varış inanılmaz derecede doğrudu.

Kamyonun motoru evime yaklaşırken başımı kanepeye yaslayıp tavana baktım ve ön verandadaki ayak sesleri gözlerimi kapatmama neden oldu.

Bam, bam, bam!

Bakışlarımı ön kapıya çevirdim. Gerçekten, çerçeveyi kırmaya mı çalışıyordu?

Poppy evin içine baktı -büyük camlar modasına lanet olsun- ve ben hemen ayağa kalkmayınca kaşlarını kaldırdı.

Bakışlarını tuttum ve biramdan yavaşça bir yudum daha aldım. Gözlerini devirdi, sonra yumruğunu tekrar kaldırdı.

Bam, bam, bam!

"Gitmiyorum," diye seslendi kapıdan hafifçe boğuk bir sesle. "Ve eğer kapıyı açarsan, aslında gitmemi istemediğini fark edeceksin."

"Bahse girmek ister misin?" Fısıldadım.

Dudak okuyabildiğine yemin edebilirim çünkü gözleri tehlikeli bir şekilde kısılmıştı.

Sahte bir selamla biramı kaldırdım, belli ki hoşuna gitmemişti.

O anda yüzü değişti, gözlerinde bir parıltı ve gülümsemesinde karnımda yuvarlanan bir huzursuzluk hissine neden olan kendinden memnun bir eğim vardı. Sonra Poppy döndü ve göremediğim birine işaret etti.

Arabanın kapısının kapanma sesi evimi çevreleyen ormanda yankılandı ve her ne kadar öyle olmamak için elimden geleni yapsam da kendimi merak içinde buldum. Poppy'nin parmakları telefonunun ekranında gezindi ve mesajı gönder tuşuna bastığında gözleri ön kapının camından benimkilere kilitlendi.

Güven bana, bu kapıyı açmak isteyeceksin.

Kim var orada, Poppy?

Bana borçlusun, ağabey.

Sonra telefonunu bir kenara bırakıp dikkatini görünmeyen misafirine yöneltti ve merak, her ne kadar hoş karşılanmasa da, daha ısrarcı bir şeye dönüştü. Ben izin vermeden bacaklarım hareket etti ve aile odasının ortasında bir an durdum.

Ön kapıyı çevreleyen pencerelerden, araba yolumun aşağısını ve beni yoldan ayıran araziye hâkim olan uzun köknar ağaçlarının arasını görebiliyordum. Poppy'nin yanında getirdiği kişi görüş alanımın dışındaydı ama evin bariyerinin içinden, kaburgalarımın iç kısmından ısrarlı bir çekiştirme geliyordu.

O kapının dışında önemli bir şey-birisi- bekliyordu. Küçük kız kardeşiyle ilgili ufak tefek sıkıntıları olsa bile Poppy önemli olmasa asla böyle bir oyun oynamazdı.

Boğazımı sıkıan bloğun etrafında yutkundum ve kapıya doğru ilerledim. Kilidi çevirirken gözlerim

Poppy, ve nefesim ciğerlerime alev gibi saplandı.

Harlow.

Arkadaşımı özlediğim ve onca sessizlikten sonra ona nasıl ulaşacağımı bilemediğim zayıf bir anımda, onu en son gördüğümünden bu yana kaç gün geçtiğini hesapladım. O zamanlar, üç bin dokuz yüz dört gibi şaşırtıcı bir rakamdı. Şimdi daha da fazla.

Basit bir telefon görüşmesi, e-posta ya da mesaj beni en iyi tanıyan kişiye bir kapı açacak olsa da, kafamda, gün geçtikçe büyüyen bu liste nasıl aşılabileceğini bilmediğim aşılmaz bir engeldi.

Zaman ona iyi davranmıştı ama bu beni şaşırtmadı. Böyle olacağını hep biliyordum. Yüzü hala yüksek elmacık kemikleri ve iri, koyu renk gözlerden oluşuyordu, vücudu artık daha yumuşak kıvrımlara sahipti ve ifadesinde benimkinin sahip olduğu şaşkınlığın hiçbirisi yoktu.

Siktiğimin Poppy'si.

Ben orada durup çocukluğumun en iyi arkadaşına bakarken, zaman dokunulabilir bir şeye doğru uzanıyordu. Ben istesem de istemesem de, o varlığını kabul etse de etmese de, görünmez bir ip Harlow'la beni hep birbirimize bağlamıştı. İkimiz de bir süre bunu görmezden gelmek zorunda kaldık çünkü bu gerçek bizi istediğimiz geleceği yaratmaktan alıkoyuyordu.

Ve şu anda, hâlâ orada olup olmadığını görmek için ona tutunup çekmek istiyordum. Benim için her zaman çok önemli olan bu kişi, kalbimin yanında duran bir çapaydı.

Kapıyı çekip açarken elim kapının yanındaki çerçeveyi kavradı ve Harlow'un ağzı çarpık bir gülümsemeyle yana doğru çekildi. Bu gülümsemeyi görünce göğsümde korkunç büyüklükte bir şey mayalandı.

"Ona bunun berbat bir fikir olduğunu söyledim," dedi Harlow. "Sürprizlerden ne kadar nefret ettiğini biliyorum." Onca yıldan sonra, sesi neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyordu.

Verandaya çıktım ve çenemde aniden oluşan gerginliği çözmeye çalıştım. "Poppy," dedim nefesimin altında, "eve gitme vaktin geldi."

Belki kız kardeşimin yüzü şaşkınlığa ya da kızgınlığa dönüşmüştü ama bakışlarımı kontrol edecek kadar uzun süre arkadaşımınkinden ayıramadım. Poppy genç olmasına rağmen bir odayı okuyabiliyordu ve alçak sesle bir ıslık çaldı, sonra elinde anahtarları şingirdatarak geri çekildi.

"Tamam," dedi yavaşça. "Ben sadece... başka bir yere gideceğim."

Harlow dizüstü bilgisayar çantasını omzuna asarak derin bir nefes verdi. Gözleri kısa bir süreliğine kız kardeşime kaydı, o da başıyla onayladı. Sanki Poppy'nin gitmek, Harlow'u benimle yalnız bırakmak için izne ihtiyacı varmış gibi.

Bu gülünçtü çünkü ortaokul ve lisede yalnız geçirdiğimiz saatler sayamayacağım kadar çoktu. Ders çalışmamız gerekirken konuşuyorduk. Kazanmasına izin verdiğimde video oyunları oynardık çünkü kazandığında gülümsemesini severdim. Hayallerimizi ve yüklerimizi paylaşmak.

Babam öldüğünde, cenazesi için takım elbisemi giydiğimde ve annemin şık lacivert tabutuna bir avuç toprak atmasını izlediğimde duymak istediğim ses onun sesi idi.

Kelimeler boğazımda düğümlendi, nerede olduğuna, benim yokluğumda ona ne olduğuna, benim kaçırdığım hangi kayıpları yaşadığına dair sorular.

Harlow çenesini hafifçe yukarı kaldırıp verandada kalan birkaç adımı atana kadar öylece durup birbirimize baktık. Aramızdaki boşluğu kapatma isteği bana onun ne kadar güçlü olduğunu hatırlattı. Aramızdaki uçurum ikimiz tarafından yaratılmış ve korunmuştu, şimdi ise kızmaya kıyamadığım işgüzar bir kız kardeş tarafından bir çırpıda yok ediliyordu.

Harlow'un bakışları yüzümde hafifçe gezinerek zamanın bende yarattığı değişiklikleri katalogladı. Saçlarım artık uzundu, her zaman arkadan bağlıydı ve yüzüm daha önce bende hiç görmediği bir sakalla kaplıydı.

Dizüstü bilgisayar çantasını yavaşça omzundan indirdi ve verandaya bıraktı.

Erkek topuzum, oduncu gömleğim ya da sakalım hakkında iğneleyici bir yorum yapmasını bekledim. Bana bok atmasını, o keskin dilinin aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi benimle konuşmasını bekledim ama o sessiz kaldı. O koyu çikolata gözlerini benimkilerden ayırıp verandaya odaklandı, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

"Eviniz-"

Bitirmesine izin vermedim. "Buraya gel, Harlow."

Acil ricam üzerine başını kaldırdı. Kollarım ardına kadar açıldı.

Çıkardığı ses yarı kahkaha, yarı rahatlama hıçkırığıydı ve on yedi yılın ağırlığını taşıyan bir iç çekişle onu kucağıma aldım.

Tanrım, çok iyi hissettirdi. Onu özlemiştim. Arkadaşımı o kadar çok özlemiştim ki.

Harlow'un kolları boynuma sıkıca sarılmıştı ve kollarımı ortasına dolayarak sıktım, ayakları yere değmeyene kadar onu hafifçe kaldırdım. Kulağıma güldü.

Onu yere bıraktığımda gülümsemesi o kadar geniş ve mutluydu ki kendimi onun ifadesini yansıtırken buldum.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. Elleri sıcak ve yumuşaktı, fark etmeden edemedim. "Erkek topuzun var Ian, bu *da* ne böyle?"

Gülmeme rağmen gözlerimi devirdim. "Ben de bunu bekliyordum."

Harlow başını salladı, bakışları sıcak, açık ve şaşkınlık doluydu. "Beni içeri davet ediyor musun, etmiyor musun?"

"Bilmiyorum Sparky, dekor eksikliğim konusunda biraz nazik olabilir misin? Bir hafta önce taşındım, o yüzden biraz seyrek." "Elimden geleni yaparım ama söz veremem," dedi ciddiyetle ama ona taktığım eski lakapla gözleri parladı.

Kapıya doğru yürürken içgüdülerim beni tırmaladı, eskiden olduğu gibi kolumu omuzlarına dolamak, eskiden olduğu gibi kolunu belime dolayıp dolamayacağını görmek için güçlü bir dürtü duydum. Ama yapmadım. Bunun yerine, kapıyı onun için açtım, elim garip bir şekilde arkasında geziniyor, henüz yerleşmeye cesaret edemiyordum.

Eve girdiğinde o kadar hızlı durdu ki neredeyse ona çarpacaktım. "Biraz seyrek mi?" dedi.

"Devam eden bir çalışma."

Homurdandı ve odayı dikkatli bir gözle inceledi. Odanın ortasında, yerde duran televizyona bakan bir kanepa vardı sadece. Kremi beyaz dolapları ve derin bir çiftlik evyesi olan geniş mutfğa, birkaç gün önce tamamladığım döner kaideli büyük bir yuvarlak masa yerleştirmiştım ve durup geniş gözler ve hafif açık bir ağızla masayı incelediğinde göğsüm gururla kabardı.

Sonra yüz ifadesini değiştirdi. "Masa iyi, sanırım."

Gülümsememi gizledim. Bu onun için büyük bir övgüydü, bu yüzden ona bunu yapanın ben olduğumu söylememeye karar verdim.

"Burada sandalyeler olduğunu düşünsene," dedi, parmak uçları budaklı kızılağacın kenarında hafifçe dans ederken.

"İnsanlar oturabilir ve her şeyi yapabiliirdi."

"Hayal et."

Kuru cevabım üzerine dudaklarını birbirine doladı ama yanağında bir gamze belirdi, bu yüzden kendi gülümsemesini sakladığını anladım. O mutfğa bakarken ben sessiz kaldım, sonra küçük koridorda dolaştı, böylece kafasını yatak odama ve banyoya sokabildi. Aile odasında durdum, kollarımı göğsümde kavuşturarak merakını gidermesini bekledim, merakı diğer yatak odalarına ve banyoya çıkan merdivenlerde son buldu. Merdivenlerden yukarı bakarken gözlerinde bir parıltı vardı, ama bakışları benimkilere geldiğinde durdu, omzunu duvara yasladı.

İkimiz de bir şey söylemedik ve ben çılgınca bir mutlulukla konuşma yeteneğimi kaybettiğim için aşırı endişe arasında gidip geldim.

On

u. Hayır. Aramızdaki dinamik her zaman acımasız dürüstlüğümüze dayanıyordu. Arkadaşlığımızın yürümesinin nedeni buydu. "Buraya evime bakmaya mı geldin, yoksa bir noktada sohbet mi edeceğiz?"

Kara kaşlarından biri yavaşça kalktı. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ ailenin en cana yakın üyesi sensin." "Tartışmasız kral."

"Eminim insan içine çıktığında küçük çocukları ve tatlı yaşlı kadınları ağlatıyordur." Başımı öne eğdim. "Sadece Pazar günleri."

Kadın ciddiyetle başını salladı. "Bu yüzden evli değilsin, değil mi? İnsan ilişkilerinde becerilerini geliştirmeyi bıraktığın için hep endişelenmişimdir.

birinci sınıfta."

Göğsümün derinliklerinden alçak bir hırlama sesi geldi ve dudaklarının kısa bir seğirmesinin ardından Harlow kahkahalarına karşı verdiği savaşı kaybetti.

Evimde çıkan bu ses dudaklarımı yumuşatarak isteksiz bir sırtışa neden oldu. "Seni biraz özlemiş olabilirim Keaton," dedim ona.

Kahkahası yavaşça azaldı ve benim sessiz itirazımla gözleri yumuşadı. "Ben de seni biraz özlemiş olabilirim."

Yavaş bir nefes verdim. "Kahretsin, bu Poppy'yi affetmem gerektiği anlamına geliyor, değil mi?"

Harlow gülümsedi. "Sanırım ahır olan büyük bir ev ve sandalyesiz vasat bir masa temelli döndüğün anlamına geliyor?"

Odaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra başımı salladım. "Öyle görünüyor." Sonra ona baktım. "Peki ya sen?"

"Sanırım öyle," dedi. "Gerçi benim evim bu kadar geniş değil. Ailemde sadece bir misafir odası var ve hayat tercihlerimle ilgili günlük yargı dozuna eşlik edecek bir mahremiyet yok."

"Şimdi asıl meseleye geliyoruz," diye mırıldandım ve Harlow bıyık altından güldü.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ve telefonu çaldı. Telefonu kot pantolonunun arka cebinden çıkardı ve kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Kahretsin."

"Bir sorun mu var?"

Gözlerini tekrar açtığında hayal kırıklığı gün gibi ortadaydı. "Beni eve bırakmaları için yalvarmam gerekebilir.

Çağırılıyorum," dedi hafifçe.

Şimdi hayal kırıklığı muhtemelen benim de yüzüme damgalanmıştı. Yeterli zaman yoktu. On yedi yılı bir ziyarette silmek imkânsızdı ama denemek istemesem de neyse.

"Seni götürebilirim." Sonra bir adım daha yaklaştım. "Ama arabaya binmeden önce, son konuşmamızdan bu yana Harlow Keaton hakkında bilmem gereken en önemli şeyi söyle bana."

Yüzündeki, gözlerindeki değişim hemen fark edildi. Sonra telefonunun ekranına dokundu.

"Bir kızım var," dedi, sesi sanki yüzyıllardır kutsal sayılan bir yerdeymişiz de huzuru bozmak istemiyormuş gibi kısık ve huşu içindeydi. "Sage. O... o benim her şeyim. Benim bütün dünyam. Ve buraya dönmemin tek nedeni."

"Göster bana," diye sordum, onun bir anne olduğunu düşününce midem düğümlendi. Bütün bunları kaçırmıştım. Dişlerini alt dudağına bastırarak kamera kayıtlarını karıştırdı ve sonra telefonu bana verdi.

"Vay anasını, sana çok benziyor," diye fısıldadım. Gülümsemeleri ve iri koyu renk gözleri aynıydı. Sage'in kızıl saçları ve burnunun kenarında çilleri vardı ama yüzü sanki benim geçmişime bakıyor gibiydi. Telefonu geri uzattım ve Harlow'un bakışlarını tuttum. "Çok güzel bir kız."

Elmacık kemiklerine pembe tozlar bulaştı ve yutkundu. "Bu benim en önemli şeyim. Hayatımdaki başka hiçbir şey buna yaklaşamaz." "Bütün iyi anneler böyle bir şey söyler."

Gözleri aniden yaşlarla doldu ve yavaş bir nefes vererek başka tarafa baktı. "Çoğu gün kendimi en iyi anne gibi hissetmiyorum."

Boş yüzük parmağına baktım. "Kızınla birlikte gidecek bir eşin yok mu?"

Kadın homurdandı. "Hayır. Hamilelik testi pozitif çıktıktan sonra pek takılmadı." Ama sonra yüzü yumuşadı. "Sadece o ve ben. Yine de oldukça iyi bir ekibiz."

"Bana arabadaki kızdan bahseder misin?" Ben sordum.

Bana söylemek istediğim her şeyi anlat. Sadece kal ve gecenin geri kalanında konuşmanı dinleyeceğim. Kaçırdığımız her gün için bir hikâye. Bunu yuttum, kendime ikimizin de artık burada olduğumuzu hatırlattım.

On yedi yıldır ilk kez ikimiz de buradaydık. Vay anasını.

Harlow başını salladı. "Evet, bunu yapabilirim."

Ailesinin evine uzun yoldan gittim, fark ettiyse de bir şey söylemedi. Bana Sage'den bahsetti, gerçekten harika bir çocuğa benziyordu. Hafifçe dolambaçlı bir yoldan başka bir sapağa girdiğimde, düşünceli bir sessizliğe bürünene kadar mutlulukla dinledim. Bakışları yüzümün yan tarafındaydı.

Sırada ne olduğunu biliyordum ve bu konuda konuşmak istemesem de yine de sormasına izin verdim. "Babanın vefat ettiğini bana ne zaman söyleyecektin?" diye sordu sessizce.

Ben arabayı sürerken Harlow dizlerini göğsüne doğru çekmişti ve aniden birbirimize bakmadığımız için memnun oldum. Boğazım düğümlenmişti ve muhtemelen bunu yapan kalbimdi çünkü vücudumda olması gerekenden çok daha yukarılara tırmanmıştı.

Kelimelerin çıkmasına izin verecek kadar tutuşun gevşediğini hissettiğimde, sesimin kenarları biraz pürüzlüydü.

"Eninde sonunda oraya varacaktım." Ona kısa bir süre baktım, gözleri büyük ve hüzünlüydü. "Ne zamandır biliyorsun?"

"Bir daha dönmek üzere taşındığımda annem söyledi," dedi. "Fazla bir şey bilmiyordu, sadece tekrar kanser olduğunu biliyordu. Dedi ki

Neredeyse tüm kasaba onun anma törenine katıldı."

Hemen cevap vermek imkânsızdı, bu yüzden sadece başımı salladım ve o da buna saygı duyarak dikkatlice uzanıp elini konsolun üzerinde duran benimkinin üzerine koydu.

"Çok üzgünüm, Ian." Başını iki yana salladı. "Keşke burada olsaydım."

Keşke o da öyle olsaydı ama bu gerçeği saklı tuttum çünkü bu onun ve benim yapmamız gereken daha büyük bir konuşmaya yol açacaktı. Ve bunun için yeterli zaman yoktu. Ailesinin evine doğru son dönüşü yaptığımda değil.

Lisedeki haliyle tıpatıp aynıydı; aynı soluk açık mavi dış cephe kaplaması ve siyah panjurlar, ancak ön kapı yeni bir kat beyaza boyanmıştı. Küçük ama düzenli bir evdi ve tek duraklı garajında, tamponunda birkaç pas lekesi olan eski siyah bir kamyon vardı.

"Zaman tüneli gibi, değil mi?" diye sordu.

"Evet." Sesim biraz hırçındı, babamdan bahsettikten sonra duygularım hâlâ biraz kararsızdı. "Kızın burada mı?"

Onunla tanışmayı çok isterim."

Harlow'un gözleri benimkilere kaydı. "Bu artık yabancılara iyi davranmayı öğrendiğin anlamına mı geliyor?" Ona kuru bir bakış attım ve o da sessiz bir kahkaha attı.

"Yabancıya göre değişir," dedim ona. "Ama sanırım çocuğunuz için bunu yapabilirim."

Elini alnının üzerinde gezdirdi. "Vay be. İçim rahatladı. Ona kötü davranırsan seni dövmekten nefret ederim."

Homurdandım. "Denediğini görmek isterim."

Harlow göğsüme baktı. "Eğer hâlâ gıdıklanıyorsan, o zaman bir şansım var demektir."

"Bir keresinde beni o kadar sert çimdiklemiştin ki bir hafta boyunca morarmıştım Harlow." Gülümsemesi göğsüme garip şeyler yaptı, muhtemelen uzun zamandır görmediğim için. "Bu kamyonun inmeden önce bir şeye ihtiyacım var."

Emniyet kemerini çözerken kaşlarını kaldırıp sordu. Hafifçe eğildim. "Senin numaran."

Harlow'un gözleri uzun bir süre gözlerimi tuttu ve sonra gülümsemesi düz beyaz dişlerini görene kadar yayıldı. "Biliyor musun, eğer biri bana yakışıklı ve insan ilişkileri konusunda şüpheli bir oduncunun telefon numaramı isteyeceğini söyleseydi, buraya daha erken taşınabilirdim. Çok kurak bir dönem geçirdim."

Gözlerimi devirdim. "Telefon, lütfen."

Elini uzattı ve ben de numaramı yazdım. Benimle beraber, ağızından küçük bir gülümsemeyle kaydetti.

Telefonuma bir mesaj geldi, göbeğine kadar uzanan sakallı bir adamın GIF'i vardı. "Şirin," diye mırıldandım. "O aptal şeyleri nasıl göndereceğimi bile bilmiyorum."

Harlow kolumu okşadı. "Sana göstereceğim." "Lütfen yapma."

Annesi ön kapıda belirdi, saçları aynı şekilde arkaya taranmış ve yüzünde sıkılmış bir ifade vardı. Benden hiç hoşlanmamıştı ve görünüşe bakılırsa bu da değişmemişti.

"Kendimi yeniden ergen gibi hissetmemi sağlayan bir bakışla karşılaşmak gibisi yok," dedim. "Ailene selamımı söyle." Gülerek dizüstü bilgisayar çantasını omzuna astı. "Yakında görüşürüz, tamam mı?"

İzin verseydi yarın onu görürdüm.

Belki de gözlerimde bu cevabı gördü çünkü gülümsemesi derinleşti. Sonra eğildi ve bana tekrar sarıldı. Çok hızlıydı ve o çekilmeden önce kolumu sırtının alt kısmına koyacak zamanım olmadı.

Ben daha tek kelime edemedim Harlow kamyondan atladı. Hemen geri çekilmek yerine, eve doğru yürümesini izledim ve sonra içeride kaybolmadan önce omzunun üzerinden bana küçük bir el sallarken iç geçirdim.

Başımı koltuğun arkasına yasladım. "Lanet olsun," diye mırıldandım. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim." Birdenbire şehre geri dönmek o kadar da ürkütücü gelmemeye başladı.

Bölüm 3

Harlow

Ian: Hala gerçek suçlara karşı bir takıntınız var mı?

Vay canına. Beni bırakalı 18 saat bile olmadı ve bir mesaj aldım. Cep telefonu kullanmayı bilmenden etkilendim. Ayrıca, sana da günaydın. Havadan sudan konuşmada ne kadar yetenekli olduğunu unutmuşum.

İkimiz de havadan sudan konuşmanın saçmalık olduğunu düşünüyoruz.

Doğru. Ve evet, öyleyim. Öldürülmek istemeyen her akli başında bekar kadın gibi.

Ve nane çayı?

Ben: Çözülmemiş suçlarla ilgili saatlerce süren görüntüleri izlerken başka ne içeceğim?

Çok tuhafısın.

Beni özlediğini söylemiştin. Geri alamam.

İstemiyorum. Ne zaman on dakikadan fazla takılacağız?

Bugün olmaz. Yine çalışıyormuş gibi yapmalıyım.

Ian: Ben... Buna nasıl yanıt vereceğimi bilemiyorum.

Ben: En iyisi yapmamak. Eninde sonunda açıklayacağım.

Neden şimdi değil? Şantiyeye erken gidiyorum çünkü sabahları Cameron'ı geçtiğimde onun yüzünü görmek hoşuma gidiyor. Bu bana o gelene kadar yapacak bir şey veriyor.

Ben: Görüyorum ki kardeşlerinle olan rekabetçi dürtülerinden vazgeçmemişsin. Bu garip bir şekilde rahatlatıcı.

Sorudan kaçmak. İlginç.

Ben: Ugh, iyi. Yazar tikanıklığım var. Bu yüzden çok meşru ve yasal olarak sözleşmeli son teslim tarihim için gerçek kelimeler yazmak yerine, oturup yanıp sönen bir imlece bakıyorum ve spiral yapmamaya çalışıyorum.

Bunu yapabileceğini biliyordum.

Ben: İç çek. Sen yaptın. Bunu söyleyerek egonu şişirmekten ne kadar nefret etsem de, sen olmasaydın muhtemelen vazgeçerdim.

Hayır. Sadece kıcına bir tekme yemeye ihtiyacın vardı, ama başardığın her şey senin suçun.

Ian: Gerçek adınızla yazmadığınızı biliyorum çünkü yıllar boyunca ara sıra arama yaptım.

Ben: Aman Tanrım, arama motorunun nasıl çalıştığını biliyor musun? Sen de kimsin?

Harlow.

Ne? Aslında bana bir soru sormadın.

Ian: Takma adın ne?

Ben: Biliyor musun, Sage'e öğrettiğim ilk büyük hayat dersi bir şeyleri kibarca istemektir. Sheila'nın seni bundan daha iyi yetiştirdiğini biliyorum.

Ian: Tüm kitaplarını satın alabilmem için lütfen takma adını alabilir miyim? Beni görmezden gelme.

Harlow... İnatçı olma.

Kimi kandırıyorum? İnsanların o kadar değişmediğini biliyorum. Sen benden daha inatçısın.

Ben: Kusura bakmayın, ailemden neden başka bir iş bulup yazarlığı bırakmadığıma dair günlük suçluluk duygusu triplerimi dinlemek zorunda kaldım. Bugünün kilit noktaları annelik sorumluluğu ve toplumun genel üretkenliği. Ayrıca neden şimdiye kadar bir koca bulmadığımı bilmek istiyorlar. Evde olmak en

eğlencelisi.

Çok güzel. Takma adın?

Özür dilerim, telefon anzalandı. Çocuğu okula bırakmam lazım.

Ian: Demek son on yedi yılda korkak bir tavuğa dönüştün, sparky.

Ben: Eski lakabı kullanmak duygusal manipölasyondur. Bel altı vuruş, Wilder.

Hadi ama. Sanki seni yargılayacakmışım gibi.

Ben: HERKES yaptıklarını yargılıyor. "Yaratıcılık öznelir" olayının bir parçası. Ve beynim çalışmadığı için bir yıldır kitap yayınlamadığımı fark ettiklerinde özellikle yargılayıcı oluyorlar. Yayıncım da bundan çok memnun, inanın bana.

Yardım edebilirsem haberim olsun. Hikaye fikirlerini planlamana ne kadar iyi yardım ettiğimi hatırlıyor musun? Şuna bir iğne koy. Cameron geldi ve yüzündeki kızgınlığın tadını çıkarmalıyım.

Ben: Garip. İyi günler dilerim.

"Kime mesaj atıyorsun?" Sage kanepeye uzanıp yanıma sokularak sordu. Mutlu bir iç çekişle kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime doğru çektim, başının üstüne bir öpücük bıraktım.

"Okul için tamamen hazır mısın? Mutfaktan ödev dosyanı aldın mı?"

Gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. "Evet. Dün gece bana dosyayı sormuştun zaten."

"Evet, bazen bir soruyu on yedi kez sormak anne olmanın bir parçasıdır."

Telefonuma dokundu. "Evet, hazırım. Evet, öğle yemeğimi, atıştırmalıklarımı ve su şişemi aldım. Şimdi kime mesaj atıyordun?"

Görebilir miyim?"

"Arkadaşım Ian. Dün gece sana ondan bahsetmiştim."

Başını salladı ve mesajlaşmayı okuyabilmek için telefonumun ekranını eğmeye çalıştı. O bunu yaparken ben de onun bedeninin tatlı ağırlığını üzerimde hissediyordum. Sarılmak artık ondan çok fazla göremediğim bir lükstü.

Bana inatçı dediği kısma geldiğinde homurdandı. "Büyükannem senin de inatçı olduğunu söylüyor."

Evet, ama büyükannemin kullandığı kelime Ian'inkinden biraz daha farklıydı, ama bunu belirtmemeye karar verdim.

"Öyle."

"Seni gerçekten iyi tanıyor gibi görünüyor."

Başımı salladım. "Anaokulundan lisenin sonuna kadar tüm dünyadaki en iyi arkadaşımды." "Biz

New York'tayken onun hakkında hiç konuşmadın," diye dikkat çekti. Benim küçük şüphelim.

Ona dürüstçe cevap verebilecek gibi değildim. Ian hakkında konuşmadım çünkü bazı konulara sırf kendimi korumak için dokunmadım.

Şimdiye kadar Sage herhangi bir terk edilme sorunu göstermemişti. Ona farklı bir bakış açısı öğretecek bir babasının olmamasının açtığı açık bir yara yoktu. Bu yara eninde sonunda ortaya çıkacaktı ama ben her iki ebeveyn olmak için de elimden geleni yaptım.

Bekâr bir anne olmanın çok zor yanları vardı. Özellikle Manhattan'dayken kimse benimle birlikte yükü omuzlayamazdı. Hasta, yorgun ya da üzgün olduğumda, halledilmesi gereken işleri halledebilecek tek kişi yine bendim. Ama bu zor durumdan Sage ile aramızda gerçekten özel bir ilişki doğdu.

Her şey hakkında konuştuk ve hayatımdaki gerçekleri ondan saklamayacağımı çok önceden belirttim çünkü hayatta yaptığımız seçimlerin değış tokuşunu anlamasını istedim.

Muhtemelen önyargıdan kaynaklanıyordu, ama benim çocuğum kesinlikle en iyisiydi. Milyonlarca zor gün, okula gitmeden önce kanepede kucaklaşmak gibi küçük güzel anlarımız olduğu sürece tartışmasız buna değerdı.

Sıkı yumrukları ve gözlerindeki hırçın parıltıyla hayattaki her engeli devirmeyi tercih eden kızım artık pek sarılmayı sevmiyordu. Sadece hasta olduğunda ya da biraz yorgun olduğunda. Çok sertti, bunu severdim ve kendi kendine yeterdi. Bunların her ikisi de genetik, yetiştirildiği yer ve biraz da zorunluluktan kaynaklanıyordu.

"Haklısın, onun hakkında konuşmadım." Omzumla onu dürttüm. "Çünkü ikimiz de farklı yerlere taşındık ve ben seni büyötmekle meşgul olduğum için evdekilerle iletişim kuramadım," dedim. "Ama o da şehre geri döndü ve eski bir arkadaşımı yeniden hayatımda görmek çok güzel."

Gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kaydığında, düşünceli bir şekilde alt dudağını çiğniyordu. "Hiç erkek arkadaşın oldu mu?" "Hayır," dedim kısa bir kakhaha atarak. "Aramızda hiçbir zaman öyle bir şey olmadı. O sadece ... Ian'dı. Bana bir palto veren adam.

Üşüdüğümde oyun parkına giderdim. Yazmak istediğim kitaplar hakkında konuşurken beni dinledi ve sevimli futbolcu onunla gitmemi istediğinde balo elbisesi seçmeme yardım etti."

"Sanırım sesi iyi geliyor. Bir erkek için," diye ekledi tatsız bir şekilde. *Erkeklerin iğrenç ve kokuşmuş olduğuna* tamamen inanmıştık.

dönem.

"Bazıları oldukça harika." Dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrılınca güldüm. "Güven bana," dedim alnına bir öpücük

bırakarak, "bir gün neden bahsettiğimi anlayacaksın."

Annem kafasını aile odasından içeri uzattı. "Otobüs sokağın aşağısında, Sage."

Sage koltuktan fırladı, sırt çantasını kaptı ve omzunun üzerinden el salladı. "Seni seviyorum, hoşça kal!" Ben de onu sevdiğimi söyleyince kapı kapandı ve iç geçirdim.

Çocuğunuzun büyümesini izlemek iki ucu keskin bir kılıç gibiydi. Her gün kalbinizin kırıldığını hissetmek çünkü onlar

Tam bir pislik insan olmadıkları için ne kadar gurur duyduğunuzdan ağlamak isterken size çok güveniyorlar.

"Bugün işe gidiyor musun?" diye sordu annem. En sevdiği mavi pötikareli önlüğünü kalem inceliğindeki belinin arkasına bağlamış, hafifçe kısılmış bir ifadeyle beni inceliyordu.

Yavaşça başımı salladım. "Deneyeceğim. Birazdan menajerimle bir telefon görüşmem var ama arabayı ödünç almamın bir sakıncası yoksa ondan sonra kafeye gideceğim."

İç çekti. "İyi. Bugün ihtiyacım olmamalı." Annem durakladı, elindeki karıştırma kaşığını sıkıca kavradığı için narin ellerinin parmak boğumları bembeyazdı. "Baban bana değirmende hâlâ yardıma ihtiyaçları olduğunu söyledi. Fazla bir şey değil -temizlik falan, biraz da hafif ofis işleri, ama dürüst ve sıkı bir iş."

İşimin dürüst ve zor bir iş olduğu cevabını hemen yuttum, çünkü iyi niyetli olduğunu biliyordum. Her zaman iyi niyetliydiler. Ama ailemin, ailenin geçimini sağlamanın ne anlama geldiğine dair inanılmaz derecede farklı bir fikri vardı. Zamanın avantajıyla, kız kardeşim ve ben gençken, fazladan bir şey almadan maaş çekiyle yaşamamın onlar için ne kadar zor olduğunu anladım. Onların yaşadığı stresi, New York'taki son birkaç ayıma girdiğimde ve azalan telif ücretleriyle kirayı ödemek biraz daha zorlaştığında anlamaya başladım.

"Teşekkürler anne," dedim ona. "Eğer önümüzdeki ay içinde bir şeyler başlatamazsam, onlarla konuşurum."

Hiç şüphe yok ki annem çenesindeki gerginliğe bakılırsa bazı kelimeleri çiğniyordu ama onları söylemedi.

Ancak menajerim aynı vicdan azabını çekmedi.

"Bir şeye ihtiyacın var, Harlow."

İnledim. "Biliyorum, *biliyorum*. Denedim ve sadece" -durakladım, şakağımın yanında bir beyin patlamasını taklit ettim- "boşum."

Telefonumdan iç çekti, sesi inanılmaz derecede sinirli geliyordu. Neden bu kadar stresliydi? Lanet olası kitabı yazması gereken kişi bendim.

"Şu kadın seri katil fikrine ne dersin? Ondan kolayca dört ya da beş kitaplık bir seri çıkarabilirsin. Sert çeneli, gümüş tilki bir dedektifle küçük bir kedi-fare oyunu." Bir şeyleri yumruklamak istememe neden olan cesaret verici küçük bir ses çıkardı. "Geçen yıl bu konuda çok heyecanlıydın."

"Geçmişteki ben pek çok şey için heyecanlıydı Cora. Hayal görüyordu." Çocukluk yatağıma uzandım, çerçeve ortaokuldayken olduğu gibi gıcırdıyordu. Bunda garip bir şekilde rahatlatıcı bir şey vardı. Gecenin bir yarısı olması dışında, çünkü kızım yatakta denizyıldızı oynamayı ve koluyla yüzüne vurmayı severdi. "Başlatmaya çalıştım ama olmadı. Sadece hak eden erkekleri öldürdüğü fikri bile beni harekete geçiremedi."

"Bu oldukça ciddi."

"Hadi canım. Yayıncımdan ne haber aldın? Bir daha uzatma istemeye cesaret edebilir miyim bilmiyorum."

"En mutluları değiller. Sen şanslıydın, evlat. İlk iki dizini o kadar sevdiler ki kontratın için bir fikir fısıltısından fazlasına ihtiyaç duymadılar ama beynin devreye girmezse o avansı geri isteyebilirler." Arka planda klavyesinin tıkırtılarını duydum. Çok rahat söylemişti. Avansı geri isteyebilirler. Sanki bu bende kıvrılıp ağlama isteği uyandırmadı. "Ona bir e-posta göndereceğim ama sanırım sabırları tükenmek üzere."

Elimin tersiyle alnıma hafifçe vurdum, sanki dünyayı sarsacak, çok satan bir fikir ortaya çıkacakmış gibi. Ne yazık ki benim için işler böyle yürümüyordu. İşe yarayacağını düşünseydim kendimi bir paratonere bağlardım.

"Paloma'nın sana bahsettiği yazı koçuyla konuştun mu?" diye sordu.

"Bu öğleden sonra için planlanmış bir görüşmemiz var."

"Güzel. Bunu atlatabilirsin, söz veriyorum."

Homurdandım. "Bunu bir yıldır söylüyorsun ama sarsılmaz iyimserliğini takdir ediyorum Cora."

"Bu benim işim, tatlım. Sage'e selamımı söyle."

Bu beni gülümsetti. "New York'la ilgili özlediği tek şey sen olabilirsin."

"Akıllı çocuk." Boğazını temizledi. "Tamam, duygusal şeyler yok. İyi olacaksın. Size inanıyorum Bayan Keaton."

Böyle kelimelerin bu kadar güçlü olması inanılmazdı. Kelimeler, genel olarak, çok fazla ağırlığa sahipti. Biri size doğrudan içinizi acıtan ve moralinizi bozan bir şey söyleyene kadar bunun ne kadar büyük olduğunu asla fark edemezsiniz. Bugün her ikisinden de biraz yaşamıştım ama neyse ki Ian ve menajerim, ailemin kariyerime duyduğu o hafif güvensizlikten daha ağır basıyordu. Aslında tüm hayat seçimlerimde.

Dizüstü bilgisayar çantamı, gürültü önleyici kulaklıklarımı ve bir not defterimi alıp şehir merkezindeki kafeye doğru yola çıktım. Ama ailemin evinde o juju yoktu. Ve doğru yazma gücünü yaratmak çok ama çok önemliydi.

Bazen bir kütüphanede ya da bir kafede buldum. Bazen de tek odalı küçük dairemizin köşesine sıkışmış küçük bir masanın üzerindeydi. Ama işe yaradı. Sage ve benim evimiz dediğimiz yerdeki o küçük masa, on romanımdan altısının doğduğu yerdi.

Ancak bu özel sihir pahalıydı ve kızım aile ve farklı bir deneyim için can atarken, altı yüz metrekairelik bir daire için ayda dört bine yakın parayı haklı çıkaramazdım.

Bu farklı deneyim, para biriktirmeyi, gururumu ayaklar altına almayı ve ona istediği şeyi vermeyi içeriyordu.

"Ben demiştim" lafını biraz dinlemem gerektiği anlamına geliyordu. Yanıp sönen imlecime tekrar bakarken ve ikimi alıp otururken kafedeki bazı bakışları hissederken bile buna değdiğini biliyordum.

Yazar kouyula yaptığım telefon görüşmesi... iyiydi. Bana zaten bilmediğim bir şey söylemedi, ancak orada oturup söylediklerini düşündükçe hayal kırıklığımın daha da arttığını fark ettim. Ve bunu *saatlerdir* yapıyordum.

Yaratıcılığınızı besleyen bir yer yaratmak yapabileceğiniz en iyi şeydir.

Sürecinizle savaşmak yerine onu kucaklayın.

Belki de beyninizin karanlık ve çarpık şeylerden uzaklaşmaya ihtiyaı vardır. Farklı bir şeyler yazmayı düşündünüz mü?

Başımı ellerimin üzerine koydum ve inledim. "Her lanet gün," diye mırıldandım. "Kendi kendine konuşuyorsun. İyie işareti değil."

Ian'ın sesiyle kendime geldim ve saçlarım at kuyruğu tutucusundan dışarı kaydı. Elinde bir fincan kahve vardı ve yüzünde, göğsümdeki gergin baskıyı anında hafifleten bir gülümseme vardı.

"Öyle değil," dedim. Saçlarımı geriye doğru savurdum ve çenemi karşımdaki banka doğru kaldırdım. "Ne yapıyorsun burada?"

Yemekten sonraya kadar birinin hayalindeki evi inşa edeceğini düşündüm."

İri gövdesini koltuğa kaydırırken, varlığının yarattığı şokun etkisi geçtiği için bir anlığına onu tekrar inceledim. Bir bakıma.

Uzakta olduğum yıllar içinde Ian büyüyüp bir erkek olmuştu. Lisedeki o sırık gibi ocuk oktan gitmiş, yerine uzun boylu, iri yarı bir dağ adamı gelmişti. Tanrım, bir dergiye kapak olmalıydı.

Gidin dağlara tırmanın, ağaçları kesin ve bir şeyler inşa edin, siz de benim gibi grünebilirsiniz.

Manşet bu olurdu ve her yerdeki erkekler tam olarak onun emrettiği gibi yapardı çünkü o testosteron ve geleneksel erkeklik için gerçek bir poster çocuğuydu.

Alışılmadık erkeklikte yanlış bir şey olduğundan değil. Benden daha güzel birkaç erkekle çıkmıştım, ama Ian erkek gibi erkeğin sözlük tanımına tam uyacak türden bir adamdı.

Kahvesinden yavaşça bir yudum aldı ve kenarından bana

baktı. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Gözlerini dikip bakan sensin."

Bir kaşımı kaldırdım. "Evet, şey, hâlâ yüzüne alışmaya çalışıyorum. Aynı değil, biliyorsun. Bol miktarda saçla kaplı ve hepsi bu."

Büyük ve güçlü görünen bir elini kaldırdı ve çenesini kaplayan koyu renkli, kesilmiş sakalını kaşıdı. "Hayranı değilsin, değil mi?"

"Ben öyle bir şey demedim," diye karşı ıktım. "Sadece onuncu sınıftayken sakallarını nasıl tıraş ettiğini hatırlıyorum çünkü tıraş etmezsen kirli sakalın çıkacakmış gibi davranmayı seviyordun."

"Tek bir parçadan daha fazlası vardı," diye karşılık verdi. "Ayrıca, ben tıraş oluyormuş gibi yaparken sen sütyenini kağıt havluyla dolduruyordun, bu yüzden yargılayacak konumda olduğunu sanmıyorum."

"Touché." İçimi çektim, sonra göğsümü okşadım. "Doęumun mucizeleri ve asla tam olarak veremediğim on beş kilo sayesinde, her zaman hayalini kurduğum göğüs dekoltesine sahibim. Kağıt havluya gerek yok."

Ian'ın kara gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Ne iyi bir ocuk.

"Cidden," dedim. "Burada ne işin var senin?"

"Hırdavatıdan bir şey almam gerekiyordu. Pencereden kafanı masaya vurduğunu gördüm ve kendini sarsmadan önce müdahale etmeye karar verdim."

Sırıttım. "ok düşüncelisin. Bunu kaybetmediğini görmek güzel."

"Sadece seninle." Bunu çok sessizce söyledi ama ben onu net bir şekilde duydum ve iliklerime kadar ılık, yapışkan bir mutluluk dalgası yayıldı. Ian da duydüğümü biliyordu, uzun bir süre sonra gözlerini kaçırdı.

"Sheila nasıl?" Sessizce sordum.

Cevap vermeden önce çenesini sıkma hareketi yaptı ve gözlerinde kısa bir ıssız bakış belirdi ve bir anda kayboldu.

"İyi gidiyor. Meşgul, kızlarla çok konuşuyor." İri elleri önündeki kahveyle oynarken bakışları masanın yüzeyine kilitlenmişti.

"Ya sen?"

Bu soru biraz daha çekingen bir şekilde ifade edilmişti. Belki de vücut dilindeki her şey *daha fazla yaklaşma* diye bağırdığı içindir. Ama sormamamın imkanı yoktu.

Cevap vermeden önce yüklü bir duraksama oldu, gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kilitlendi ve sonra tekrar başka tarafa baktı. "Ben iyiyim."

Bunu söyleme şeklindeki sertlik karşısında göğsüm sıkışmıştı. Bu adamla arkadaş olmanın yarısı, ne zaman zorlayacağımı ve ne zaman geri çekileceğimi bilmektir. İkinci gün olduğu için ikincisini seçmeye karar verdim. Ona küçük bir gülümseme verdim ve burnumu sokmayacağımı anladığında derin bir nefes alarak göğsü genişledi.

"Annenlerde işler nasıl gidiyor?" diye sordu.

Omuzlarımdaki ani çöküş beni ele vermiş olmalı ki güldü; göğsünün derinliklerinden gelen alçak, sert, kulak zarını gıdıklayan bir kahkaha.

"O kadar iyi mi?" diye sordu.

Çenemi ellerimin üzerine koydum ve iç çektim. "Her şeyin yolunda gitmesini istedim, Ian. Yemin ederim. O kadar uzun zamandır yoktum ki, belki ailemle bir arada yaşayabileceğimizi düşündüm çünkü sonunda eve dönüyordum ve sonunda istedikleri gibi Sage her zaman burada olacaktı." Yüzümü kısa bir süreliğine kapattım çünkü lanet olsun, sonunda bunların bir kısmını yüksek sesle itiraf edebilmek beni rahatlatmıştı. "Eve dönmek yapılacak en doğru şeydi, bunu biliyorum. Ama onlar hayatı benden çok farklı görüyorlar. Bu kadar değişken, tahmin etmesi bu kadar zorken neden bir iş olarak yazmaya devam ettiğimi anlayamıyorlar." Ellerimi indirdim. "Onlara göre bu sorumsuz bir ebeveyn olmanın zirvesi."

Duygularımı boşaltmamı sessiz bir şekilde izlemesi, zaman makinesinde geriye dönmek gibiydi. Bu onun çok iyi yaptığı şeylerden biriydi ve görünüşe göre hâlâ da öyle.

"Denemeye devam ediyorsun çünkü yapman gereken şey bu ve bunu seviyorsun." Omuzlarım bir santim daha düştü. "Bu kadar basit, ha?"

"Evet." Ses tonu sertti ama yüzü yumuşaktı, çoğu insanın onu tanımlamak için asla kullanmayacağı bir kelimeydi bu. "Yani bunca yıldan sonra bile hâlâ seni desteklemiyorlar."

"Evlerinde ücretsiz kalmama izin veriyorlar," dedim dikkatlice. "Bu da bir çeşit destek." Annemin daha önceki yorumunu düşündüm. Dürüst, sıkı çalışma. Sanki bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi. "Yine de bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Bir işe girmemi istiyorlar. Ve olabilir de," diye kabul ettim. "Eğer bir şeyler başlatamazsam. Yayıncımın sabrı tükenmek üzere."

Ian öne doğru eğilip ellerini aramızdaki masanın üzerine koyduğunda elleri birbirine kenetlenmişti. Sabit göz temasını sürdürmek neredeyse imkânsızdı çünkü bana cevaplamak istemediğim bir şey sormak üzere olduğunu biliyordum.

"Ne istiyorsun, Harlow?"

Kolayca sorduğu, pürüzsüz, derin ve düşünmeden sorduğu soruyla ilgili bir şey karnımda gergin bir gıdıklanmaya neden oldu. Doğal olarak, bir şampiyon gibi konuyu saptırdım. "Genel olarak mı yoksa şu anda mı? Çok farklı cevaplar."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Yazmak için. Neye ihtiyacın var?"

Cevabı biliyordum ama söylemek istemiyordum çünkü bu adamı tanıyordum. Aradaki zamana ve mesafeye rağmen onu tanıyordum. Bana yardım etmek için elinden geleni yapacaktı çünkü hayatımı daha iyi hale getirme arzusunu kanıtlamış tek bir kişi varsa o da Ian Wilder'dı.

"Bilmiyorum," dedim sessizce.

Başını öne eğdi. "Saçmalık. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorsun. Sadece bana söylemek istemiyorsun."

Öne doğru eğildim. "Seni uzun zamandır görmemiş olmam ve senin burada oturup en içten düşüncelerimi ortaya çıkarmaya çalışman sence de tuhaf değil mi? Çünkü bu normal olamaz. Bu garip olmalı, biliyor musun? Seni on yedi yıldır görmemiş olmak, en azından birkaç günlüğüne havadan sudan konuşup sohbet edeceğimiz bir geçiş dönemi anlamına gelmeli."

Ian kabinde arkasına yaslandı ve bir gece önce kanepesinde oturduğu gibi bir kolunu bankın arkasına yaydı. "Ben senin gibi fazla düşünmüyorum."

"Açıkça."

"Neye ihtiyacın var?" dedi tekrar, sesinde hafif bir talep tonu vardı.

Geçen yıl beni fark ettiğimden çok daha fazla yormuştu ve belki de güvendiğim birinin bana gerçekten açık bir soru sorması kadar basitti. İlerlemeye devam etme zorunluluğu içinde, genellikle durup tüm bu kararlarımı bu kadar zorlaştıran şeyin ne olduğu üzerinde durmazdım. Ancak aylarca işinizi artık yapamayacağınızı hissettikten sonra gururunuzu ayaklar altına almak, iliklerime kadar yorgunluk hissettiriyordu. Bu, savaşı tek kişi ben olsam bile, bir savaşı kabul etmek gibi hissettiriyordu.

İhtiyacınız olan kelimeleri bulamadığınızda ruhunuzun nasıl söndüğü konusunda kimse beni uyarmamıştı. Kimse beni eve dönüp çenemi dik tutmaya çalışmanın en zayıflatıcı tevazu türü olduğu konusunda uyarmadı. Ve kimse bana bu kadar basit bir şey sormamıştı.

Ne yazmam gerekiyordu?

"Bana ilham verecek bir şeye ihtiyacım var. Alana ve sessizliğe ihtiyacım var ve mecazi anlamda elimi tutacak ve bana zor olsa bile bunu yapabileceğimi söyleyecek birine ihtiyacım var."

Kahretsin, sonunda sesim titremeye başladı ve burnumun kenarı uğursuzca sızladı. Ian yavaşça başını salladı. "Tamam."

Beklenmedik duygu dalgası geçtikten sonra derin bir nefes aldım ve kabinde doğruldum. "Tamam, ne?" "Bir fikrim var. Başta hayır diyeceksin ama sonunda haklı olduğumu kabul edeceksin."

"Tanrım, bekar olmana şaşmamalı. Bir kadından bir şey yapmasını isterken en iyi yaklaşımın bu mu?" Ian'ın gözleri mizahla parladı ama sert dudakları düz bir çizgide kaldı. "Benim yanıma taşın."

"Ne?" Bağırdım. Kahve dükkânı sessizliğe büründükçe herkes bize doğru döndüğünde kabine çöküp bir elimle ağzımı kapattım. Ian küçük bir kahkaha attı. Masanın altından tekme attım ve kaval kemiğine çarptım. Yüzünü buruşturduğunda

ağzımı kapatan elimi bıraktım. "Kesinlikle olmaz."

"Gördün mü? Tam tahmin ettiğim gibi."

"Siktir git," dedim, hiç heyecanlanmadan. "Ian, bu çılgınlık."

"Neden?" diye sordu. "Büyük bir evim var. Sen ve Sage üst kattaki yatak odalarını ve banyoyu alabilirsiniz. Tam zamanlı çalışıyorum. Haftada birkaç kez akşam yemeği için annemin evine gidiyorum. Ev neredeyse sana kalır."

Ağzım açık kaldı. "Lanet olsun, sen ciddisin."

Yüzündeki keskin hatlar bir santim bile kıpırdamadı. "Olmasaydım teklif eder miydim?"

"Hayır," diye yavaşça cevap verdim. Beynim de oldukça yavaş hareket ediyordu çünkü bana o soruyu sorduğunda beklediğim şey bu değildi.

Evini düşündüm - o güzel, büyük evi ve güzel, büyük araziyi. Bana her zaman nasıl inandığını ve tekrar onun etrafında olmanın ne kadar kolay olduğunu düşündüm.

"Senin takıntın ne? Orada dönen çarkları görebiliyorum."

"Bu sadece benimle ilgili değil," dedim ona. "Benim bir kızım var. On yaşında ve... bu onun için kafa karıştırıcı olabilir." "Önce onunla tanışmamı istiyorsan, bunu yapabiliriz. Çocuklar beni çok sever."

Homurdandım.

"Öyle. Greer'ın bana takıntılı bir üvey kızı var. Geçen hafta ziyarete geldiklerinde Olive benim dışımda kimsenin kucağına oturmayı reddetti." Durakladı. "Erik'in de bir kızı var ama daha bir yaşında bile değil, o yüzden henüz benim hakkımda doğru dürüst bir fikir edinemedi. Bu benden çok onun sorunu."

Wilder ailesinin çok büyük olduğundan bahsetmiş miydim?

Ian'la tanıştığımda normal boydaydılar. İki erkek kardeşi vardı. Yeterince basitti. Sonra annesi öldü - ki bu o zamanlar yeterince üzücüydü, her ne kadar on yaşından küçükken bunu tam olarak kavrayamamış olsam da. Birkaç yıl sonra babası Sheila ile yeniden evlendi; onun da üç çocuğu vardı ve *bundan* birkaç yıl sonra da Poppy'yi aralarına aldılar. Brady Bunch'ın çok daha az görgülü hali.

"Demek *bir* çocuk senden hoşlanıyor," dedim. "Adama bir altın yıldız verelim."

Ian beni pek komik bulmadı, bu utanç vericiydi çünkü komik olduğumu düşünüyordum.

"Bu gece onu buraya getir," dedi. "Ona bir ev hediyesi bırakman gerektiğini söyle. Benden nefret ederse, taşınmazsın."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu işi çok fazla basite indirgiyorsun. Aramızdaki aşırı düşünenlerin neyin ne olduğunu bilenler olduğunu hiç düşündün mü?"

"Hayır."

İç çekerek bankın arkasına yaslandım. "Peki. Size birkaç sandalye getireyim de insanlar masanızda gerçekten yemek yiyebilsin." Gülümsediğinde gözlerinin kenarları kırışıyordu ve bu onu sinir bozucu derecede atılgan gösteriyordu.

"Sandalyeleri neredeyse bitirdim,

bilmeniz gerekiyorsa."

Başımı geriye attım. "Sen... ne?"

"Beş buçuk gibi evde olurum," diye araya girdi yumuşak bir sesle. "Eğer benim evimde yemek istersen haber ver, pizza alırım. Aksi takdirde kalan yemekleri ısıtırım."

"Bu masayı sen mi *yaptın*?"

diye sordum. Gözleri

benimkilerde sabit kaldı.

Ağzım bir karış açık, beynim dakikada milyonlarca mil hızla dönerken, Ian kabinden kalktı. "Sonra görüşür müyüz?" dedi.

"Ben... evet?" Zayıfça cevap verdim.

Bana küçük bir göz kırptı ve gitti.

Kollarımı masanın üzerinde kavuşturdum, alnımı tekrar masaya koydum ve inledim.

Bölüm 4

Ian

Harlow: Sadece teklifinizi halüsinasyon olarak görmediğimden emin olmak istedim çünkü geri almak için çok geç değil.

Ben: Bilinçaltının bunu üreteceğini mi düşünüyorsun?

İyi noktaya değindin. Eğer bir halüsinasyon görüyor olsaydım, bu kazanan bir Powerball bileti ve kurabiye pişirip çamaşırlarımı yıkayan nazik bir hizmetçi olurdu.

Harlow: Aklıma gelmişken, muhtemelen bu işle birlikte çamaşırhane hizmeti de sunmuyorsunuz, değil mi?

Ben: İyi niyetim sadece bir yere kadar.

Harlow: Sormaya değer. Evet deseydiniz, Sage'e oy vermezdim.

Ben: Kurabiyeler pazarlığa açık ama. Sheila yakın çevresinde yeni birinin olduğunu bildiğinde kendini tutamıyor.

Aman Tanrım, bunu düşünmemiştim bile. Yüzde doksan oradayım.

Dün gece neden gelmedin? Bütün pizzayı tek başıma yemek zorunda kaldım.

Ne kadar zor. Sana pizza almanı söylemedim, yani bu senin suçun dostum.

Bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Aşırı düşüncelisin, hatırladın mı?

Doğru. Herhangi bir sonuca vardık mı?

Harlow: Ugh. Yemek garipti, yani bu senin lehine birkaç puan. Annem her zamanki gibi bana kızgın. Yemin ederim, onun yolundan uzak durmaya çalışıyorum, Sage ve ben tüm akşam yemeği bulaşıklarını temizledik ve o hala sandalyesinde oturdu ve bulaşık makinesini yanlış doldurursam mutfağını havaya uçuracakmışız gibi bizi izledi.

Harlow: Sana söylüyorum, doğduğum günden beri bir baş belasıyım, Ian. Sage'e bu şekilde davranmadıkları için mutluyum çünkü burada yirmi dört saat bile dayanamazdım.

Nereye gittin?

Üzgünüm, bir saniyeliğine uzaklaşmak zorunda kaldım. Sen benim için bir rahatsızlık değilsin Keaton. Ve eğer sana böyle hissettiriyorlarsa, bu senden çok onlar hakkında konuşuyor demektir.

Bundan sonra cevaplar birkaç dakikalığına kesildi ve bunun için mutluydum. Derimin derinliklerine gömülü, sadece Harlow'un ebeveynlerine özgü bir tür öfke vardı. Bunu ilk hissettiğimde altı yaşındaydım ve yıllar boyunca kendi payıma düşenden *çok* daha fazlasına tanık oldum. Kendini desteklemenin doğru yolu. Bir eş ve anne için doğru roller.

Belki de affetmeyen doğamın ya da her zaman bir silah gibi kullandığım şüpheciliğimin bir parçasıydı, ama bunca yıl sonra bile, ona nasıl hissettirdiklerini asla anlayamadım. Ona her zaman hissettirmişlerdi.

Mutfakta durup mısır gevreğini bitirirken gözüm telefonumun ekranındaydı ama sabah mesajlaşmalarımızda doğal bir durma noktası bulmuş gibiydik. İş için hazırlanmayı bitirdim, saçlarımı geriye doğru taradım ve başımın arkasında sabit kalması için etrafına bir kravat sardım. Aynada başımı eğerek çenemi kaplayan sakalımı inceledim.

Belki şehir merkezindeki berbere gizlice girecek, sakalımı kesecek ve saçımdan birkaç santim alacak zaman bulabilirdim. Hala arkadan bağlayabileceğim kadar, ama sadece... biraz temizlerdim. Belli bir nedeni yoktu elbette ama geldiğimden beri tüm ailem saçımı kestirmem gerektiği konusunda başımın etini yiyordu.

Telefonum çaldı ve kalbim yerinden fırladı, sonra Harlow'un yerine kardeşimin adını gördüğümde tekrar yerine oturdu. "Ne oldu?" Aramasına cevap vermek için tuşa bastıktan sonra "Ne oldu?" dedim.

"Bu hafta atölyede sana ihtiyacım var," dedi Cameron. Arka planda uğultulu bir şantiye sesi duyulmaya başlamıştı bile. Görünüşe göre bu sefer beni yenmeye çalışıyordu, bu da beni gülümsetti. "Ivy birazdan seninle orada buluşacak. Mağaza için bazı fikirleri var ve seninle zemin örnekleri hakkında konuşmak istiyor."

Cameron'ın kız arkadaşı ailenin yeni patronuydu ve bu da hepimiz için farklı bir meşguliyet anlamına geliyordu. Cameron ve üvey kız kardeşim Greer on yıldır aile inşaat işlerini yürütüyorlardı ama bu işi büyütecek zamanları yoktu.

iş bir seviye yukarı.

Bir şeyi kafasına koyduğunda bir yarı kamyonun tüm kurnazlığına sahip olan Ivy Lynch'e girin. Ivy ile kasabaya ilk taşındığında doğru bir başlangıç yapamadığımız için gönülsüz bir ateşkes yapmıştık. Ama dev mirası ve biraz da korkutucu iş zekasıyla, Sisters şehir merkezinin eteklerindeki boş bir araziye Wilder Homes için bir vitrine dönüştürüyordu.

Aile olarak tek bir toplantı yeterli oldu; bu toplantıda bize kar/zarar projeksiyonlarının yer aldığı ayrı ayrı dosyalar verdi ve sorumlulukların nasıl dağıtılacağını, özellikle de işletmeyi kurup çalıştırmaya başladığımız ilk birkaç yıl içinde, açıkladı.

Bize T. Wilder and Co. veya The Wilder House gibi bir isim olasılığı olan marka fikirlerini gösterdiği anda, Sheila ağlamaya başladı ve coşkulu bir evet verdi.

Ivy'nin parası ve bağlantıları vardı, Poppy mağaza açıldığında onu yönetecekti ve kız kardeşim Greer ile ben de mağazayı dolduracaktık. Ev dekorasyonu, sanat eserleri, tasarım hizmetleri ve -benim sayemde- özel yapım mobilyalar. Londra'da yıllarca bu işi yaptım, bu yüzden sevdiğim şeye yakın durmaktan mutluydum.

"Bana uyar. Yapacak bir şeyim olduğu sürece." Boş kahve fincanımı bulaşık makinesine koydum ve kalçamı bastırarak kapıyı kapattım. "Şimdi oraya gidiyorum."

Cameron durakladı. "Poppy bana Harlow'u senin evine getirmekten bahsetti."

"Tabii ki öyle." Hemen ensemdeki savunma dikenlerini hissettim, çünkü ağabeyim lisedeyken Harlow'la sadece arkadaş olduğumuzu hiç ağzından düşürmemişti. Birden fazla kez itişip kakışmıştık çünkü o bir hıyardı ve hiçbir zaman... hiçbir şey yapmadığımızı inanamıyordu.

Babamın evin arkasındaki hortumu açıp, itişip kakışmalar onun hoşuna gitmeyecek kadar kızıştığında ikimize de su sıkıldığını hatırlamak, kafamın arkasına bir darbe gibi indi. Bize hiç bağırmadı. Bizi cezalandırmadı. Sadece üzerimize buz gibi su sıktı, sonunda durduğumuzda gülümsedi, suyu kapattı ve çekip gitti.

Gerçi artık bizi ayıracak kimse yoktu ve bu yüzden beni göremese de çenem meydan okurcasına öne doğru çıkmıştı. "İyi misin?"

"Tabii ki iyiyim. Neden olmayayım ki?" Ters bir şekilde söyledim. "Liseden bir arkadaşını gördüğünde herkes sana bunu mu soruyor?" "Hayır," dedi. "Çünkü benim onun gibi hiç arkadaşım olmadı. Ama tamam, önemli bir şey değilmiş gibi davranabiliriz."

"Cameron, bunu tüm samimiyetimle söylüyorum." Durdum ve dinlediğinden emin oldum. "Siktir git. Önemli bir şey değil. O zaman da arkadaşımdı, şimdi de arkadaşım."

Ve mucizelerin mucizesi, kardeşim telefonu düşürdü. Bu haftaki planımızı konuştuk ve telefonu kapattığımızda tezgahın üzerine fırlattım.

Yine de bunun o kadar kolay olmayacağını bilmeliydim. Daha sonra dükkânda, Ivy anlamlandırmaya çalıştığım bazı kafa karıştırıcı tasarımlar çizerken masanın yanında durdum.

"Peki bunlar nereye gidiyordu?"

Önümüzdeki görünmez resmi görebiliyormuşum gibi eliyle şaşırtıcı bir hareket yaptı. "Duvarı kaplamak. İnsanların masa tabanları ve sandalye arkalıklarının stillerine göz atabilmesini ama bunun mağazanın içinde yer kaplamamasını istiyorum." Ayağa kalktı, kâğıdı havaya kaldırdı ama tavuk tırmıkları kafamı şaşkınlıkla eğmeme neden oldu. "Gördün mü?"

"Bu bir ceset mi?" diye sordum.

Dramatik bir şekilde iç çekti. "Sadece tüm masa altlıklarını yapman ama onları masalara yapıştırmaman gerekiyor, Ian."

"Ahh." Mevcut bir siparişe doğru yürüdüm ve tabanı aldım. "Yani bunu istiyorsun, ama ikiye bölünmüş olarak, böylece duvara monte edebiliriz?"

"Evet," dedi gülümseyerek. "O kadar da zor değildi, değil mi?" "Muhtemelen olması gerekenden daha zordu," diye mırıldandım.

Ivy karnıma bir şaplak attı. "Hıyarlık etme."

Aramızda kalsın ama kasabaya geldiği günden beri Ivy'ye karşı biraz hıyar gibi davranıyordum. Bunu hiçbir zaman tam olarak açıklayamamıştım ama ne zaman bu ailenin yörüngesine yeni biri girse, kendimi tanımadıkları bir yüzle karşılaştıklarında tüyleri diken diken olan o hurdalık köpeklerinden biri gibi hissediyordum.

Ivy de tuhaf bir şekilde benzerdi, bir süre burada kalana kadar ailemizin yanında rahatlamak istemiyordu ve inatçı kardeşim de geri adım atmıyordu. Şimdi aşıklardı, falan filan ve ben de şu anda bana patronluk taslayan korkutucu sarışın kadınla aramdaki baltayı gömmüştüm. Yakın değildik ama ona saygı duyuyordum. Hatta ondan hoşlanıyordum. Bu yüzden satmakta olduğu eve teklif götürdüğümde bunu kendime sakladım. Eğer masada daha iyi bir teklif varsa onu suçlayarak benimle anlaşma yapmasını istemedim.

Meğer öyle bir şey yokmuş. Kapanışa girdiğimde çenesi düştü ve Ivy'yi şok etmekten duyduğum memnuniyet soğuk ve güvensiz kalbimi ısıttı. Birkaç ay daha birbirimizle uğraşmak zorunda kalırsak, belki Ivy ile arkadaş bile olabilirdik.

Aylak aylak, mağaza için çizdiği birkaç taslağa göz gezdirdim. Hazır olması biraz zaman alacaktı ama itiraf etmeliyim ki ben bile aile şirketimizin bu yeni aşaması için heyecanlanmaya başlamıştım.

"Ve bunları şimdi mi istiyorsun?" diye sordum. "Epey az vaktiniz var, bu kadar uzunca doldurmamız gereken bir bina olacağını düşünmemiştim."

Devasa klasör yığınınına baktı, sayfaları çevirdi ve süslü kalemiyle kenarlara notlar karaladı.

"Web sitesi," dedi hazırlıksız bir ses tonuyla. "Vitrin açılmadan birkaç ay önce hazır ve çalışır durumda olmasını istiyorum. Sonra da sosyal medyada varlık göstermeye odaklanabiliriz." Dikkati kâğıtlardan bana kaydı ve gözlerindeki şeytani parıltı beni yerimden oynattı. "Size TikToks yaptırana kadar *bekleyin*."

"Kesinlikle olmaz," dedim sakın bir şekilde.

Sadece gülümsedi. "Göreceğiz bakalım. Oh, ve arkadaşınla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Poppy bana onun hakkında her şeyi anlattı. Cameron da merak ettiğini söyledi. Yani, ona iyi davranıyorsun, değil mi? Bu görmem gereken bir şey."

Gözlerim kısıldı. "Bu gece biri evime yaklaşırsa..." Ivy'nin dudakları geniş bir sırıtişa dönüştü. "Bu gece, ha?"

Yanaklarım neden sıcaktı? Bu çok saçmaydı. Tabanı yere bıraktım ve en sert bakışlarımla onu kısırdım. "Ivy. İyi anlaştığımıza sevindim. Arkadaşlığımın ilgili hastalıklı merakını yatıştırmak için erkek arkadaşını göndererek bunu mahvetme. Bu konuda hep üstüme gelirdi ve bir daha bununla uğraşmak istemiyorum."

Islık çaldı. "Dokunaklı. Uzak duracağız, söz veriyorum." Ciltlerini kollarının arasına alırken yüz ifadesi biraz fazla masumdu. Dükkândan çıkmadan önce Ivy durdu ve bana anlamlı bir bakış attı. "Annen için aynı şeyi söyleyemem ama."

Burnumun kenarını sıktım ve beni buraya getiren tüm yaşam tercihlerimi yeniden değerlendirdim. "Meraklı lanet aile," diye mırıldandım. "Okyanus ötesinde yaşarken ne yaptığım kimsenin umurunda değildi."

Ancak telefonumun Harlow'dan gelen bir başka mesajla birlikte çalması bu hayal kırıklığımı geri almamı sağladı.

Tamam. Beş buçuk gibi orada oluruz. Sage muhtemelen senden daha fazla yiyecektir, hazırlıklı ol.

Ben: Fazla düşünmeyi tamamladığınız için tebrikler.

Teşekkür ederim. İsyanlar alkışları ve çılgın övgüleri daha sonra alacağım.

Ve kalıcı bir gülümsemeyle, güvenlik gözlüklerimi tekrar taktım ve derimin altında inkar edilemez bir beklenti duygusuyla iş günümün geri kalanını bitirdim.

Saat beş yirmi beşte, bir kolumda iki kutu sıcak pizza ve sakalıma yapışmış talaşla kapıdan içeri girdim.

Mesleki tehlike.

Pizzayı tezgâha koydum ve mutfak lavabosunda yüzüme hızlıca su çarptım, ardından koku testi için gömleğimi burnuma kadar çektim. Duş almaya vakit yoktu ama umarım Harlow'un kızı içeri girip inşaat alanı gibi koktuğum için burnunu kırıştırmazdı.

Kapının sessizce çalınmasıyla hızlı bir nefes aldım ve yüzümü silmek için bir parça kağıt havlu kaptım. Ama yaklaştığımda annemin elinde alüminyum folyoyla kaplı bir tabak görünce küfürlerimi yutmak zorunda kaldım.

Beni yanlış anlama, Sheila'yı severdim.

Ben daha ergenliğe bile girmemişken hayatımıza girdi ve annelerini özleyen üç çocuğu kanatlarının altına aldı. Hayatımda tanıdığım en büyük, en misafirperver kalbe sahipti ve şu anda görmek istediğim en *son* kişiydi.

Kapıyı açtığımda yüzündeki ifadeye bakılırsa o da biliyordu. "Şimdi kızma," dedi. "Sadece bırakıyorum."

Sözsüzce ona eve girmesini işaret ettim ve tabağı aldım, sonra yanağına bir öpücük kondurdum. "Sana asla kızgın olamam."

Kadın homurdandı. "Yalancı. Lisedeki halini hatırlıyor musun?"

Bunu görmezden gelmeye karar verdim. "Bize ne getirdin?"

"Naneli çikolatalı kurabiye. Denemek istediğim bir tarif vardı." Eve şöyle bir göz attı ve mobilyaların eksikliğini görünce başını hafifçe salladı. "Tanrım, Ian, bu haldeyken bir kızı mı ağırlayacaksın?"

Kurabiyeleri tezgâhın üzerine koydum. "*Harlow*'u çağırıyorum. Bu farklı." "Mm-hmm."

"Bu tonda konuşma," dedim ona. "Kızı da geliyor." Annemin

yüzü aydınlandı. "Kızı mı? Kaç yaşında?"

Hâlâ açık olan kapı aralığından bir ses geldi. "On yaşındayım, yirmi bire giriyorum. Ya da en azından annem öyle diyor."

Harlow ellerini Sage'in sıksa omuzlarına koymuştu ve söz konusu kız bakışlarımı korkusuzca karşıladı. Gergin ya da utangaç olabileceğini düşünmüştüm ama... o Harlow'un kızıydı, bu yüzden neden korkusuzluktan başka bir şey beklediğimi bilmiyordum.

Harlow'un annemi gördüğünde yüzünde beliren gülümseme, hafızanızın derinliklerinde bir yerlere kazınan türdendi. "Sheila," dedi ve kızının etrafında dönerek annemin sıkı sarılışına doğru adım attı.

"Tatlım, ne kadar güzel bir kadın olmuştun," dedi annem, birkaç gece önce bana yaptığı gibi Harlow'un yüzünü okşamak için hafifçe geri çekilerek. "Seni tekrar görmenin ne kadar güzel olduğunu anlatamam."

Tanrım, hayatıma tekrar girmesinin üzerinden sadece birkaç gün mü geçmişti?

Harlow arkasına yaslandı ve anneme tekrar sarıldı. "Tim'e olanları duyunca çok üzıldüm," dedi sessizce. "Evinize her geldiğimde bana karşı çok nazikti. İkiniz de öyleydiniz."

Ayrıldıklarında her ikisinin de gözleri parlıyordu.

"Teşekkür ederim canım. Ev onsuz çok sessiz görünüyordu." Annemin yanağından bir damla yaş süzüldü ve hızla gözyaşını sildi. "Benimle tartışacak ya da günde on kez ona yemek yapmamı isteyecek kimse yok. Neyse ki beni meşgul edecek bu çocuklar var."

Sage yüzünde meraklı bir ifadeyle onları izledi. Annem fark etti ve elini uzattı. "Peki siz kimsiniz, genç bayan?"

Sage doğruldu, uzun bacakları ve sırık gibi yapısı tıpkı annesinin o yaşlarda olduğu gibiydi. "Sage Keaton, hanımefendi. Annem buraya gelirken bana sizin tanıdığı en iyi aile olduğunuzu söyledi ve ben de en iyi şekilde davranmak zorundayım."

Annem keyifle güldüğünde, Harlow ve ben göz göze geldik ve onun muzip gülümsemesi kaburgalarımın altında gizli bir vidayı sıkıttı.

"Tanıştığın en iyi insanlar arasında ben de var mıydım?" Harlow'a sordum.

O cevap vermeden önce Sage'in bakışları annemden bana kaydı ve on yaşındaki bir çocuktan beklediğimden çok daha derinlemesine bir inceleme yaptı. "Hayır, sadece güvendiğin insanlara karşı iyi olduğunu söyledi."

Kaşlarını kaldırarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Buna itiraz edemem sanırım."

Sage başını salladı. "Çok iyi anlaşacağız. Ben de öyleyim." Aile odasına baktı. "Sakıncası yoksa *SportsCenter*?"

"Uh, hayır. Devam et. Kumanda kanepede."

Kanepeye yayıldı, kanalları gezerken kendini evindeymiş gibi hissetti. Program başladığında, kararlı bir bakışla arkasına yaslandı.

Harlow ve annem mutfakta sessizce konuşuyorlardı ve ben bir tabağa birkaç parça pizza atıp kanepeye doğru götürdüm. Tabağı Sage'e uzattığımda şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Benim için mi?"

"Sadece sen istersen. Annem benim kadar yiyeceğini söylemişti, şimdi haklı olup olmadığını görmek zorundayım." Sage oturduğu yerden kalktı ve sessizce teşekkür ederek tabağı aldı.

Göz ucuyla onu izledim, benimle birlikte yaşayacak olan bu çocukla ne konuşmam gerektiğinden biraz emin değildim. Küçük çocuklarla nasıl başa çıkacağımı hiç bilmiyordum. Ne söyleyeceğimi. Onlara ne soracağımı. Ama bu sıradan bir çocuk değildi. Yarı Harlow'du. Yarıyı hiç tanımadığım başka biriydi. Henüz duymadığım yüzlerce hikâyeden biriydi.

"*SportsCenter*, ha?" İçimden gözlerimi devirdim çünkü bulabildiğim en iyi cevap *bu* muydu? Ona okulu sevip sevmediğini de sorabilirdim.

"Evet," dedi bir ağız dolusu sucuklu pizza yerken. "Ben bir Jets taraftarıyım ama Portland o kadar da kötü değil. Perşembe akşamı oynanacak maçın öncesini izlemek istedim. Hücumları harika ama savunma hattını düzeltmezlerse mahvolurlar." Başını iki yana salladı. "Koşuya karşı bloklama içler acısı."

Sırıtmamı bastırdım. Kardeşim Portland Voyagers'da sıkı uç oynuyordu, ama bunu belli etmek istemedim.

Ka
pal "Demek futbolu seviyorsun," dedim.

1. Ciddi bir şekilde başını salladı. "*Çok seviyorum*. Yani, sevdiğim tek şey bu değil. Makyajı, kıyafetleri ve diğer şeyleri de seviyorum. Ve sporu.

Kadınlar böyle karmaşık olabiliyor," dedi. "Ya da en azından annem öyle diyor."

Peçetemi ağzıma silme bahanesiyle gülümsememi bastırdım. "Gerçek bu değil mi?" diye mırıldandım. "Hiç maça gittin mi?"

Sage bir ısırik pizzayı çiğnemeyi bitirdi. "Sadece bir tane. Annemin menajeri geçen yıl Noel'de bize Jets-Patriots maçına bilet verdi ve hayatımın en güzel günüydü," diye cevap verdi geniş ve ciddi gözlerle.

Annem geldi ve omzuma dokundu. "Ben sizi yemeğinizle baş başa bırakayım," dedi. Harlow bir kolunu annemin sırtına dolayarak, "Ona kalabileceğini söyledim," diye ekledi.

Annem dostça bir gülümsemeyle öneriyi elinin tersiyle itti. "Poppy beni bekliyor. Değişiklik olsun diye bu akşam bana yemek yapacaktı."

"Ahh, demek evde de ağırlığını koyuyor," diye düşündüm. "Ne güzel." Annem gözlerini devirdi. "Asla değişmez, Harlow. Asla değişmez."

Cevap gülümsemesi genişti, gamzesi dudaklarının kenarından görünüyordu. "Bunda rahatlatıcı bir şey var, değil mi?"

"Sanırım," diye yanıtladı annem. "Sage, seninle tanıştığıma memnun oldum tatlım. Evimde her zaman hoş karşılanırsın, tamam mı?" Sage başını salladı, ilk utangaçlık belirtisi ortaya çıkmıştı. "Ben de memnun oldum hanımefendi."

Annem gittikten sonra Harlow'u mutfığa kadar takip ettim ve kendi yemek tabaklarımızı aldık. Mutfakta dururken, geçen gece hayranlıkla baktığı yemek masasına baktı. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Bunu sen yaptın, değil mi?" diye sordu. "Sadece itiraf et."

Cevap vermedim, sadece bakışlarını tuttum.

Harlow başını salladı. "İnanılır gibi değil. Gerçek bir oduncu gibi görünmen ve odun yığınlarından bu muhteşem şeyleri yapman ne kadar adaletsiz biliyor musun?"

Pizzanın etrafında gülümsedim. "Bu haksızlık mı?"

"Evet. Erkek türünün geri kalanı için öyle. Sanki beynimin en ilkel kısmı yanıyor ve ... oooh, bu sana önemli şeyler inşa edebilir, ona yakın dur."

Koyu renk saçları bu gece başının tepesinde toplanmıştı ve o konuşurken birkaç tel saç dağılıyordu. Aynı görünmesine rağmen bir şekilde farklı görünmesi tuhaftı.

Yeni biri. Ama yeni değil.

Hâlâ aklından geçenleri söylüyordu ve benim yanımda düşüncelerini filtrelemiyordu ama böyle şeyler -beni bir bakıcı olarak görmek- daha önce aklının ucundan bile geçmezdi.

"İlkel beynin buraya taşınmanı mı istiyor?" Sage duymasın diye sesimin yüksekliğine dikkat ederek sordum.

Harlow ilk pizzasını bitirdi ve tabağını yere koyduktan sonra kollarını giydiği sade siyah gömleğin üzerinde kavuşturdu.

Gözleri inanılmaz derecede doğrudan bakıyordu. Bana dik dik bakma şeklinden kaçış yoktu.

"Yine beni kurtarmaya çalıştığın o şeyi mi yapıyorsun, kendi zararına bile olsa?" Suçlama canımı yaktı ama sorma nedeninin ardında bir gerçek yatmıyorsa ne olayım.

Bunu hep yapardım. Yıllar önce bu yüzden konuşmayı bırakmıştık. O da ben de biliyorduk ki bana ihtiyacı olduğunda burada olmak için inanılmaz bir fırsattan vazgeçebilirdim.

Hayatlarımız çok farklı olabilirdi. Eğer Harlow benim fevri tarafıma sahip olsaydı, bavullarını toplayıp eve dönebilirdi. Ben olduğum yerde kalabilirdim, onsuz asla doğru hissettirmeyen bu yerde kalmaktan memnun olabilirdim.

Ben de mümkün olduğunca dürüstçe cevap verdim. "Bilmiyorum. Öyle olsaydım çok mu kötü olurdu?"

"Eğer bu süreçte canın yanarsa, evet." Bakışları hiç kırılmamıştı. "Bunun sorumlusu ben olmayacağım. Seçimlerimi sahiplenebilecek tek kişi benim ve eğer yazamazsam, kızıma bakmak için yapacağım şey başka bir iş bulmak olacak. Doğmayı o istemedi, biliyorsun değil mi? Ona bakmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

"Bu beni nasıl aşağı çeker, Harlow?" Tabağımı yere bıraktım ve kollarımı kavuşturup bir kalçamı tezgâha yaslayarak onun duruşuna uydum. "Burada kalmanıza izin vermek bana nasıl zarar verir?"

"Bilmiyorum." İçini çekti, sonra alnını ovuşturdu. "Sadece hayatını yaşarken sana engel olmak istemiyorum."

Yaklaştım ve burnundan keskin bir nefes aldı. Sonra başka tarafa bakmadığından emin olmak için eğildim. "Bunu teklif ediyorum çünkü sen benim arkadaşısın. Ve yerim var. Eğer çocuğun her gün yemekten sonra bana futbol dersi vermek istiyorsa, benim için sorun yok. Ben evdeyken siz ikiniz üst katta saklanmak ve kendinize saklanmak istiyorsanız, buna da razıyım. Sadece kendiniz olarak çok fazla yer kapladığınızı hissettiren bir yerde kalmayın. Bu kendini bok gibi hissetmenin en hızlı yoludur, Harlow."

Boğazının zarif çizgisi bir yutkunmaya çalıştı. "Kelimelerle aran ne zaman bu kadar iyi oldu, Ian Wilder?" diye fısıldadı. Ağzım bir sırtışla kapandı. "Arkadaşım bir yazar. Bana bir iki şey öğretti."

Harlow güldü ve göğsümdeki gerginlik biraz olsun çözüldü. Sonra yavaş bir nefes verdi. "Eve giderken Sage'le konuşacağım," dedi nefesinin altından. "Onun için sorun olmadığından emin olacağım."

Söz konusu kız koltuktan zıpladı ve mutfakta bize katıldı. "Ooh, şu kurabiyelerden bir tane alabilir miyim?"

Annesinden biraz geri çekilerek, "Buyur," dedim.

Sage üstten bir tane kaptı ve bir ısırdıktan sonra inledi. "Anne, bunlardan birini denemelisin." "Bir tane mi?" Harlow sordu. "O tabağın yarısı benim, evlat."

Sage güldü, sonra kanepeye döndü.

Tabak açıkta olduğu için Harlow kenarından yarım bir kurabiye kopardı ve narin bir ısırdık aldı. Gözleri dalgalanarak kapandı ve boğazının derinliklerinde inledi.

"Vay anasını," diye fısıldadı.

"Seni kurabiyeyle yalnız bırakayım mı?" Kuru bir şekilde sordum.

Bir ısırdık daha aldı. "Belki." Sonra başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, evet derdim çünkü annenin haftalık olarak böyle şeyler yapacağını biliyorum. Unlu mamullerle başlamalıydın."

O bitirmeden kurabiye kalanını elinden kaptım ve ağzıma attım. "Hey," dedi. "O benimdi."

Kurabiye onunkini yankılayan bir iniltiyle bitirdim, sonra alt dudağımı yaladım. "Sadece buradaki varlığının benim zararına olmadığından emin olmaya çalışıyorum."

Harlow gözlerini devirdi. "Göt."

Bir kolumu omuzlarına doladım. "Bu bir evet mi?"

Cevap vermeden önceki duraksamada kendimi nefesimi tutarken buldum. Evet demesini istiyordum. Bu ne kadar

karmaşık olursa olsun ya da başkalarına nasıl görünürse görünsün, en iyi arkadaşımın yanımda olmasını istiyordum çünkü onu özlemiştim.

Gözleri benimkilere dikildi, elmacık kemikleri biraz pembe ve gülümsemesi çok muzipti. "Pişman olabilirsiniz ama evet, bence evet."

Bölüm 5

Ian

Bir şantiyedeki gürültü uğultusu çok özel bir rahatlık türüydü. Hava kompresörleri, çivi tabancaları, testere vızıltısı ve ekipten gelen sohbetin gelgitleri, atölyede tek başıma çalışma havasında olmadığım zamanlarda neredeyse meditatif bir his veriyordu.

Ta ki aptal kardeşim ağzını açana kadar.

"Dün gece annemle konuştum." Bunu söylerken gözleri bende değildi, derme çatma masanın üzerindeki ev planlarına odaklanmıştı ve ağırlığımı yasladığım masanın köşesindeki tutuşum belli belirsiz sıkılaştığında, sonunda yüzüme bakacak cesareti buldu.

Tanrım, sırtıyordu. Ona yumruk atmamak için kendimi zor tuttum çünkü bu konuda iğrençleşecekti.

"Yani, onunla sürekli konuşuyorum," dedim ve masadan kalkıp ona sırtımı döndüm. Bir şey ölçüyormuş gibi yaptım ama yeni çocuklardan biri bana deliymişim gibi bakınca mezurayı geri çekip alet kemerime soktum. "Kurabiye ya da başka bir şey ister misin?"

Ne yazık ki yemi yutmadı. Onun yerine, sanki lanet olası ayıyı dürtmeye çalışmıyormuş gibi sesini yumuşak ve düzgün tuttu. "Harlow senin yanına taşındı."

Eğilerek, başıboş bir tahta parçasını kaptım ve mutfak ile aile odası arasındaki ana geçitten dışarı attım. "Hiç kimse arkasını toplamaz mı?" diye bağırdım.

Uzun zamandır ustabaşımız olan Wade yanımdan geçerken bana ters ters baktı.

"O senindi." Burnumdan iç çektim, gözlerim kısılmıştı. Arkamda Cameron kıkırdadı.

"Biliyor musun," dedi ve ses tonuna bakılırsa bundan sonra ağzından çıkacak her şeyden nefret edecektim, "bu biraz seks yapmak gibi. Eğer bu konuda konuşamıyorsan, belki de yapmamalısın."

Kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturup döndüm. "Bu intikam mı? Her şeyi çok iyi bildiğin için sana söylediklerimin karşılığı."

Gözleri parlıyordu. "Hayır. Sadece kardeşimin rahatsız edici bir duygusal pozisyonda olduğu sıradan bir eğlence."

Memnun bir iç geçirdi. "Bununla *haftalarca* yaşayabilirim."

Nefesimin altında, Londra'da öğrendiğim ve onun kaşlarını kaldırmasına neden olan bir tanesi de dahil olmak üzere her türlü küfrü mırıldandım.

Cameron başını salladı. "Düşündüğümden daha hızlı ilerliyorsun. Bu da beni çok şaşırttı çünkü sonsuza kadar sanrıların içinde yaşayacağını sanıyordum."

Bir adım daha yaklaştım, sesimi alçalttım ki tüm ekip beni duyamasın. "Kalacak bir yere ihtiyacı vardı ve benim de yerim var, hepsi bu."

"Tamam."

Çenem sıkıca kenetlendi. "Onun hakkında hiç konuşmamamın nedeninin belki de sen olduğunu hiç düşündün mü? Aramız hiç böyle değildi. Ve sen bunu bırakamazsın."

Cameron yüzümü rahat edemeyeceğim kadar derinlemesine incelerken, en iyi arkadaşı Jax arkadan yaklaştı. Kısa bir süre durakladı, aramızdaki vücut dilini inceledi, sonra gözlerini devirdi.

"Haklı olduğunu düşündüğü bir şeyi asla bırakamaz," dedi Jax. "Bu çok sinir bozucu." Ellerimi, *davamı geri çekiyorum*, der gibi uzattım.

Jax devam etti. "Ancak bu durumda o haklı ve sen bir moronsun."

Yavaşça dönerek Jax'e ters ters baktım. "Bu konudaki fikirlerini ne zaman oluşturdun?"

Bakışlarına sabit bir şekilde karşılık verdi. "Her konuda fikirlerim var. Sadece genellikle onları dile getirmeye değer bulmuyorum."

Jax en basit tabirle bir münzeviydi. Kendimi bildim bileli Cameron için çalışıyordu çünkü birkaç haftalığına ortadan kaybolma, zaten gözlerden uzak olan kulübesini terk etme ve kendini daha da gözlerden uzak tutma özgürlüğünü seviyordu... Nereye gittiğinden bile emin değildim. Bir dağın yamacında bir çadıra falan.

Aslında Jax, tanıdığım insanlar arasında benden daha az arkadaş canlısı ve yeni insanlara karşı daha güvensiz olan tek kişiydi. Onun yanında olmak beni güneş ışığı gibi gösteriyordu.

Günlük kelime sayısı ortalama bir erkekten yaklaşık yüzde elli daha az olsa bile aklından geçenleri söyledi. Ve

Görünüşe göre, Harlow ve Sage'in çatım altında oldukları ilk tam gün olan bu özel günde, bu sözleri bana yöneltecekti.

Oh ne güzel.

Büyük odadaki sohbet artık akmıyordu ve yeni gelenlerden birkaçı dinlemiyormuş gibi yapıyordu.

Penisli Cameron gülümsemesini gizlemek için elini yüzüne götürdü.

"Ateşli çocukluk arkadaşından, onu tekrar gördükten beş dakika sonra yanına taşınmasını mı istedin?"

Dilimin ucuna savunmacı kelimeler geldi ama onları dizginledim. "Beş dakikadan fazla oldu ve kesinlikle sana kendimi açıklamama gerek yok." Bir kaşımı kaldırdım. "Peki onun seksi olduğunu nereden biliyorsun?"

Ses tonumun hafifçe büyümesi üzerine Cameron arkadaşına bir bakış attı. "Gördün mü, sana söylemiştim. Ne zaman ondan bahsetsen aynı şeyi yapıyor."

Jax başını salladı, mırıldanarak onayladı.

Onlara ters ters bakarken, aile işini bırakırsam ve bir daha onlarla çalışmazsam ne kadar birikmiş param olacağını zihnimde hesapladım.

Kollarını kavuşturdu. "Haklısın. Kendini kimseye açıklamak zorunda değilsin. Ama her şey yüzüne patladığında, kimsenin seni uyarmadığını söyleme."

"Kavga mı istiyorsun, Jax?" Kayıtsızca sordum. Bakışlarına karşılık vermek yerine mezurayı çıkardım ve kulağımın arkasına sıkıştırdığım kalemle bir sonraki kesimi işaretledim.

"Hayır. Kardeşin de öyle. Ama bunun onunla olan arkadaşlığınızı bozmayacağını düşünüyorsanız delirmişsiniz demektir."

Başımı yavaşça kaldırdım. Kendi yüzümü görebilseydim, gözlerimin de şimdi biraz sıcak olduğundan emindim. "Peki ben sana ne zaman Harlow'la arkadaşlığım hakkında fikrini sordum?"

Cameron, "Hiçbir konuda kimsenin fikrini sormuyorsun," diye belirtti.

Yararlı.

Ona doğru dik dik bakarak, bunu ne kadar yararlı bulduğumu tam olarak bilmesini sağladım.

"Öyle olsaydı," diye devam etti ağabeyim, "belki sana bunu biraz daha düşünmeni söyledik. Neden ona annemin arazisindeki misafirhaneyi teklif etmiyorsun?"

"Erik ve Lydia'nın her geldiklerinde kaldıkları evi mi kastediyorsun? Yemin ederim, babam öldüğünden beri buraya üç kez geldiler." Ölçüm bandı, elimin kenarına bastırmamla tıkırdayarak kapandı ve ses odada yankılandı. İşte şimdi bu kadar sessizdi. "Ya da Greer, Beckett ve Olive geçen hafta buradayken nerede kaldılar?"

Cameron bunu yüzünü buruşturarak kabul etti.

Sadece Cameron, Poppy ve ben kasabada yaşıyorduk, bu yüzden diğer kardeşlerimizden herhangi biri eve geldiğinde, ana kulübeden çok uzak olmayan küçük misafirhanede her zaman en az bir aile kalıyordu. Orası Harlow ve Sage'in kendilerini rahat hissedebilecekleri bir yer değildi.

Cameron'ı yeterince sakinleştirdiğimde bakışlarım Jax'e kaydı. "Harlow'u tanımıyorsun ve onunla arkadaşlığımın nasıl olduğunu kesinlikle bilmiyorsun. Bu hiçbir şeyi mahvetmeyecek. Dün gece ve bu sabah harikaydı. Sakin. Her zamanki ilişkimiz."

Jax yüzümü inceledi. "Dün akşam yemekte ne yedin?"

Sorusu gözlerimi kırıştırdı. "Onlar eşyalarını yerleştirirken lokantadan bir şeyler sipariş ettik. Ben çizburger, Sage ızgara peynir ve Harlow da tavuk salatası sipariş etti."

"Satın mı alıyorsun?"

"Evet, onlara yapacağımı söyledim. Ne demek istiyorsun?" "Peki ya yemekten sonra?"

Kalçamı en yakın duvarın çerçevesine dayadım ve ona baktım. "Bavullarını boşalttılar. Ben de bahçe işleriyle uğraşıyordum.

Bitirdiklerinde Uno oynadık ve sonra Sage yatmadan önce ev ödevini yaptı." Jax'in yüzü anlaşılmazdı. "Peki sonra?"

Cameron ona hızlıca bir bakış attı ama Jax bunu görmezden geldi.

"Gecemizin her dakikasını özetlememe gerek yok, Jax. Görünüşe göre, bu seni ilgilendirmez." "Eve geldiğinde ne giyiyordu? Yoksa arkadaşının giydiği şeyleri fark etmiyor musun?" Çenem sıkıştı.

"Giysiler."

Cevabımdaki tamamen saçmalığı duyduysa bile bana bunu söylemedi.

Siyah bir tayt ve üzerinde Miss Piggy'nin yüzü olan siyah bir atlet giymişti ve altındaki sporcu sütyeninin çapraz askıları taç yaprağı pembesiydi. Bunu fark etmemin tek nedeni kollarının üst kısmındaki hafif kasların beni şaşırtmış olmasıydı.

Benim tanıdığım Harlow egzersiz yapmaktan nefret ederdi, sadece bir seri katil onu kovalıyorsa koşardı ve bu, kaçırdığımız zamanla ilgili çaresizlik hissettiğim ilk anlardan biriydi.

Burnumun kenarını sıkarak iç çektim. "Jax, kes şu saçmalığı. Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, söyle gitsin."

Büyük kollarını büyük göğsünün üzerinde kavuşturdu. "En son ne zaman seks yaptın?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu çok saçma." "O kadar uzun, ha?"

Kuru ses tonu karşısında gözlerimi tehlikeli bir şekilde kısmıştım. "Eğer bir amacınız varsa, bunu yapmanızı öneririm."

"Aradan uzun zaman geçtiyse yargılamıyorum," dedi. "Ama bu bir fark yaratıyor. Bir adam altı ay gider. Bir yıl. Daha fazla mı? Onu tanıyan, birbirinizden hoşlanan güzel bir kadınla böyle bir duruma sokarsınız. Birbirinize güvenin. Yeterince zaman ver, Ian."

Azı dişlerim toz haline gelecekti. "Bunu bilemezsin."

"Elbette yapabilirim. Hava karanlık, gece konuşuyorsunuz. Sadece ikiniz varsınız." Başını salladı. "Bu onunla olan ilişkini değiştirecek, sözümü unutma."

"Cameron kötü bir durumda olsaydı ona kalacak bir yer teklif etmeyeceğini mi söylüyorsun?" Jax kaşlarını çattı. "Cameron'la yatmak gibi bir arzum yok."

"Teşekkürler," diye cevap verdi kardeşim kuru bir sesle.

"Harlow'la yatmak istemiyorum," dedim sakince.

Tamam, iyi, sakince söylemedim. Bağırđım. Ve ben bağırđıđımda, kardeşim o iğrenç, memnun bakışı attı. Derin bir nefes aldım çünkü bu benim karmamdı. Öyle olmalıydı. Kız arkadaşı Ivy kasabaya taşındığında ona çok fazla saçmalık yapmıştım ve şimdi bunun bedelini ödüyordum.

"Hayır mı? Bana lisedeyken bile bunu hiç düşünmediğini mi söylüyorsun?"

Çenem gerildi. Bir kere. Bunu bir kez düşünmüştüm ve sonrasında kendimi tam bir pislik gibi hissetmişim çünkü hiç sınırı aşmamıştık.

Çizgilerle flört bile etmedim.

Soyunma odasından balo elbisesiyle çıkmıştı, en iyi arkadaşımı seksi ve sofistike gösteren siyah, dar, ipeksi bir şeydi. Ve kısa bir an için, onun vücudunun elbisenin altında nasıl görünebileceğini kafamda canlandırmıştım. Bunu giydiğinde dans pistinde ona sarılmak nasıl bir his olurdu. Onu tutan inanılmaz derecede küçük askıların altında teninin nasıl hissedeceğini.

Ama o an geçti ve ben kendi flörtümle baloya gittim, o da kendi flörtüyle gitti ve müzik yavaş ve tatlı bir şeye geçtiğinde onun yakınında olmadığımın emin oldum. Ona dans teklif etmekten daha iyisini biliyordum.

"Aramızda hiçbir şey olmadı," dedim yumuşak bir sesle.

"Belki o zaman olmaz," dedi Jax. "Her gece evcilik oynamaya devam edersen, bu sadece bir zaman meselesi. Önce küçük şeyleri fark edeceksin. Sonra büyük şeyleri. Ve sonra tek düşünebildiğin o olur." Bir adım attı. "Buna hazır mısın, Ian?"

Sözlerinin altında bir şeyler kaynıyordu ve ben bunun ne olabileceğini anlamaya çalıştım.

"Kendi bokunu bana mı yansıtıyorsun, Jax?"

İri adam sustu ve şimdi çenesini sıkma sırası ondaydı. Cameron ellerini kaldırdı. "Pekâlâ, yeter."

"Endişeniz, dokunaklı olsa da," dedim, "yersiz. Ama kendimi uyarılmış sayacağım."

Uzun bir bakıştan sonra odadan çıktı ve Cameron düşünceli bir ifadeyle onu izledi. "O da neydi?" diye sordum.

Kardeşim omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Siz ikiniz benim yaşam koşullarım hakkında dedikodu mu yapıyordunuz?" diye sordum. "Burada en çok başımın etini yiyen annem olur sanıyordum."

Cameron biraz gülümsedi. "Dedikodu yapmıyorum. Ama bu işe hemen atlamana hepimiz biraz şaşırdık. Bir şeyleri düşünmeden yapmak sana göre değil."

Onun dışında, diye düşündüm.

"Onun dışında," diye ekledi Cameron bir saniye sonra.

Yüzüm hiçbir şeyi ele vermiyordu çünkü ona haklı olduğunu bilmenin zevkini yaşatmamın imkânı yoktu.

Jax'in dışarı çıkmasından sonra ekip yavaş yavaş işinin başına döndü ve sesler donuk bir uğultuya dönüştü. Bir çivi tabancasının patlamaları havayı noktaladı ve biri bir testereyi bir tahta parçasına bastırdı. Cameron bağırđmak zorunda kalmamak için bana biraz daha yaklaştı.

"İkinizi izlediğimi hatırlıyorum," dedi. "Babam Sheila ile yeni evlenmişti. Hepimiz bu yeni büyük ailedeki yerimizi bulmaya çalışıyorduk ama sen ona sahiptin. Bu ilişkinin senin için ne kadar önemli olduğunu hiç fark etmemiştim ama sen Sheila'nın çocuklarıyla yakınlaşmaya hiç çalışmadın. Başlarda değil." Yüzümü inceledi. "Çünkü senin Harlow'un vardı."

Düşünceler zihnimi dolduruyordu ve hiçbirine anlam veremiyordum. Hiç bu şekilde düşünmemiştim ama o haklıydı. Bana kardeşlerimden daha çok ihtiyacı vardı çünkü onlar birbirlerine sahipti. Ama onun ailesinde, o yalnızdı. Bu da onun her zaman benim önceliğim olduğu anlamına geliyordu.

Yeni, karma ailemizde artık en büyük kardeş ben değildim. Erik herkes için bu rolü üstlendi. Cameron, Greer ve Adaline hala ailemizin en yakınları olan küçük bir üçlü oluşturdular. Parker en küçük olarak herkes tarafından bakılıyordu ve Poppy aileye katıldığında beni bekleyen büyük bir boşluk yoktu. O zamana kadar roller o kadar net tanımlanmıştı ki, bu beni gerçekten rahatsız etmedi.

Ona sahiptim ve o anda önemli olan tek şey buydu.

"Sanırım," demeyi başardım. "Sence de aptalca değil mi?"

Cameron'ın yüzünde sorduğum soruya dair sadece ufak bir şaşkınlık ifadesi vardı. Benden küçük olabilirdi ama kardeşim ailemizle, Sheila ve babamla birlikte, genellikle sadece en büyük çocuğun yapabileceği şekilde adım atmıştı.

"Aptal kelimesini kullanmazdım," diye dikkatle cevap verdi. "Bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. Ona her zaman göz kulak oldun."

Sorma, sorma, sorma.

Ama aptal olduğum için sordum.

"Hangi kelimeyi kullanırdın?" diye sordum. Soru sanki tırnaklarımı çiğneyip tükürmüşüm gibi çıkmıştı.

Ağzı bir sırtışla kapandı. "Tahmin edilebilir."

Gözlerimi devirdim. "Herkesin kendisi hakkında duymak istediği şey."

"Bence eski bir arkadaşınla eski rollere büründün çünkü onu tekrar görmek düşündüğünden daha kolaydı. Ama o farklı bir insan, Ian. Sen de öyle. Düşünürsen, ikiniz de birbirinizden ayrı koca bir ömür geçirdiniz." Elini omzuma vurdu. "Sadece biraz nefes almasını sağla. İkiniz bunu çözebilirsiniz ama aranız eskisi gibi olmayacak. Arkadaşlığınızın o versiyonu artık yok."

Sözleri günün geri kalanında aklımdan çıkmadı ve genellikle en kötü senaryoları düşünen biri olmasam da, günün geri kalanında içimde bir huzursuzluk vardı. Teklifimden çıkabilecek en kötü şey, Harlow ve benim oda arkadaşı olarak arkadaşlığımızın kalıcı hasara neden olabilecek bir yinelemesiydi.

Ve bu onunla yaşayabileceğim bir şey değildi, hele ki onu geri almışken.

Telefonumu çıkardım ve hızlıca bir mesaj attım.

Ben: Anneme bu gece bazı işlerde ona yardım edeceğimi söyledim, muhtemelen beni besleyecektir. Sen ve Sage kendi işinizi yapabilirsiniz. Akşam yemeği için beni merak etme. Zaten bir sürü yeni siparişim var, o yüzden muhtemelen dükkânda fazladan mesai yapıyor olacağım.

Tamam. Bu akşam biftek ızgara yapmayı planlıyordum, fikrini değiştirirsen kalanlar olacak. Patates püresi ve mısır da. Marketten yeni çıktım.

Ben: Sanırım bugün yazı yazmak iyi gidiyor.

Harlow: Günlük kelime sayımla uğraşmaya başlarsan, Wilder, sorunlarımız olacak.

Ben: Beni uyarılmış say. Seni yalnız bırakacağım.

Kelimeleri yazarken uğursuzluk hissettim ama gönder tuşuna bastığımda tereddüt etmedim. Hemen cevap vermedi, ben de derin bir nefes aldım ve işe dönmeden önce telefonumu bir kenara koydum.

Bölüm 6

Harlow

Keaton kızları Ian Wilder'ın evine taşındıktan sonra birkaç şey çok netleşti.

Birincisi, üst kattaki banyodaki su basıncı bile tek başına onu en az iki yıldır yaptığım en iyi hayat seçimi yapıyordu. O mutluluk verici sert sprej her zaman gergin olan omuzlarıma çarptığı anda o kadar yüksek sesle inledim ki, Ian'ın kulak misafiri olmasından ve biraz fazla eğlendiğimi düşünmesinden korktum.

Yani keyif *alıyordum* ama kendi kendime orgazm olduğum türden bir keyif değil.

İkincisi, Sage ve ben aynı yatak odasını paylaşmadığımız zamanlarda yaklaşık yüzde yetmiş beş daha iyi anlaşıyorduk. Kızımı seviyordum. Onun için hareket halindeki bir treni durdurabilir, kurşun yiyebilir, annelerin yavruları için gözünü kırpmadan göze alabileceği tüm canavarca şeyleri yapabiliirdim. Ama lanet olsun, onunla aynı yatağı paylaşmak en güçlü annelik bağlarını bile test etmeye yeterdi.

Uykusu çok sert bir kızdı. Gecede en az dört kez yüzüme, karnıma ya da göğsüme vuran bir uzantıyla uyanırdım. Bu bana onun küçüklüğünü hatırlattı. Hastalandığında hep benimle uyumak isterdi ve ben asla hayır diyemezdim.

Ertesi sabah ne kadar yorgun olursam olayım, onun yanında yatabilmek ve göğsünün yumuşak iniş çıkışını izleyebilmek her şeye değerdi. Ama hasta olmadığında? Annemin iyi bir uyku çekmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Sadece daha iyi anlaşmakla kalmadık, aynı zamanda daha da mutlu oldu. Hemen duvarlara poster asmak için yalvardı ve Ian'a sorduğumda bana sorduğum için delirmişim gibi baktı.

Bu fark ettiğim üçüncü şeydi. O kadar soğukkanlıydı ki gerçek gibi bile görünmüyordu.

"Duvardaki posterlere neden hayır diyeyim ki?"

"Bilmiyorum," dedim. "Tavanıma karanlıkta parlayan yıldızlar koyduğumu ve yeşil bok boyayı lekelediği için annemin çıldırdığını hatırlıyor musun?"

Başını salladı ve kısa bir kahkaha attı. "Evet, lekelerin üzerini boyamana yardım etmek zorunda kalan bendim. Tabii ki hatırlıyorum." Sonra bana kaşlarını kaldırarak baktı. "Sage o pislği yatak odamın tavanına mı yapıştıracak?"

Gözlerimi devirdim. "Bildiğim kadarıyla

hayır." "O zaman ne isterse yapabilir."

Kollarımı kavuşturdum. "Ne isterse mi? Ya parlak pembe boya isterse? Ya da parlak siyah boya?"

İşe gitmek üzere kapıdan çıkarken, Ian iş ceketini kolunun altına sıkıştırdı ve anlaşılmaz bir bakışla beni kısırdı. Tanrım, bu konuda çok iyiydi.

"Siyah, pembe ya da ısıltılar istemesi umurumda değil," dedi. "Bu sadece boya. Ne kadar süre kalırsan kal, istediğin zaman değiştirebilirsin."

Sonra gitti, sanki mükemmel şeyler söylemiyormuş gibi.

Bunu yaptığında hep bu kadar şüpheci mi davranmıştım? Kahretsin, bunu yaptığını bile fark etmiş miydim?

Ian'la yaşadığımız ilk hafta boyunca çok net bir şekilde ortaya çıkan son şey, yolumuzdan çekilmek için elinden gelen her şeyi yaptığıydı ve bunu bizim istediğimizi düşündüğü için mi yoksa *kendisi* istediği için mi yaptığını bilmiyordum.

İster dükkânda ister şantiyede olsun, çoğu sabah gün doğmadan kapıdan çıkardı. Görünüşe göre tüm o muhteşem masa ve sandalyeleri yaptığı dükkân, annesinin arazisinin bitişiğindeydi.

Tim ve Sheila Wilder'ın on beş dönümlük muhteşem Oregon ormanlık arazisi vardı ve tüm aile tarafından çok iyi kullanılmıştı. Ana kulübe, Wilder Homes'un merkezi olarak kullanılan bir ahır ve dükkânla birlikte köknar ağaçlarından oluşan bir açıklıkta yer alıyordu. Cameron Wilder ve kız arkadaşı Ivy'nin, Sheila'nın hâlâ yaşadığı yerin birkaç dönüm ötesinde bir evleri vardı ve Ian'ın kardeşlerinin şehre gelip gittiklerinde kaldıkları küçük bir misafirhane vardı.

Tüm çocukluğum boyunca Wilder ailesi bana bir peri masalı gibi geldi. Ian'ın hayatının kenarından izlerken, hem Tim hem de Sheila için ikinci bir şanstı yarattıklarından daha iyi bir şey hayal edemezdim.

Wilder olmak benim için kabul görmek ve hoş karşılanmak anlamına geliyordu. Sevgi ve iniş yeri demekti. Belki de Ian sadece sahip olduğu için bunu hep biraz hafife almıştı. İniş yeriniz iplerle ve hayal kırıklığıyla bağlandığında ve *ben*

size öyle söyledim, yerleşmek için o kadar da yumuşak, dostane bir yer gibi gelmedi.

Ama Ian'ın evi, Sage ve benim için, ailesinin evinin diğer herkes için sahip olduğu aynı niteliğe sahipti.

Yatak odası takımım -90'ların ürünü olduğunu müjdeleyen sarımsı lekesiyle sağlam ahşap bir şey- el işi odası yapmak için evin yatak odalarından birini temizleyen Sheila Wilder'ın izniyle geldi ve Sage'in uyuduğu beyaz çerçeveli ikiz yatak Ian'ın kız kardeşi Greer'dandı - üvey kızı Olive'in artık kullanmadığı eski bir karyola.

Gün boyunca, Ian işte ve Sage okuldayken, evimizi bir yuva gibi göstermek için elimden geleni yaptım. Ian'ın izniyle kanepeye birkaç tüylü battaniye, birkaç kırlent ve duvarlardaki boş yerlere asmak için birkaç büyük baskı bulmuştum.

Benim favorim yerel bir sanatçı tarafından yapılan bir tabloydu; Three Sisters sıradağlarının büyük, cesur ve renkli bir resmiydi. Gerçekçi olması için kahverengiler, siyahlar, yeşiller ve beyazlar yerine, dağın zirveleri koyu turuncular, kırmızılar, pembeler ve mavilerle yanıyor gibi görünüyordu, kabarık bulutlar canlı gün batımı renkleriyle süslenmişti. Bir şey satın almadan önce her zaman ona mesaj atardım ve o da her zaman evet derdi. Tanrıya şükür, çünkü adamın dekorasyon becerileri çok *azdı*.

Yavaş yavaş, daha çok evim gibi hissetmeye başladım. Kelime sayım?

Sıfır.

Ama lanet olsun, dolaplarımız düzenliydi ve kim ne derse desin bu hala üretken olmaıktı.

Arada bir aklıma bir hikâye fikri geliyor, yaptığım işe ara veriyor ve ne çıkacağını görmek için onu çekiştirmeye çalışıyordum ama bilgisayarımın başına oturduğum anda sanki beynimle parmaklarımın arasına dev bir demir duvar örülmüş gibi oluyordu.

Ian'ın arazisinde dolaşırken aptal küçük bir hoparlöre yazdırmayı denedim ve ancak sesli anlatımın geleceğimde hiçbir yerde olmadığını fark ettiğimde kendimi bir araç gibi hissetmeyi başardım. Son denemem şöyle bir şeydi: "Gece gökyüzü mürekkep siyahıydı ve sessizlikle doluydu, umm, o zaman ... uh ... oh *kahretsin*, bu dal nereden geldi, *ah*."

Sessizliği biraz ağır nefes alıp verme böldü, düz zeminde yürürken nefes nefese kaldığımda koşu bandında biraz daha zaman geçirmem gerektiğini acı bir şekilde hatırlattı. Sonra bir kayaya takıldım, birkaç küfür daha ettim ve düşüşümü yakalayan ağaca elimi sıyırdım.

Anlaşıldığı üzere dikte bana göre değilmiş.

Bir şeyler gevşer umuduyla birkaç gerçek suç belgeseli izledim ama nafile.

Yazar koçu Bea, durumumu kontrol etmek için bana e-posta gönderdi ve ben de yanlışlıkla ona cevap vermeyi unuttum, çünkü bu sadece devam eden başarısızlığımı hatırlatıyordu. Tüm bunların ortasında bir yerde, ayak işlerini halletmeye çıktığım bir gün annelere uğradım ve babam aile odasındaki en sevdiği yıpranmış koltuğundan bana tek bir telefonla beni hala değirmene sokabileceğini söyledi.

İyi niyetliydi ve belki de en zor kısmı buydu. Hatırlayabildiğim kadarıyla babam eve taze kesilmiş odun ve talaş kokusuyla gelirdi, sırtı ağrırdı ve elleri acırdı. Onda küçük bir kız olarak korkutucu olan metanetli bir güç vardı çünkü muhtemelen yöneticiliğe kadar yükselebilecek ya da başka bir yerde farklı, fiziksel olarak daha az yorucu bir iş bulabilecek olmasına rağmen, kalan ve zor olanı yapan bir adamdı çünkü bildiği ve iyi olduğu şey buydu.

Çok fazla gülümsemezdi ve ağladığımızda bizi kucaklayan bir baba değildi ama başımızı sokacak bir çatı ve fazladan bir şey olmasa bile sofrada yiyecek bulundurmak için canını dişine takarak - bazen kelimenin tam anlamıyla - çalışırdı.

Bunun olduğu gün, başka bir şey yapmam gerektiğine dair çok da ince olmayan bir hatırlatma, *çok* yoğun bir düşünceye kapıldım: *Eve geldiğinde Ian'la bu konuyu konuşmak için sabırsızlanıyorum*. Ama o çoktan evde olmamaya başlamıştı. Ve yollarımız kesiştiğinde ya mutfakta oluyordu ya da tam Sage ve ben yatmaya hazırlanırken eve giriyordu.

Boya konuşmasından sonraki birkaç gün boyunca onun davranışlarına artan bir ilgiyle dikkat ettim. Henüz alarma geçmemiştim ama adamı bizi orada istediğini bilecek kadar iyi tanıyordum. İstemeseydi bize asla sormazdı. Hayır, başka bir şey vardı.

Nadiren kahvaltı ederdi, sabahları işe gitmeden önce sadece bir fincan sade kahve içerdi.

İlk gecemizden sonra, Ian haftanın geri kalanında akşam yemeği için eve gelmedi. Ama buzdolabı doluydu ve sanki bir yiyecek perisi bir şeyler bırakmış gibiydi çünkü onu elinde yiyeceklerle kapıdan girerken hiç görmemiştim.

Akşamları duş alırdı çünkü ev, duşun açılma sesinin üst katta yankılanmasına neden olacak kadar eskiydi. Sage ve ben sabahları duş almayı severdik ve onun da odasında akan suyu duyup duymadığını ve rutinlerimizdeki farkı fark edip etmediğini merak ediyordum.

Yaklaşık dört renk ve sadece dört renk giyerdi. Siyah, beyaz, koyu kahverengi ve gri. Dürüst olmak gerekirse, adamın renk ve desene alerjisi vardı. Düz tişörtler, düz sweatshirtler ve düz Henley'ler.

Sage onu neredeyse hiç görmüyordu ve fark ettiyse de bundan bahsetmiyordu.

Ama fark ediyordum. Ve fark ettiğim için, yardım edemedim ama bastırdım. Sadece birazcık. Bu zorlamam gereken zamanlardan biriydi, içimde çığlık attığını hissedebiliyordum. Kelimeler kafamdan sihirli bir şekilde dökülmediği için dizüstü bilgisayarımı kapattım ve telefonumu aldım.

Ben: Senin de burada yaşadığına yemin edebilirim.

Evet. Sadece işle meşguldüm ve Sheila yeni el işi odasına birkaç dolap yapılmasını istedi. Bütün hafta akşamlarım böyle geçti.

Sheila'nın gülümseyen yüzünün sadece yarısının görüldüğü, ortasından kesilmiş muhteşem bir fotoğraf ekledi. Gülümsemem olması gerekenden çok daha uzun süre asılı kaldı.

Ben: Bunlarla bir sürü oğul brownie puanı kazanmış olmalısın.

Kesinlikle. Sonunda Cameron'ı geçeceğim. Yıllardır bankacılık yapıyor.

Bu akşam yemek için buralarda olacak mısın? Bir şeyler hazırlayabilirim.

Beni bekleme. Daha sonra bir şeyler ısıtabilirim.

"Hmm." Parmağımı çeneme vurdum ve telefonumu bir kenara koydum. O gece Sage'le biraz spagetti ve sarımsaklı ekmek yedik ve arta kalanları kaçırmaması için buzdolabının önüne koymaya özen gösterdim.

Sage ödevini yaparken ben de türünün dışında bir şeyler okudum - ejderhalar, periler ve iç savaşla ilgili canlı, gür bir fantezi. Şükürler olsun ki matematikte doğuştan iyi olan bir beyinle doğmuştu çünkü beşinci sınıfta ona yardım etme yeteneğimi kaybetmeye başlamıştı.

O pijamalarını giyerken ben de mutfak tezgahını sildim ve dolap altı ışıklarını kısarak evin ön tarafındaki pencerelere baktım, her ihtimale karşı Ian ben yukarı çıkmadan önce eve gelmeye karar verebilirdi.

Ama araba yolu karanlık kaldı ve Sage yatmaya hazır olduğunda mutfaktakiler hariç tüm ışıkları kapattım ve minicik bir iç çekişle yukarı çıktım.

İkisinden ilki ve daha küçüğü olan yatak odamın önünden geçerken Sage'i yatağının kenarına oturmuş, komodininin üzerindeki kitapları düzeltirken buldum. Odaya rahatlıkla bir kraliçe yatak sığabilirdi ama bu, orada ne kadar kalacağımıza bağlı olarak beklemesi gereken bir yükseltme olacaktı.

"Yatmaya hazır mısın, uykucu?"

Başını sallayarak mağazadan seçtiği soluk mavi yorganın altına girdi. "Ian sanki hiç burada değil," dedi. Başının üstündeki uçuşan saçlarını düzelttim ve gülümsedim. "Çok meşguldü. Fark ettiğinden bile emin değildim." Bana deliymişim gibi bir bakış attı. "Burası onun evi. Nasıl fark etmem?"

"Yeterince adil." Alnından öpmek için eğildim. Şampuanı gibi kokuyordu ve beni sıkıca kavradığında kokuyu içime çektim. "Dünyada en sevdiğim şey sensin, bunu biliyor musun?"

"Dünyadaki her şeyi tecrübe etmedin. En sevdiğinin ben olduğumu nereden biliyorsun?"

Arkama yaslandım ve burnunu çimdikledim. "Güven bana. Biliyorum."

"Yarın okuldan sonra Rachel Teyze'ye gideceğim, değil mi?"

Başımı salladım. "Seni beşten önce alırım."

"Yarın konuşacaksın. Bunu biliyorum." Sonra esnedi. "İyi geceler anne. Seni seviyorum."

Yavaşça yorganı çenesine kadar çektim ve küçükken yaptığım gibi yanına tırmanıp uykuya dalmasını izlemek için duyduğum çaresiz dürtüyle savaştım. "Ben de seni seviyorum, evlat."

Gözlerini açana kadar birkaç dakika daha orada oturdum. "Anne. Bakıyorsun." "Özür dilerim, özür dilerim."

Sürünerek odadan çıktım ve omzumun üzerinden tekrar baktığımda gözleri çoktan kapanmıştı. Komodininin üzerindeki küçük mavi yıldız lamba odaya hoş ve yumuşak bir ışık saçıyordu ve o yan dönüp ellerini yastığının altına sokarken ben kapı aralığında durdum.

Kapısını sessizce kapattım ve odama girmeden önce durakladım, belki aşağıda bir şey duymuşumdur diye, ama ev sakindi. Sessiz bir evin bir yazarın en iyi düşünceleri için bir oyun alanı olacağını düşünürsünüz, ama ben durumun böyle olmadığını kanıtlıydım.

Birincisi, New York'ta çok uzun süre yaşamıştım. O şehrin gecenin bir yarısı bile hiç azalmayan bir müziği vardı. Ve ben hala taşrada yaşamanın mutlak sessizliğine alışmaya çalışıyordum.

Uzun bir süre uyanık kaldım ve Ian'ın içeri girdiğini hiç duymadım. Yani ya başka bir yerde uyuyordu - beynim oraya gitmeyi reddetti, çok teşekkür ederim - ya da sessizce içeri sızma konusunda ninja becerilerine sahipti. Ertesi gün, Sage'in kahvaltısını hazırlamak için mutfaka girdiğimde gitmişti ama cezvede kahve ve lavaboda en sevdiği fincan vardı.

Kupaya bakarken başparmağım tezgahın kenarına vurdu. Çok fazla düşünmeden elime aldım. Büyüktü, büyük ellerine rahatça sığması için büyük bir sapı vardı. Beyaz seramik kaplamanın üzerinde koyu mavi lekeler vardı ve Union Jack bayrağı kupanın tamamını sarıyordu.

New York'ta geçirdiğim zor haftalarda Central Park'ta bir banka oturur ve Ian'ı ziyaret etmek için Londra'ya geldiğimi hayal ederdim. Onun New York'a geldiğini hayal ederdim. Vücudum bu anıya tepki verirdi ve göğsümde hissettiğim sıkıcı bir sızı beni hayatımın o dönemine geri götürürdü.

Hamileydim, yalnızdım ve küçücük dairemde küçücük bir insanla ne yapacağımı merak ediyordum. Ian'ı en çok özlediğim anlar bunlardı. Onun sakin ve istikrarlı bir insan olduğunu düşünürken, ben de birimizi dengeleyişimizi özledim.

diğer dışarı.

Boğazımı sıkarak yutkunmaya çalıştım, kupayı kavradım ve gözlerimi kapattım ve Sage'in beşiğini birleştirirken talimatları anlayamadığım için ağladığımı hatırladım.

Ian'ın bu konuda daha iyi olacağını düşündüm, o sırada elimin topuklarını göz çukurlarıma bastırıp nefesimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Ve aynı numaraya sahip olup olmadığına bakmamak için her şeyimi verdim. Eski e-posta adresini kullanıp kullanmadığını. Beni durduran şey, içinde bulunduğum durumu bilseydi ne yapacağından ne kadar *emin* olduğumdu.

Beni böyle görseydi. Şişmiş ayak bilekleri, koca bir göbek ve montaj talimatlarının önemli kısımlarını atlama eğilimi ile. Benimle ilgilenmek için kendini paralardı ve bazen biriyle iyi bir arkadaş olmak, bunu yapmasına ne zaman izin vermeyeceğini bilmektir. Zor olsa bile bunu kendim yapabileceğimi bilmektir.

Şey... beşiği kendim yapmadım. Sekiz aylık hamile bir kadının hormonal hız trenine binmesinin sınırları vardı. Altmışlı yaşlarında nazik bir adam olan süperim, ertesi gün kırmızı metal alet çantasıyla geldi ve benim için tamamladı. Sage bunu büyüttüğünde, torunu ziyarete geldiğinde uyuyabileceği bir yer olsun diye ona verdim.

Gözlerimi kırıştırarak Londra fincanını lavaboya geri koydum ve dolaptan kendiminkini çıkardım. Sage'i okul için hazırladım ve kapıdan çıktım; servis şoförü taşındığımızdan beri onu sadece bir kez unutmuştu. Sarı aracın uzaklaşmasını izlerken kollarımı göbeğimde kavuşturdum ve yavaşça eve doğru yürüdüm.

Siyah dış cephe kaplaması ağaçların fonunda keskin ve temizdi, masif ahşap direkler geniş ön sundurmayı tutuyor ve aynı sıcak leke renkli panjurlar tüm pencereleri çerçevesiyordu. Evin arkasındaki büyük ahır da aynı renkteydi ve orada ne sakladığını merak ediyordum. Kapı bütün hafta kapalı kaldı ve onun gelip gittiğini hiç görmedim.

Büyüyen bir aile için, Kuzeybatı Pasifik'te yaşamanın en güzel yanını yaşamak ve yayılmak için uygun bir evdi. Güzel manzara ve nefes alacak alan, milyonlarca insanla tıka basa dolu küçük bir adada yaşarken unuttuğum berrak, mis kokulu hava. Ama şimdi onu içime çektim ve onunla birlikte ciğerlerimi sağlıklı bir dozda suçluluk duygusu ve Ian'ı bu güzel yeni yerden çıkarmış gibi gördüğümüz için hayal kırıklığıyla doldurdum.

"Bir gün daha," dedim eve geri dönerken. "Sana bir gün daha veriyorum Ian Wilder, sonra seni avlayacağım."

O bir gün geldi ve geçti - Sage'in matematik ödevinin dökümü ve benim için sıfır kelime ile tamamlandı - ertesi sabah iş kamyonuna tırmanırken sadece kısa bir görüşle. Pencerede durup garaj yoluna baktım, bornozumu üzerime sarmıştım. Gözlerimi yakaladı ve küçük bir el salladı ve koca gövdesini katlayarak kamyonu bindi.

Bugün beyaz gömlek. O uzaklaşırken gözlerim kısıldı.

Meşgulumuş, kırımın kenarı. Adam bizden kaçıyordu.

Sage otobüse bindiğinde duş aldım ve saçlarımı düşük bir topuz yaptım çünkü bazen fön çekmek istediğimden daha fazla çaba gerektiriyordu. Makyaj olarak sadece bir kat rimel ve bir tutam krem allık sürdürdüm ve iş üniformamı giydim (sloganlı bir tişört veya pamuklu bir atlele eşleştirilmiş siyah tayt, siyah jogger ve siyah pamuklu şorttan oluşan çarpıcı bir rotasyon). Dolabıma göz attığımda, yüzümü buruşturarak Ian'ın kıyafet seçimlerindeki çeşitlilik eksikliğini muhtemelen yargılayamayacağımı fark ettim.

Yumuşak mavi bir v yaka tişörte uzandım ve tozluklarımın üzerine çekiştirerek öğle yemeğine kadar yazıyormuş gibi yaptım. O saatler boyunca elimde kalan tek şey karalanmış birkaç not, toplanmış birkaç kağıt parçası ve boş bir belgeydi. İnleyerek mutfak masasından kalktım ve kollarımı başımın üzerine uzattım. Omuzlarımdaki donuk bir ağrı kötü bir pozisyonda oturduğumu gösteriyordu, bu yüzden yardımcı olacağını bildiğim boyun ve sırt esneme hareketlerini yapmak için birkaç dakika ayırdım.

Bunları bitirdikten sonra hızlıca bir kase mısır gevreği yedim ve iş kamyonunu kullandığı günlerde geride bıraktığı arabanın anahtarlarını kaptım. Arabayla yanından geçerken Sheila'nın kulübesi sessizdi ve ilk hafta ailesinden hiç kimsenin uğramadığını fark ettiğimde gözlerim kısıldı.

Bu iş gittikçe daha da merak uyandırmaya başlamıştı.

Ana dükkâna yaklaştığımda, ışıklar açık olmasına rağmen görünürde büyük beyaz bir kamyon olmayınca omuzlarım çöktü ve makinelerin gürültülü vızıltısını duyabildim. Bir an için içeri girmemeyi düşündüm ama belki de çalışan her kimse yakında dönüp dönmeyeceğini biliyordu.

Arabadan inerken yavaş bir nefes aldım ve içeri girmeden önce kapıyı hafifçe çaldım. Alan çok büyüktü, arka duvarın tamamı farklı şekil ve boyutlarda raflara istiflenmiş ahşaplarla doluydu. Diğer duvar boyunca devasa testereler ve tehlikeli görünümlü ekipmanlar vardı ve yüksek sesli bir şeyin uğultusu binayı dolduruyordu.

Bir masada, güvenlik gözlükleri takmış ve kulaklarını kulaklıkla kapatmış Ian oturuyordu. Beni görmemişti ve ben de arkama yaslanıp onun zararsız görünen bir aleti kullanarak baş döndürücü bir hızla dönen devasa bir tahta parçasına bir desen kazımasını izledim. Odunlar her yere uçuşuyor, giydiği iş önlüğünün önünü ve uzun kollu gömleğinin kollarını kaplıyordu.

Desen yavaşça ortaya çıktı, güzel ve kıvrımlı bir şeydi ve bakışlarımı üzerinde çalıştığı parçadan yüzündeki odaklanmış ifadeye kaydırmak çok kolaydı.

"Neredeyse bitti," dedi ve neredeyse sıçrayacaktım çünkü içeri girdiğimde gözünü bile kırpmamıştı.

beni gördüğünü söyledi.

Onu gerçekten bulursam ona ne söyleyeceğime dair pratik yapmamıştım, bu yüzden o işini bitirirken ben de tüm düşüncelerimi gözden geçirdim. Kolayca başlayabilirdim. Önce küçük bir konuşma. Belki ona haftanın nasıl geçtiğini sorabilirdim. Ne üzerinde çalıştığını. Bu işi yapmaya nasıl başladığını.

Sonra makinenin uğultusu azaldı ve parçayı makineden indirdi. Belki bir sandalyenin ayağıdır? Ian parçayı yere bıraktıktan sonra önlüğünü çıkardı ve gömleğindeki talaşı sildikten sonra güvenlik gözlüklerini yüzünden çıkardı.

Beni gördüğünde, temkinli görünüyordu.

Ian Wilder hayatı boyunca bana karşı hiç temkinli görünmemiştii. Herkese karşı temkinli davranırdı ama bana karşı asla. Bununla ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum.

"Ne oldu? Herkes iyi mi?"

Yavaş ol, Harlow. Küçük konuşmalar.

Sorular. "Neden bizden kaçırıyorsun?"

Ya da... Bunu yapabilirim. Gözlerim kapandı ve yüz ifadem karşısında sessiz bir kıkırdama çıkardı.

Gözlerimi açtığımda, durduğum yere yaklaşırken beni izliyordu. Onun yüz ifadesini okumak benim için ne zaman zor olmuştu ki? Hiçbir zaman. Ama şimdi öyleydi.

İlk birkaç gündeki rahatlığımız azalmış gibi görünüyordu ve bu da pek hoşuma gitmeyen bir endişe kıvılcımını ateşledi.

"Bir süredir bunu mu düşünüyordun?" diye sordu. Sesinin alçak ve kararlı tonu göğsümü sıkıca kilitleyen endişenin bir kısmını hafıfletti ve bu da hoşuma gitmedi. Karşılıklı bağımlılığın çığlığını atıyordu ve Ian'la bizi en başta ayıran kalıplara geri dönmek istemiyordum.

"Belki."

Gözleri yüzümde gezindi ve ağırlığını çalışma masalarından birine verdi. "Seni ve Sage'i rahat bırakmak istedim," dedi.

"Birinin sizi izlediğini hissetmeden rahat hissettiğinizden emin olmak istedim."

Sözlerinde belli bir oranda doğruluk payı olduğunu inkâr edemezdim ama şunları söylerken gözlerinde ufak bir titreşim yakaladım

o.

Kısa bir süre alt dudağımı çiğnedim ve onun pozisyonunu taklit ederek arkamdaki masaya yaslandım. "Bu kitabı bir kez okumuştum,"

Ona söyledim. "FBI'daki bir profilci hakkında. Birinin yalan söylediğini her zaman anlayabildiğinden bahsetti. Dürüst olmayan insanlar küçük yüz ifadeleri yaparlar. Sanki kendilerine engel olamıyorlarmış gibi. Bu, ağızlarından hangi kelimeler çıkarsa çıksın kontrol edemedikleri bir suçluluk ya da pişmanlığın kısa bir parlaması - mikro ifade diyordu buna."

Ian'ın çenesi sertleşti ve yüz ifadesinden küçük bir parça koptu.

Bir şey söylemeyince derin bir nefes aldım. "Eğer bize sorduğuna pişman olursan-"

Hemen araya girdi. "Pişman değilim," dedi, kararlı ve inatçı bir şekilde. "Pişman değilim."

"O zaman hangi cehennemdeydin? Arkadaşımı özledim. Seni daha yeni geri aldım ve bir gecenin ardından, biz oradayız diye kendi lanet evinde hayalet gibi dolaşıyorsun."

Ian elini ağzına götürdü ve bir süre yere baktıktan sonra yüz ifadesini tekrar düzeltti. "İkinizi yalnız bırakmak istemiştım," dedi. "Ama... biri aklıma girdi. Benim yanıma taşınmanı istemenin arkadaşlığımızı mahvetmenin en kestirme yolu olduğunu çünkü bunun daha önce hiç yapmadığımız bir şey olduğunu söyledi." Çenesini tekrar sıktı ve koyu renk kesilmiş sakalının altındaki kaslar gerildi. "Bu istediğim son şey. İkimiz de kendimize gelene kadar biraz geri çekilmenin daha kolay olacağını düşündüm."

Uzun bir süre ona baktım, aklımdan geçenleri çok sert olmadan söylemenin bir yolunu bulmaya çalıştım. "Seni aptal." Aklıma gelen buydu.

Kaşları havaya kalktı. "Pardon?"

"Arkadaşlığımızı kurtarmak için beni görmezden mi geliyorsun?"

"Seni görmezden gelmiyordum," diye karşı çıktı. "Ben..." Durakladı, belli ki telaşlanmıştı ve ellerini kalçalarına koydu.

"Sana nefes aldırıyorum."

Bana attığı cevap bakışına bakılırsa belki göz devirmem biraz fazla oldu ama *dürüst olmak gerekirse*. İşte bu yüzden kadınlar olmadan toplum çökerdi, üreme meselesi dışında. Erkekler kendi hallerine bırakılırsa her şeyi mahvederler.

"Dur tahmin edeyim," dedim, "sana bu boktan tavsiyeyi veren bir erkekti." Yüzünü buruşturmasına bakılırsa haklı olduğumu anladım.

Başımı salladım.

Ian kollarını iki yana açtı. "Tamam, iyi, dinlemem gereken son kişi o. Ama ben ... onun haklı olduğunu zor yoldan öğrenmek istemedim."

Bunu söylerkenki içtenliği tüm rüzgarımı alıp götürdü. Biri beni uyarsaydı ben de aynı şekilde hissetmez miydim? Belki de bu konuda konuşulmasına izin vermedim çünkü içten içe birinin bana da aynı şeyi söyleyeceğinden endişe ediyordum.

Ailem Ian konusunu hep geiştirirdi. Onunla olan arkadaşlığımı hiçbir zaman anlayamadılar. Kız kardeşimle de onun fikir beyan edebileceği kadar yakın değildik. Yüzeyde, bir kurabiye tabakası kadar derin bir ilişkiyle hayatta kaldık ve bu ikimiz için de sorun değildi.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz,"

dedim ona. "Hayır mı?"

"Hayır. İkimiz de çok inatçıyız."

Sert ağzı yumuşayarak isteksiz bir gülümsemeye dönüştü. "En azından birimiz öyle." Bir kaşımı kaldırdım. "Beni kastetmediğinizi biliyorum."

"Asla yapmam."

Yüzümde rahatlamış bir gülümsemeyle başımı salladım. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

Cevap vermeye başladı ama kapı açıldı ve kardeşi Cameron yanında tanımadığım uzun boylu, siyah saçlı bir adamla içeri girdi. İkisi de beni görünce donup kaldılar.

Ian'ın kardeşi onu son gördüğümde daha uzun ve daha genişti, kısa altın sarısı saçları ve tüm aileye bahşedilmiş yontulmuş yakışıklılığı vardı. İki adamdan önce o toparlandı, yüzüne dostça bir gülümseme yayıldı.

"Harlow," dedi Cameron. "Seni gördüğüme sevindim."

"Hey, Cameron. Sana da." Ian'ı işaret ettim. "Ona bir şey sormak için uğradım ama yolunuzdan çekileyim." Ian dikkatle boğazını temizledi. "Seni görmezden gelmem için bana o boktan tavsiyeyi veren Jax'ti."

Söz konusu adam gözlerini büyüttü. "Ben öyle demedim." Bakışları bana döndü. "Ben öyle demedim."

Kaşlarımı çattım. "Dur tahmin edeyim, bekarsın."

Cameron homurdandı. "Son derece."

Jax iç çekti. "Ben... ben ona seni görmezden gelmesini söylemedim."

Elimi salladım. "Sorun değil. Bu adam söz konusu olduğunda bir şeylerin gitmesine izin veremem, bu yüzden şimdi iyiyiz." Yanlarından geçip Jax ile yüz yüze geldiğimde durakladım. "Belki de insanlara tavsiye vermeyi bırakmalısın. Bu konuda pek iyi değilsin."

Omzunu okşadım ve Cameron kahkahasını bastırmak için öksürdü.

Tekrar Ian'a baktığımda sırtıyordu, dişlerinin beyaz parıltısı göğsümde kalan gerginliği dağıttı. "Sonra görüşür müyüz?" diye sordum.

Ian'ın gülümsemesi yumuşadı. "Evet, yapacaksın."

Cameron'ın yanındaki adam, "İkinizin iyi anlaşmasına şaşmamalı," diye mırıldandı. "O senin kadın versiyonun." "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," dedim kayıtsızca.

Dükkândan çıkarken Ian'ın kahkahası göğsümü ısıttı ve hafifletti.

Bölüm 7

Ian

Jax günün geri kalanında bana hançer gibi baktı ve Cameron bunu çok komik buldu. Üzerinde çalıştığım sandalyelerin ayaklarını bitirdiğimde, şantiyede işlerini bitirmişlerdi ve Ivy ve Cameron ile web sitesi hakkında kısa bir toplantı yaptık. Greer, kocası ve üvey kızıyla birlikte birkaç saat uzakta yaşadığı için toplantıya hoparlörden bağlandı.

Ivy dükkânın ve üzerinde çalıştığım şeylerin fotoğraflarını çekmesi için bir fotoğrafçı tutmaktan bahsetti. Aklıma kolayca Harlow'un dükkâna girişi, bana mesafeli olduğumu acımasızca söylemesi geldi. Gülümsemeye karşı koydum çünkü her gün on dört saat çalışmamın biraz şüpheli olduğunu fark etmesinin an meselesi olduğunu bilmeliydim. O kadar da meşgul değildik.

Cameron boğazını temizledi. Yüksek sesle. Ivy kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bu iyi mi, Ian?" Ivy sordu.

Gözlerimi kırpıttım. Ne sikimden bahsediyordu? "Evet. Harika. Fotoğrafçı." Cameron gülümsemesini bastırdı ve Ivy şaşırılmış görünüyordu.

"Ne?" Ben sordum.

Ivy kollarını kavuşturdu. "Sadece bu kadar kolay kabul etmene şaşırdım, ama hediye atının ağzına bakacak biri değilim, bu yüzden devam edelim."

Greer telefonda kıs kıs güldü.

"Bekle, ben neyi kabul ettim?" Aralarında bir ileri bir geri baktım. "Dükkânın fotoğraflarını çekeceğini söylemiştin, değil mi?"

"Kesinlikle öyle," diye söze girdi Greer. "Herkes için mükemmel bir toplantı oldu. Ivy, sen bir güçsün ve bizi doğru yola getirmek için burada olmana sevindim."

Cameron benimle göz teması kurmuyordu, bu da yeterince şüphe çekiciydi. Ivy'nin sırtışında kendinden memnun bir gülümsemenin korkutucu kenarı vardı ve onu tekrar sorgulamak için ağzımı açtım ama telefonu çaldı ve hemen açtı.

"Ivy Lynch," dedi ve diğer kişinin ne söylediğini dinlemek için durakladı. Kaşları aşağı doğru eğildi. "Hayır, anlaşılmamız böyle değildi. Sen komisyonunda yüzde üç indirim yapacağını söyledin, çünkü hem alım hem de satım acentesi sensin ve ben bu konuda geri adım atmayacağım."

Bir hışımla ofise doğru yürüdü ve kardeşim gözlerinde yapışkan bir bakışla onu izledi. "Sap," dedim ona.

"O inanılmaz biri," dedi. "Onun insanların ödünü koparmasını izlemeye bayılıyorum."

"Dur tahmin edeyim, seni yatağa bağlamayı ve topuklu ayakkabılarla sırtında yürümeyi seviyor."

Omzuma bir şaplak attı. "Kardeşim, eğer sana kendini yetersiz hissettirmeseydim, sana ne kadar yanlış olduğunu söyledim. Ama muhtemelen on yıldır biriyle yatmadığın için sana acıyacağım çünkü sen bir trolsün."

Homurdandım.

"Yani," dedi. "Harlow büyüdü. Lisedeyken çok tatlıydı, ama şimdi... çok güzel." Homurdandım ve gözlerimi yere indirdim, eve gitmek için eşyalarımı topluyordum.

"Bu bir şok olmalı," dedi.

"Yaşlandığını mı?" Kuru bir sesle sordum.

"Pek sayılmaz." "Dick. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Aslında bilmiyorum. Birini on yedi yıl boyunca görmediğinizde değişim olma eğilimindedir."

Gözleri yüzümün yan tarafındaydı ve ben bunu kesinlikle görmezden geldim.

"Yani artık kendi evinden saklanmayı bıraktın mı?"

"Sanırım öyle." Çantamı omzuma attım. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı ya da gitmek için iznim var mı?"

"Sanki hayatında tek bir şey için bile benden izin istedin de."

Başımı öne eğdim. "İyi bir noktaya değindin. Ben yapmadım." Yanından geçerken onu göğsünden ittim. "Korkunç kız arkadaşınla iyi şanslar."

Sadece ilişkisinde tamamen güvende olan bir adamın başarabileceği türden bir kahkaha attı. "Bütün hafta ödeklilik ettiğin için bugün gelip sana bağırarak zorunda kalan en iyi arkadaşınla iyi şanslar."

Buna karşılık ben de ters ters baktım çünkü Harlow'la olan ilişkimde henüz onun güldüğü gibi gülecek kadar rahat değildim. Eve dönüşüm yaklaşık iki buçuk dakika sürmüştü, yani hepimize verdiğim hafif kırbaç darbesinden dolayı gergin hissetmek için yeterli zaman yoktu.

Ancak kamyonetimi eve çekip Sage'i ahırın yanındaki tarlaya bakan harap çitin yanında görene kadar suçluluk duygusunun ilk gerçek kıpırtılarını hissetmedim.

O sadece bir çocuktuk. Genç yaşının bununla bir ilgisi yoktu. Hayatınızda olan boktan şeylerden sizi izole etmiyordu. On yaşındayken annemin kansere yakalanıp ölmesini izlemiş, onu gömerken Parker'ın ellerini tutmuş ve kısa bir süre sonra babamın Sheila ile evlenmesiyle hayatımın yeni bir evresine başlamıştım.

Belki Sage bu tür bir travma yaşamamıştı ama onunki yine de önemliydi. Babasızlık kolay olamazdı, özellikle de annesinin işinde zorlandığını görmek zorunda kaldığında ya da ülkenin bir ucundan diğer ucuna yeni bir okula taşındıklarında.

Sage uzun çimenlere bakarken kolunu çite dayamış, çenesini de koluna dayamıştı. Derin bir nefes aldım, kamyonetten inip ona doğru yürümeden önce eve kısa bir bakış attım.

"Görünüşe göre burada ciddi bir düşünme süreci yaşıyorsunuz," dedim.

Başını salladı, sonra döndü ve benim göremediğim elinden eski püskü bir köpük futbol topu çıkardı. "Yakalayabilir misin?" Çantamı omzumdan kaydırıp ve çimenlerin üzerine bıraktım. "Sanırım bunu öğrenmek üzereyiz."

Kaşları meydan okurcasına kalktı. "Bundan daha fazla geri çekilebilirsin. Oldukça iyi bir kolum var."

Ellerimi kaldırarak on metre kadar geri yürüdüm. Sage parmaklarını futbol topunun üstündeki bağcıkların üzerine koydu, bir adım geri gitti, sonra sağımda bir noktayı işaret etti. Tam topu bıraktığı anda koşarak o noktaya gittim, mükemmel bir spiralle topu havadan kolayca yakaladım.

Islık çaldım. "Güzel top. Sana atmayı kim öğretti?"

"New York'taki arkadaşlarımdan biri. Okulumun bayrak takımında oynuyordum."

Kolumu geri çektim ve topu tekrar ona doğru bıraktım. Benim spiralim o kadar sıkı değildi ama o uyum sağladı ve sırtarak topu yakaladı.

"Okulunuzda o takımlardan biri var mı?"

Başını salladı. "Kız yok ama. Ayrıca biz buraya sonbahar sezonu başladıktan sonra transfer olduk." "Gelecek sezon katılmanıza izin vereceklerini düşünüyor musunuz?"

"Bilmiyorum," dedi asık suratla. "Annemden beni kaydetmesini istemeden önce kuralları kontrol ettim. Kız yok yazmıyordu ama nasıl olduğunu bilirsin."

Topu tekrar fırlattı ve ben de kolayca yakaladım. Yan pencereden bir hareket yakaladım. Harlow küçük bir gülümsemeyle bizi izliyordu, kollarını ortasının üzerinde kavuşturmuştu.

"Pek ortalıkta yoktun," dedi Sage, topu kafasının üzerinde tutarken, çünkü benim atışım biraz fazla yüksekti. Tekrar atarken gözleri benimkilerle buluşmadı, ama atışında daha fazla güç vardı ve topu karnımda yakaladığımda homurdandım. Bu onu gülümsetti ve annesinkiyle aynı gamzeyi bir anlığına yakaladım.

"Çok çalışıyorum," dedim ona. En azından kısmen doğruydu. "Babam yaklaşık altı hafta önce vefat etti ve annem bazı raflar yaptırmak istedi. Evin bazı odalarını değiştiriyor. Sanırım bu, onsuz orada olduğu için kendini daha iyi hissetmesine yardımcı oluyor."

Bunu ona neden söylediğimden emin değildim, evde olmayışımın gerçekten onunla bir ilgisi olmadığını bilmesini sağlamaya yönelik bir ihtiyaçtan başka bir şey değildi.

Başını salladı. "Annem bana babandan bahsetti, ona çok iyi davranıyormuş." Gözleri benimkilerle buluştu, büyük ve ciddiydiler, onları göğsüme vurulan bir sopa gibi hissettim. "Keşke onunla tanışabilseydim. Ölmüş olması çok kötü."

Durdum, ciddi yüzünü incelerken futbol topunu kalçama sıkıştırdım.

Anma töreni sırasında ve hatta sonraki birkaç hafta boyunca, insanlar doğru şeyi, mükemmel şeyi söylemek için acele ettiler ve talihsiz gerçek, bunun nadiren doğru veya mükemmel şey olduğuydu. Sheila çoğu zaman *onları* teselli etme ya da kendisi için zor olan şeyleri yeniden anlatma ihtiyacı hissetti.

Ve o yas tutanların çoğunun dörtte biri yaşındaki bu kız, mükemmel bir şey söylemeyi başardı.

Çünkü onun gitmiş olması berbat bir şeydi. Ne zaman biri benimle onun hakkında konuşmak istese, kelimeler boğazıma kum gibi yapışıyor ve ne kadar denesem de temizleyemiyordum. Kelimeleri de gerçekten çıkaramıyordum. Ya da en azından doğru olanları.

Ama bunu başardım. "Seni çok severdi, Sage."

Sesim pürüzlü ve düzensiz olsa da, kelimeler sanki biri onları dikenlerin arasından sürüklemiş gibi çıksa da, o bana kalbimi kıran utangaç bir gülümseme verdi. Tanrım, onunla tanışabilmeyi ne kadar isterdim.

Çimenlere baktım ve nefesime odaklandım, tekrar yukarı bakabilecek kadar sabit hissedene kadar burnumdan keskin bir nefes çektim.

"Bana ve kardeşlerime futbol topu atmayı öğreten oydu," dedim ona.

Şüpheli ifadesine bakılırsa o kadar da etkilenmemişti ve ağzımdan kısık bir kıkırdama çıktı.

"Kardeşim bu işte benden biraz daha iyidir," dedim yumuşak bir sesle.

"Burada yaşayan mı?" diye sordu, topu kolayca yakaladıktan sonra parmaklarını tekrar bağcıklara geçirerek. Ben cevap verdiğimde tam topu bırakmak üzereydi. "Portland Voyagers için oynayan."

Top havada çılgınca sallandı. O fark etmedi bile ve ben yine de birkaç adım öne kayarak topu yakalayabildim. "Ne?" diye bağırdı.

Topu geri attım ve omuz silktim. "Oyun kurucu değil ama yine de iyi top atabiliyor."

Yanakları pembe pembe kızarmış, gözleri ilgiyle parlıyordu. "Kim o?"

"Parker Wilder."

"Kapa *çeneni*," dedi şok olmuş bir şekilde nefes verirken. "O şu anda ligin en çok üreten ikinci sıkı ucu."

Başımı öne eğdim. "Öyle mi? Güzel."

Kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu. "*Bilmiyor* muydun?"

Omuz silktim. "İyi oynadığımı biliyorum. Fırsat buldukça maçlarını izliyorum, Londra'dan döndüğümde beri de daha çok izliyorum."

Yanaklarındaki şok edici pembelik yavaş yavaş yerini daha normal bir renge bıraktı. "Vay anasını," dedi. Gözlerini

benimkilere dikti. "Lütfen bunu söylediğimi anneme söyleme."

Neyse ki kahkahalarımı tuttum. "Gülmeyeceğim."

"Parker Wilder senin kardeşin," dedi tekrar.

"*SportsCenter*'ı o kadar çok izliyorsun ki, şimdiye kadar bunu çözmüşsündür diye düşündüm."

"*Her* oyuncunun geçmişini bilmiyorum," diye mırıldandı. "Bu imkânsız." Sage topu tekrar yakaladı ve göğsüne bastırdı.

"O gerçekten senin kardeşin mi? Ve buraya mı geliyor?"

"Ara sıra." Topu avucumun içinde

döndürdüm. Ellerini kaldırdı. "Bekle."

Top dönmeyi bıraktı. "Tamam mı?"

Gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. "Bu demek oluyor ki Erik Wilder senin ağabeyin. Washington Kurtları'ndan."

"Oh evet. O da öyle." Omuz silktim. "Sen küçükken emekli olduğu için onu tanımayacağını düşündüm. Onun hakkında asla övünmem çünkü çocukluğumuzda pek anlaşılamazdık ve eğer övünürsem bu onun başına bela olur."

Bana attığı bakış saf bir inanmazlıktı.

"Ve kız kardeşim Greer, Beckett Coleman ile evli."

Ağzı açık kaldı. "Ben... hayır, o değil. Portland'daki diğer sıkı uç mu?" Sonra göğsünü ovuşturdu. "Sanırım kalp krizi geçiriyorum."

"Bundan şüpheliyim." Çenemi yukarı kaldırdım. "Haydi, kendine gel. Belki bana iyi davranırsan, bir dahaki sefere eve geldiklerinde seni tanıştıtırırım."

"Bu duygusal manipölasyon."

"Kesinlikle öyle."

Sage gözlerini devirdi ama hâlâ gülümsüyordu.

Topu birkaç kez daha attık ve ondan kaçan bir pası yakalamaya çalışırken yere düştüğümde güldü. "Özür dilerim," dedi nefes nefese bir kıkırdamayla. "Kalçanı kırma."

Homurdanarak ayağa kalktım. "O kadar da yaşlı değilim," diye mırıldandım.

"Biliyorum. Annem iğnelemede biraz fazla akıcı olduğumu söylüyor ama..." Kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırdı.

"Sanırım bunun için kimi suçlayacağımızı biliyoruz."

Gülümsedim. "Evet, kulağa doğru geliyor. Annenin her zaman sivri bir dili vardı."

"Bu yüzden bu kadar iyi bir yazar," dedi Sage.

"Onun kitaplarını hiç okudun mu?"

Sage bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi baktı. "Ben *on* yaşındayım. Seri katiller hakkında yazıyor. Onun nasıl bir anne olduğunu düşünüyorsun?"

"Gerçekten iyi bir tane," dedim ciddiyetle. "Kitaplarından birini okumak isterdim ama bana takma adını söylemiyor."

Baştaki ifade, elinde futbol topuyla beni izleyen çok akıllı küçük kızın gözünden kaçmamıştı. "Eğer sana söylersem ve başım belaya girerse, bunu benim için değerli kılsan iyi edersin."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne gibi?"

Sage omuz silkti. "Pizza isteyecektim ama profesyonel top oynayan iki erkek kardeşin ve bir kayınbiraderin varsa, sanırım daha büyük bir ödül için bekleyebilirim."

Gözlerim kısıldı. "Oynayan onlar, ben değilim. Milyonlar kazanmıyorum, evlat." "Tamam."

İki hafta sonu pizza ve ceza alırsam beni savunacaksın."

"Anlaştık."

Gülümsedi ve bu gülümsemenin çabukluğu göğsümün anılarla gerilmesine neden oldu çünkü bana annesinin o yaşlardaki halini hatırlatıyordu. Sage pencereye baktı ve Harlow'a el salladı.

Yüzündeki masumiyet karşısında başımı sallayarak kıkırdadım. "Çok iyisin, evlat."

Nefesinin altında, "Hollis King" diye fısıldadı.

"Hollis King," diye yavaşça tekrarladım. Baş harflerin uyuşması beni gülümsetti.

"Zekice." "Bunu benden hiç duymadın," dedi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Ön kapı açıldı ve birbirimize sırttık. Harlow ellerini verandanın parmaklıklarına dayadı. "Akşam yemeği için içeri mi geleceksiniz yoksa bütün gece burada durup futbol mu oynayacaksınız?"

Önce Sage'e, sonra Harlow'a baktım. "Akşam yemeğinde ne olduğuna bağlı." Sage güldü.

Harlow bakışlarımı tuttu, meydan okuma gözlerinde parlıyordu. "Senin yapmak zorunda olmadığın bir şey," dedi yavaşça. "Kulağa çok lezzetli geliyor, değil mi Sage?" diye sordum.

Bana ikna olmamış bir bakış attı. "Sanırım."

Ellerimi uzattım ve o da topu tekrar fırlattı. Topla birlikte eve doğru koşmaya başladığımda bağırarak beni kolayca kovaladı. Verandaya çıktığımızda Harlow'un gözleri mutluydu.

"Kendi evine geldiğini görmek güzel." "Öyle mi?"

Gözleri kısıldı. "Evet."

Hâlâ bakışlarını tutarak futbol topunu ona doğru fırlattım ve bir hamleyle yakaladı. Evin içine doğru yürürken ayaklarımı tekmeledi ve ben de onu nazikçe omuzladım. Arkamızdan Sage güldü. "Bu konudaki fikrini değiştirebilirsin Keaton. Biraz zaman ver."

Bölüm 8

Harlow

Bir yazarın kendini tamamen saçmalıklarla oyalama konusundaki şaşırtıcı yeteneği, işimin en büyüleyici yönlerinden biriydi. Örneğin, yemek yapmayı pek sevmezdim. Bir tarifi şampiyon gibi uygulayabilir ve nadiren bir şeyleri yakabilirdim, ancak büyük bir yemek yaratmanın içerdiği büyük karmaşa hiçbir zaman değerli bir değiş tokuş gibi gelmedi. Bunun yerine, dışarıdan sipariş vererek ve yeniden ısıtmaktan biraz daha fazlasını gerektiren yiyecekler satın alarak yerel ekonomiyi desteklemeyi tercih ettim.

New York'tayken, Sage ve benim için akşam yemeğinde mısır gevreği yemek çok yaygındı çünkü kahvaltı için yeterince iyiye, neden akşam yemeği için de yeterince iyi olmasını?

Muhtemelen kızımın okuldan eve döndüğünde beni mutfakta özenle hazırlanmış bir akşam yemeği hazırlarken bulduğunda afallamasının nedeni de tüm bu geçmişti. Mutfağın ortasında öylece duruyordu, sırt çantası yavaşça yere düşüyordu.

"Anne," dedi yavaşça. "Ruhsal bir çöküntü mü yaşıyorsun?"

Ellerim karıştırma hareketine ara verdi ve iki kez pişirilmiş patatesler için patates karışımı dolu kâseye baktım. "Hayır, neden?"

Sage yavaşça mutfığa göz gezdirdi. Güveçte bir rosto, rafta soğuyan çikolatalı kurabiyeler ve tezgâhta karıştırılmaya hazır süslü salata malzemeleri vardı ve evin *harika* koktuğunu söylemek gerekiyordu.

Lavaboyu tika basa dolduran tabak, çanak ve mutfak eşyaları yığınının değil, buna odaklanmayı

seçtim. "Kocaman bir akşam yemeği pişiriyorsun," diye işaret etti.

Islık çaldım. "Çok hızlısın, evlat."

Gözlerini devirdi. "Şükran Günü gibi bir şey mi?"

"Sana ve Ian'a güzel bir akşam yemeği hazırlayayım dedim. Buraya taşındığımızdan beri yemek yemedik. Bu hafta çok ödevin vardı ve biliyorsun, o da iş yüzünden eve pek uğramadı." Parmağımın kenarında biraz patates karışımı vardı. Elimi ağzıma götürüp yaladım ve mırıldandım. "Biraz daha tuz," diye mırıldandım.

Bunu ve bir avuç daha keskin kaşarı ekledim ve ardından karışımı fırın tepsisindeki içi boş patates kabuklarına kepçeyle doldurmaya başladım.

"Dün gece evdeydi," diye belirtti. "Eğlenceliydi." "Öyleydi."

Yanımdan geçip gitti, sonra sırt çantasını mutfağın koridorundaki kancaya astı. "Ondan hoşlanıyorum," dedi basitçe.

Onları bahçede top oynarken izlemek bana garip, çok garip şeyler yaptı. Doğrusu, Ian'ın bu olaydaki olası rolünü hiç düşünmemiştim.

Sage'in hayatı benim arkadaşım olmasının ötesindeydi ve onunla ortak bir alanda rahat olduğundan emin olmak istedim.

Bazı şeyler sırf kendimi koruduğum için derin ve karanlık yerlerde gömülü kaldı. Beynimde, tüm gizli özlemlerimin solucan dolu toprakla kaplı olduğu küflü bir mezarlık vardı ve mezar taşları, onları çok fazla istemek korkutucu olduğu için etiketlemeyi reddettiğim çeşitli kelimelerle oyulmuştu.

Büyük bir aile, onu seven bir baba, bana kelebekler uçuran bir koca ve yanınızda başka biri varken kendinizi en iyi versiyonunuz gibi hissetmenin verdiği mutluluk gibi şeyler.

Onları böyle izlemek...

Keskin bir nefes aldım ve ortaya çıkardığı şeyleri düşünmemeye çalıştım.

Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra Sage ödevini yapmak için odasına gitti, ben de manyak gibi yemek yapmaya devam ettim. Patatesler fırındayken salata için armutları dilimledim ve küçük bir cam kasede sosu karıştırdım. Saat beşe yaklaşıyordu ve salata hazır olduğunda, büyük karıştırma kâselerinden bazılarını temizledim, ardından bulaşık makinesini sığdırabildiğim kadar küçük parçayla doldurdum.

Tam hızlı bir döngüye başlamıştım ki Ian'ın kamyonetinin sesi beni masayı hazırladığım yerden kaldırdı. Acı verecek kadar evcildi, büyürken hiç istemiş gibi yapmadığım türdendi.

Annemin yaptığı buydu; evi temizler, çamaşırları karıştırır ve basit, doyurucu yemekler yapardı.

Babam zor bir günün ardından eve döndüğünde yemeye hazır olurdu. Her zaman istediği şey buydu ve ben de bunu ona çok görmüyordum ama benim hayalini kurduğum şey bu değildi.

Ian kapıdan içeri girdi -bugün koyu kahverengi bir gömlek giymişti- ve masayı görünce hemen geri çekildi. Masanın ortasında, dolabından aldığı bir servis tabağında dumanı tüten yumuşacık bir rosto, seramik bir servis kâsesinde kalın, mis kokulu bir sos, bir tabakta soğumakta olan iki kez pişirilmiş patatesler, en üstte mükemmel bir şekilde erimiş ve kabarcıklı yapışkan peynir tabakası duruyordu.

Kaşlarını indirdi. "İyi misin Keaton?"

"Neden herkes bana bunu soruyor?"

Ağzını bölen sırtış hızlı ve güçlüydü ama çabucak kayboldu. Ellerini kalçalarına koydu ve tüketilmeyi bekleyen akşam yemeğini, süslü püslü katlanmış peçetelerle tamamlanmış üç güzel yer düzenini inceledi.

Sonra karanlık gözleri benimkilere kilitlendi, sanki yüzümde bir şey arıyordu. "Sana kelime sayısını sormayacağım," diye söze başladı ve gözlerim hafifçe kısıldı. "Ama bu bir erteleme tekniği olsa bile lezzetli görünüyor."

Alaycı bir tavırla el havlusunu ona fırlattım. Bir kahkaha attı.

"Akşam yemeği beş dakika içinde hazır olacak," dedim ona.

Parmaklarını şakağına götürerek selam verdi. "Emredersiniz hanımefendi."

Başımı salladım ve Sage için merdivenlerden yukarı bağırdım. İkisi de bana ne kadar bok atarlarsa atsınlar, yemek zevk iniltileri ve coşkulu teşekkürlerle kayboldu.

Sage okuldan ve sınıfında edindiği birkaç arkadaştan bahsetti. Ian konuşmanın çoğunu bizim yapmamıza izin verdi, ama ona bir soru sorduğumuzda cevaplıyordu.

"Londra'nın nesini özlüyorsun?" Sage sordu.

"Mimari." Başını öne eğdi. "Ve hamur işleri."

Gülümsedim. "İnsanlar değil mi? Orada herkesin çok iyi olduğunu duymuştum."

Çenesinin kenarı bir lokma yemekle uğraştı. "Öyleler. Ama beni bilirsin, insanlar pek bana göre değildir."

"Söylemiyorsun," diye cevap verdim.

Kuru ses tonum karşısında gözlerini devirdi.

"Peki ya New York?" diye sordu ona. "Eminim sen de bazı şeyleri özlüyorsundur."

"Pizza." İç çekti. "Tüm yemekler, gerçekten. Buradaki restoranlar iyi olmadığından değil, ama bazen gece yarısı Çin yemeği istiyorsun, anlıyor musun?"

Ian, daha önce hiç böyle bir şey yapmadığını belirten bir kaş çatmayla, ikinci tabağını da temizledikten sonra sandalyesine geri oturdu ve düz karnını ovuşturdu.

"Dikkatli ol, Harlow. Böyle devam edersen böyle yemeklere alışacağım."

Sage ve ben aynı anda "Yapma," diye cevap verdik. Birbirimize baktık ve gülmeye başladık. Çatalının dişlerini yaladı ve sonra Ian'ın yaptığı gibi arkasına yaslandı. "Bu iyiydi anne." "Bunu duyduğuma sevindim çünkü bir sürü yemek artığımız var. Muhtemelen yarın da akşam yemeği olacak."

Ian ve Sage mutfağı temizlediler ve ben de kanepedeki koltuğumdan, okur gibi yaptığım kitabımın kenarından onları izledim.

Onun yanımda olması daha iyiydi. Taşınmadan önce yaptığım onca düşünme arasında, bunun arkadaşlığımızı bozup bozmayacağı konusunda endişelenmek için sadece küçük bir zaman harcamıştım. Onunla her şey çok kolaydı. Her zaman öyleydi. Ve şimdi, ayrı geçirdiğimiz yılların avantajıyla, bu kolaylığı farklı bir şekilde yönetebileceğimizi hissediyordum. İkimiz için de işe yarayacak sağlıklı bir şekilde yönetebilirdik. Bu yüzden neden uzaklaştığını anlayabilsem bile, içimdeki korku tohumu çok çabuk yok oldu.

Gerekçe, birbirimizin yanında sahip olduğumuz rahatlık seviyesine gömülmüştü. Ruhum onunkini tanıyordu ve ara sıra kanepede bana bakıp gülümsediği anlarda onun da benimkini tanıdığını kabul edebiliyordum.

O bulaşıkları yıkarken, o da kuruluyordu ve Sage'i güldüren bir şey söylediğinde, kaburgalarım onların kolay arkadaşlığı karşısında sıkılıyordu. Ben onun yaşındayken hayattan tek istediğim özgürlüğümdü, ailemin benden beklediğinden farklı bir şey olmaktı. Ian benim dünyadaki tek güvenli yerimdi.

Mutfağı temizlemeyi bitirdiklerinde Sage kanepede yanıma kıvrıldı, ben de kolumu onun omuzlarına doladım. Ian iş botlarını çıkarıp kanepeye uzandı, sonra da inleyerek uzun bacaklarını uzattı. Kolunun altına beyaz, kabarık bir battaniye sıkıştırmıştı ve ben de ona baktım. İstesem verirdi, bu yüzden sormamaya karar verdim.

"Film mi?" Sage umutla sordu.

"Ödevin bitti mi?"

Başını salladı. "Ve gelecek haftaki kitap ödevime şimdiden başladım."

"Devam et," dedi Ian. "Eğer bir tane başlatırsan annen on beş dakika içinde uyumuş olur."

"Uyumayacağım."

Sage kıkırdadı, bir şeyler bulmak için yayın seçeneklerini karıştırırken ekranı daha iyi görebilmek için kendini yeniden

düzenledi.

Yirmi dakika sonra *Remember the Titans*'ı dinlerken uykuya daldım ve filmin sonunda ikisi de yatarken öylece kaldım. Gecenin bir yarısı uyandım, kolunun altındaki kabarık beyaz battaniyeye sarılmışım.

"Peki yeni yaşam durumun yazar tikanıklığına nasıl yardımcı oluyor? Büyürken en iyi arkadaşın olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Yazar koçum Bea'nin beni görememesi büyük şanstı. Ian'ın ahırında gerçek bir saman balyasının üzerinde bir battaniyenin üzerinde oturuyordum, dizüstü bilgisayarım da yanımdaydı.

Sıfır kelime yazıldı.

Bu tam olarak doğru değildi. 457 tane yazmıştım, sonra yer değiştirmeden önce silme tuşuna çok bilinçli bir şekilde basarak onları sildim.

Kanepeyi ve yatak odamdaki küçük sevimli masayı denedim. Güzel mutfak masasını ve ön verandadaki sallanan sandalyeyi denedim. Kahve dükkânı bile biraz gecekondü gibi gelmeye başlamıştı çünkü bir fincan kahvem, biraz fazla kuru şampuan sürdüğüm saçlarım ve evden getirdiğim beyaz tüylü battaniyemle orada öylece oturuyordum. Baristalar bana şaşkın şaşkın bakınca bir mola vermem gerektiğine karar verdim.

İçimi çektim. "Bu... değil. Yani, daha mutluyum. Kesinlikle daha az stresliyim."

Ailem hâlâ Ian'lara taşınmamı sessizce onaylamıyordu. Akşam yemeğine kadar çalışabilmem için Sage'i okuldan aldıkları günlerde bunu yüzlerinden anlayabiliyordum. Sadece yüzlerinden değil, burada yaşamının nasıl gittiğiyle hiç ilgilenmemelerinden de.

"Ve bunun yararlı olduğunu düşünmüyor musun? Daha az stresli olmak?"

"Seviyorum." Ahşap bir destek kirişine yaslandım ve dudaklarımın arasından bir ahududu üfledim. "Ve bu işin önemli bir kısmının düşünmek olduğunu biliyorum, ama beynimi aydınlatan herhangi bir fikir yok, biliyor musun?"

Mırıldandı. Bu Bea ile yaptığım ikinci telefon görüşmesi olmasına rağmen, bu sefer ilkindeki gibi bir "tanışma" sohbeti yerine biraz daha yazar terapisi gibi hissettirdi.

"Bunu Ian ile konuştun mu? Ailenin yanında yaşayan biriyle fikir alışverişinde bulunma şansın olmadığını biliyorum."

"Henüz değil," diye itiraf ettim. "Neden yapmadığımı bilmiyorum. Birine perdenin arkasına korkutucu bir bakış atmak gibi geliyor ve *aslında* Oz Büyücüsü olmadığımı, tişörtle dolaşan neredeyse otuz beş yaşında nevrotik bir kadın olduğumu fark ediyorlar."

ve iç çamaşırları, o isteyken tüpten kurabiye hamuru yemek."

Çıplak bacaklarıma baktım. İç çamaşırlarımı giymemiştım ama yırtık pırtık şortum gömleğimin altında kaybolmuştu, o yüzden giymiş de olabilirdim.

Benzetmem üzerine güldü. "Perdenin arkasında ne bulacağını gerçekten umursayacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır." Beyaz battaniyeleri, ışıltılı boya kullanma iznini ve kutuları taşırken kağıt havlularda servis edilen pizzayı düşünerek gözlerimi kıstım. "Hiç umurunda olmayacak."

"Destekleyici bir ortamda olmak az şey değildir ve eğer arkadaşınız sizi desteklediğini kanıtladıysa, bu onun açısından sert sevgi anlamına gelse bile, bence burası sizin için en iyi yer." Durakladı. "Sözler gelecektir, ama belki de bazı şeyleri biraz sarsman gerekiyordur. Yazdığın fiziksel mekânı kastetmiyorum. Senin sorununun bu olduğunu sanmıyorum. Eğer takıldığın bir yer varsa, kendi türünün dışında yazmaya çalış."

Homurdandım. "Harika, şimdi ne olacak? Uzaylılar ve canavarlar mı?"

Hafif bir mırıldanma sesi çıkardı. "Şart değil, ama ruh halinize bağlı olarak bunlar da uyabilir." "Ruh halim," dedim asık suratla. "Bilmiyorum bile."

Durakladı. "Tamam, farklı bir açı deneyelim. Birlikte çalıştığım tüm yazarlar çok şey fark eder. Etrafınızda olup bitenlere dikkat ediyorsunuz çünkü fikirlerin her yerden gelebileceğini çok iyi biliyorsunuz. Son zamanlarda ne fark ettiniz?"

Gözlerimi kapattım ve yaptığım büyük yemeği düşündüm. Bulaşıkları temizlemeyi ve çocukların kahkahalarını. Arka bahçede yakalamaca oyunu. Tüylü beyaz battaniyeler ve film geceleri.

"Ortaklıklar," dedim düşünmeden. "Takım çalışması. Zor zamanlarda size yardım edecek birinin yanınızda olması." Bea anladığını belli eden yumuşak bir ses çıkardı. "Anlaşılabilir."

"Yine de bu sözlerime yardımcı olmuyor."

"Belki henüz değil. Peki ya yazı düzeniniz? Bir şeyleri değiştirdiniz mi? Dikte etmeyi denedin mi?" Homurdandım. "Neredeyse bileğimi kırıyordum. Ben ve doğa ve yazmaya çalışmak birbirine hiç uymuyor."

O da buna güldü. "Yeterince adil."

Parmaklarım dalgınca dizüstü bilgisayarımın kenarına vuruyordu. "Bugün onun ahırında yazmayı denediğimden bahsetmiş miydin?" "Bahsetmedin." Sesi eğlenceyle dolup taşıyordu. "Ama işe yarıyorsa, benimse."

Bir saman parçasını cımbızladım ve iki parmağımın arasında döndürdüm. "İnternette, bekleme odasında güzel sözler

duyduğu için bir lastikçiye sürekli araba getiren bir aşk romanı yazarı hakkında bir hikaye gördüm. Komşuları ve tüm ailesi, herkesin arabası. Belki de bir dahaki sefere bunu denemeliyim." Bir parça saman kopardım. "Bunu gerçekleştirmek için tanıdığım herkesin arabasını ödünç almazsam namerdim."

Eve yaklaşan bir kamyon açık ahır kapısından dışarı bakmama neden oldu. Yüzümü buruşturdum çünkü Ian muhtemelen aklımı kaçırdığımı düşünecekti. Yine.

Son birkaç gün içinde daha fazla gurme yemek yapmadım. O gözyaşı sadece bir öğün sürmüştü, şükürler olsun. Ama yine de Sheila Wilder'ın becerilerine eşdeğer bir şeyler yapabileceğimi bilmek güzeldi.

"Lütfen nasıl sonuçlanacağını bana bildirin," dedi gülerek. "Bu arada, fark ettiğiniz şeylerle ilgili cevabınıza dayanarak, size bir yazma önerileri listesi e-postayla göndereceğim. Üzerinde fazla düşünmeyin. Yazdıklarınıza kimse bakmayacak, bu yüzden kendi kendinizi de düzenlemeyin. Ama tekrar konuşmadan önce bu senin ev ödevin, tamam mı? Önümüzdeki hafta tüm yönlendirmeler üzerinde çalışın."

"Evet,
hanımefendi."

Kıkırdadı.

Tam telefon bağlantısını kesmiştik ki, büyük bir el ahırın kapısına asıldı ve kapıyı açtı. Ian'ın kafası açıklıktan içeri girdi, beni orada otururken görünce gözleri büyüdü. *Bilgisayarımla ahırınızda oturmama aldırmayın* gibi acınası bir el salladım.

"Sadece ben varım. Ahırınızı basan suçlular yok."

"Böyle şeyler için endişelenen kişinin ben değil, sen olduğuna eminim." Ellerini ceplerine soktu ve bana doğru ilerledi.

Ne kadar yakışıklıydı, diye düşündüm. Nesnel olarak Ian Wilder yakışıklı bir orospu çocuğuydu. Ahırın ortasından zayıf bir güneş ışığı akıyor, toz zerrecikleri havada dans ediyordu ve o güneş ışığının içinden geçerken, saçlarından ve kemik yapısından öyle bir yansıyordu ki başımı salladım.

"Ne?" diye sordu.

"Sen." Elimle belli belirsiz işaret ettim. "Tek eksiğin bir kovboy şapkası ve parlayan karın kasları, o zaman bir kitabın kapağında yer alabilirsin."

Homurdandı ama elmacık kemiklerinin ucunda hafif bir pembelik belirdi.

Yakışıklı bir adamın en ufak bir iltifat karşısında kızarması neden bu kadar sevimliydi? Belki de bu onun bir dangalak olmadığı anlamına geliyordu. Seksi olduğunu bilenlerin yüzü kızarmazdı. Süslenir, göğüslerini kabartır ve sırtırlardı, tüm bunların inanılmaz derecede çekici olduğunu düşünürlerdi.

Değildi. Aşırı sırtıma benim kitabımda büyük bir kırmızı bayraktı. Hemen hayır.

Ian bunların hiçbirini yapmadı. Gösteriş ya da şişinme yoktu ve sadece durum gerektirdiğinde sırtıyordu. Artık daha iri olabilir, uzun gövdesini daha fazla kas kaplamış olabilir, yüz hatları gerçekten hoş bir şekilde büyümüş olabilir, ama özünde hala günlük kelime sayısını yabancılara harcamayı sevmeyen aynı sessiz çocuktur. Tüm o kelimeleri kendisi için en önemli olan insanlar için saklıyordu.

"Saklanıyor musun?" Ian yanımdaki saman balyasının üzerine zıpladı, kolu benimkine sürtündü. "Burası pek heyecan verici değil."

"Kendi adına konuş. Atmosferi var."

Dizüstü bilgisayarı işaret etti. "Burayı yeni ofisine mi çevireceksin?"

"Belki." Bilgisayarımı kucağıma kaydardım, özellikle de kalçalarımı örtmek için çünkü AC/DC tişörtümün altına hiçbir şey giymemişim gibi görünüyordu. "Az önce yazı koçumla bir görüşme yaptım," dedim ona.

Ian sessizdi. "Sesin pek ilham verici gelmiyor."

Açıklanamaz bir şekilde, yünümsü bir duygu yumağı boğazımdan yukarı süzüldü ve ortada bir yere yerleşti. "Ya artık bunu yapamazsam?" diye fısıldadım. Aslında bunu hiç yüksek sesle söylememiştim. "Kendime verdiğim değer çoğunu bu makine parçasına, bir belgeyi kelimelerle doldurma yeteneğime bağlamamam gerektiğini biliyorum ama..."

"Ama sen biliyorsun," diye bitirdi.

Yavaşça başımı salladım. "Her zaman hikâyeler anlatmak istemişimdir. Ve bunu pek çok insana itiraf edemem ama bundan vazgeçersem kendimi başarısızlığa uğramış gibi hissedeceğim. Beynim artık daha fazla kitap üretemeyeceğine karar verdiği için başka bir yerde iş bulmak zorunda kalırsam." Boğazımdaki tikanıklığı aşmak için tekrar yutkunmaya çalışarak burnumu çektim. "Sanki bunu yapamazsam kim olduğumun bu büyük parçasına veda etmek zorunda kalacağımı gibi."

Birkaç dakika boyunca Ian konuşmadı. Derin bir nefes aldı, çerçevesi benimkine daha fazla sürtündü. Teni çok sıcaktı ve cevap vermesini beklerken gözlerimi kapattım.

Bunu yaptığında sesi derin ve gürültülüydü ve göğüs kemiğimin arkasında hissettim. "Ya yarın uyandığımda ellerim çalışmazsa? Artık bir şeyler yapamazdım, değil mi? Odağımı değiştirmem gerektiği için zaten yaratmış olduğum şeyi boşa mı çıkarmış olurum?"

"Hayır, tabii ki hayır." İçimi çektim çünkü ne yapmaya çalıştığını biliyordum. "Ama bu farklı-"

"Neden? Beyniniz vücudunuzun bir parçası olmadığı için mi? Belki birkaç yıl dinlenmeye ihtiyacı vardır. Belki bir değişikliğe ihtiyacı vardır."

Belki de kendine bu kadar sert davranmayı bırakmalı ve benimle konuştuğun gibi kendinle konuşmalısın." Göğsüm acımasız bir mengeneyle kilitlenmişken ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Sonunda Ian döndü, gözleri benimkileri sabit tutuyordu. Ahırdaki ışık onları her zamankinden daha altın sarısı, parlak

yapmıştı.

Daha önce hiç fark etmediğim koyu kahverengiye kesen çizgiler.

"Şu anda benimle nasıl konuşurdun, Harlow? Mücadele eden ben olsaydım."

Ama sesim işe yaramadı. Ona cevap vermeye çalışsam ağlayacaktım ve yüzündeki ifadeye bakılırsa cevabını çoktan almıştı. Kendini affetmesini söyledim.

Ona yarattığı şeylerin harika ve güzel olduğunu ve bir süreliğine başka bir şey yapmak zorunda kalmasının onları daha az harika veya güzel yapmadığını söyledim.

Ne yaparsa yapsın, onunla gurur duyduğumu söyledim.

Omuzlarım çöktü ve bir anlığına ağırlığımı onunkine yasladım. "Kahretsin, Ian," diye fısıldadım.

Güldü, nefesinin altında yavaş bir ses yuvarlanıyordu ve kendimi sıcak, tüylü beyaz bir battaniyeymiş gibi sarmak istedim.

"Başkalarının size daha önce söylemediği bir şeyi söyleyemeyeceğimi biliyorum," dedi.

Doğrudum ve yan tarafım onun tenine değmediğinde soğuk hissettirdi. "Evet, ama nedense her zaman bir şeyleri gerçekten duyabileceğim şekilde söylüyorsun. Bu çok sinir bozucu."

"Eminim öyledir." Omzuyla beni dürttü. "Bu akşam yine büyük bir yemek mi yapacaksın?" "Tabii ki hayır. Üç aylık yemek kotamı bununla doldurdum, dostum."

"Sormaya değer." Samanların üzerinden atladı ve bir süre beni inceledi. "Burada mı kalıyorsun?" Başımı salladım. "Bir süreliğine, evet."

"Şantiyeye geri dönmeliyim. Evde bir şey unuttum."

"Moral konuşması için teşekkürler Wilder." Onu ne kadar takdir ettiğimi görebildiğinden emin olmak için biraz gülümsedim. "Burada olmaktan nefret etmiyorum, biliyorsun."

Tekrar güldü. "Güzel. Burada olmandan nefret etmiyorum."

Sonra dışarı çıktı ve ben yavaşça nefes vererek tekrar kolona yaslandım.

Kısa bir süre için, ona ne kadar bağımlı göründüğüm konusunda endişelenmem gerekip gerekmediğini düşündüm. Ama bu düşünceyi sildim ve Bea'dan gelen e-postayı kontrol etmek için telefonumu açtım.

Bu konu gözlerimi kısmama neden oldu.

NSAW uyarılar. Çocuklar varsa açmayın.

Bölüm 9

Ian

"Peki ne dedi?"

Sage durakladı. "Ayakkabılarımın havalı olduğunu söyledi." Harlow anlamlı anlamlı mırıldandı. "Peki sen ne dedin?"

"Bilmiyorum anne, sadece teşekkür ettim, sanırım?" Kız inledi ve sesi sanki ağzını kapatıyormuş gibi boğuk çıktı. Yine de tekrar konuştuğunda, banyomda durduğum yerden onu net bir şekilde duyabiliyordum. "O *çok* tatlı ve gözleri çok mavi, hayatım boyunca onunki gibi gözler görmedim. Onu oyun parkında tekrar gördüğümde tüm vücudum dondu, kalbim küt küt atmaya başladı ve kusacağımı sandım."

Hareketi fark etmeden önce yansımamda bir gülümseme belirdi. Saçlarım duştan sonra hala hafif nemliydi, bu yüzden Poppy'nin beni son gördüğünde ellerime tutuşturduğu bir ürünü kullandım (doku ve ekstra tutuşla ilgili bir şey ve kimsenin dağınık bir adamı sevmediği), at kuyruğu şeklinde geri bağladım, sonra ellerimdeki şeyi yıkadım ve gömleğimin kollarını ön kollarıma doğru ittim. Cumartesi günümün çoğunu Cameron'a evinde bir konuda yardım ederek geçirmiştim ama Cameron, Ivy ve Poppy ile akşam yemeği için anneme gitmeden önce duş almak için gizlice eve dönmeyi başarmıştım. Kız kardeşim Adaline de nişanlısı olmadan Seattle'dan eve dönmüştü.

Banyo kapısını aralık tuttum, çünkü Sage ve Harlow'u dinlemenin rahatlatıcı bir yanı vardı. Sage'in yaşındayken, onun Harlow'a anlattığı türden şeyleri ailemle konuşmayı hiç düşünmemiştim. Belki de on yaşında bir erkek çocuğa karşı on yaşında bir kız çocuğuna sahip olmak gibi bir şeydi bu, ya da belki de Harlow'a sahip olduğum içindi.

Sage hâlâ yeni okuluna alışmaya çalışıyordu ve konuşmalarındaki rahatlık bana Harlow'un ne kadar harika bir anne olduğunu bir kez daha hatırlattı.

"Yani gerçekten kusmadın," diye onayladı Harlow.

"Hayır."

"Vay be. Bu garip olurdu ama üstesinden gelmek imkansız değildi."

Sage kıkırdadı.

Banyodan çıkarken ışığı kapattım ve onları masada otururken buldum, ellerinde Uno kartları, yüzlerini parlak yeşil yapışkan madde kaplamıştı.

"Ne..."

Harlow bana güneşli bir gülümseme verdi. "Bu nemlendirici bir yüz bakımı. İster misin?" Kaşlarım düzleşti. "Sanırım pas geçeceğim."

"Yapmalısın." Sage burnundan aşağı bakmaya çalışmak için gözlerini çaprazladı. "Çok güzel bir his. Annem soğuk kalsın diye buzdolabında saklıyor."

"Bozulan yemek artıkları olduğunu sanıyordum."

Harlow güldü ve masadan kalkıp yanımdan geçerek buzdolabının kapağını açtı. Elindeki kapta gerçekten de endişe verici miktarda yeşil pislik vardı. Yaklaşırken gözleri parlıyordu ve kapağı çıkardıktan sonra parmağını içine daldırıp bana doğru tuttu.

"Harlow," dedim yavaşça.

"Oh, hadi ama." Bir kaşını kaldırdı. "Biraz yumuşak bir tenden korkuyor musun?"

Boğazımın derinliklerinden hırıltılı bir ses geldi ama o sadece gülümsedi ve birkaç adım daha atarak aramızdaki mesafeyi sildi. Ayaklarının üzerine yuvarlandı ve gözlerimi yakından izledi.

Yüzündeki maskenin altından gamzesi görüldü ve ben de gidici olduğumu anladım.

"Sakalıma bulaştırma," diye uyardım.

"Yapmayacağım." Parmağının ucunu burnumun köprüsüne dokundurduğunda, soğuk hissi hızlı bir nefes almamı sağladı ve bu da gülümsemesini derinleştirdi. "Gördün mü? Çok güzel hissettiriyor."

Nefes almaya bile cesaret edemiyordum çünkü bu kadar yakın durduğumda onun kokusunu alabiliyordum - temiz ve meyvemsi bir şey. Ya da belki de yüzüme sürdüğü bokun kokusuydu.

Harlow nazikçe burnuma sürdü ve yanaklarım için bir topak daha aldı. Dudaklarını birbirine dolayarak gülmek için kendini zor tuttu. "Çok yakışıklı görünüyorsun. Gerçekten bir fotoğraf çekmeliyiz ki bu anıyı hiç unutmayalım."

"Seni hemen dışarı atacağım, kıvılcım."

Gülüşi hafif ve eğlendiriciydi ve tekrar buzdolabına doğru adım attığında, sonunda yüklü bir nefes verdim.

Sage alnını dürttü. "Çok uzun süre beklerse cildim yeşile döner mi?"

"Oldukça şüpheli." Harlow yüzünü mutfak lavabosuna yasladı ve ellerine su alıp yüzündeki yeşiller gidene kadar ovuşturdu. Körü körüne kâğıt havlulara uzandı, ben de acıyıp birkaç kare kopardım ve yüzünü kurulayabilmesi için eline tutuşturdum.

Cildini kurulamayı bitirdiğinde gözleri yüzümde kaldı ve tekrar güldü. "Bunu ne zaman yıkayabilirim?" Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadan sordum.

"Yakında."

Kahretsin, o gülümseme beni öldürecekti, bunu biliyordum.

Sage yanımdan geçti. "Benim sıram."

Yüzünü ovalamayı bitirdiğinde Harlow yüzünü kurulamasına yardım etti, sonra bana uzun uzun iç çekti. "Peki, devam et."

Yeşil kolayca yıkandı ve ben yüzümü kurularken onun masadaki yerine geri dönmesini izledim.

Harlow yine o kısa şortları giyiyordu. Kasım ayının başlarında ortalamanın üzerinde seyreden sıcaklıklar onu altmışlı değil seksenli yıllardaymış gibi giydirmişti. Bugün tişörtü soluk mor renkteydi, kolları kesikti ve göğsünde beyaz renkte NYU logosu vardı. Saçları başının tepesinde toplanmış, kalemle sabitlenmişti ve ben saçlarına bakmamaya çalışıyordum çünkü bunun nasıl işe yaradığını anlamak istiyordum.

Günün erken saatlerinde, ona bunun gerekli olmadığını söylememe rağmen o ve Sage evin etrafında biraz temizlik yapmışlardı. Ama anlaşılan artık bir angarya çizelgemiz vardı. Buzdolabının yan tarafında, Özgürlük Heykeli'nin mıknaatısıyla tutturulmuştu ve ikisi büyük bir kısmını almışlardı.

Uno oyunlarını yeniden başlattıklarında ona dokundum. "Tuvaletimi temizlersem çıkartma alıyor muyum?" Harlow bir kaşını kaldırdı. "Hayır. Sadece mecazi bir sırt sıvazlaması."

"Benimkini temizlersem para alırım," diye söze girdi Sage. "Çamaşırları katlamaktansa tuvaletleri fırçalamayı tercih ederim." "Aynen evlat," diye mırıldandım.

"En azından *kendi* çamaşırlarını katlıyorsun," diye devam etti, gözleri elindeki kartlarda. "Annemin iç çamaşırları dantelli ve ben onlara dokunmayacağım."

Gözlerim Harlow'un yüzüne kilitlendi ve bana doğru bakmayı reddederek boynundan yukarıya doğru sürünen ve yanaklarında çiçek açan rengi dizginlenemez bir hayranlıkla izledim. Renk pembenin muhteşem bir tonuydu.

"Öyle mi?" diye sordum. Sesimin bu kadar düzgün çıkması mucizeden başka bir şey değildi, çünkü kafamda şiddetli bir yarılma oldu, uzun bacakların ve renkli dantellerin anlık parıltısı şakaklarımın zonklamasına neden oldu.

Kahretsin, belki de biriyle yatmam gerekiyordu. Çok uzun zaman olmuştu. Hem de çok uzun. "Tamam," diye araya girdi Harlow.

"Uno'yu aramayı unuttun, ben kazandım."

Sage arkasına yaslandı ve gözlerini kırıştırdı. "Bu işler böyle yürümüyor."

"Bu turda öyle." Kartları topladı ve bakışlarını masadan ayırmadı. "Bu akşam ne yapıyorsun?"

Alt dudağımı yaladım, bana bakıp bakmayacağını görmek için bekledim ama hayır. Bu sefer ayaklarını yere sağlam basacaktı. "Akşam yemeği için anneme gidiyorum. Gelmek ister misin?"

Harlow kartları karıştırırken durakladı. Yanakları hâlâ pembenin o parlak tonundaydı. "Davetsiz gelsek mi bilemiyorum."

"Annem buna bayılırdı," dedim dürüstçe. "Adaline Seattle'dan birkaç geceliğine şehre geldi. Bazı düğün planları üzerinde çalışıyorlar."

Sonunda, bu onun mini açmazını bozdu. "Adaline nişanlandı mı? Bu harika."

"O iyi," diye kabul ettim. "Bu yılın sonlarına doğru evlenecekler. Sezon bitene kadar beklemeleri gerekiyor."

Masayı toplamaya yardım ederken Sage'in hareketleri yavaşladı. "Hangi sezon?"

Bir sırtıyla savaştım. "Futbol."

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Kız kardeşin kiminle nişanlı?" diye sordu kısık bir fısıltıyla. Duraksamam gereğinden fazla dramatikti ama elimde değildi. "Emmett Ward."

Kartlar elinden düştü ve poposu tekrar koltuğuna yerleşti. "Washington Wolves'un profesyonel oyun kurucusu mu?" diye sordu gıcırdayarak. "Son *on yılın* en iyi savunma koçu Logan Ward'ın oğlu mu?"

Harlow yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle kızını izledi.

Çeneme vurdum. "Evet, o olabilir."

"Vay anasını," diye fısıldadı.

Harlow boğazını temizledi.

Sage ona bir bakış attı. "Özür dilerim. Ama anne, bu normal değil. O *kadar* çok futbolcu tanıyor ki." Sonra da dehşete kapılıp

gözlerini bana dikti. "Bu gece orada olmayacaklar, değil mi? Orada olacaklarsa gidemem."

"Onlarla tanışmak istemez miydin?" Harlow sordu. "Bunun okulda ne kadar harika bir hikâye olacağını bir düşünsene."

Sage'in kolunu dürttü. "Grant'le kesinlikle konuşacak bir şeyiniz olurdu."

Sage'in yanakları ateş motoru kırmızısına döndü ve bana korku dolu bir bakış attı.

"Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledim. "Ve hayır, bu akşam aile yemeğinde profesyonel futbolcular olmayacak. Emmett yarın Green Bay'de oynuyor, Adaline de bu yüzden eve geldi. Parker ve Beckett Denver'da oynuyor ve Greer'ın da o maç için geldiğine eminim."

Çerçevesi biraz eridi. "Orada olmayacaklarından emin misin?" İki parmağımı kaldırdım. "Scout'un onuru."

Harlow yanımdan geçip gitti. "Sen hiç izci olmadın ve selam vermek için iki değil üç parmak kullanıyorlar." Ona bir bakış attım. "Bu kadar çok rastgele bilgiye sahip olman çok iğrenç."

Annesi bana dilini çıkardığında Sage güldü.

"Anladın sen onu," dedim Sage'e. "Söz veriyorum orada olmayacaklar." Başını salladı. "Tamam."

"Gerçekten başka türlü gitmek istemez miydin?" Harlow'la kısa bir sorgulayıcı bakış alışverişinde bulunarak sordum.

Omuz silkti.

"Hayır," dedi Sage. "Paniğe kapılırdım. Yemekte oturduğumuzu ve Parker'ın benden tuzu uzatmamı istediğini ve benim de koşu oyunlarının gelişmesini bekliyorsa hücum blokları üzerinde çalışması gerektiğini ağızımdan kaçırdığımı düşünebiliyor musun?"

Gözlerimi ona kilitledim. "Ona böyle bir şey söylemen için sana nakit para verirdim."

Harlow bir kahkaha patlattı ve Sage küçük bir gülümseme attı. "Hayır, vermezdin."

"Bunu öğrenmenin tek yolu evlat." Çenemi yukarı kaldırdım. "Geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?"

Karşılıklı konuştular ve Harlow başıyla onayladıktan sonra bana baktı. "Elbette, davet için teşekkürler.

Kız kardeşlerini tekrar görmeyi çok isterim, çünkü *birisi* ailesini uğramaktan korkutmuş gibi görünüyor," dedi.

Özür dilemeden bakışlarını tuttum.

Harlow gözlerini devirdi. "Üstümü değiştirmem için bana beş dakika ver." "Hepsi bu kadar mı?" Saçlarına baktım.

Yanımdan geçerken karnıma bir şaplak attı. "Madem öyle dedin, üç olsun."

Üç buçuk dakika sonra Harlow, şortunu taytla, NYU gömleğini de yumuşak görünümlü bir kot düğmeli bluzla değiştirmiş olarak merdivenlerden sekerek indi. Kalem kaybolmuştu ve koyu renk saçları ensesinde düşük bir topuz haline getirilmişti, birkaç dağınık saç teli yüzünü çerçeveliyordu. Kirpikleri... daha kirpikliydi. Daha koyu. Eskisinden biraz daha fazla bir şeydi.

"Bunu nasıl bu kadar hızlı yaptın?" Göz kırptı. "Bu bir beceri, biliyorum."

Sage dışarıda bizi bekliyordu ve ben de o gün erken saatlerde teslim aldığım paketten bir kitap çıkardım. "Hazır mısın? Bu gece okumaya vaktim olur diye kitabımı almam gerekiyordu."

Harlow tenis ayakkabılarının bağcıklarını bağlarken bana bakmıyordu. "Aile yemeğinde mi?" diye sordu.

Kitabı çevirdim, arka kapağını incelemek için durakladım. "Asla bilemezsin. Ayrıca, bu iyi görünüyor." Açıklamadan okumaya başladım. "Güneyin sert taşrasında, işlenen günahları kimin izlediğini asla bilemezsiniz, ama ben biliyorum..."

Harlow'un elleri yavaşladı, tüm vücudu bir tahta gibi kaskatı kesildi. Yavaşça, çok yavaşça bakışlarını elimde tuttuğum kitaba doğru kaldırdı.

Bir çırpıda kapağı kapattım ve önünü net bir şekilde görebileceği şekilde çevirdim.

Hollis King'den *Günah Bekçisi*.

Yüzü bembeyaz oldu. Gözleri yüzünde kocaman oldu. "O küçük hain," diye nefes aldı.

"Başlamak için heyecanlıyım."

"Sage Margot Keaton," diye bağırarak yanımdan hışımla geçti. "Başın çok büyük belada."

Kitabı masanın üzerine bıraktım ve evden çıkarken küçük, mutlu bir ıslık çaldım.

Üçümüz kamyonetime doluştuk. Sage hâlâ kitap hakkında gülüyordu, Harlow bana bakamıyordu ve ben de uzun zamandır hatırlayabildiğim en iyi ruh halindeydim.

Evin önündeki verandanın basamaklarını çıkarken bile, artık eve girerken her zaman hissettiğim o içimi kemiren huzursuzluk duygusunu hissetmiyordum. Sage ve Harlow beni takip etti ve ben onlara o kadar odaklanmışım ki ve Cameron'ın uslu durması için dua ediyordum ki babamın her sabah oturduğu sandalyeye göz ucuyla bile bakmadım.

Elim kapı kolundayken durakladım ve omzumun üzerinden baktım. "Bunun için hazır mısın?" Harlow başını salladı. "Evet."

Sage aramıza baktı ve omuz silkti. "Nereden bilebilirim ki? Daha önce hiç yapmadım."

Kapıyı iterek açtığımda gülümsüyordum ve Harlow ile Sage'in arkamda belirmesi gürültü seviyesini yaklaşık otuz kat artırdı.

yüzde. Çığlıklar, kucaklaşmalar ve bir sürü *aman tanrım, sana bak!* ileri geri savrulmalar oldu.

Adaline ona birkaç kez sarıldı, Sage'i öve öve bitiremedi ve hemen Harlow'un koluna girerek onu mutfığa sürükledi.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Adaline," diye seslendim beni tamamen görmezden geldiğinde.

Gözlerini kısarak beni mızrakladı. "Seni iki hafta önce gördüm, seni koca bebek."

Sheila güldü, sonra kollarını açarak yaklaştı. "Sana sarılacağım."

"Teşekkürler." Başının üstünden, yoğun görünen bir satranç oyununun ortasında olan Cameron ve Ivy'ye başımı salladım. Sheila yüzümü okşayıp uzaklaştıktan sonra Cameron'ın yanına gittim. "Neden sürekli onunla oynuyorsun anlamıyorum," dedim. "Hep o kazanıyor."

Cameron çenesini elinin üzerine koydu ve tahtayı inceledi. "Bir gün onu

yeneceğim." "Bugün değil," dedi Ivy yumuşak bir sesle.

Ona doğru hararetli bir bakış fırlattı ve ben başımı salladım. "Bütün

aileyi buraya getirdin, ha?" dedi sessizce.

"Tanrı şahidim olsun Cameron, yemek masasında böyle tek bir yorum yaparsan taşaklarını yumruklarım." Ivy

bana eğlenen küçük bir gülümseme verdi. "Onu görmezden gel. Eninde sonunda unutacaktır."

"Öyle mi olacak?" Mırıldandım.

Cameron iyi huylu bir şekilde

güldü.

Sheila mutfaktan kollarını Sage'in omuzlarına doladı ve biz yemek için beklerken bir şeyler seçmek isterse diye ona oyunların yerini gösterdi.

"Uno rövanşına ihtiyacım olabilir," dedi Sage. "Annem hile yaptı."

"Ben yapmadım," diye karşılık verdi Harlow. "Oyunu erken bitirmek annemin

ayrıcalığı, tamam mı?" Sheila güldü. "Buraya gelmeden önce oyun mu

oynuyordunuz?"

Sage başını salladı. "Ve nemlendirici yüz maskeleri yapıyorum." Bana doğru gülümsedi. "Ian'ın cildinin ne kadar güzel görüldüğünü görüyor musun? O da bir tane yaptı."

Oda sessizleşti, midemin ayaklarımın arasına düşmesine neden olan şaşkın bir sessizlik. Lanet

olsun. Lanet olsun.

Poppy elini ağzına kapattı ve Adaline suyunu yudumlarken boğuldu. Harlow alt dudağını ısırды ve gülümsemesi hemen yayıldı. Cameron sadece sandalyesine oturdu ve mutlulukla içini çekti. "Sage, burada olmana ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Neden gelip bana daha fazla hikâye anlatmıyorsun?"

Çok ihtiyacım olan birayı almak için buzdolabına doğru ilerlediğimde Harlow savaşını kaybetti, kahkahaları annemin ve kız kardeşimin kahkahaları arasında kayboldu. Haftalardır ilk kez mutluluk sesleri odayı dolduruyordu ve benim yüzümden de olsa, kimse izlemediğinde kendimi gülümserken buldum.

Bölüm 10

Harlow

O lanet kitabı getirene kadar her şey yolundaydı. Tam bir gün boyunca mutfak masasının üzerinde durdu ve yanından her geçtiğimde ona baktım. Sonra ikinci gün, aç değişti.

Taşınmıştı.

Ian bu konuda tek kelime etmedi, farkındalığının bilgisiyle bana işkence etmekten memnundu. Pazar sabahı olduğu için güne yavaş bir başlangıç yaptım. Kanepede kahvemi yudumlarken keyif yapıyordum. Sage yanımda uzanıyordu, gözleri o sabah hangi oyun oynuyorsa ona takılmıştı.

İşte o zaman kitapta küçük bir köpek kulağı fark ettim.

Gözlerim kısıldı ve kahvemden yüksek sesle bir yudum aldım. Ian dışarıda ahırda bir şeylerle uğraşıyordu ve içeri girdiğinde tanımadığım yavaş bir melodiyi ısıkla çaldı.

Sage'in telefonu bipledi ve ekranda bekleyen mesaja baktı. "Anne, Rachel Teyze'ye gidip oynayabilir miyim?"

Kız kardeşimin çocukları on bir ve on üç yaşlarındaydı ve Rachel'la aramızda biraz *yağ ve su* ilişkisi olsa da yeğenlerimi seviyordum. Komik ve tatlıydılar ve Sage'i gönülden kucaklamışlardı, Sage'in etrafında bir aile olduğu için onlar da en az Sage kadar heyecanlıydılar.

"Bugün benimle takılmak istemiyor musun? Çalışmayı hiç planlamıyordum. Sinemaya ya da alışverişe falan gidebiliriz."

"Yeni *Mario Kart* yarışlarını aldıklarını söylediler," dedi umutla. Hangi planı tercih ettiğinin cevabı yüzünde açıkça okunuyordu. Hayal kırıklığını yüzümden uzak tuttum.

"Ahh. Neden gitmek istediğini anlayabiliyorum." Hafifçe arkasına vurdum. "Acele et o zaman. Oraya pijamalarınla gidemezsin."

"Pijamalar teknik olarak giysidir," diye belirtti.

"Evlat, inan bana, bir yazarı buna ikna etmek zorunda değilsin." İçimi çektim. "Ama iyi bir sosyal nezaket, insan içine çıkmadan önce gerçek kıyafetler giymemizi gerektirir."

"Boo."

"Biliyorum."

Merdivenleri ikişer ikişer atlayarak çıktı ve ben de boş fincanımı bulaşık makinesine yerleştirdim. Ian genellikle sabahları birkaç bardak içerdi, bu yüzden makineyi açık bıraktım ve sonra sosyal olarak kabul edilebilir bir pantolon giymek için yukarı çıktım.

Evden çıkıp arabaya doğru yürürken, ahırda vurma sesleri, aletler ve her türlü erkeksi şey oluyordu, bu yüzden bölmemeye karar verdim.

Kız kardeşim Rachel ve kocası şehir merkezine yakın, küçük evleri ve küçük bahçeleri olan düzenli bir mahallede yaşıyorlardı. Rachel çocuklarının okulunda yarı zamanlı olarak çalışıyordu, kocası Todd ise ailesinin elli yıldır sahibi olduğu dükkânda tamirciydi.

Sage ve ben arabayı park ettiğimizde çocuklar -Micah ve Caitlin- ön sahanlıkta bekliyorlardı. Sage yerinde zıpladı, araba garaj yoluna girer girmez emniyet kemerini yırttı. Çocuklar sanki bütün hafta boyunca onu okulda görmemişler gibi bağırıp çağırdılar ve bu, günü onunla geçiremeyeceğim için annemin duyduğu hafif üzüntü bulutunu dağıtmaya yardımcı oldu.

Ama New York'tan ayrılmak istemesinin nedeni buydu ve bu kalbimi farklı bir şekilde mutlu etti. Çocuklar kırmızı tuğlalı evin önündeki yeşil çimlerde birbirlerini kovalarken, kız kardeşim kapının önünde belirdi. Üzerinde beyaz bir tozla kaplı bir önlük vardı - un ya da pudra şekeri gibi bir şey.

Arabadan indim ve el salladım. Rachel evden çıkmadı ama ön kapının perdesinden el sallayışına karşılık verdi.

"Onu ağırladığınız için teşekkürler," dedim. "Bugün için planladığımız bir şey yoktu, o yüzden daveti alınca heyecanlandı."

Rachel gülümsedi. Ağzı kapalıydı ve kenarları biraz sıkıydı ama arkasındaki çabayı görebiliyordum. Anneme o kadar çok benziyordu ki göğsüm sıkışmaya başladı. "Tabii ki. O buradayken çocuklarım daha iyi anlaşıyor, yani dürüst olmak gerekirse bunun bir yardımı oluyor."

Ben de gülümsedim. "Onu ne zaman almamı istersin?"

"Senin için ne zaman uygunsu."

"Aslında bütün gün boşum. Çalışmayı planlamıyordum ama madem o burada, ben de çalışabilirim." "Doğru.

Yola çıktığında bana haber ver."

Başımı salladım. "Tamamdır. Teşekkürler Rachel."

Arabaya dönerken yavaş bir nefes aldım, sonra onlar arka bahçeye doğru koşarken Sage'in hızlı bir sarılışını kabul ettim.

Garaj yolundan geri geri çıkarken Rachel kapıdan beni izledi, sonra el sallamadan, gülümsemeden ya da başka bir şey yapmadan ortadan kayboldu.

Doğduğum günden beri ilişkilerimiz hiç bu kadar rahat olmamıştı. Benden altı yaş büyüktü, ama sıkıştırılırsa eminim o ilk altı yılı hayatının bensiz geçen mutlu, neşeli, şaşıla bir dönemi olarak gayet iyi hatırlardı.

Rachel sessiz ve içine kapanık biriydi, tıpkı babamız gibi. O da annemizin izinden gitmiş, bir an önce evlenmekten başka bir şey istememişti. Todd'la birlikte ailemizden ayrıldıkları tek nokta, çocuk sahibi olmak için bir süre beklemektir. Biraz birikim yapmışlar ve bizim gibi maaştan maaşa yaşamayacaklarından emin olmuşlardı.

Wilders'taki akşam yemeğimizden sonra Rachel'la aramızdaki o gürültülü ve kahkaha dolu etkileşimi düşününce gülmekten kendimi alamadım. O eve girmek, duvarları hâlâ saran hafif keder bulutuna rağmen büyük, sıcak bir kucaklaşma gibiydi. Ian'ın boş kahverengi deri koltuğa bakarken çenesini sıkıldığını birden fazla kez yakaladım.

Bütün gece kendimi onu izlerken buldum, belki de gereğinden fazla ve gözlerimiz buluşup sarıldığında, kaburgalarımın arkasındaki ılık, acı tatlı sızıyı görmezden gelemedim.

Arabayı Ian'ın evinin önüne çektiğimde indim ve inleyerek kollarımı başımın üzerine uzattım. Ahırdan artık çınlama ve gürültü gelmiyordu ama Ian'ın kamyoneti oradaydı, yani gitmediğini biliyordum. Ne yapmasını bekliyordum bilmiyorum ama uzun bacaklarını kanepenin uzun kısmına uzatmış, elinde kitabım ve yüzünde dalgın bir ifade vardı.

Kapı arkamdan çarparak kapandığında derin bir nefes

aldım. Başını kaldırıp bakmadı bile. "Sakıncası var

mı? Kitap okuyorum."

Ben ayakkabılarımı çıkarıp çantamı kapının yanındaki banka atarken, o sayfayı çevirmek için abartılı hareketler yapıyor ve gözlerini kısıyordu.

"Belki de gözlüğe ihtiyacın vardır," dedim tatlı tatlı. "Yaşlanıyorsun."

"Gayet iyi görebiliyorum."

Çenemi tuttum ve merak seviyemin yavaş yavaş yükselmesini görmezden geldim. Bu her *yazar* için hastalıklı bir dürtüdür - *bana ne düşündüğünü söyle, ama OMG, nefret edersen söyleme, ama ne düşünüyorsun?*

Kelimeler boğazımda küçük karıncalar gibi geziniyor, kaçma baskısı artıyor, artıyor ve artıyordu. Dudaklarımı yuvarlayarak kapattım ve aile odasına doğru ilerledim. "Dizüstü bilgisayarımı alacağım ve masada çalışacağım."

"Kulağa harika geliyor. Hemen geliyorum."

Çenem bir santim yukarı kalktı ve yukarı çıkarken *hiçbir şey* sormadım.

Gördün mü? Beni zerre kadar rahatsız etmedi.

Günah Bekçisi dördüncü kitabımdı ve kesinlikle en başarılı kitabımdı. Birkaç ödül kazandı, *NY Post*'taki bir yazı da dahil olmak üzere en iyi eleştirilerimi aldı ve bana en çok satanlar listesindeki ilk yerimi kazandırdı. O zamana kadar yazımım ilk kitabım kadar aksak değildi ama son birkaç kitabım çıktığında olduğu kadar da güçlü değildi.

Dünyanın en tuhaf işi olarak da bilinen yazarlık işte böyle bir şeydi. En iyi eserleriniz her zaman en başarılı olanları değildi. Başarının asla öngörülemediği, her zaman istikrarsız olduğu ve her zaman zamanlama, şans ve doğru kancanın zor bir karışımının olduğu bir işti. Ve ne kadar uğraşırsanız uğraşın, bunlardan herhangi birini tekrarlamaya çalışmak biraz piyango oynamak gibiydi.

O kanepede sessizce kitap okurken ben de bilgisayarımı kurdum ve kulaklıklarımı taktım çünkü açıkçası onun sayfaları çevirirken çıkardığı sese ya da çıkardığı seslere dayanamıyordum çünkü sonunda gömleğine sarılıp beni onaylaması için ona yalvaracaktım.

Zihinsel olarak kendimi tokatladım. Onun onayına *ihtiyacım* yoktu, çok teşekkür ederim.

İhtiyacım olan şey, bunu yapabileceğimi ve herhangi bir eyere ya da mecazi bir ata hemen atlayamasam bile, bir gün bunu tekrar yapabileceğimi hatırlatmaktır.

E-postalarım göz attım ve hızlı olanlardan birkaçını yanıtladım, ardından sosyal medyama girdim ve bildirimleri temizledim. Birkaç okuyucu mesajı, bir sonraki sürümümle ilgili heyecanlarını yineliyor, bu her ne olursa olsun, denemeye devam etme motivasyonumu desteklemeye yardımcı oldu, denemenin biraz farklı görünmesine rağmen.

Yaklaşık yirmi dakika sonra, gözlerim sanki yaşayan, nefes alan bir erkek mıklatmış gibi dizüstü bilgisayarımın kenarında dolaştı. Kitaba tamamen odaklanmıştı, profilinin sert çizgileri inanılmaz derecede yakışıklıydı ve benim incelememden habersiz bir sayfa daha çeviriyordu. Bir an için hangi bölümde olduğunu merak ettim.

Sormamak için dişlerimi alt dudağıma geçirdim. Onun yerine bakışlarım kitabı tutuş şeklinin üzerinde hafifçe gezindi. Korkunç bir sürüngen gibi bakarken, Ian'ı daha önce hiç eğlenmek için kitap okurken görmediğimi fark ettim. Elbette okulda okurduk ama o hiçbir zaman benim gibi uzun süre oturup kitap okumak istememişti.

Her zaman bir şeyler yapıyor, bir şeyler üzerinde çalışıyordu, sürekli, huzursuz hareketleri onunla ilişkilendirdiğim bir

O kadar güçlüydü ki, şimdi onda gördüğüm durgunluğa hayret etmekten kendimi alamadım.

Kitabı tuttuğu eli o kadar büyüktü ki, sanki sözlüğün bir yerinde seksi erkek eli tanımıyla birlikte yer alacaktı. Damarları elinin arkasından dolanıyor, başka bir sayfayı çevirirken kaslarının esnediği ön kolu boyunca uzanıyordu. Soluk mavi pamuğun biraz şok edici bir tonu olan gömleği kısa kolluydu, bu yüzden kolun kenarına doğru uzanan pazılarının etkileyici kıvrımını da inceleyebildim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, gözleri sayfadan hiç ayrılmadan.

Gözlerimi kırptım, sandalyemde kaydım ve boğazımı temizledim. "Hayır." "Burada kitap okuyarak seni rahatsız mı ediyorum?"

Alay ettim. "Tabii ki hayır. İstedğin yerde oku."

"Yani masada yanına oturmak istesem, bu senin kafanı karıştırmaz mı?" Gözlerim seğirdi. "Hayır."

Sonunda Ian'ın bakışları benimkilere kaydı ve yüzünün derinliklerine gömülmüş parlak eğlence ışıltısını gördüğümde ters ters baktım.

Ian kitabı kapatıp kanepenin üzerine fırlattı. Dikkati hiç dağılmıyordu, içimi çektim ve yüzümü ona dönmek için dizüstü bilgisayarımdan uzaklaştım. "Ne?"

"Neden Hollis King?" diye sordu. "Neden kapağa adını yazmıyorsun?"

Sorunun doğrudanlığı ciğerlerimdeki nefesi kesti ve kısa bir nefesle dışarı çıktım. Daha önce hiç kimse bu soruyu sormamıştı. Ne menajerim, ne editörüm, ne de kesinlikle ailem.

Göğsümde bir rahatsızlık hissettim ve ondan uzaklaşma dürtüsüyle savaştım, kendimi bu ezici histen uzaklaştırmak için bir şeyler yaptım.

Hayır. Bundan saklanamazdım. Onunlayken olmaz.

"Gizlilik bir nedendi," diye dürüstçe cevap verdim. "Çift cinsiyetli bir takma isme sahip olma fikri hoşuma gitti. Erkek okurlar, türü sevseler bile her zaman kadın yazarlara yönelmiyorlar."

"Pislikler." Ellerini karnının üzerine yerleştirdi ve gözlerini üzerimde tuttu, yoğun ve araştırmacı bir şekilde ve bu o kadar uzun sürdü ki ben de bundan kaçmak istedim. "Neden başka?"

Bana bakışına dayanamadığım için gözlerimi kıstım. "Harlow."

"Bana öyle bakmayı kes, ben de cevap vereyim."

Sesindeki hafif gülümsemeyi duyabiliyordum. "Ne bakışı?"

"Sanki kendime karşı dürüst olmadığımı biliyormuşsun ve ben doğruyu söyleyene kadar bana lazer tutacakmışsın gibi." Ian nefesinin altında sessizce güldü. "İlginç. Böyle bir süper gücüm olduğunu bilmiyordum."

Göz kapaklarımı tekrar kaldırdım. Bakışları yumuşamıştı, kaburgalarımın altında uzun zamandır ihmal edilmiş bir akordu koparan samimi bir şey gömülüydü oraya. "Sende onlardan çok var."

Ağzı alaycı bir sırıtişla yana kaymış olan Ian, bir elini karnından kaldırarak daha fazlasını işaret etti. Ama aradığı iltifat değildi. Bu adam değil. Tüm katmanları teker teker soymamı ve tüm derin, karanlık sırlarımı açığa çıkarmamı istiyordu. Görünüşe göre Ian ne zaman zorlayacağını da biliyordu.

Derin bir iç çektim. "Daha güvende hissettim," diye fısıldadım. "Nasıl daha güvenli?"

Tabii ya. Bunu sormak onun için kolaydı, sakın ve kararlıydı çünkü yumuşak karnını deşen o değildi. "Eğer başarısız olursam." Bu sefer fısıldamadım. Gözlerimi ondan ayırmadım ve başka tarafa bakmayı reddettim. Gurur ateşi kalbimi yaktığında

yüz hatları. "Eğer onları haklı çıkarırsam. Daha kolay saklayabilirdim."

Ian boğazının derinliklerinden küçük bir ses çıkardı. Mırıltı değildi. Bir anlaşma sesi değildi. Bunu düşünüyordu, beni hissettiklerimden vazgeçirmek için acele etmiyordu. "Yine de başarısız olmadın."

Çenem bir santim yükseldi. "Hayır, yapmadım."

"Belki yakında bir gün, Harlow Keaton doğru yaptığı tüm o şeyleri sahiplenecek."

"Radarın altında uçmayı umursamıyorum," diye itiraf ettim. "Bazen fark edilmemek biraz daha kolay oluyor." Ian yavaşça bir kaşını kaldırdı. "Fark edilmeden mi gidiyorsun?"

Şüpheliyim, kıvılcım."

Ağzım kurudu ve yanaklarımdaki sıcaklık beni ele vermeden önce başka tarafa baktım.

Yavaşça koltuktan kalktı, boş boş karnını kaşıyordu ve kot pantolonunun arkasında kaybolan siyah saçlarının kısa bir anlık görüntüsü tenimde istenmeyen bir sıcaklık dalgası yarattı.

"Planın var mı?" diye sordum. Bunu söylerken de sesim biraz solukluydu.

"Duş almam lazım. Dükkânda yapmam gereken bir şey var." Arkamdan geçti ve kulağıma doğru eğilerek durakladı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Sen inanılmaz bir yazarsın, Harlow."

Sonra omzumu sıktı, büyük eliyle sıcak bir baskı yaptı ve odadan çıktı.

Sandalyeye yığıldım. Tanrım, sanki kan dolaşıma ecstasye gibi bir şey karışmıştı, sanki doğrudan beynimin dopamin merkezine giden ve sahip olduğum tüm iyi hissetme reseptörlerini aydınlatan lezzetli bir şey çekmiştim.

Odanın kapısını kapatırken sözleri yankılandı.

Onaylanma ihtiyacı işimin tehlikeli ve kaçınılmaz bir gerçeğiydi. Evet, kendime inanmam gerekiyordu ve inandım da. Yayınlanmış bir yazar olarak geçirdiğim son on iki yılda bu şekilde ilerledim. Kendinize olan bu inanç olmadan, dünyadaki tüm dış doğrulamalar etkili bir motivasyon işlevi göremez. Kendimizi bundan vazgeçirir, onu reddeder ya da daha kötüsü, bizi felç etmesine izin verirdik çünkü kendi zihnimizde onda doğruluk bulan bir iç temel yoktu.

Belki kendi iç eleştirmenim tarafından hırpalanmış olan iç temelim biraz saklanıyordu ama yine de oradaydı. Ian'ın övgüsü orada kök salabilirdi çünkü onun söylediğini duymak iyi hissettiriyordu. Tüm bu konuşma, kuru toprağa yağın yumuşak bir yağmurla aynı etkiye sahipti. Yavaş, yavaş, her şey yeniden yemyeşil olacaktı ama bu zaman alacaktı.

Alt dudağımı çiğnedim ve Bea'dan gelen e-postayı açtım. Bugüne kadar bu konuyu aklımdan çıkarmıştım, verdiği ipuçlarından herhangi birini deneyecek havamda değildim. Sonra bir yudum su içerken gönderdiği bağlantıya tıkladım.

Gözlerim büyüdü. Eğer incilerim olsaydı, onlara sarılırdım. Sonra ikincisini okudum ve derhal suyumda boğuldum, neredeyse burnumdan fırlayacaktı. Boğularak ölmediğimi anladıktan sonra göğsümü sıvazladım ve birkaç derin nefes aldım.

"Tamam, yönlendirmeler konusunda şaka yapmıyormuş," diye mırıldandım.

Birkaç tane daha okudum ve koltuğumda kıpırdandım. Boğazımdan hafif histerik bir kahkaha yükseldi. Benden bir cinayet sahnesi yazmamı isteseler *irkilmezdim* ama sert, yakışıklı bir patronun *yalvarmadığın sürece sana dokunmayacağım* gibi şeyler söylediği bir kurgu yüzümün yaklaşık bin derece ısınmasına neden oldu.

Yönlendirmeler spesifik ve ... grafikti. Bazılarında uzaylılar tasmalarıyla insan evcil hayvanlarını gezdiriyor, bazılarında ise mafya babaları sizi zorla limuzinlerine bindiriyordu. Bunların ikisini de kolayca geçtim. Bazıları sadece bir diyalog satırıydı ve bunlardan birkaçı kafamın arkasında inkar edilemez bir uğultu ile beni oyaladı.

Ne zaman duracağımı söyle.

Yavaş bir nefes aldım.

Eğer seni öpmeme izin vermezsen, ölüyorum.

Boynumu döndürdüm ve tatmin edici bir patlama sesi duydum, ardından birkaç durumsal ipucuna daha gelene kadar okumaya devam ettim. Özellikle birini okuduğumda ekranım yavaşladı ve bunu *hissettim*. Paslı dişliler harekete geçti, ben onu durduramadan bir olay örgüsü tavanı koşmaya başladı.

Kucağınıza bir battaniye örtüyor ve siz ona üşümediğinizi söylüyorsunuz. Gözleri seninkilere kilitleniyor ve eli battaniyenin altından kayıyor, iri parmakları uyluğuna kadar uzanıyor. "Soğuk için değil. Şimdi sessiz olsan iyi edersin," diye fısıldıyor kulağına. "Birileri görebilir." Eli hareket etmeye başlıyor.

Ne yaptığımı anlayamadan belgem açılmıştı. Başlamadan önce her zaman yaptığım gibi gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve parmaklarımı klavyenin üzerinde oynattım. Beynime nüfuz eden tek ses, mutfağın önündeki koridorda akan duş suyuydu.

Gözlerim açıldı, bir dizi yapboz parçası düzgünce yerine oturdu. Ve sonra parmaklarım *uçtu*.

Sahne zihnimde canlandı, görüntüler, kokular ve sesler canlı bir şekilde beynimin tozlu kısımlarında dolaştı ve ağzım ellerimin hareketiyle birlikte hareket etti. Bir açık hava sinemasıydı, bir kamyonun geniş kabini, aracın önünden gelen ışıklar ve sesler, insanlar otoparka girip çıkarken her yerde kargaşa vardı.

Ekranada eski moda reklamlar oynuyordu ve yasağın keskin hissi tenimi geriyordu. Bea'nın söylediği gibi, düşünmek için durmadım, kendimi düzeltmek için durmadım ya da bir sonraki adım için endişelenmedim. Sert elleri ve yumuşak, ipeksi tende büyük, ağır bir avuç içini düşündüm. Nefes nefese kalışları ve yüz ifadelerini saklı tutma mücadelesini.

Herkes görebilirdi.

Herkes geçebilirdi.

Parmakları altındaki dantel bariyeri geçti ve sonra durdu.

Kalbim göğsümde çarpıyor, yanaklarımdaki sıcaklık sanki oradaymışım gibi hissediyordum. Bankta kıvranıyor, hareket etmesini, hareket etmesini, hareket etmesini sağlamaya çalışıyordum. Burnu elmacık kemiğime sürtünüyordu.

Çok sabırsız, diye fısıldadı, dudakları kulağımın kabuğunu okşuyordu. Bir eli çenemin kenarında durarak yanağımdan bir tutam saç kopardı. Gözlerim bu küçük dokunuşla kapandı. Sonra parmak ucunu külotumun ön kısmına öyle hafifçe dokundurdu ki neredeyse çığlık atacaktım ve bileğini kavrayarak onu hareket etmeye zorladım.

Bir adam arabanın yanından geçip içeri baktı. Yüzümü eşit tuttum. O da öyle yaptı. Hareketsizdik, battaniyenin altında en ufak bir kıpırtı bile yoktu.

Sahne içimden döküldü ve yemin ederim kelimelerin, çok fazla kelimenin verdiği rahatlamadan dolayı bayılmış olmalıyım. Yazdığım şeyler o kadar kusursuz bir şekilde ortaya çıkıyordu ki neredeyse hiç fark edilmiyordu.

Düşün kapanma sesi beni gerçekliğe geri döndürdü ve bir solukta arkama yaslandım.

Birkaç kez gözümü kırptım, bu kadar kısa sürede on sekiz yüz kelime ettiğimi görünce tamamen afalladım. Ağzım bir sırtışla gerildi ve bir kahkaha atarak başımı geriye doğru eğdim.

Dirseğimi masaya dayayıp çenemi elime aldım ve yazdıklarımı okumak için başa döndüm. Yavaşça nefes aldım çünkü açıkçası, çok fazla pratik yapmadığımı düşünürsek, buharlı şeylerde oldukça iyiydim.

Korkunç sahneler mi? Her zaman. Bıçaklı sahneler? Tabii ki.

Orgazm sahneleri? Pek değil.

Karakterin POV'unun *başlangıçta* üçüncü şahıstan - serçe parmağı kalçasının iç kısmına dokunduğunda kalçalarını birbirine bastırdı - sadece birkaç kısa cümle sonra birinci şahsa değiştiğini fark ettiğimde bir kahkaha attım - kalın bileğini kavradım, düşünmeden çekiştirdim ve parmağı külotumun lastiğine takıldığında yüksek sesle bir inilti ısırdım.

"Birinin sevişmeye ihtiyacı var," diye mırıldandım nefesimin altında. Ve yaptım da. New York'ta ilişkiler sadece arka planda kalmıyordu; aynı lanet arabaya bile binmiyorduk. Vibratörüm ve canlı bir hayal gücüm olmasaydı, zavallı, ihmal edilmiş beynim orgazmın nasıl bir his olduğunu unuttur, onu tarif edemezdi. Kadın doğum uzmanım muayenem sırasında orada örümcek ağları bulsaydı hiç şaşırmazdım.

Ama bu? Bu, son cinsel deneyimi farklı bir on yılda gerçekleşmiş, ihmal edilmiş bekâr bir anne gibi okunmuyordu.

Okumaya devam ettikçe, betimlemeler biraz değişti, bacaklarımın arasında yaptıkları arasında dönen akıllıca küçük bir atlıkarınca, zevkin bazı oldukça iyi fiziksel tanımları, arabalı sinemanın manzaraları ve sesleri ve sonra değiştiler. Ona.

Biraz daha ilerlediğimde gülümsemem düştü ve kalbim acıyla çarptı. Kollarındaki damarlar ve açık mavi pamuklu gömleği. Köknar ağaçlarının kokusu ve koyu renk sakalının çeneme sürtünmesi.

Ağzım kurudu ve aniden titreyen elimle dudaklarımı kapattım. Kan damarlarımda sıcak bir şekilde pompalanıyordu ve tek duyabildiğim çılgık atan nabzımın kulaklarımdaki uğultusuydu. Çünkü her şey daha da kötüye gidiyordu.

Ben sessizce orgazm olurken gülümsemeyen bir ağız benimkinin üzerinde gezindi, fısıltılı sözlerle beni övdü, iyi bir kız olduğumu, iyi iş çıkardığımı söyledi.

Kalbim bir matkap gibi kaburgalarımı çarpıyordu, o kadar gürültülü ve sertti ki nefeslerim kesik kesik geliyordu.

Altın çizgileri olan koyu kahverengi gözler. Uzun siyah saçları yakışıklı yüzüne dökülmüştü ve parmaklarını ağzına götürüp orada tattığı şeyle boğazının derinliklerinde mırıldanırken beynimde keskin, dehşet verici bir odak noktası haline geldi.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve masadan uzaklaştım. Kalbim boğazımda düğümlendi ve tenim milyonlarca tüyle kaplandı.

"Ohhhh kahretsin," diye fısıldadım. "Bu hiç iyi değil."

Bölüm 11

Harlow

Aklı başında, akli dengesi yerinde her kadının o durumda yapacağı şeyi yaptım. (Durum şu ki, farkında olmadan en yakın arkadaşımı bir battaniyenin altında beni parmakladığı ve insanlar arabanın dışında yürürken ve bizi her an yakalayabilecekken kulağımın dibinde edepsizce konuştuğu bir cinsel fantezinin içine yazmıştım. Evet, işte bu. İşte o.)

O banyodan çıkamadan kığım üst kata koştu ve yatak odamın kapısını beni aşağıda olanlardan ayıran demir bir duvarmış gibi çarptı. Yatağıma yüzüstü düştüm ve yastığıma acınası bir inleme sesi çıkardım.

Yardıma olmadı, olacağını düşündüğümünden değil. Yavaşça doğruldum, ellerimi yüzüme düşen saçlarımın arasından geçirdim ve bana cevaplar verebilecekmiş gibi sade bir şekilde dekore edilmiş odaya baktım.

Olmadı, pislik. Çünkü baktığım her yerde Ian'ın ipuçlarını gördüm. Benim için astığı sanat eserleri. Monte ettiği yatak çerçevesi. İhtiyacım olmadığını söylememe rağmen köşeye sıkıştırdığı masa.

Göğsüm gergin ve ağnıydı ve öfkeyle göğsümü ovuşturdum.

Sonra aklıma bir fikir geldi ve telefonuma uzandım. Bana bir keresinde müşteri tabanı nedeniyle çoğu hafta sonu çalıştığımı söylemişti, ben de bir mesaj attım.

Ben: Bugün buralarda olma ihtimalin var mı? Sanırım yazı istemlerinden biri beni kırdı.

Bea: Aman Tanrım. Bunun işleri daha da kötüleştirebileceğini düşünmemiştim ama tabii. Önümüzdeki bir saat içinde bir şey konuşmak istersen beni ara. Ondan sonra arka arkaya toplantılarım var.

Aramayı başlatmak için acele ederken neredeyse telefonumu düşürüyordum.

"Çok uzun sürmedi," dedi, sesinde belirgin bir gülümseme vardı.

Gülmeyi çok isterdim ama bu olay bana hiç komik gelmedi. Panik atak görüş alanımın kenarlarında geziniyor, siyah, ağır bir bulut gibi üzerime çöküyordu.

"Yani yönlendirmeler," dedim. "Bugün ilkini yaptım."

"Tamam," diye yavaşça cevap verdi. "Peki ne oldu?"

Burnumun kenarını sıkarak nefes alış verişime odaklandım. Biraz hızlı. Çok düzensiz. "*Çok* kısa bir sürede neredeyse iki bin kelime yazdım. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar hızlı yazabildiğimi bile bilmiyordum."

"Bu *harika*, Harlow. Mesajına bakarak bunun kötü bir kırılma olduğunu düşünmüştüm." İleri geri sallanıyor muydum? Birazcık. Ağzımdan küçük bir inilti kaçtı.

Bea, tazi seviyesindeki işitme yeteneğiyle bunu

kaçırmadı. "Uh-oh," diye ekledi sessizce.

"Üçüncü şahıs ağzından başladı, ki bu iyi bir şey, değil mi? Sayfaya ne yazacağımı fazla düşünmüyordum, hatta ne yazdığının farkında bile değildim." Sert bir nefes vermek için durakladım. Bea sessiz kaldı. "Sonra normalde yazmadığım birinci tekil şahsa geçti. Ve... çok yoğun. Genelde seks sahneleri yazmam, biliyor musun? Onları daha fazla incelemem, iyi bir seks sahnesinin koreografisine dikkat etmem ve etkili olması için kelime seçimim üzerinde daha fazla düşünmem gerektiğini düşündüm."

"Ama aktı," dedi. "Biraz

fazla iyi."

Benim somurtkan ses tonuma Bea güldü. "Bütün bunlar kulağa olumlu geliyor, Harlow. Belki de hikâyenin bir parçasını geçiriyordum."

Sesimi biraz alçalttım çünkü Ian'ın alt kattaki hareketlerinin boğuk sesleri yukarı süzülüyordu. Eğer bunu öğrenirse ülkenin öbür ucuna taşınmak zorunda kalacaktım. "Yazdıklarımı okumak için geri döndüğümde," diye nefesimi tuttum ve hepsini bir çırpıda söyledim, "adamı Ian olarak yazmışım ve fark etmemiştim."

O anki sessizlik sağır edici bir gümbürtüye dönüştü, sadece kulaklarımdaki nabzımın çarpma sesi filtrelendi. "Oh," dedi anlamlı bir şekilde.

Tekrar yatağa uzandım ve inledim. "*Biliyorum*. Onu hiç ama *hiç* cinsel olarak düşünmedim ve şimdi bunun ne anlama

geldiğini bilmediğim için çıldırıyorum."

"Gençken bile hiç yapmadınız mı?"

"İyi, bir kere." Yanaklarım muhtemelen elma şekeri kırmızısıydı. Kendimi yine bir ergen gibi *hissediyordum*, umutsuzca sinir bozucu, istenmeyen duygusal gelişmelerden kurtulmaya çalışıyordum. "Ama bir gölde yüzüyorduk ve o yaz epey kilo almıştı ve dışarı çıktığında mayosuna bakıp, lanet olsun, bu *onun* ana hatları ve küçük değil ve sert de değil, diye düşündüğümü hatırlıyorum." Gözlerim kapandı. "Ve bütün o öğleden sonra, en iyi arkadaşımın penisi etrafında yoğunlaşan müdahaleci düşüncelerin bir egzersiziydi."

Bea kıkırdadı. "Peki bundan sonra da devam ettiler mi?" "Hayır. Sadece bir günlük özel bir programdı."

"Tamam, belki de olan budur," dedi nazikçe.

"Bilmiyorum Bea, bu bana... Freudyen geliyor."

"Belki," diye kabul etti. "Parapraksis, bilinçaltımızdaki daha derin, gizli bir katmana ihanet edebilen şu dil sürçmeleri, kolayca suçlu olabilir, ama belki de düşündüğünüz şekilde değil. Bundan önce de Ian'a karşı bir çekim hissediyor muydun?"

"Hayır," dedim yavaşça. "Yani, objektif olarak, onun seksi olduğunu biliyorum, çünkü, şey, o aptalca yakışıklı ve kimsenin tartışacağı türden bir yakışıklılık değil."

"Yani o bir Brad Pitt."

"Evet. *Legends of the Fall* Brad Pitt de."

"Aman Tanrım," dedi zayıf bir sesle.

Zavallı küçük iniltim tekrar ortaya çıktı ve Bea'yı güldürdü. Alt katta, ön kapının kapanma sesiyle yatağın üzerinde kayarak ön bahçeye bakan pencereden dışarı baktım. Ian yukarıya hiç bakmadı ama o kamyonete atlayıp yerinden kalkarken ben yeni değiştirdiği kıyafetlere baktım. Dükkâna gideceğini söylemişti, o zaman neden düş almak zorundaydı?

"Peki benim Freudyen kaymam en iyi arkadaşıma karşı bastırılmış cinsel ilgim değilse, nedir?" diye sordum.

Durakladı. "Olmayan tohumları ekmek istemem ama bunun Ian'la arkadaşlığınızın farklı bir seviyesini temsil edip etmediğini merak ediyorum. O duygusal olarak güvende, değil mi? Ona güvenebilirsiniz. Takım çalışması ve ortaklık hakkında çok düşündüğünüzü söylemiştiniz, değil mi? Şu anda hayatınızda neredeyse bir ortak rolü üstleniyor."

Yatak başlığına yaslandım. "Kesinlikle." Parmak uçlarım yorganın kenarını karıştırdı. "O her zaman gerçekten savunmasız kalabildiğim birkaç kişiden biri oldu. Hiçbir zaman," duraksadım, doğru kelimeleri bulmaya çalıştım, "onun yanındaiken kendimi filtreledim, sanırım. Buna hiç ihtiyaç duymadım."

Onaylarcasına mırıltılı bir ses çıkardı. "Bu bir hediye, Harlow. Bu tür dostluklar hayatta nadir bulunur."

Öyleydiler. O kadar uzun süredir ondan yoksundum ki, tekrar sahip olmak birden fazla kez piyango kazanmak gibi hissettirdi, sadece çok daha büyük bir ölçekte, çünkü geriye dönüp bakmanın avantajına sahiptim. Perspektifin faydası ve bu sadece zamanın geçmesiyle gelebilirdi.

"Yani şu anda hayatımdaki en güvenli kişi o olduğu için yüzünü hayal ettiğimi söylüyorsun." Yutkundum. "Bu onu *istediğim*, onu arzuladığım anlamına gelmiyor."

"Bu pekâlâ gerçek olabilir." Hızlı bir nefes aldı ve sonraki sözlerini dikkatli bir hassasiyetle söyledi. "Yine de eğer öyleyse bunda yanlış bir şey yok."

"Bilmiyorum," diye araya girmek için acele ettim. "Biz... bizim aramızda öyle bir şey yok. Hiçbir zaman da olmadı."

"Tamam." Ses tonu sabırlı, anlayışlı ve destekleyiciydi ama buna ve son derece mantıklı açıklamasına rağmen, tüm bu olanlardan dolayı biraz sinirlendiğimi hissettim. "Yine de yönlendirmelerinize devam edin. Bu hafta üzerinde çalışacağın tek şey bu olsa bile."

"Peki ya onu yüz­süz adam rolüne sokmaya devam edersem?" Kuru bir şekilde sordum.

Güldü. "O zaman bununla da devam et. Kim bilir, belki bundan bir hikaye fikri çıkarırsın?"

Tıpkı ipucunda olduğu gibi, düşünceler ilk başta yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Çiftim neden rol yapmak zorundaydı? Kimdi onlar ve neden birlikte yakalanmamışlardı? Bir iş miydi? Hayatlarındaki diğer ilişkiler mi?

Neden korkuyorlardı?

Bu soruları sormak büyük ve ürkütücü geliyordu, bir suçu çözmekten çok farklı bir sonu olan bir bulmacayı bir araya getirmek. Normalde sorularım iyi ve kötü, günahın doğası, kötülük ve acı ile travmanın insanların seçimlerini nasıl şekillendirdiği -iyi ya da kötü- hakkındaydı.

Diyelim ki son nokta başka bir yerde, büyük kötüyü yakalamak yerine bir ilişkinin duygusal olarak tatmin edici çözümünde sabitlendi. Oraya ulaşmak için hikayenin akışını nasıl takip ederdim?

"Sence bir aşk romanı yazabilir miyim?" Sessizce sordum.

"Bence aklına ne koyarsan onu yazabilirsin. O dünyaya atlamak çok mu kötü olur?"

Alt dudağımı çiğnedim. "Hayır ama orada en az bir katile ihtiyacım var," diye ekledim. "Ya da bir sapık." Bea cevap verirken sesinde bir gülümseme vardı. "Romantik gerilim çok popüler."

Panik azalmıştı ve onun yerini en küçük umut kırıntısı almıştı.

Bugün, bu kadarı yeterliydi.

"Teşekkür ederim, Bea. Hafta sonu bana zaman ayırdığın için minnettarım." "Bir şey değil."

Öğle yemeğimi yedim, dizüstü bilgisayarımın çıkartmalarla kaplı yüzeyine baktım ve günün olayları üzerine düşündüm. Olanlar hakkında kendimi daha iyi hissetsem de, onu o sahnede hayal ederek bir şeyleri geri dönülmez bir şekilde berbat ettiğim korkusuna geri dönüp durdum.

Belki de sadece benim yazar beynim, erkek kahramanın enerjisine fazlasıyla sahip olan birine kilitlendi. Sadece bu da değil, o oradaydı. Hayatımdaki mümkün olan en yakın kişi.

Ama yine de Ian'ı herhangi bir şekilde yeniden tanımladığım fikri de pek doğru gelmiyordu.

Böyle bir şeyi ondan saklama fikrinden nefret ediyordum ama arkadaşlığımızı mahvetmek istemediğini itiraf ettikten sonra, açık sözlü dürüstlüğü işleri daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapacağına karar vermem gerekiyordu.

Hızlıca saate baktım ve beklemenin işleri daha da kötüleştireceğine karar verdim.

Sandviçimden son ısırığı aldıktan sonra kâğıt tabağımı çöpe attım, çantamı banktan aldım ve ayaklarımı bağciksız tenis ayakkabılarımın içine soktum. Belki de dükkân duygusal bariyerleri yıkmak için yeni yerimizdi çünkü oraya giderken ona ne söyleyebileceğimi düşündüm.

Çok komik bir hikâye... Bir şey yazdım ve siz beni bir şekilde yakaladınız ve görünüşe göre, olası teşhircilik ve biraz övgü için bir sapkınlığım var. Haha. Çok komik değil mi?

İniltisi arabamda yankılandı. Artık bir inilti değildi, çünkü onu aşmıştık.

Neredeyse geri dönüyordum, ama dükkâna doğru son köşeyi döndüğümde, orada koca bir grup insan vardı. Her şeyi anladığımda gözlerim büyüdü.

Cameron, şık siyah bir elbise giymiş ve elinde bir pano tutan Ivy ile birlikte oradaydı. Ian bir ağaca yaslanmıştı ve o kadar sinirli görünüyordu ki neredeyse kakhaha atacaktım. Ian'a işaret eden bir fotoğrafçı vardı, yüzündeki ifade dinledikçe daha da koyulaşıyordu ve iki asistan, farkında olmadan benim küçük fantezimde rol alan uzun boylu, sakallı, çatık kaşlı adamın etrafında dönen şu dairesel ışık yansıtıcı ekranları tutuyordu.

Arabayı kamyonetinin yanına çektiğimde nihayet beni gördü, gözleri ön camdan benimkilerle kesişti ve kilitlendi.

Kaşları düzleşti, kaşları çatıldı.

Sırıttım ve ona parmaklarımı salladım. Ian gözlerini kıstı.

Gitmek istemek yerine arabadan atladım ve Cameron'ın durduğu yere doğru yürüdüm. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en mutlu görünen model değil mi?" dedim.

Ian nefesinin altında bir şeyler homurdandı.

Cameron'ın yanındaki sarışın homurdandı, sonra da kaşlarını çatarak bana döndü. "Ne yapacağının söylenmesine bayılıyor, değil mi?" dedi ve mükemmel manikürlü elini söz konusu adama doğru salladı.

Güldüm, göz ucuyla Ivy'yi inceliyordum. Dergileri ve podyumları süsleyen, keskin, yüksek elmacık kemikleri, kusursuz bir cilt ve köşeli bir çene gibi sert hatlara sahip, korkutucu derecede güzel kadınlardan biriydi. Sadece orada durarak bile bana milyonlarca karakter fikri verdi.

Gözleri fotoğrafçının Ian'a pozunu değiştirmesini söylediği yere odaklandı ve başını iki yana salladı. "Bu işe yaramayacak." Boğazını temizledi. "Çekimleri bu kadar resmi yapma Robert. Bırak hareket etsin, konuşsun ve normal şeylerini yapsın."

Ian ona yetişkin bir erkeği bile korkutacak bir bakış fırlattı. "Bunların hiçbiri benim normal şeylerim değil, Ivy. Artık bitirebilir miyim?"

Adamdan yayılan öfke bulutu onu şaşırtacak kadar etkilemeden, elindeki panoya baktı. "Hayır."

Fotoğrafçı iç çekti. "Belki on beş metre kadar geri gidip şu ağaçların arasından bana doğru yürüyebilirsin. Doğrudan kameraya bakmak zorunda değilsin. Ellerinizi cebinize sokun ve normal yürüyün."

Ian ormanda tepiniyordu, gövdesi gergin ve yüzü kesinlikle öldürücüydü. Bir kakhaha kaçmak üzereyken elimi ağzıma kapattım.

"Bunu ona nasıl yaptırdın?" diye sordum.

"Mümkün olan tek yol," diye yanıtladı Cameron. "Bir toplantıda dikkatini vermiyordu ve Ivy onu kandırdı. Müthiş bir şeydi."

"Seni duyabiliyorum, pislik herif," diye bağırdı Ian.

"Yapabileceğini biliyorum." Cameron mutlu bir şekilde iç çekti. "Bunun haftamın en güzel kısmı olduğuna eminim." Ivy burnunu çekti. "Bu sabah sen de aynı şeyi söylemiştin."

Adamın cevap sırtışı düpedüz edepsizdi ve yanaklarım özel bir ana izinsiz girmişim gibi ısındı. Hızlı, hararetle bir bakıştılar ve sonra Ivy başını hafifçe şaşkınca sallayarak dikkatini çekime yönlendirdi.

"Robert, beş dakika ara verelim ve bakalım ayıyı biraz evcilleştirebilecek miyiz?" Sonra zarif bir şekilde kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bence bu iş için en uygun kişi sensin."

Fotoğrafçı bariz bir rahatlama içinde Ian'a biraz yer açmak için koşarak uzaklaştığında gözlerini devirdi. Yine de ben ona doğru yürürken ifadesi değişti ve yumuşadı. Bugün burada itiraf olmayacaktı ve belki de en iyisi buydu. Kısa bir andı, tek seferlik bir hataydı.

"Doğuştan yeteneklisin," dedim ciddiyetle.

Ian omzunu yanındaki ağaca yasladı ve saçlarımın esintide nasıl savrulduğuna baktı. "Buraya kötü olmak için gelmediğini biliyorum."

"Kim kötü davranıyor? Ormanda yürürken kendini görmeliydin." İçimi çektim. "Bir gergedan kadar zarıfsın." Ağzı isteksiz bir sırıtışa dönüştü. "Teşekkür ederim. Bunu kişisel biyografime ekleyeceğim."

Homurdandım. "Sanki senin sosyal medyan var da."

"Yıllar boyunca beni araştırdın mı Keaton?"

Kaşım yavaşça kalktı. "Sanki sen de aynısını yapmadın mı?"

Bakışları kısa bir süreliğine benimkilerden ayrılıp arkamızdaki insan kalabalığına odaklandı, sonra omzunu silkti. "Belki." Sonra o altın sarısı gözleri tekrar benimkilere yerleşti. "Hollis King'i aramam gerektiğini bilmiyordum ama."

"Yine de beni orada bulamazdınız," diye belirttim. "Yüzümü hiç göstermedim. Başlarda kimsenin umursamayacağını düşündüğüm içindi, sonra Sage doğunca hayatımı gizli tutmaya karar verdim."

"Akıllıca."

Bir an sessizliğe gömüldük ve başımı Ivy'yle konuşan fotoğrafçıya doğru çevirdim. "Burada neler oluyor? Modellik portföyünü mü oluşturuyorsun?"

"Promosyon saçmalığı," diye mırıldandı. "Ivy beni zorluyor." "Seni yapmak mı? Senin yarı bedeninde."

"Onunla tanıştınız mı? En sevdiği hobi yetişkin erkekleri ağlatmak."

Güldüm ve gözleri yüzümde hafifçe gezindi. Boğazım yutkunmaya çalıştı ve kalbimin çılgınca çarpışını yatıştırmak için savaşıırken yere baktım.

Bea'nın sözleri kafamda yankılandı. Bu çekim değildi. Güvendi. Uzun zamandır sahip olduğum her şeyden daha çok bir ortak gibi hissettiriyordu. Çekicilik *değildi*.

"Sıkıldın mı yoksa? Bana hala neden geldiğini söylemedin." Kelimeler.

Kelimelere ihtiyacım vardı ve o anda her biri kaçtı.

"Uhh..." Aklım başımdan gitti. "Evet. Sadece, bilirsin, manzara değişikliğinin bana yardımcı olabileceğini düşündüm." "Dizüstü bilgisayarını bir ahşap işleme atölyesine mi getirdin?" diye sordu.

"Mm-hmm." Sonra boş ellerime baktım. "Ya da, hayır, çünkü dizüstü bilgisayarımı unuttum. Sanırım hâlâ büyük bir iş yapmaya hazır değilim."

Bana inanmıyormuş gibi bir süre beni inceledi. Açıkçası ben de inanmazdım çünkü cevabımdaki her şey saçmalık diye bağırıyordu.

"Çok sabırsızım," dedi sessizce.

Gözlerim ona kaydı. "Ne?"

Yazdığım sahnede söylemişti. Vücudum kontrolden çıkarken kulağıma fısıldadı. Sonra bir tutam saçımı arkama sıkıştırdı.

"Kendine karşı sabırlı olmalısın," dedi, gözleri yüzüme kilitlenmişti. "Oraya varacaksın."

Güçlü bir esintinin saçlarımdan bir parçayı yüzümün üzerinde dalgalandırmasını ve Ian'ın elini yüzümden çekecekmiş gibi yavaşça kaldırmasını gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde izledim.

En ufak bir an için -muhtemelen tam bir saniye bile değil- kalbim tekledi, parmağının yüzüme değmesinin nasıl hissettireceğini düşünürken midem hoş bir şekilde döndü.

Ama insanlar vardı. Her yerde. Ve o Ian'dı, ben de Harlow ve o sayfada olanlar *gerçek değildi*. Parmağı temas etmeden hemen önce tökezleyerek geri çekildim ve bir kayaya takıldım. "Kahretsin."

Alnı kırıştı. "Sen iyi misin?"

"Kesinlikle, evet. Tamam." Nefesim kesik kesik geliyordu ve burkulan bileğimi ovmak için uzandım. "İyiyim. Sadece... tamamen iyi." Ian bileğimi kontrol edecekmiş gibi çömelmeye başladı ve güzel damarları olan büyük ellerin vücut parçalarını sardığını hayal ettiğimde geriye doğru zıpladım. "Hayır, gerçekten, bir şey yok."

Gözlerini kısmıştı. "Senin derdin ne?"

Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. "Sorun yok. Hiç sorunum yok. Hiç yok. Sıfır."

Dur. Konuşuyorum. Harlow, kafamın içinde çığlık attım.

Bana inanmıyordu, bu çok açıktı, ama fotoğrafçı yeniden başlamaya hazırdı ve adam ona daha fazla talimat vermesine rağmen, Ian'ın bakışları benimkine kilitlendi, merak, cildimi gerginleştiren ve nabzımı fırlatan yoğun bir odaklanma ile savaşıyordu.

"Nazik ol," dedim ona hafifçe. "Bırak adam işini yapsın."

Gözlerini tekrar devirmek üzereyken durdu ama sonunda çenesini hafifçe kaldırarak talimatımı kabul etti.

"Evde görüşürüz," dedi.

Bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırıp Cameron ve Ivy'ye el salladım ama arabaya doğru yürüyüp dükkândan uzaklaşırken Ian'ın gözlerini üzerimde hissettim.

Bölüm 12

Ian

Wilder/Keaton evlerinde sabahlar biraz atlıkarıncaya benziyordu. O mısır gevreği kasesini lavaboya dökerken ben Sage'in etrafında dönerdim.

Harlow tezgâhtaydı ve Sage'in öğle yemeğini hazırlıyordu. Omzunun üzerinden bakmadan, "Bulaşıkçı," diye seslendi.

Sage ve ben yine birbirimizin etrafında dans ederken, Sage küçük gözlerini devirerek bulaşıkları topladı ve bulaşık makinesine yerleştirdi. Kahveme doğru homurdandım çünkü bu bakışın çeşitlerini kız ve erkek kardeşlerimde çok görmüştüm. Ne yapacağınızın söylenmesinden nefret edecek kadar bağımsız ama annenizle gerçekten tartışmayacak kadar akıllı olduğunuzda.

Bir çantanın fermuarı Harlow'un tezgâhtan dönmesine neden oldu ve kolumun altına eğilirken kahve fincanımı kısa süreliğine başının üzerine kaldırarak etraftan dolaştım.

"Bana öğle yemeği hazırlamadın mı?" Ben sordum.

Anneden aldığım bakış, az önce kızından gördüğüme şaşırtıcı derecede benziyordu. Kuru, ölçülü bir göz devirmeydi.

"Yani bu bir hayır mı?" diye sordum.

Sage gitmeye hazır olana kadar öğle yemeğini buzdolabına koyduktan sonra göğsümü okşadı. "Sen uzun zamandır kendi yemeğini kendi yapan koca bir çocuksun ve kendi kendine yetme serine son vermek benden uzak olsun. Erkeklerin kendi başlarının çaresine bakabileceklerini hissetmeyi çok sevdiklerini biliyorum."

Kahve fincanımın kenarından ona baktım.

Sırıttı, gamzesi ortaya çıktı. Bu gülümsemeyle, bu gamzeyle ilgili bir şey, karnımın dibinde sıcak ve hoş bir şeyin sıkı bir sarmalını serbest bıraktı.

Sage mutfğa doğru hızla ilerleyerek aramızdaki bakışı kesti. Bunu yapması muhtemelen iyi olmuştu çünkü aramızdaki bakışmaya herhangi bir tepki verdiğimi fark ettiğimde kahvemden son yudumu alırken kaşlarım çatılmıştı. Bir gün önce neredeyse saçına dokunmam, bir kayaya takılıp düşmem ve odun atölyesine yaptığım tuhaf ziyaret yüzünden görünmez bir çizgiyi aştığımdan endişelenmişim. Ama o lanet fotoğraf çekiminden sonra eve geldiğimde, o tamamen iyiydi.

Kanepede, büyük beyaz battaniyeye sarılmış bir şekilde film izlerken tamamen normal davranıyordu ve hatta beni yanına oturmaya davet etti.

"Romantik komedi havası mı?" Kanepenin diğer ucuna yerleşirken ona

sordum. Mırıldandı, gözleri ekrana kilitlenmişti. "Bazı hikâye tempoları

üzerinde çalışıyorum," dedi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmediğim için sadece başımı salladım ve sonunda göz kapaklarım gittikçe

ağırlaştı. "Biraz kestirmek ister misin, ihtiyar?"

Homurdandım. "Hayır. Uyanığım."

Ayağıyla beni dürttü ve ben onu yakalamaya çalıştığımda güldü ve köşeye doğru geri çekildi. "Film sana göre değil mi?"

Kollarımı göğsümde kavuşturarak başımı kanepenin kenarına yasladım ve bacaklarımı geçen hafta eklediğim döşemeli sehpanın üzerine uzattım. "Film güzel. Herkes aşık olduklarını bildiği halde birbirlerinin etrafında dans eden iki ateşli insan ve bunu en son itiraf eden onlar. Hep aynı şekilde bitiyor."

Harlow'un bakışları yüzümün yan tarafındaydı, nazik bir dürtme gibi bastırıyordu ve ben gözlerimi kapalı tuttum. Sessizce konuştu, eğer uyuyor olsaydım duymayabilirdim. "Ahbap filmlerinin de tahmin edilebilir olmadığı gibi," diye fısıldadı. "Oh ne şok, sonunda iyi adam kötü adamı öldürüyor."

Dudaklarımda isteksiz bir gülümseme belirdi. O haklıydı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Uyanmamı ve izlememi mi istiyorsun Harlow?" Burnunu çekti. "Hayır. Sen uyu."

Ben de öyle yaptım. Sage'i kız kardeşinden almaya gitti ve gecenin geri kalanında kanepede futbol oynadık.

Dükkanında her ne olursa şans eseri idi. Bir sapmaydı. Sabahki gelgitlerimiz tamamen normaldi.

Sage buzdolabından öğle yemeğini aldı, sonra ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Anne, beni okula erken götürebilir misin?"

"Neden otobüse binmek istemiyorsun?"

Sage öğle yemeği çantasını zaten tıka basa dolu olan sırt çantasının içine soktu. "Dün bir broşür gördüm. Kışın kapalı alanda bayrak futbolu ligi düzenliyorlar ve koçun bu ligde oynamama izin verip vermeyeceğini gerçekten görmek istiyorum."

Harlow kollarını kavuşturdu, kalçasının kenarı tezgâha yaslandı. "Ona e-posta göndermemi ya da okulu aramamı falan ister misin?"

Sage başını salladı. "Sorabilirim. Benim söylemem daha ikna edici olur."

Harlow ve ben bakıştık. İkimiz de olmayacağını biliyorduk ama çocuğa bu işi sahiplenmek istediği için hak vermek zorundaydım. "Güz takımı nasıldı?" Harlow sordu. "Katılmak için çok geç kaldığın takım mı?"

"O kadar da geç kalmadım," diye belirtti Sage. "Sadece bir maç kaçırdım."

"Peki." Harlow içini çekti. "Bir maç kaçırdığın için katılmana izin vermeyen takım nasıldı?" "Berbattı.

Sanırım sadece bir maç kazandılar."

"Yukarıdan başka gidecek yer yok o zaman? Bu... iyi."

Sage pek ikna olmuş görünmüyordu. "Ya da tüm maçlarını kaybedebilirler, yani aslında daha kötüsünü de yapabilirler." Harlow onun başını okşadı. "İşte benim küçük kötümserim."

"Bunu da nereden çıkardı acaba?" diye mırıldandım. Harlow gözlerini kısarak boğazımı temizlememi sağladı. "Aslında seni bırakabilirim, Sage."

"Güzel!" Merdivenleri hızla çıktı. "Sadece eşofmanımı alacağım. Bir saniye içinde hazır olurum." Harlow iş botlarını giyerken beni izledi. "Yolunun dışındaysa bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yolumun dışında değil." Bağcıklarını sıkıca bağlarken kısa bir süre yukarı baktım. "Bu eve giderken okulun hemen önünden geçiyorum."

Başını salladı. "Minnettarım." Sage'in odanın içinde tepinirken çıkardığı ses beni kıkırdatırken gözleri üst kata kaydı.

"Aslında bir hikâye fikrim var. Bu sabah bir şeylerle oynamak istiyorum."

Sizinle hiçbir ilgisi olmadığı halde bir başkasının işinden duyduğunuz gurur inanılmazdı. Eğer istediğim gibi fişkirirsem, kendini rahatsız hissedecekti, ama lanet olsun ki bunu istiyordum.

"Demek dün her ne yaptıysan işe yaradı, ha?"

Yanaklarına renk geldi ve hafifçe başını salladı. "Mm-hmm." "Neden kızarıyorsun?"

"Yüzüm kızarmıyor," dedi hararetle. Sonra ellerini yanaklarına bastırarak var olmayan allığını gözümünden sakladı. "Fark ettiğin her şeyi her zaman belirtmek zorunda mısın?"

Sırttım. "Hayır."

Örneğin, uyku şortunun kıcının kıvrımının hemen altında bir delik olduğuna dikkat çekmiyordum ve saçlarının nasıl uyuduğu nedeniyle yana doğru büküldüğüne işaret etmiyordum.

"Hazır," diye bağırdı Sage, basamakları hızla inerek.

Annesine hızlıca sarıldı ve kapıdan dışarı fırladı. Kendi saçımı işaret ettim. "Bu sabahki görünümünü beğendim."

Harlow'un eli kafasına gitti ve dışarı çıkan parçaları bulana kadar etrafı okşadı. Gözlerini devirirken bana orta parmağını çevirdi. Kamyonete atladığımda hâlâ gülümsüyordum. Sage çoktan yolcu koltuğuna oturmuştu.

"Koç'a ne söyleyeceğine karar verdin mi?" diye sordum.

"Evet."

Hemen, keskin kalemle madde madde yazılmış bir kağıt parçası çıkardı. *"Ekibe Katılmam İçin Nedenler"* başlığını taşıyordu. Kaşlarım alnımdan yukarı fırladı. Arabayı sürerken, onun bolca yazdığı notlara baktım.

"Oldukça ikna edici görünüyor."

"Bayrak futbolu Amerika'da en hızlı büyüyen gençlik sporu," dedi aceleyle nefes verirken. "Ve bunun çoğu kızlardan geliyor. Sadece geçen yıl kadın oyuncu sayısında yüzde kırklık bir artış oldu. Ülkenin dört bir yanındaki liselerde artık okul sporu olarak yapılıyor çünkü yarım milyondan fazla kız liglerde oynuyor." İçini çekti. "Bana takımlarında *sonsuz* kadar ihtiyaçları yok, ama bahse girerim burada ve komşu kasabalarda yeterince kız var, eğer bir şansımız olursa bir kız takımı kurabilirler. Tek istediğim bu."

Ona hızlıca bir bakış attım. "Beni ikna ettin. Koç iyi bir adam mı?"

"Bilmiyorum," dedi, kâğıdını özenle katladıktan sonra sırt çantasının ön cebine geri koydu. "Onu okulda gördüm ama hiç konuşmadım. Buraya ilk taşındığımızda annem ona sadece bir kez e-posta gönderdi."

Okula gitmek uzun sürmedi ve saat erken olduğu için çok fazla çocuk gelmiyordu. Otoparktan gelen ışıklar ön camı kesip yüzünü aydınlatığında, gergin olduğunu anlayabiliyordum.

"Vay anasını, aynı görünüyor," dedim.

Dikkatinin dağılması yeterliydi çünkü binayı inceledi, sonra gözlerini bana çevirdi. "Buraya gitmek hoşuna gitti mi?"

Omuz silktim. "Her çocuk bu yaşta okula gitmeyi ne kadar severse o kadar. Annenin notları her zaman benden daha iyiydi. O kadarını hatırlıyorum."

"Öyle mi?"

"Oh evet. Hâlâ benden daha zeki. İyi olduğum tek şey korkutucu olmaktı. Muhtemelen hâlâ da öyledir." Sage güldü, bu da Keaton kadınları için ne kadar korkutucu olmadığını anlamamı sağladı. Arabayı bir yere çekip saati kontrol ederken yüzümü buruşturdum. "Burada olduğuna emin misin?"

Başını salladı. "Dün gece çalışma saatlerini kontrol ettim."

Başparmağımı direksiyona vurdum ve göz ucuyla onu izledim. Parmakları sıkı bir düğüm halindeydi ve yüzündeki renk biraz kaybolmuştu.

Moral konuşmaları hiçbir zaman benim uzmanlık alanım olmamıştı. Vermek ya da almak. Eğer ailemden biri olsaydı, bir filtreye sahip olmamı beklemezlerdi, bu yüzden kelime seçimimi ikinci kez tahmin etmezlerdi. Harlow olsaydı, geri dönüşü olmadan istediğim kadar açık sözlü olabilirdim. Söylediklerimi beğenmezse, bana siktirip gitmemi söylerdi.

Ama on yaşındayken nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştım. Hayatımın nasıl olduğunu. Sage hayatında benden farklı bir kökten kopuş yaşamıştı. Onun yaşlarındayken babam Sheila ile yeni evlenmişti ve ailemizin genişlemesi iyi bir şey olsa da o zamanlar çok korkutucuydu.

Hayatımdaki yetişkinler, babam ve yeni üvey annem, her şeyin yoluna gireceğini söylemek için hepimizin yanına geldiler. Korkabileceğimizi, gergin olabileceğimizi, sinirlenebileceğimizi ya da heyecanlanabileceğimizi ve tüm bu duyguların normal olduğunu söylediler. Bizi tedirgin eden şeyle yüzleşirken kenarda dursalar bile yanımızdaydılar.

Bu düşünce aklımdan geçerken Sage'e "Seninle gelmemi ister misin?" diye sorduğumu

duydum. Başını çevirdi, gözleri kocaman, ağzı hafifçe açıldı. "Gerçekten mi?" diye

fısıldadı. "Elbette... Eğer kendini daha iyi hissedeceksen koridorda durabilirim."

Sage telaşla başını salladı. "Evet, öyle. Kusacakmışım gibi hissediyorum."

"O zaman oyumu kesinlikle bu seçenekten yana kullanıyorum." Başımı binaya doğru eğdim. "Hadi, yapalım şu işi evlat."

Koridorlar oldukça sessizdi ve sadece bir öğretmen kim olduğumu sormak için bizi durdurdu, ama soyadımı söyler söylemez gülümsedi ve bizi yolumuza göndermeden önce bana uzun bir bakış attı.

Sage

homurdandı.

"Ne?" diye

sordum. Ben

sordum.

"Tamamen seni kesiyordu. Evli değil," diye ekledi Sage yardımsever bir şekilde.

"Bana tuzak mı kurmaya çalışıyorsun?"

"Asla olmaz. Eğer evlenirsen, taşınmak zorunda kalırsın."

Bu kararlı cevap karşısında dudaklarım gülümsedi. "Bunun için endişelenmene gerek yok, evlat. Evlilik aklımdan geçen en uzak şey. Zaten bana katlanabilecek birini asla bulamazdım."

"Annem yapar," dedi sinsice.

"Annen benim arkadaşım," dedim ona. "Arada fark var."

"Doğru." Durakladı ve koridorun karşısındaki kapılardan birini işaret etti. Kapı aralıktı ve içeriden hafif bir müzik çalıyordu. "İşte bu kadar."

"Notlarını aldın mı?" Ben sordum.

Başını salladı, sonra derin bir nefes aldı. Sırt çantasından çıkardığı şeyi bana doğru itti, ben de yere düşmeden yakaladım. Mor ışıltılı kayışlar iş botlarımla gerçekten iyi gitti ve onu omzuma bağladım.

"Açık konuş," dedim ona. "Tüm araştırmanı yaptın; ne hakkında konuştuğunu biliyorsun."

Sage yine başını salladı ama bu sefer hareketi biraz daha sarsıntılıydı. Yumruğumu uzattım. O da kendi yumruğuyla hafifçe vurdu. "Bunu yapabilirim," diye fısıldadı.

"Git biraz kış tekmele."

Sırıltısı hızlıydı, sonra çenesini kaldırdı ve adamın kapısına doğru yürüdü. Sertçe kapıyı çaldı ve derinden gelen bir ses içeri girmesini söyledi.

Duyabilmek için yaklaştım ve omzumu duvara yasladım. Koridorda yürüyen bir görevli omzumdaki sırt çantasına bakıyordu.

Gülümsemeyi başardım. "Ben... o içeride."

Başını salladı, sonra yoluna devam etti.

"Bay Collins? Ben Sage Keaton. Sonbaharda U10 bayrak futbolu takımına kaydolmak için çok geç kaldım."

"Elbette, hatırlıyorum. Sizin için ne yapabilirim?" Karıştırdığı kâğıtların sesi duraklamasını noktaladı. Bir süre sessizlik oldu ve başparmağımı kalçama vurdum. "Sage?" diye sordu.

Derin bir nefes çekti. "Kızların kapı takımında oynamasına izin vermelisin."

Burnumun kenarını sıktım ve iç çektim çünkü onu anlamamın tek nedeni ne sormak istediğini bilmemdi.

Koç boğazını temizledi. "Ben, ah, bunu anlamadım. Ne düşünüyorsun?"

"Bu kış," diye kekeleydi. "Bence, umm, bence kız çocuklarınız olmalı, bilirsiniz, bence... şey, geçen yıldan bu yıla yüzde kırklık bir artış var ve umm..." Kâğıdın kırışması, onun sırt çantasından çıkardığı notu nasıl ölümüne tuttuğunu hayal etmemi

sağladı. "Kahretsin, o satırı lekeledim," diye mırıldandı. Sesi bir oktav yükseldi. "Ama sanırım, umm,

kaç lisenin bunu üniversite sporu olarak eklediğini söyledi."

"Sage," diye araya girdi sessizce, "bu konuda gerçekten tutkulu olduğunu söyleyebilirim. Ama bence bu başka bir zaman konuşulacak bir konu. Belki sen biraz daha hazır olduğunda ya da ben ailenle bu konuyu konuşabilirim."

"Tamam," dedi, tamamen kederli bir halde.

Paslanmışım. Yıllardır kimseye yumruk atmamışım. Tek yapabildiğim bisiklete binmek gibi olması için dua etmekte çünkü bir ilkokul koçuyla kavga etmek üzereydim. Tutuklanırsam ağabeyimin kefaletimi ödeyeceğinden yüzde elli emindim ama Harlow'un ödeyeceğinden yüzde doksan emindim.

Kapı aralığını doldurarak ilerledim.

Sage'in yüzü rahatlayarak eridi ve önümde durmak için kenara çekildi.

Adam sandalyesinde doğruldu, yüzü anında şüphelendi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Çenemi Sage'e doğru salladım. "Burada onunla," diye ısırdım. "Konuşmasının henüz bittiğinden emin değilim."

Ayağa kalktı ve lanet olsun, birbirimizi benzer şekillerde ölçtük. Ben birkaç santim daha uzundum ve kiloda da hafif bir üstünlüğüm vardı. Ama o güçlü görünüyordu ve benim birkaç yaşında olmalıydı.

"Konuşmam bitmişti sayılır," diye fısıldadı Sage. "O kadar gergindim ki notlarımı karıştırdım ve onları okuyamadım bile." Ona cesaretlendirici bir gülümseme verdim. "Harikaydın evlat. Gergin olman sorun değil."

Gülümsedi.

"Bu senin baban mı, Sage?" diye sordu koç.

"Benim bir babam yok," dedi. Koçun yüzü buruştu, ne diyeceğini bilemediği belliydi. Ama Sage tekrar konuştu. "O annemin en iyi arkadaşı." Sonra gizlice bana baktı. "Ve benim de arkadaşım."

Lanet olsun. Eğer bu çocuk beni koçun önünde ağlatsaydı, onu asla affetmezdim.

Adam başıyla onayladı, sonra beni tekrar süzdü. Yüzümde bir şey görmüş olmalı ki biraz mahremiyete ihtiyacımız olduğunu anladı.

Muhtemelen taşaklarını koparmak ister gibi göründüğüm içindir. "Neden gidip sınıfınızda beklemiyorsunuz Bayan Keaton?"

Ama dinlemek yerine, yönlendirme için bana baktı. Eğer bu en korkutucu sorumluluk türü değilse, ne olduğunu bilmiyordum. "Benimle kalabilirsin. Burada, koridorda ya da sınıfına gidebilirsin, ne istersen" dedim.

Koç ensesini ovuşturarak iç çekti.

Sage aramızda bir ileri bir geri baktı, sonra bana küçük bir gülümseme verdi. "Ben sınıfıma gidiyorum. Teşekkürler, Ian."

Omzumdaki sırt çantasını ona uzattım ve o da yanımdan geçti. Koç bir adım öne çıktı, elini uzatmadan önce kısa bir süre tereddüt etti. "Scott Collins," dedi.

Elini mümkün olduğunca sıkı tuttum mu? Kesinlikle öyle yaptım. Hafifçe yüzünü buruşturarak tokalaşmayı kabul etti ve ben de sırtıma isteğime karşı koydum.

"Ian Wilder," diye cevap verdim.

Tanınmışlık gözlerini aydınlattı. "Wilder Homes," dedi. "İşte o."

"Babanı duyduğuma üzüldüm. Harika bir adamdı."

"Teşekkür ederim."

Koç Scott Collins pısırik el sıkışıyla bir sandalyeyi işaret etti. "Oturun." Evet, doğru. Masaya yaslanma şekliyle üzerimde yükseliyordu.

"Ben iyiyim," dedim ona. "Haddimi aşmaya çalışmıyorum ama dediği gibi, Sage ve annesi benim arkadaşlarım. Onun iyi olduğu bir konuda şansının olmasını istiyorum."

"Kural kuraldır. O oynamak istiyor diye okul takımını karma hale getiremem." "Siz spor müdürü değil misiniz?"

"Evet."

"Yani onlarla oynamasına izin verdiğinizizi söyleyemez misiniz?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Okul kurallarını istediğim zaman değiştiremem."

"Evet, ama kış ligi okul aracılığıyla değil, değil mi? Bu ekstra. Antrenman. Ve Sage'in bana söylediğine göre, oynayacağı takımın biraz antrenmana ihtiyacı varmış."

Yavaşça nefes verdi. "Onlar... öğreniyorlar."

"Öyleyse neden onlarla birlikte öğrenmesine izin vermiyorsunuz? Çalım yemeyecek ve çocukların birbirlerine nasıl davranacaklarına dair standartları koç belirliyorsa," anlamlı bir şekilde durakladım, bunun havada asılı kalmasına izin verdim, "o zaman eminim tüm o çocuklar ona saygılı davranacaktır."

Çenesi sıkıştı. "Endişelendiğim şey bu değil. Hepsini iyi çocuklar."

"Ona bir şans ver dostum," dedim. "Harika bir kolu olan harika bir çocuk. Ve eğer oynarsa, belki de kendi takımlarını kurabilecek kadar çok kız olur."

Koç Collins uzun bir süre beni inceledi. "Kardeşin Parker yerel bir kahraman."
Konunun aniden değişmesi üzerine gözlerimi kırtım. "Evet, sanırım yle."

"O harika biri. Portland'da oynarken onu izlemeyi seviyorum. Buradaki tüm çocuklar seviyor. O başardığı için kendilerinin de profesyonel olma şansına sahip olabileceklerini düşünüyorlar. En iyi motivasyon bu, sizce de öyle değil mi?"

Ses tonundaki bir şey gözlerimi kısmama neden oldu. "Ne istiyorsun?"

"Kardeşin ve birkaç Portland oyuncusu gelip çocuklarla antrenman yapsın, ben de onu kış takımına alayım.

Kızlar ligi konusunda söz veremem, çünkü bu çok daha büyük bir girişim, ama ona bir yer vereceğim."

Attığım kahkaha kısa ve şok ediciydi. "Takımda bir yeri olsun diye benden haraç mı alıyorsun?"

Bakışları tereddütsüzdü. "Hayır. Bir iyilik istiyorum. Sage için bir iyilik yapmamı istiyorsun, değil mi? Onun için daha önce hiç yapmadığımız bir istisna yapmamı."

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Kardeşim sezonun ortasında. Onu takımın yarısını bir çocuk futbol antrenmanı için buraya sürüklemeye zorlayamam."

"Takımın yarısı demedim. Birkaç oyuncu dedim." Kollarını iki yana açtı. "Bu çocuklara yardım edecekler ve bana bunun olmayacağını söyleyemezsiniz."

Bu adama bakarken azı dişlerimi toz haline getirmek üzereydim. "Belki de ona takımda bir yer verebilirsin çünkü yapılacak en doğru şey bu ve bunu sen de biliyorsun."

Küfür etmeme rağmen, ürkmemi.

Belki de tokalaşmaya değmezdi. Bir elimi ağzıma götürdüm. "Senden bir söz istiyorum." Tekrar elini

uzattı. "Takımda garantili bir yeri olacak."

"O takımda başlıyor," dedim ona. "Sırf onu yedek kulübesinde oturtup kendi erdeminin bir göstergesi haline getirmen için herhangi bir telefon görüşmesi yapmayacağım."

Koç alçak sesle ıslık çaldı. "Buraya gelen ebeveynlerin çoğu sizden biraz daha fazla sözel filtreye sahiptir, Bay Wilder. En azından bir süreliğine iyi oynuyoruz."

"Evet, belki de bu yüzden ebeveyn değilim. Saçmalıklara ayıracak vaktim yok ve bir yetişkinin büyük bir fikri olan küçük bir çocuğu bir kenara ittiğini görmekten hoşlanmıyorum." Biraz daha uzun boyumla ona dik dik baktım. "Kardeşimi arayacağım ama Sage'in annesinden başlayacağını duyana kadar sana hiçbir şey için söz vermiyorum."

Köşeye sıkışmıştı ve bunu biliyordu. Sonunda başını salladı. "Peki. Yine de bu kış sezonunun ötesinde bir şey için söz vermiyorum." "İnan bana, farkındayım."

"Bu arada ilk antrenman önümüzdeki hafta," dedi. "Bu sezona tüm bu motivasyonla başlamayı çok isterim." Homurdandım. "Eminim öyledir." İsteksizce elini sıktım, bu sefer tutuşumun gücünü biraz azalttım.

Kamyonetime geri döndüğümde koltuğa gömüldüm ve derin bir iç çektim.

"Bir gün bu öfken başını belaya sokacak," diye mırıldandım. Sonra telefonumu kaldırdım ve Parker'ın numarasını girdim. İkinci zil sesinde cevap verdi.

"Vay anasını, kimseyi aramayan kardeşin gelmiş," dedi.

"Komik," diye cevap verdim. "İşe gitmedin mi daha?"

"Yakında. Antrenmandan önce ağırlık çalışmaya gidiyorum."

"Pazar günü iyi gol attın," dedim ona. "O köşeden kaçman çok uzun sürdü." "Evet, beni ikili sıkıştırdıklarında biraz daha zor oluyor."

"Bahaneler."

Parker güldü ve ben de bu ses karşısında gözlerimi kapadım. Poppy'nin yanı sıra, ben Londra'ya gittiğimde en çok değişen kardeşim oydu. Uzun bacakları ve karnındaki ateşle cılız bir kolej atletinden sahada tam bir canavara dönüşmüştü. Onunla ilgili anılarımı şimdiki haliyle bağdaştırmak benim için hâlâ zordu.

Benim gibi Parker da işiyle evliydi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu ve ne zaman işler zorlaşsa -babam hastalandığında olduğu gibi- rahatladığı, saplantısını üretken bir şeye dönüştürebildiği yer orasıydı. Babamın son zamanlarında aylarca eve gelmemesinin nedeni de buydu. Bu güçsüzlük onu boğuyordu ve ben bunu ona karşı bile kullanamıyordum.

"Nasılsın?" Parker'a sordum. "Bilirsin, babamla ve diğer şeylerle."

Aramızdaki sessizlik büyüdü ve anlam kazandı. Hiçbir zaman herkesin duyguları için başvurduğu bir kardeş olmamıştım. Hiçbir zaman olmadım. Bunun nedeni kardeşlerimi sevmemem değildi, onları -özellikle de kardeşlerimi- azarladığımda bile onları hep sevmiştim.

Parker küçük, inanmayan bir ses çıkardı. "Annemle Adaline'in haftada en az bir kez Duygu Çağrısı yapmaya çalıştıklarını biliyorsun, değil mi?"

"Ben yapmadım."

Küçük bir kahkaha attı. "Sana söz veriyorum, kafamı açmak isteyen bir kişi daha eklemek yardımcı olmayacak." Parker durakladı. "Alınma Ian ama bu yüzden aramadığını biliyorum."

Tamam, saçmalık yok o zaman. Bunu takdir edebilirim.

Yavaş bir nefes verdim. "Bir iyiliğe ihtiyacım var. Küçük bir şey değil."

"Bekle, bu anın tadını çıkarmama izin ver." Durakladı, tatmin olmuş bir mırıltıyla nefes aldı. "Hayır der gibi yapabilir miyim?"

yalvarıyor musun?"

"Siktir. Çekil."

Parker'ın gürleyen kahkahası beni gülümsetti ve göğsümde tuttuğum gerginliğin biraz olsun azalmasına yardımcı oldu. "Ne istiyorsun, ağabey?"

Yüzümü buruşturdum, okulun tuğla cephesine baktım ve tüm bunları Harlow'a nasıl açıklayacağımı düşündüm. "Gelecek hafta birkaç takım arkadaşını eve getirmeni istiyorum."

"Gelecek *hafta* mı? Önemli olsa iyi olur. Pazar günü küme maçımız var."

Sage'in yüzünü, bugün şimdiye kadar gördüğüm tüm farklı versiyonlarını düşündüm. Ama en önemlisi, adamın ofisine girdiğimde yüzüne damgasını vuran rahatlamayı. Yardım istemek benim için zordu. Her zaman öyleydi. Ama her nasılsa, bir başkası için yardım istemek biraz daha kolay geldi.

"Evet, Parker. Bu önemli."

Bölüm 13

Ian

"Hangi cehennemdesin?" Cameron telefona doğru havladı.

"Sakin ol," dedim ona, babam ve Sheila'nın evinin garaj yoluna girerken kamyonetimin direksiyonunu çevirerek. Sheila'nın evi, diye hatırlattım kendime nazıkçe. "Sage'i okula götürmem gerekiyordu, sonra koçun biriyle neredeyse kavgaya ediyordum ve şimdi de dükkândan bir şeyler alıyorum."

Kardeşim yorgun bir şekilde iç çekti. "Koç hakkında soru sormak istediğimi sanmıyorum. Yemin ederim, Greer ve senin aranda, bakımınıza bir çocuk verildiğinde nasıl işlevsel yetişkinler olunacağına dair yepyeni bir kullanım kılavuzuna ihtiyacımız var."

"Greer ile ne oldu?"

Homurdandı. "Sanırım yarına kadar annemlerde kalacak. Lütfen

ona sorun." "Bugün şantiyeye gelmeyecek mi?"

"Hayır, o, Adaline ve Poppy annemin el işi eşyalarını ve albümlerini senin yaptığın raflarda düzenlemesine yardım ediyorlar. Bu arada tüm o kartonpiyerleri ve arka aydınlatmayı gördüm, tüm o ekstra şeylerle oğluna brownie puanı mı kazandırmaya çalışıyorsun?"

"Sen ona tavuk kümesi yaparken salıncaklar ve tavan pencereleri ekleyen adam değil misin?"

Cameron keskin bir nefes verdi. "Tamam, ödeştik. Eve gidersen selamımı söyle."

"Yapacağım. Eninde sonunda orada olacağım," dedim ona. "Dükkândan bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Unutmadan," diye ekledi Cameron, "Jax ve ben bu akşam bir yerlerde bira içmeyi düşünüyorduk. Bize katılmak ister misin?" Boynumun arkasını ovuşturdu. "Bilemiyorum. Bakalım işten sonra nasıl hissedeceğim."

"Bu gece yine yüz maskesi mi yapıyorsunuz? Lütfen bu sefer bir fotoğraf çekin." Acımasız bir gülümsemeyle telefonu kapattım ve kendimi dükkâna attım.

Unuttuğum alet kemerini aldıktan sonra kamyonetimi dükkânın yanında bıraktım ve ana eve doğru yürüdüm. Greer'in arabası evin önündeki her zamanki yerindeydi, annemin arabası garajdaydı ve babamın park ettiği yerde Poppy'nin aracını fark edince bir an durakladım.

Keskin bir acıya karşı çenemi sıktım ve koşar adımlarla ön verandaya çıktım. Bu kez boş sallanan sandalyeyi görmezden gelemedim ve Harlow'la ilgili tüm bu şeylerin ne kadar hoş bir dikkat dağıtıcı olduğunu fark ettim.

Belki de bu yüzden onu seninle kalması için davet ettin, diye fısıldadı zihnimin arkasından bir ses, ama onu uzaklaştırdım çünkü doğru olmadığını çok iyi biliyordum. Dikkat dağıtıcı şeyler aslında birini kaybettiğinizi unutmanıza yardımcı olmuyordu. Ne kadar büyük ya da gürültülü olurlarsa olsunlar, hiçbir şey hayatınızda açılan boşluktan daha büyük ya da daha gürültülü olamazdı. En azından ilk başta.

Ailemizin hayatındaki boşluk burada, bu yerde çok daha belirgindi ve bu beni, onu çok fazla fark etmemek için meşgul tuttuğum o yapışkan utanç tabakasıyla yüzleşmeye zorladı. Oturup sabah kahvesini içtiği sallanan sandalyeyi fark etmek istemedim. Son birkaç aydır neredeyse tüm zamanını geçirdiği kahverengi yatar koltuğu fark etmek istemedim. Her zaman bacaklarını örten renkli tiğ işi battaniyeyi fark etmek istemedim.

Çünkü bunları fark etmezsem, gitmiş olmasının ne kadar acı verdiğini görmezden gelebilirdim. Yine de eve girip odada kahkahaların yankılandığını duymak yardımcı oldu.

Mutfakta annem, Adaline, Poppy ve Greer eski fotoğraf albümlerine bakıyor, birbirlerinin üzerine eğiliyor ve yanaklarındaki kahkaha gözyaşlarını siliyorlardı. Yemek alanındaki masada Greer'in üvey kızı Olive - utangaç, sessiz küçük bir şey - bir boyama kitabını boyarken bacaklarını tekmeliyor, mutfaktaki maskaralıklardan tamamen etkilenmiyordu.

Beni ilk o fark etti, sandalyesinden zıpladı ve bana doğru koştu.

Çömeldim. "Senin okulda olman gerekmiyor mu, genç bayan?"

Olive beni yaklaştırdı. "Bugün izinliyiz," diye fısıldadı kulağımın dibine.

"Ahh. Şanslı kız." Başımı masaya doğru eğdim. "Orada ne üzerinde çalışıyorsun?" Bacaklarıma dolanmak ya da sarılmak için kollarını uzatmak yerine, sadece elimi tutup beni masaya doğru sürükledi, ardından beklenti dolu bir gülümsemeyle

boyama kitabını işaret etti.

O koltuğuna geri tırmanırken ben de masanın yanına çömeldim. Olive bir bahçe çiziyordu - dürüst olmak gerekirse, muhtemelen benim çizebileceğim her şeyden daha iyiydi - uzun çimlerin önünde oturan küçük turuncu bir kedi vardı.

"Bu Clarence mı?" diye sordum. Geçen yıl ahırdaki kedi yavrularından birinden eve aldığı turuncu beyaz yavru kedi hakkında her şeyi duymuştum.

Başını salladı. "O artık büyük."

"Belki bir gün beni onunla tanışmaya davet edebilirsin, ha?" Gözleri parladı ve tekrar başını salladı.

Saçlarını karıştırdım, sonra ayağa kalktım. Mutfakla yemek alanını ayıran adadan bir tabure çekerken mutfakta mutlu bir manzara vardı. Annem gülmeye devam ederken başı öne eğikti, Greer, Adaline ve Poppy'nin hepsi aynı uzun, koyu kahverengi saçlara ve geniş gülümsemelere sahipti.

Adaline kendini kolların karmaşasından kurtardı ve bana sarılmak için yanıma geldi. "Buraya ne zaman geldin?" diye sordum. Sakalımı çimdikledi. "Dün gece Seattle'dan arabayla geldim. Poppy annemin zor bir gün geçirdiğini söyledi."

Adaline, nişanlısı Emmett ile birlikte Seattle'da, inşaatını yeni bitirdikleri devasa bir evde yaşıyordu. Evleri bittiğine göre düğünleri de nihayet yapılacaktı ve bir an durup yüzünü inceledim.

"Gerçekten mutlu görünüyorsun evlat," dedim.

Omzuyla beni dürttü. "Özlüyorum. Babamı özlüyorum elbette ve baharda evlendiğimde onu daha da çok özleyeceğim ama son anlarında çok huzurlu olduğunu hissediyorum. Bundan başka türlü hissetmek benim için çok zor."

Yavaşça başımı salladım. Babam huzur içindeydi. O hazırdı. Tüm çocuklarıyla ve Sheila'yla vedalaşmıştı; bizi sevdiğini ve iyi yaşadığını kesin olarak biliyorduk. Yine de onu düşünmek, ellerimi hala küçülmeyen büyük, açık bir yaranın üzerine bastırıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu. İyileşmeye hazır olmayan bir yarayı kapatmak için umutsuz bir çaba.

Mutfağa girerken bir kolumu omzuna doladım ve Greer albümü bana doğru itti, böylece onları neyin histerik hale getirdiğini görebildim.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandım. "Bu şekilde insan içine çıkmamıza kim izin verdi?" "Annem," diye cevap verdi üç kız da.

Sheila güldü, gözleri son zamanlarda onda gördüğümünden farklı bir gözyaşıyla parlıyordu ve bu güzeldi.

"Eşleşen kıyafetler aşamasını unutmmuşum," dedim. "Perde kıyafetleri içinde von Trapp ailesine benziyoruz." Poppy eğildi, ellerini dizlerine dayadı. "Yüzüne bak Ian. Çok kızgındın."

"Kırmızı ekose tulum giyiyordum. Tabii ki kızmıştım."

Sheila dudak büktü. "Hepiniz çok sevimli görünüyordunuz ve fikrimi asla değiştiremezsiniz. İlk birkaç yıl siz çocuklara uyumlu kıyafetler giydirmek çok eğlenceliydi. Kasabada yürürken bize nasıl baktıklarını görmeliydiniz."

"Evet, *eminim* insanlar bakmıştır," dedi Greer nefesinin altından. "En azından ben kase kesiği yaptırmadım," dedim ona.

Bana doğru bir bakış fırlattı ve ben de sııttım.

"Bu saç kesimleri o zamanlar çok modaydı," dedi Sheila ilkel bir tavırla. Kızların hepsi birbirlerine baktı.

Sheila albümü geri çekti ve göğsüne bastırdı. "Sırf size bir ders vermek için o resmi büyütüp çerçeveletebilirim."

"Lütfen yapma," diye yalvardım.

Güldü. "Gülmeyeceğim. Şimdi... burada ne yapıyorsun, genç adam? Bugün seni görmeyi beklemiyordum. Evine tekrar uğramam için bana izin vermeye mi geldin?"

Ona bir bakış attım. "Henüz değil. Meraklı bir kurt sürüsü gibi üzerlerine çullanmadan önce onlara biraz daha zaman ver."

Greer alay etti. "Bu açıkça kadın düşmanlığı çünkü bu ailedeki erkeklerin çok daha meraklı olduğunu iddia ediyorum, ama tamam." Arkasını döndü ve Poppy'nin telefonundaki bir şeyi izlemeye başladı.

Sheila gülümseyerek elimi teselli edercesine okşadı. "Ne oldu, Ian?"

Mutfakta bunun için çok fazla kız kardeş vardı ama buraya kadar gelmiştim. Yavaşça nefesimi verdikten sonra, "Tavsiye almaya geldim," dedim.

Konuşmalar, gevezelikler ve gülüşmeler hemen kesildi ve sözlerimi takip eden sessizlik boşluğu şiddetlendi. Üç kız kardeşim ve üvey annem bana doğru bakarken dilimi dişlerimin üzerinde kaydırdım.

Poppy'nin eli göğsüne gitti. "Sen... ne?"

"Daha önce de tavsiye istemiştim," dedim, biraz da savunmaya geçerek. "Ne zaman?" Greer sordu.

"On yıl önce," diye yanıtladı Adaline. "Londra'ya taşınmaya karar vermeye çalıştığı zaman."

"Hayır, bunu sormadı bile," diye araya girdi Sheila. "Bize sadece bunu yapacağını söyledi."

Poppy bir elini kaldırdı. "Ivy'nin evine teklif verirken birinden tavsiye istemedi mi?" "Hayır," dediler hep bir ağızdan.

Nefes verdim. "Daha bitirmedin mi?"

Sheila çenesine vurdu. "Belki lisede bir kez olmuştur." Ayağa kalktım. "Unut gitsin. Ben gidiyorum."

İyi huylu bir kahkaha atarak mutfak tezgahının etrafından dolaştı ve kolunu belime doladı. "Sadece takılıyoruz."

Canınızı sıkın her neyse size yardımcı olmak isterim."

Greer kirpiklerini kırıştırdı. "Ve bir gün bunu size karşı kullanmak isteriz."

Ona orta parmağımı gösterdim ve Sheila içini çekti. "Pekâlâ, siz ikiniz. Bu kadar yeter."

Adaline tekrar oturdu ve çenesini ellerinin üzerine koydu. "Greer'e aldırma. Tavsiye konusunda *çok* iyiyizdir."

"Ne yazık ki Greer'i görmezden gelemem çünkü annem dışında tavsiye verebilecek en nitelikli kişi o," dediğimde söz konusu kız kardeş havaya muzaffer bir yumruk indirdi. Gözlerimi devirdim.

Annemin bakışları keskinleşti. "Greer ve benim diğer kız kardeşlerinizle olmayan tek ortak noktamız, biyolojik olarak bizim olmayan çocuklarımızın bakımını üstlenmemiz."

Azı dişlerimi birbirine kenetledim ve başımı salladım.

"Oooh," dedi Greer. "Harlow'un kızıyla ilgili. On yaşında, değil mi?"

Yine başımı salladım.

"Ne oldu?" Annem sordu.

"Size söylemeden önce Cameron, Beckett'la ilk evlendiğinizde Olive'in okulunda neler olduğunu Greer'a sormam gerektiğini söyledi."

Greer yüzünü buruşturdu, sonra Olive'in hâlâ mutlu bir şekilde boyama yaptığı yere baktı. "En iyi anım değildi, bunu söyleyebilirim." "Olive, Greer'in okulda başı belaya girdi mi?" diye sordum.

Küçük kız başını kaldırdı ve gözleri büyüyerek başını salladı. "Bir kabadayıya kötü bir şey söyledi ve ailesi *gerçekten* deli."

Poppy homurdandı.

"Ben bu hikâyeyi nasıl duymadım?" Adaline sordu.

"Seattle'da yaşıyorsun," dedi Greer. Ellerini önünde kavuşturdu. "Önemli bir şey değildi. Sadece... küçük bir çocuk Olive'e kötü davrandığında ve ben ona basit bir soru sorduğumda küçük bir öfke nöbeti geçirdim." Bir omzunu hafifçe silkti. "Hepsi bu kadar."

Gözlerimi kısmıştım. "Soru neydi?"

Bana verdiği gülümseme sakın, pürüzsüz ve huzurluydu ve tamamen dehşet vericiydi çünkü kız kardeşimi tanıyordum. "Ona birinin taşaklarına çivi tabancasıyla vurursan ne olacağını bilip bilmediğini sordum. Retorik bir soruydu. Bunu bir tehdit olarak algıladıysa benim suçum değil."

Ona bakarken dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Adaline önce kendini kaybetti, ağzını kapatan elinin arkasından gülmeye başladı. "Bu bir kabadayının söyleyeceği bir şeye benziyor," dedim ona.

Burnunu çekti. "Koruyucu olmakta yanlış bir şey yok. Özellikle de o kişi kendini savunamayacak durumdaysa."

"Katılıyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Kocan bu konuda ne düşünüyor?"

Şimdi gülümsemesinin hınzır bir yanı vardı. "Bu cevap genç kulaklar için uygun değil," dedi yumuşak bir sesle. "Ama o *sadece* o."

Harlow'un cevabının bu olacağını düşünmemiştim. Ama evli değildik. Ve haddimi aşmış olma ihtimalim Greer'in Olive için yaptıklarından daha büyük.

"Anlıyorum." İçimi çektim. "Ben de benzer bir şey yaşadım ama... okuldaki bir koçtu." "Oooh," dedi hepsi.

Ben olanları anlatırken dördü de dikkatle dinledi, Sage'in başarmaya çalıştığı şeyi duyduklarında farklı hayal kırıklığı ve cesaretlendirme sesleri çıkardılar.

"Peki senin endişen ne?" Greer işim bittiğinde sordu.

"Büyük bir çizgiyi aştığımı. Ben onun üvey babası değilim. Harlow benim kız arkadaşım değil. O benim ... arkadaşım."

Greer mırıldandı. "Bence sen iyisin. Kötü niyetli değildi ve o anda herkesin yapacağı şeyi yaptın. Ama bunu Sage'den önce ona anlatmalısın. Koçtan ya da okuldan duyarsa daha kötü görünebilir. Özellikle de koç senin araya girmene kızarsa."

Homurdandım. "Kızmayacak. Adam istediğini aldı çünkü gelecek haftaki kapalı alan bayrak futbolu antrenmanına dört profesyonel futbolcu getirdim."

Adaline gülümsedi. "Emmett'in de birkaç Kurt oyuncuyla gelip gelemeyeceğine bakabilirim."

"Teşekkür ederim ama bence Parker'la birlikte gelen çocuklar yeterli." Greer'e başımı salladım. "Kocanızın da onlardan biri olduğuna eminim."

Sırıttı. "Doğal olarak. Ailemizden birine yardım edebilecek bir şeye hayır dememesi gerektiğini çok iyi biliyor." Bir kaşımı kaldırdım. "Sage artık ailemizin bir parçası mı?"

"Öyle değil mi?" diye sordu kız kardeşim hafifçe. "Sen ve Harlow her zaman birbirinize bağlıydınız. Ve şimdi ne yaptığını bir bak. Bu ailede hiç kimse sevdiğimiz birinin yardıma ihtiyacı olduğunda boş oturamaz. Bu da onu ve kızını grubun bir parçası yapar."

Yanaklarım yanıyordu. "Ona aşık *değilim*."

Greer'ın gözleri bilerek keskinleşti. "Öyle olduğunu söylemedim. Yine de duyduğun buysa ilginç," diye düşündü.

"Kes şunu Greer. Sakın bu sefer çöpçatanlık yapmaya kalkma. Bu *Harlow*."

Adaline ve Poppy aramızdaki konuşmayı ilgiyle izlerken annem dikkat çekici bir şekilde aramızdaki konuşmayı izlemiyordu; onun yerine tezgâhtaki ellerine bakıyor, başparmağıyla evlilik yüzüğünü ileri geri hareket ettiriyordu.

"Gerçekten de öyle," dedi yumuşak bir sesle. "En iyi arkadaşın, gerçekten konuştuğun ya da güvendiğin tek kişi çünkü hiçbirimizle konuşmadığın kesin. Büyürken tavsiye almak için kime giderdin biliyor musun? Ona. Çöpçatanlık yapmaya çalışmıyorum Ian, ama şu anda burada olması ve senin için oda arkadaşı, en iyi arkadaş ve kızına karşı koruyucu erkek rolünü oynamanın nefes almak kadar kolay olması, onun hayatındaki rolünü geliştirmek için çok fazla çalışmama gerek kalmayacak. *O* senin kişiliğin ve her zaman da öyle oldu."

Tartışmak istedim ama yapamadım. Babam Sheila ile evlendiğinde kendimi ailemizin biraz dışında hissettim. Üç çocuğun en büyüğü olmaktan çıkıp, hepsinin bir şeye ihtiyacı olan uzun bir sıranın ikinci çocuğu olmuştum. Bunu birbirlerinde buldular. Harlow'da ihtiyacım olan şeye zaten sahiptim ve bu durum ailemizde hiçbir zaman değişmeyen kesin çizgiler ve roller yarattı. Şimdi bile, babamı kaybetmemizin ardından ortaya çıkan yeni gerçekliğimizde oynayacak rollerimiz vardı. Ve benimki her zamanki gibi Harlow'a bağlı görünüyordu.

Yavaşça ayağa kalktım, çünkü bu konuşmanın yön değiştirmesi kafamın biraz karışmasına, düşüncelerimin bulanıklaşmasına ve yönümü şaşırmama neden olmuştu. Buraya bunun için gelmemiştim ve kendimi savunma, Harlow'la arkadaşılığımı savunma ihtiyacı hiçbir işe yaramayacaktı. Onları tanırıyorsa, bu sadece durumu daha da kötüleştirirdi.

"Tavsiyeniz için teşekkürler," dedim onlara. "Sage eve gelmeden önce onunla konuşmaya çalışacağım."

Annem yüzünde belirgin bir endişeyle beni izliyordu. Greer bakışlarımı tutmuş, söylediklerine karşı çıkmam için beni cesaretlendiriyordu. Adaline ve Poppy gerçekten deşifre etmek istemediğim bir bakış attılar.

İkisine de sarıldım, sonra yanlarından geçerken Olive'in saçlarını karıştırdım.

Kamyona geri döndüğümde, onunla konuşmak için evime uğramayı düşündüm, ama yazıyor olma ihtimaline karşı rahatsız etmek istemedim.

Onsuz geçen bunca zamandan sonra bile Harlow hâlâ benim insanım mıydı?

Sessizliğin içinde otururken bunun ne anlama geldiğini ve biri sorsa nasıl tanımlayabileceğimi düşündüm. Yanında kendin olabileceğin ve her türlü yapmacıklığı ya da filtreyi bir kenara bırakabileceğin tek kişiydi. Karşısında savunmasız olabileceğiniz ve olduğunuzda ne görebilecekleri konusunda endişelenmeyeceğiniz tek kişiydi. Tek bir kelime bile paylaşmadan diğer kişinin düşüncelerini bilmenin verdiği güven ve samimiyetti.

Bu şekilde, evet, Harlow benim insanımdı. Hayatımda onun olmadığı yıllarda onun yerini asla dolduramadım.

Ama bana göre, o kişi aynı zamanda bir aile kurmak istediğin kişiydi. Öptüğün kişiydi çünkü onu *öpmeden* edemezdin. Karanlık geceleri ve kirli kelimeleri paylaştığın kişi. Ben de bunu hiç bulamamıştım. Londra'da sadece birkaç kez denemiştım ve her denememde kendimi biraz daha boş hissediyordum ve asla evlenemeyeceğimden daha da emindim.

Harlow'u hiç *o* kişi olarak hayal etmiş miydim?

Arabayla uzaklaşırken dikiz aynasında kendi bakışlarımı yakaladım ve kendi zihnimin mahremiyetinde bile bu soruya cevap vermeyi reddettim.

Bölüm 14

Harlow

"Tamam, bu hafta ne yaptın? Seninle uzun zamandır konuşmuyoruz."

Paloma ekrandan eliyle işaret etti, sonra buzlu çayından bir yudum aldı. Doğu Zaman Dilimi'ndeydi, Florida'nın panhandle bölgesinde mutlu bir şekilde yerleşmişti, bu yüzden şu ana kadar benden daha fazla iş günü geçirmişti.

"Komplo kurmak," dedim. "Gerçekten hoşuma gitti. Sanırım önümüzdeki hafta Cora'ya ve editörüne tam bir sunum ve ilk bölümü göndermeye hazır olacağım."

"O kötü bir kaltak," dedi elini masasının yüzeyine vurarak. "İçinde olduğunu biliyordum." "Bea çok yardımcı oldu. Verdiği bilgiler için teşekkür ederim."

"Kahrolası Bea. Ona telif haklarımdan pay vermeye başlamalıyım çünkü o olmasaydı sanırım beynim şimdiye kadar kendini imha etmiş olurdu."

Güldüm. "Peki ya sen? Beni çok kötü aşağılama."

"Bu hafta otuz bin kelime yazdım. Sanırım kollarım kopacak." Gözlerimi devirdim. "Senin için çok üzülüyorum."

Paloma kıs kıs güldü. "Öyle olduğunu biliyorum. Kelimelerin gelecek, sadece sürece güvenmelisin."

Karalanmış defter sayfalarına bakarak çenemi ellerimin arasına aldım ve iç çektim. "Öyleyim. Yine de çok farklı, biliyor musun? Şimdiye kadar sadece bir baş karakter, bir dizi ana sorun, bir travma, hikaye boyunca bir yolculuk planlamak zorunda kaldım. Şimdi iki tanesini dengeliyorum ve bu hiç kolay değil."

"Hâlâ geçen hafta konuştuğumuz hikâyeye devam ediyor musun?" diye sordu. Artık ekrana bakmıyordu, bu yüzden çoklu görev yaptığını biliyordum.

"Evet. Takipçi fikrini seviyorum. Beni sevdiğim gerilim dünyasında tutuyor ve kahramanım eskiden nefret ettiği bir adam ama şimdi onu güvende hissettiren tek kişi o. Bu onun için biraz zihinsel uyum gerektiriyor. Bence bu şekilde hikayede gerilimi iki yerde tutuyorum." Birkaç sayfa çevirdim. "Yine de geçmişini nasıl ortaya çıkaracağımı bulmaya çalışıyorum."

Mırıldandı. "Anlatıcı tarafından saklanan bir sır mı? Yoksa okuyucu biliyor ve bunu çözmesi gereken sadece kahramanınız mı?" "Çok güzel sorular," dedim ciddiyetle.

Paloma güldü. "Eninde sonunda anlayacaksın."

"Biliyorum." Alnımı ovuşturdum ve iç çektim. "Neredeyse doruk noktasına ulaştım."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "İyi ilerleme kaydediyorsun. Genelde her şeyin ana hatlarını çizmek bir ayını alır." "Sana söylüyorum, tek bir ipucu verdim ve tüm hikâyeye kafamın içinde dönmeye başladı."

"Bana yine adamından bahset."

Defteri yaklaştırarak bazı notlar aldım. "Jack Briggs. Otuz altı. Huysuz. Korumacı. Birinin içeri girmesine izin verdiğinde biraz saplantılı. Çocukluğundan kalma bazı terk edilme sorunları var."

"Sıcak."

Güldüm. "Öyle mi?"

Sırıttı. "Dur tahmin edeyim, koyu renk saçlar, koyu renk gözler, iri kaslar."

Gözüm seğirdi mi? Öyle olsaydı fark ederdi çünkü her hafta görüşmesek de Paloma muhtemelen Ian'dan sonra hayatımdaki en uzun arkadaşlıktı. Kitaplarımın hiçbirinde geniş omuzlu, koyu renk saçlı, mükemmel sakallı ve koyu renk, yoğun kirpikli gözlü kahramanlar olmayacaktı, *çok* teşekkür ederim. Elimden gelse yapmazdım.

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde. "Bu sefer sarışın birini seçeceğim."

Kaşları alnında yukarı doğru tırmandı. "Sarışın, ha? Bu bir ... seçim."

"Evet. Gri gözlü. Ön kolunda bir dövme, sırtında da bilmediği bir dövme var. Uzun boylu, sıırım gibi kaslı. Yüzücü yapısı gibi."

Paloma mırıldandı, çenesine vurdu ve ağır çizgilerle kaplı gözlerini hiç hoşlanmadığım bir şekilde kısarak baktı. "Bu çok ilginç." "Anlam çıkarmayı bırak. Sadece kulağa sıcak geliyor, tamam mı?"

"Tamam." Parmağını ekrana doğru salladı. "Peki ya bu fikir iktidarın hoşuna gitmezse?"

Burnumdan derin bir iç çektim. "Bu benim markamda bir değişim, bu yüzden hayır derlerse anlayabilirim. Ama bu konuda heyecanlıyım. Bu yüzden sanırım kendi kitabımı yayınlamayı deneyeceğim." Gözleri büyüdüğünde ona bir bakış attım. "Ne kadar zahmetli olduğunu biliyorum ama sen ikisini de yapıyorsun, yani *her* şeyi biliyorsun. Benim gibi zavallı bir gerilim yazarının bu işi çözmesine yardımcı olabilirsiniz."

Kirpiklerimin çaresiz çırpınışları karşısında homurdandı. "Bu işi yıllardır yapıyorum ve hâlâ çözebilmiş değilim. Ama evet, eğer kabul ederlerse yardımcı olabilirim. Romanceland olmak için harika bir yer. Bana katılman için sabırsızlanıyorum."

Parmağımı bilgisayarımın yanındaki kitabın kenarında gezdirirken dudaklarımı düşünceli bir şekilde büküm. "Başka ne var?" diye sordu. "Karanlık anına karar verdin mi?"

Sandalyemde geriye doğru itildim ve kollarımı başımın üzerine uzattım. "Ben de bunun üzerinde çalışıyorum. Kızın bir süre adamın sapık olduğundan şüphelenmesinin doruk noktası olmasının çok klişe olup olmadığına hâlâ karar veremedim."

Paloma saç bağını çekip çıkardı ve parmaklarını saçlarının arasına sokarak salladı. "Hoşuma gitti. Bunu daha önce hiç yapmadın ve bu iyi bir ilişki testi. Daha önce olan her şeyi sorgulamasını ve ondan etkilendiği için bazı şeyleri görmezden gelip gelmediğini sorgulamasını sağlıyor." Arkadaşım dilini şaklattı ve saçlarını tekrar topladı. "Seks duyguları her şeyi karmaşık hale getiriyor."

Bu beni sandalyemde kıvrandırdı. Kendi ufacık seks düşüncelerimi beynimin yasaklı kısmına sokarak çok iyi bir iş çıkarmıştım. Sürgülerle, zincirlerle ve demir duvarlarla kilitletiğim kısma. "Mm-hmm."

Gözlerini kısmıştı. "Ne?"

"Hiçbir şey."

"Saçmalık." Ekrana daha yakın eğildi. "Düşünüyorsun ve bunları yüksek sesle söylemek istemiyorsun. Dökül bakalım. *Şimdi*." "Biliyor musun, bazen çok otoriter oluyorsun." Dizüstü bilgisayarımın kamerasına dokundum. "Kahretsin, bağlantım kesiliyor."

"Hayır, değil, seni korkak. Bana seksle ilgili düşüncelerini anlat," diye bağırdı. "Yeni kirpik eklentileri mi aldın? Beğendim onları."

"Konuyu değiştirme."

Telefonum annemden gelen bir mesajla çaldı. Görebilmesi için kaldırdım. "Gitmem gerek! Annem mesaj atıyor." "Annenle konuşmayı bile *sevmiyorsun*. Harlow, sakın-"

Sırtarak görüntülü görüşmeyi sonlandırdım. DM'lerimi hemen patlatırdı. Paloma ve benim ortak bir menajerimiz vardı. Bizi beş yıl kadar önce buluşturmıştı. Yazarlık tek başına yapılan bir işti ve özel hayatımı gizli tutmak istediğimden etkinliklere, imza günlerine ya da konferanslara katılmadığım için diğer yazarlarla pek yakın arkadaşlıklar kurmamıştım.

Paloma, sosyal medyadaki bazı yüzeysel "arkadaşlıklar" dışında, Ian hakkında her şeyi bilmiyordu bile. Onunla birlikte yaşadığımı ve çocukluğumuzdan beri arkadaş olduğumuzu biliyordu ama hepsi bu kadardı.

Ona ipucundan ve Düşünceler'den bahsetseydim (büyük harfler gerekli çünkü inanılmaz derecede anlamlı hissettiler), bunu alır ve bir olimpiyat koşucusu gibi koşardı. Eğer bu onun yazdığı bir kitap olsaydı -çünkü onun yazdıkları benimkilerden daha baharatlıydı- ikinci ya da üçüncü bölümde sevişmemizi sağlardı. Bu erotik bir kendini keşfetme yolculuğu olurdu ve arkadaşlık bizi birbirimize bağlayan gevşek bir iplik olurdu. Ve bu Ian ve benim için gerçekçi olabilecek bir hikaye değildi.

Paloma'ya Düşünceler'den bahsetmemek kendi akıl sağlığım için bir sınırdı. "Sınırlardan bahsetmişken," diye mırıldandım ve annemden gelen mesajı kontrol etmek için telefonumu çevirdim.

Anne: Kız kardeşin ve ailesi Pazar günü öğle yemeğine geliyorlar ve tam doğum gününe denk geldiği için neden sen ve Sage de gelmiyorsunuz? Güveç ve salata yapacağım. Ablan benim tarçınlı kekimi getirecek.

"Elbette, doğum günümde Rachel'ın en sevdiği pastayı yapalım," diye mırıldandım.

Takvimime baktım ve Pazar günü için planlanmış bir şeyimiz olmamasına rağmen, yine *de sormuş* olmasını çok *isterdim*. Çoğu insan bunu düşünmeyebilirdi ama on yıldan uzun bir süredir herhangi bir aileden ayrı yaşadığınızda, bu tür bir dengeleme hareketi biraz dikkatli davranmayı gerektiriyordu.

Kollarımı mutfak masasının üzerine koyarak, bir iniltiyle alnımı kollarıma yasladım.

Başımı kaldırıp mesajına bir yanıt oluşturmamadan, bir kamyonun sesi beni ayağa kaldırdı. Ian'ın kamyonu. Eve erken gelmişti.

Düşünceler'den beri onunla yalnız kalmaktan kaçınıyordum ve bunun faydası da oluyordu. Yalnız olmadığımızda, kızım gibi şeylerle dikkatimi dağıtabiliyordum. İşim gibi şeylerle. Ve düşünmemem gereken şeyleri düşünmemek.

Aslında, geçen gün herkes evden çıktıktan sonra duşta biraz yalnız kaldığımda onu kesinlikle düşünmemiştim. Bu yüzden Sage okuldan dönmeden önce Ian'la yalnız kalmaktan kesinlikle endişe duymuyordum.

Yalancı, diye fısıldadı kafamın arkasından bir ses.

Tamam, iyi, biraz endişelendim. Bu, Düşünceler'in talihsiz bir yan etkisiydi. İlk taşındığımızda Ian'ın neden kendi kaçışını yaptığını biraz olsun anlamamı sağladı. Her zaman bir şeylerin ilişkimizin dinamiğini değiştireceğine dair süregelen bir korku vardı. Ama bu dinamik değişikliğinin olası en kötü sonucu onu tamamen kaybetmemdi.

Düşüncelerin uzak durması gerekiyordu. Ve eğer bunu yaparlarsa, korku da dağılacaktı.

Bu yüzden dağınık at kuyruğumu düzeltmeye çalışmadım ya da tişörtümün yırtık kollarının açık mor sütyenimin askılı kenarını göstermesinden endişe etmedim. Kesinlikle fark etmeyecekti.

Ian hiç biri hakkında düşünmüş müydü? Kendimi merak ederken buldum. Lisede ciddi biriyle çıkmamıştı - sekizinci sınıftaki büyüme atağı ve ikinci ve üçüncü sınıfta ağırlık salonunda geçirdiği zamanla birlikte kadınların ona olan ilgisi katlanarak artmış olsa da.

Sıradan randevulara giderdi. Lisenin ilerleyen yıllarında kızlarla öpüştüğünü biliyordum ve hiçbir zaman itiraf etmemiş olsa da, on yedi yaşındayken V kartını Constance McKenzie'ye kamyonetin kasasında kaybettiğinden yüzde seksen emindim çünkü orada bir uyku tulumu ve pille çalışan ucuz mumlar bulmuştum ve aylarca bu konuda ona bok atmıştım.

Eğer bir şeyler düşünüyorsa, bundan hiç haberim olmadı. Ama ayrı geçirdiğimiz onca yıl boyunca bir tür ilişki yaşamış olmalıydı. Olmaması için fazla iyi, fazla yakışıklıydı.

Kimdi o? Kusursuz bir tarzı ve hoş bir aksanı olan şık bir Londralı mı? Muhtemelen ona aşkım ya da sevgilim diyordu ve mükemmel zaman yönetimi becerilerine sahipti ve asla üç gün boyunca iyi bir kuru şampuanın sınırlarını test etmezdi.

Yüzüm sorularıma ihanet etmiş olmalı çünkü kapıdan içeri girdi ve dondu kaldı. "Ne?"

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Ciddi görünüyorsun. Ya da kızgın, bilemiyorum."

Bugün siyah gömlek giydim ve lanet olsun, gerçekten güzel görünüyordu. Hangi şerefsiz Henley'i yaratacak kadar küstahtı? Hiç adil değildi. Omuzlara, göğüslere ve kollara yapışıyordu ve köprücük kemiğini ve göğsü bir anlığına gösteren o küçük düğmeleri vardı ki bu kadar çekici olmamalıydı.

"Kızgın değilim," dedim dalgınca, gözlerimi lanet düğmelerden ayırarak. "Sadece... düşünüyorum." "Ahh.

Bugün iyi bir iş çıkardın mı?"

Ne zaman sorsa, gözlerindeki gerçek ilgi çok açıktı. Küstahça bir "*günün nasıl geçti?*" sorusu değildi bu. Yine de Düşünceler, çevremizdeki diğer insanların eksikliği ve siyah Henley ile birleştiğinde, hepsi çok fazlaydı.

"Kahramanım sarı saçlı," diye ağzımdan kaçırdım. "Ve

gri gözleri." Ian durakladı, başını eğdi. "Tamam. Bu iyi,

değil mi?" "Evet. Süper seksi. Herkes sarışın

kahramanları sever."

O kahkahalardan birini attı - kısa bir nefes verme, tam bir kahkaha bile olmayan sessiz bir eğlence. "Anlaşıldı." Sesim delice geldiği için gözlerim kapandı. "Bu kadar erken saatte evde ne işin var? Seni beşten önce beklemiyordum."

Ian çenesinin kenarını kaşdı, sonra sandalyelerden birini masadan çekerek oturmasını sağladı. "Sage eve gelmeden önce seninle bir şey konuşmak istiyordum," dedi.

Kahretsi

n. Lanet

olsun.

Düşünceler'i biliyordu.

Telaşla, bilgisayarımı herhangi bir noktada açık bırakıp bırakmadığımı hatırlamaya çalıştım, orada mesajımı

okumuş olabilirdi. "Tamam," dedim sessizce. "Ne hakkında?"

Bu çok ciddiydi. Ian bana zorlukla bakabiliyordu. Kollarını masaya dayamış, ellerini birbirine kenetlemişti. "Yapmak istediğim son şeyin burada sürdürdüğümüz rutini bozmak olduğunu biliyorsun. Sen ve Sage'in evde olmanızı seviyorum."

Ellerim titremeye başladı, ben de onları masanın altında tuttum. O gördü. Kesinlikle gördü. Onun mutlu izine uzun zamandır gördüğüm en mutlu şeymiş gibi baktığımı fark etti mi?

Ve sonra, Tanrım, *sonra* yazdığım bazı şeyleri düşündüm. İri parmaklarını ve bacaklarımın arasında nasıl kolayca kaydıklarını. *Bacakları*, diye kafamda çılgınca düzelttim. Onun bacakları. Var olmayan ve ben olmayan hayali kişi *ve ben olmadığı için* ne kadar tahrik olduğu için parmakların ne kadar kolay kaydığı önemli *değildi*.

"Bu sabah bir şey yapmış olabilirim," diye devam etti, sonunda bakışlarını benimkilere kaldırarak. "Biraz haddimi aştım. Ve yapmamalıydım."

Ciğerlerim kilitlendi ve tam bir nefes almak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, toplu iğne başı büyüklüğündeki bir delikten nefes almaya çalışmak gibiydi.

Lanet olası ördek, işte buydu. Boku yemiştım.

"Tamam," diye fısıldadım. "Ne yaptın?"

Ian çenesini sıktı ve sakalının koyu renkli tüylerinin altında kaslarının gerildiğini gördüm.

Ama o cevap veremedi evin kapısı açıldı ve Sage gözleri kocaman, yanakları heyecandan kızarmış bir halde içeri daldı. "*Anne*, kapalı alan bayrak futbolu takımına başlıyorum! Gelecek hafta antrenmanımız var!"

Bir anda sandalyemden kalktım, tam kollarıma atılacağı sırada ayağa kalktım. "Ne? Nasıl?" diye sordum. "Kızların takıma girmesine izin vermediklerini sanıyordum?"

Kolları ortama öyle sıkı sarılmıştı ki, tam nefes alamadığımda güldüm. Başının üstünü öptüm, sonunda geri çekildiğinde yüzüne baktığımda gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doldu. Sage'in gözleri parlaktı, heyecandan parlıyordu ve duygulara boğulmuştu.

O kendini toparlamaya çalışırken gözlerim Ian'a kaydı; sandalyesinde arkasına yaslanmış, bacaklarını açmış, memnun bir gülümsemeyle oturuyordu. Bakışlarını tuttuğumda gülümsemesi derinleşti.

O da çok mutluydu.

Midemin çukurunda milyonlarca küçük kanat patladı, çırpındı ve tehlikeli bir şekilde kanat çırpıttı çünkü öyle bir aile anı gibi hissettirdi ki neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Bakışmayı kestim ve Sage'in yüzünü ellerimin arasına aldım. "Senin adına çok mutluyum, tatlım. Ne oldu?" Masada sessizce oturan adama baktı. "Ian oldu."

Ağzım bir karışık açık kaldı. "Ne?"

"Ben de sana bunu söyleyecektim," dedi sessizce. Sonra ayağa kalktı ve yumruğunu Sage'e doğru uzattı. "Tebrikler evlat. Harika iş çıkaracaksın. Şimdi ona bunun doğru bir karar olduğunu kanıtlamalısın."

Çılgınca başını salladı. "Yapacağım." Sage kollarını karnımdan çözdü ve ona doğru yürüdü, yumruğu atlayıp doğrudan kucaklamaya gitti. Adam gülerken iri ellerini hafifçe sırtına koyup biraz beceriksizce sıvazlarken Sage'in gözleri kısılmıştı.

Gülümsememi gizlemek için ağzımı kapattım.

"Teşekkür ederim," dedi Sage. "Ya onun ödünü kopardın ya da tüm notlarımı falan kullandın."

"Sage," dedim.

Ian kahkahasını bir öksürükle bastırmaya çalışırken Sage geri çekildi, saçlarını kulaklarının arkasına toplayarak bana özür dileyen bir bakış attı. "Özür dilerim. Çok heyecanlıyım." Bir aşağı bir yukarı zıpladı ve küçük bir çığlık attı. "Gitmem gerek... evin içinde koşturmam falan lazım!"

Sırtarak başımı salladım. "Devam et. Benim için bir antrenman programın var mı?"

"Koç bugün e-postayla göndereceğini söyledi," dedi omzunun üzerinden, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken. Yatak odasının kapısının çarpıldığını duyar duymaz döndüm. "Ne yaptın sen?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Onu tehdit etmedim."

Kollarımı kavuşturdum. "O zaman Sage neden senin onun ödünü kopardığını düşünüyor?" Ian yüzünü buruşturdu.

Ve meşhur ampul kafamın üzerinde yandı. "Bu yüzden mi haddini aştığından endişeleniyordun?"

Başını salladı. "Ben..." Durakladı, sözlerini yeniden gözden geçirdi. "Ben sadece destek için koridorda duracaktım çünkü onunla konuşmak konusunda çok gergindi."

İçimi çektim. "Önce ona e-posta göndermek ya da aramak için daha fazla zorlamam gerektiğini biliyordum." Sonra gözlerimi kısıtım. "Ona karşı kaba mıydı?"

"Hayır," diye temkinli bir şekilde cevap verdi. "Kötü niyetli değildi. Ama sinirlerine hakim olamadı ve kelimeleri karıştırdı. Belki biraz umursamazdı."

"Öğretmenler genel olarak çok yoğun," dedim. "Peki siz ne yaptınız?"

Bana olanları anlatırken tekrar masaya oturdum. El sıkışmayla ilgili kısmı anlattığında, gülümsememi saklamak için dudaklarımı birbirine doladım.

"Ne kadar erkekçe bir davranış," dedim içimden.

Ian sertçe nefes verdi. "Orada öylece durmam mı gerekiyordu? Bir şans elde etmek için bu kadar çok çalışan ve sonra bir sinir krizi onu alt eden bir çocukla ne yapman gerektiğini bilmiyorum."

"Bir denge var." Omuz silktim. "Bazen çocuklarınız için yapabileceğiniz en iyi şey, zor olanı yapmalarına ve iyi gitmemesine izin vermektir. Bu şekilde öğrenirler. Bazen de bir yetişkin doğru davranmadığında devreye girersiniz. Ben de her zaman doğru yapmıyorum, ama genellikle içgüdülerimle hareket ediyorum. Görünüşe göre sen de içgüdülerine uymuşsun."

İçgüdüsel olarak kızıma karşı aşırı korumacı davrandı, ki bu da Düşünceler'e yardımcı olmadı. Gerçi o bunu bilemezdi.

İç geçirdi, başını arkaya eğdi. "Sadece ona bir şans vermek istedim."

"Görünüşe göre ona bu şansını verdin," dedim sessizce.

"Dürüst olmak gerekirse, sanırım koç sorma cesaretini gösterdiği için kardeşim aldı."

Güldüm. "Yeterince adil. Bunu henüz bilmiyor mu?"

"Pek öyle görünmüyor."

"Ona söylemek ister misin?" Ben sordum.

Bana kısa bir bakış attı. "Hayır, sen yapabilirsin. Bunu kendimle ilgili yapmaya çalışmıyorum."

"Onu önemsiyorsun. Bu seninle ilgili bir şey değil," dedim ona. Ian yorgun bir iç çekişle tekrar yerine oturdu. Ayağımla onun ayağını dürttüm. "On altıncı doğum günümü hatırlıyor musun?"

Gözleri benimkileri aradı ve sonra yavaşça başını salladı. "Evet."

"Ailemin o yıl bana bir parti vereceğini ya da biraz daha büyük bir şey yapacağını sanıyordum ve gün gelip de hiçbir şey olmadığında, sormaya cesaret edemedim, sen eve girdin ve anneme ne istediğimi söyledin."

Ian yutkunduydu, yutkunurken boğazındaki kalın çizgi hareket ediyordu. "O zamandan beri benden nefret ettiğine eminim."

Garaj yolunda Ian'ın arabasında oturup ağlayan kızı düşündüm, çünkü her zaman kendi evinde biraz yük gibi hissediyordu, aileme doğum günüm için özel bir planımız olup olmadığını soramayacak kadar gergindi. Ve gözyaşlarını silen, her şeyin muhtemelen hep böyle olacağını, asla değişmeyeceklerini anlatırken beni dinleyen çocuğu düşündüm ve

Muhtemelen yalnız kalırdım ve kendi doğum günü pastamı yapardım çünkü umurlarında olmazdı.

"Annem senden nefret etmiyor," dedim. "Ama seni anladığımı da sanmıyorum. Her zaman benimle ilgilenme şeklini. Bu ona hiç mantıklı gelmiyor," diye ekledim sessizce.

Hâlâ benimle ilgileniyorsun. Yine de söylemeden bıraktım, çünkü birdenbire böyle bir itiraf artık o kadar da önemsiz gelmemeye başladı.

Ian'ın gözleri benimkileri rahat olduğundan biraz daha uzun süre tuttu ve nabzım bir roket gibi fırlamadan hemen önce gözlerini kaçırdı. "Doğum günün yaklaşıyor."

"Otuz beş," dedim yumuşak bir sesle. "O günkü korkumun bir parçası da bu değil miydi?"

"Olabilirdi," diye mırıldandı göğüs kemiğimde hissettiğim derin, gürleyen bir sesle. Titreşimi rahatlatıcı ve alçaktı, sanki o konuşurken başımı ona yaslarsam beni uyutabilirdi.

"O zamanlar bana çok eski geliyordu." Hafif bir kahkaha atarak başımı salladım. "Sanki bu yaşta her şeyi çözmüşsün gibi. Ve ne kadar çözemediğimi sana anlatamam. Her gün, sanki kanatlanıyormuşum gibi hissediyorum. Sürekli etrafımda benden daha yetişkin ve tüm cevaplara sahip birini arıyorum."

Ian biraz gülümsedi. "Adultier diye bir kelime olduğunu sanmıyorum."

"Öyle olmalı." Bir kaşımı kaldırdım. "Ne demek istediğimi anladın, değil mi?"

Cevap vermedi, sadece gözlerinde bir gülümsemeyle bana yine o bakışlarından birini attı ve ben de sırtarak arkama yaslandım. İkinci katın sahanlığından Sage merdivenlerden aşağı bağırdı. "Anne? Bu gece Rachel Teyze'de kalabilir miyim?"

"Seni onlar mı davet etti, yoksa sen kendini mi davet ediyorsun?"

Ben de bağırdım. Belirgin bir sessizlik oldu.

"Beni davet ettiler. Rachel Teyze'den sorun olmadığına dair bir mesaj almış olmalısın."

İç çekerek telefonumu çevirdim ve kız kardeşimden gelen bir mesaj gördüm. Düşünürken yavaş bir nefes aldım. "Evet, bu iyi. Temiz pijamalarını giy ve dış fırçanı unutma!"

Ayak seslerinin heyecanlı vuruşları beni nefesimin altında güldürdü. Ellerimi atkuyruğumdan geçirdim, geride bıraktığı dağınıklığı umursamadan. "Yaptığın şey için benden özür dilemene gerek yok, Ian."

"Hayır mı?"

Başımı salladım. "Sen bunu hep yaptın. Bu senin doğanda var. Ve bundan kızımdan daha fazla faydalanmamı isteyeceğim başka birini düşünmüyorum." Ayağa kalktım ve Düşünceler'e ya da onlarla birlikte gelen korkulara aldırmandan elimi omzuna koydum - avucumun altındaki kaslar sıcak ve sağlamdı - ve başının üstüne bir öpücük bırakmak için eğildim.

Bu kadar yakından şampuanının ve cildinde kullandığı sabunun kokusunu alabiliyordum. Bütün gün çalıştıktan sonra bile Ian temiz, erkeksi ve harika kokuyordu. Elinin masanın üzerinde durduğu yerde parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı ve ben yavaşça geri çekildim.

Gözleri her hareketimi takip ediyordu.

"Teşekkür ederim," dedim ona, elimi sıktı ve sonra uzaklaştı.

Ben Sage'le konuşmak için odadan çıkarken o hiç kıpırdamadan masada oturuyordu ve ben güvenli bir şekilde yukarı çıkana kadar kalbim göğsüme çarpmaya devam etti. Normalde kendimi dizginlemek için yaptığım çaresiz bir hareket olarak hayal ettiğim o yumruk olmuş el gözlerimin önünde parladı ve nabzımı kontrol altına almak için mücadele ettim. Bütün gece onunla bir evde olma düşüncesi... sadece ikimiz, eğer kendimi kontrol altına alamazsam büyük ve tehlikeli görünüyordu.

İkinci kata çıktığımda telefonum tekrar çaldı ve Rachel yerine Poppy'den bir mesaj geldi. Mesajı okuduğumda sırtımdaki ve omuzlarımdaki kaslar rahatlayarak gevşedi.

Bu akşam Ivy ile bana katılıp bir şeyler içmek ister misin? Cameron dışarı çıkıyor ve evde yalnız oturmak istemiyor.

Ben: Evet. Lütfen. Ne zaman ve nerede olacağını söyle.

Bölüm 15

Ian

Beni bıraktığı yerden kalkmam uzun zaman aldı, masanın yüzeyinde yumruk haline getirdiğim elime bakıyordum. Bir şeyler ters gidiyordu. Parmağımı tam olarak koyamıyordum ama derimin yüzeyinin altında, sanki biri bir İngiliz anahtarını çok fazla çevirmiş gibiydi ve içimdeki parçalar birbirine tam olarak uymuyor, çok fazla güçten dolayı kenarları geriliyordu.

Üst katta, Sage ve Harlow'un hareket ettiklerini, banyolarındaki suyu açıp kapadıklarını, konuşmalarının alçak uğultusunu duyabiliyordum, sonunda kalkıp mutfaktan çıktım, yatak odama girdim ve kapıyı sessiz bir tıkırtıyla arkamdan kapattım. Bir an için yatağa yaslandım ve başımı sert yüzeye yasladım.

Dışarıda rüzgâr şiddetlendi, çatının ve duvarların birleşim yerlerinde gıcırtilara neden olan güçlü esintiler. Bu sadece içimde gittikçe daha yüksek sesle çalkalanan, başımın arkasında sürekli bir uğultu olan huzursuzluğu artırdı. Çamaşırları yerleştirmek ve yatağımdaki çarşafı çıkarmakla meşguldüm. Ön kapı çarparak kapandı ve Sage'in gece için gittiğini anladım.

Harlow'a karşı haddimi aştığım için çok endişelenmişim ama durum böyle olmadığı gibi, giderek artan huzursuzluğun aramızdaki başka bir şeyden kaynaklandığından da endişelenmeden edemiyordum. Bunun ne olduğu konusundaki endişe zihnimin kenarlarını kemiriyor, geride çok yakından bakmak istemediğim düğümlü bir karmaşa bırakıyordu.

Duvarların arasından, dışarıda esen rüzgârla birlikte, üst kattaki banyoda akan duş suyunu duyabiliyordum. Neden bu kadar gürültülüydü? Daha önce hiç fark etmemiştim. Birkaç derin nefes aldığımda göğsüm kabarıyor, ellerim hafifçe titriyor, yeni temiz çarşafı büyük boy yatağımanın üzerine çekiştiriyor, zihnim acımasızca önümdeki göreve odaklanıyordu. Elastik kenar, çok sert ve çok hızlı çektiğim için düzgün bir şekilde tutturmadığım köşeden işe yaramaz bir şekilde koptu.

Ayağa kalktım, ellerimi kalçalarımaya koyarak burnumdan yavaşça nefes aldım. Dilimi yanağımanın kenarına bastırarak eğildim ve lastikli çarşafı taktım, ardından yatak takımının geri kalanını düzelttim. Ev tekrar gıcırdadı, rüzgâr hızlanmıştı.

Yastıkları masif ahşap yatak başlığına doğru savururken, düzgün görünmesi konusunda fazla endişelenmedim çünkü uğuldayan rüzgâr, borulardan gelen suyun iniltisi ile lanet yatağın nasıl görüldüğünü düşünemeyecek kadar dikkatim dağılmıştı. Telefonumdaki hava durumu uygulamasına bir göz attığımda fırtınanın yaklaştığını gördüm ve duşun sesi kesildiğinde yüzümü buruşturdum.

Gözlerimi kapatıp, bitmiş bir duşun tüm sonuçlarını düşünmek yerine, dışarıdaki kızgın havanın sesine odaklandım. İçimde olup bitenlerin bir aynası gibiydi. Dış güçler itiyor, itiyor ve itiyor, temelin ne kadar güçlü olduğunun sınırlarını test ediyordu.

Şu anda, temelim iskambilden bir ev gibi hissediyordu. Yanlış yönden gelen sert bir hava patlamasıyla devrilebilirdim.

Henüz yağmur yağmıyordu, pencereleri sarsan yavaş gök gürültüsü sesleri yoktu, odaları dolduran şimşekler çakmıyordu. Bir başka rüzgâr evin içinden geçerken aynada kendime bir göz attım, gıcırta öncekinden daha uğursuzdu. Ve hemen ardından ışıklar titredi ama tekrar yandı.

Nefesimi tuttum ve birkaç saniye daha bekledim, jeneratörün ahırda nerede olduğunu ve gerekirse gece boyunca onu çalıştırmaya yetecek kadar gazım olup olmadığını düşünüyordum. Işıklar tekrar kesildiğinde telefonumu kot pantolonumun arka cebine sokarak yatak odamdan çıktım.

Geri gelmediler.

Üst kattan gelen gürültülü bir ses başımı kaldırmama neden oldu ve telefonumdaki feneri açtıktan sonra basamakları ikiye ikiye çıktım, en üstteki basamağı çıkarken ona seslendim.

Tam kapıyı çalmak için uzandığımda banyo kapısı hızla açıldı ve sadece küçük bir havluya sarılmış, çok ıslak, çok çıplak bir Harlow'la çarpıştım. Göğsüme çarptığında ciyakladı, elleriyle havluyu tutarak onu etrafında tutmaya çalıştı. Cep telefonu yerden sekti, yüzüstü yere düştüğünde ışığı neredeyse anında söndü. Kollarım düşmemizi engellemek için onu sardı, nefesim boğazımda kesildi ve saçlarının uçları ön kolumun üzerine damladı.

Etrafımda nemli, mis gibi narenciye ve sabun kokusu vardı ve vücudunun etrafındaki ıslak havlu, vücudunun benimkine olan ağırlığını gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Boğazımdaki bir tuğla düzgün yutkunmamı engelliyordu ve tamamen başka bir şey

beynimdeki kan akışını yönlendirdi. Tek açıklaması buydu çünkü hemen geri çekilmedim. Neden geri çekilmiyordum?

"Merhaba," diye fısıldadı. "Işıklar söndüğünde o banyo gerçekten karanlık oluyor."

Ellerim kısa bir süreliğine belinin kıvrımlarında sıkıştı. "Bir şey duydum," diye fısıldadım. "İyi misin?"

Görme duyumdan yoksun olduğum için diğer her şey daha da artmıştı ve garip bir şekilde onun yüzünü göremediğim için memnundum. Çünkü ben onunkini görebiliyorsam, o da benimkini görebilirdi. Yansımamı gösterecek bir aynanın faydası olmadan, parmaklarım belinin kalçalarına doğru nasıl genişlediğini kataloglarken kaşlarımın derin çatıklığını hissedebiliyordum. Hemen cevap vermeyince nefesim kısa kesildi. Keskin bir nefes aramızda asılı kaldı ve o havluyu gür, nemli tenine tuttuğu parmak eklemleri göğsüme sertçe bastırdı.

Cevap vermeden önce göğüs kafesi bir nefes daha genişledi. "Küvetin kenarına takıldım. Çok zarıftı." "Eminim öyledir."

Harlow boğazını temizledi ve kendini nazıkçe elimden kurtardı, ben de ciğerlerime hava çektim ve eski İngiltere'yi düşündüm çünkü lanet olsun, karanlık bir koridorda çıplak en iyi arkadaşımı tutmaktan yarı sertleşmişim.

"Şu anda biraz fazla... giyinik değilim," dedi mahcup bir kahkahayla. "Ve sanırım ışıklar tekrar yanmadan önce buna bir çare bulmalıyım?"

Cevap vermediğim halde -cevap veremedim- sessizliğimi akıllıca zımni bir anlaşma olarak kabul etti.

Ayaklarım kıpırdamadı, koridorda yanımdan geçip giderken ellerim yine yumruk oldu ve gölgesinin yatak odasının kapısına doğru ilerleyişini izledim. Yatak odasının penceresinden, dış hatlarını görebileceğim kadar zayıf bir ışık geliyordu.

Işıklar tekrar yandı ve sert parlaklığı hafifçe irkilmeme neden oldu. Harlow kapının arkasında yarı görünür haldeydi ve iri gözleri benimkilere kilitlenmişti, elleri göğsüne sardığı siyah havluya kenetlenmişti.

Sergilenen çok fazla ten vardı, uzun bacaklar, omuzlar ve kollar ve bakmasam bile, çevresel görüşümde, kesinlikle hiç görmediğim dekoltenin yükselip alçaldığını gördüm.

Yüzünde gördüğüm şey kaslarımı gerdi, nabzımı hızlandırdı. Gözlerimi onunkilere kilitledim, çünkü aşağıya bakmanın hiçbir yararı yoktu. *Her* şeye bakmak beladan başka bir şeye yol açmayacaktı.

Jax, *bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu* söylemişti. O pisliğin söylediklerini hatırlamak için ne korkunç bir andı. Kendi beyaz boğumlarımla bakışlarımı onunkilerden ayırdım ve enseme ovuşturdum. "Her ihtimale karşı jeneratörü ahırdan çıkaracağım."

Arkamı dönmeye başladığımda adımı söyledi. Durakladım, omzumun üzerinden baktım.

"Benim hesabıma fazladan iş yapma. Poppy ve Ivy ile bir şeyler içmek için buluşacağım. Yani... önümüzdeki birkaç saat yokum."

"Güzel," dedim, sesim o kadar pürüzlüydü ki sanki zımpara kâğıdı çiğnemiş gibiydim. Boğazımı temizledim ve başımı salladım. "Bu çok iyi. Kardeşim beni de dışarı davet etti. Belki ben de kabul ederim."

"Şu halimize bak, sosyalleşiyoruz," dedi hafifçe.

Karşılık olarak ne söylediğimden, gülümseyip gülümsemediğimden, homurdanıp homurdanmadığımdan ya da herhangi bir şey yapıp yapmadığımdan emin değildim. Tek bildiğim, o evde bir dakika daha kalırsam aklımı kaybedeceğimdi. Ve şu anda kontrol etmem gereken tek şey aklımdı. Üç dakika sonra ön kapıdan içeri girdim ve kamyon motorunun gürültüsünün beynimdeki her şeyi bastırmasına izin verdim.

"Dışarı çıkma konusunda fikrini ne değiştirdi?" Cameron müziğin sesini duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşarak sordu.

"Harlow gideceği için, değil mi?"

Ona uzun uzun baktıktan sonra başımı salladım. "Sadece evde oturmak istemedim."

Kaşlarını çatı ama mucizevi bir şekilde cevabımı kabul etti. Jax'in bakışları Ana Cadde'deki bardaki yüzlerde gezindi ve tanımadığım birini selamlamak için şişesini kaldırdığını gördüm. Uzun sarı saçları ve parlak kırmızı dudakları vardı.

"Arkadaşın mı?" diye sordum. "Onlardan yeterince var."

Sessiz bir kahkaha attı. "Ben yerlilerle yatmam. Bunu biliyorsun."

"Yerli mi? Onu tanıyamadım."

Cameron omzunun üzerinden baktı ve sonra güldü. "İstemiyor musun? Ne yaparsan yap, bunu ona söyleme." Gözlerim tekrar sarısına dikildi. "Onu tanımalı mıyım?"

"Constance McKenzie," dedi Jax.

Biramda biraz boğuldum ve ona bir kez daha baktım. "Öyle değil."

"Lisedeyken onunla yatmıştın, değil mi?" Cameron sordu. Sonra gözlerini büyüttü. "İlk seferin gibi. Ödünç almıştın

Sheila'nın sahte mumları ve onları kamyonunun kasasında bıraktığında başın çok belaya girdi, yağmur yağdı ve tüm piller paslandı."

"Bu konuyu açtığın için teşekkürler," dedim dişlerimi sıkarak. İkisi de güldü.

Utancımdan tüylerim diken diken olmuştu. Ne kadar aptalmışım. On yedi yaşındayken, seks yaptığımı söyleyememekten bıkmıştım, bu yüzden benimle flört eden ilk güzel, çekici kızla yattım. Garipti. Ve hızlıydı. Ve sanki bir porno yıldızıymışım gibi inledi.

Flaş haber: Hayatımın o döneminde böyle bir şey değildim.

Şok içinde onu inceledim. "Tamamen farklı görünüyor. Eskiden kızıl saçları vardı."

Dar elbisesinin altındaki kıvrımlar da yeniydi ve bazıları kesinlikle ameliyatla yapılmış gibi görünüyordu.

Jax başını salladı. "Yaklaşık bir yıl önce kasabaya geri taşındı. Boşanmış ve birkaç çocuğu var. Birkaç ay önce evinde onun için bazı işler yaptım. İyi biri ama benim tipim değil."

Cameron gözlerini devirdi. "Senin tipin bir daha asla göremeyeceğin biri."

"Aynen öyle." Jax ona sert bir bakış attı. "Ve bana bakan herkesle yatıyormuşum gibi davranma. En az altı aydır seks yapmadım ve beni bu adam gibi ortalıkta dolanırken göremezsin," dedi başını bana doğru sallayarak.

"Üzülüyorum."

Cameron ve Jax birbirlerine baktılar.

"Değilim," dedim savunmaya geçerek. "Dışarıdayım, değil mi?"

Jax birasının kenarından bana baktı. "Evde işler nasıl gidiyor?"

Benim durumumda olan her akıllı başında adamın yapacağını yaptım. Dişlerimin arasından yalan söyledim. "Gayet iyiyim. Hiçbir şey değişmedi."

Kelimeler ağzımdan çıkarken bile, aldatılmanın yağlı tortusunun boğazıma tırmandığını hissettim. Hiçbir şeyin değişmesini *istemişyordum*. Duygular dalgalar halinde geliyorsa, tek yapmam gereken bu dalgayı beklemektir. Harlow'la çok fazla değişikliğe yol açma düşüncesi içimi derin, sürünen bir korku duygusuyla doldurdu ve sahip olduğumuz şeyi koruma içgüdüsü yüzeye çılgılık attı.

Karanlıkta olanlar bir daha olmayacak bir tesadüftü ve onu gün ışığında tekrar gördüğümde görecekim tek şey en iyi arkadaşım olacaktı.

"Bunu duyduğuma sevindim."

"*Ian*? Ian Wilder? Aman Tanrım, bu gerçekten sen misin?"

Constance'ın sesini duyan Jax kahkahasını yüksek sesli bir öksürükle gizledi ve Cameron içkisinden dikkat çekici bir yudum aldı. Kısa bir süre yüzümü buruşturdum ama onu selamlamak için taburemden kalkarken kibarca gülümsemeyi başardım.

Boyu kısaydı ama ayağındaki çivili topuklar sayesinde sıkı sarılmama karşılık vermek için fazla eğilmem gerekmedi.

"Constance, neredeyse seni tanıyamayacaktım. Harika görünüyorsun."

Güneşli, memnun bir gülümsemeyle beni tepeden tırnağa süzdü. Dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırladı, bu hareket dikkatleri ağzının gür kıvrımlarına çekti. Sahip olduğu tek kıvrımlar bunlar değildi ve çaresizce bir ilgi kıvılcımı bekledim.

"Harika görünmekten bahsetmişken, neredeyse *seni* tanıyamayacaktım." Sonra elini koluma koydu, uzun kırmızı tırnakları keskin bir noktaya kadar törpülenmişti ve bir adım daha yaklaştı. Parfümü güçlüydü, nahoş değildi ama benim zevkime göre fazla çiçekliydi. Doğrudan kulağıma konuşmak için eğildiğinde nefesimi tuttum. "Bir şeyler içmek için bana katılmak ister misin? Arayı kapatmak isterim."

Birkaç dakikalığına bunu düşündüm. Ciddi olarak da. Bana bakarken gözlerindeki ifadeye -hayranlıktan başka bir şey değildi- ve kolumun üzerinde nasıl oyalandığına, kuşkusuz etkileyici göğüs dekoltesini pazumun yan tarafına bariz bir şekilde bastırışına bakılırsa, istersem bu gece Constance'a sahip olabilirdim.

Geçmişimden bir kadınla birkaç kadeh içebilir, zararsız bir flörtleşmeye izin verebilir ve ona tanıdığı on yedi yaşındaki cılız halimden bu yana yatakta ne kadar iyi olduğumu gösterebilirdim.

Kamyonetimin uzun kabininde, kendi kendime dayattığım kuraklığı bozabilir, karanlık, gözden uzak bir yere park edebilir ve kucağımda güzel bir kadın olduğu için kafamdaki karmaşanın kaybolup kaybolmadığını görebilirdim. Çünkü kuşkusuz tek ihtiyacım olan buydu. Her şeyi silip süpürmek ve kafamda hiçbir karışıklık kalmadan eve dönmek.

Ama yanılttı. Bütün bunlar. O. Ben.

Bu fikir midemi biraz bulandırdı.

Dikkatlice elini kolumdan çektim ve bir adım geri attım. "Bu gece olmaz Constance. Bir süredir kardeşimle dışarı çıkmadım, o yüzden sanırım burada kalacağım."

Gözleri hayal kırıklığıyla parladı ama hemen toparlandı, gülümsemesi yeniden parlak ve dostça bir hal aldı. "Elbette, elbette. Size iyi geceler." Parmaklarını Jax ve Cameron'a doğru sallayarak saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırdı ve bana bir kez daha ilgiyle baktı. "Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin."

Bara doğru kasıla kasıla yürürken bir sessizlik oldu, elbisenin altındaki kıvrımlar birden fazla gözün dikkatini çekti. Constance'ın uzun süre yalnız kalmayacağına dair bir his vardı içimde, eğer aradığı buysa.

"Sizi bir gece yalnız bırakıyoruz ve etrafınız sarılıyor."

Ivy'nin sesiyle döndüm ve masamızın yanındaki Ivy, Poppy ve Harlow'u görünce midem hızla bulandı. Harlow'un koyu renk saçları yüzünün yan tarafına doğru örülmüştü ve hızlıca yüz ifadesini inceledim. Onun da kafasında düğümler ve karışıklıklar var mıydı?

Görünüşe bakılırsa sadece kafamın içindeydi. Kızgın ya da üzgün görünmüyordu, hatta az önce tanık olduğu şeye sinirlenmiş bile değildi. Bana doğru yürüdü ve başka bir gün olsa yapacağı gibi koluma vurdu. "*Lanet* olsun, o Constance McKenzie miydi?" diye fısıldadı.

İçimi çektim. "Öyle görünüyor."

Gözlerini kocaman açarak bardaki Constance'ı inceledi. "Vay canına. Daha da ateşli oldu, değil mi?" Rahatlık geri gelmişti ve göğsümdeki bir şey gevşedi. İyi olacaktık.

Ivy burnunu çekti. "Wilder'*ıma* asılmadığı sürece, belli bir çekiciliği olduğunu kabul ediyorum."

Cameron bir kolunu Ivy'nin beline dolayıp onu kendi taburesinin yanına çekerken Harlow ve Poppy güldüler. "Kesinlikle daha az hoş olan kardeşine asılıyordu, bu da berbat bir zevki olduğu anlamına geliyor."

Ivy bir kaşını kaldırdı. "Güzel."

"Hey," dedim. "Tam burada oturuyorum."

"Benden daha arkadaş canlısı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu küçümseyerek.

Harlow gülerken ben de bira şişeme doğru yüzümü buruşturdum. Cameron Ivy'ye hızlı bir öpücük verdi ve Harlow ile Poppy'nin hemen masamıza tabureleri çekiştirmelerini ilgiyle izledim. Jax boş bir yüzle tek kelime etmeden yeni gelenleri inceledi.

"Ee," dedim yavaşça, "kızlar gecesine ne oldu?"

"Hâlâ içiyoruz," dedi Poppy. "Sadece... burada yapıyoruz." Elini salladı. "Ivy Cameron'ı gördüğünde her şey bitmişti." Jax homurdandı.

Küçük kız kardeşimin hakkını yemeyelim, onu tamamen görmezden geldi. Yıllardır ona aşık olduğu gerçeğini düşünürseniz, bu bir başarıydı. Jax onu neredeyse her zaman görmezden gelirdi, bu yüzden buna alışmıştık. Muhtemelen Cameron'ın aynı bölgede bulunmalarına izin vermesinin tek nedeni buydu, çünkü Jax ona bir şans olduğuna inanması için tek bir neden bile vermemişi.

Ivy bir sunucu için elini kaldırdı. "Size katıldığımız için konuşmanıza devam edemeyecekmişsiniz gibi hissetmeyin. Ne hakkında konuşuyordunuz?"

Jax birasından yavaşça bir yudum aldı, sonra gözlerini kırpmadan birasını bıraktı. "Seks hakkında konuşuyorduk." Poppy ona geniş gözlerle baktı.

Ama Ivy'yi caydırmak istediye, gülümsemekten başka bir şey yapmadı. "Komik, biz de bu konu hakkında konuşacaktık." Sonra Cameron'a hızlı ve ateşli bir bakış attı ve Cameron da kanaryayı yemiş kedi gibi sırtıttı. Sonra Ivy gözlerini Harlow'a çevirdi ve kendimi nefesimi tutarken buldum. "Harlow, önce sen. Bizim için en iyi hikâyen ne?"

Harlow dondu kaldı. "Hiç iyi hikayem yok. En son seviştiğimde görevde başka bir başkan vardı. Beni düzenli olarak çıplak gören tek kişi doktorum."

Cameron ve Ivy gülerken gülümsememi gizledim.

Poppy bir kolunu Harlow'un omuzlarına doladı. "Kızlar gecesinde yeni olmak eğlenceli değil mi?" Arkadaşımın yüzündeki mutsuz ifadeyi görünce ona acıdım.

"Poppy," dedim, "madem özel şeyler hakkında konuşmaya bu kadar meraklılar, neden bize Cameron ve Ivy'yi en son şaşırttığın zamanı anlatmıyorsun?"

Cameron'ın yanakları kızardı ve Ivy sadece tek kaşını kaldırdı. "Devam et. Belki Jax'in bazı ipuçlarına ihtiyacı vardır." Masanın altında Harlow'un dizi benimkine değdi ve gözlerimiz buluşup birbirini tuttu.

Bana küçük bir gülümseme verdi. "*Teşekkür ederim*," diye mırıldandı.

Yavaşça nefesimi verirken ellerim bira şişesini sıkıca kavradı. Tüm düğümler ve karışıklıklar o an için ortadan kalkmıştı ve bu sayede daha rahat nefes alabiliyordum.

Sadece arkadaşlarla dışarda bir geceydi, o taşındığından beri yapmadığımız bir şeydi. Daha önce kafamda gevşeyen her şeyi sıfırlamak için mükemmel bir şeydi.

Koltuğumda arkama yaslanmış, Poppy'nin Cameron'ı utandırmasını dinliyordum ve bu beni gülümsetiyordu. Harlow başını arkaya eğip güldü ve göz ucuyla Jax'in ikimizi de spekülatif bir bakışla izlediğini gördüm.

Bölüm 16

Harlow

Aylardır bu kadar gülmemiştim. Belki daha da uzun süredir. Alkolden değildi, çünkü iki taneden sonra durdum. Ian bir biradan sonra durdu, bir ara eğilip bizi eve götürmesinin sorun olmayacağını söyledi.

Bizi eve götür, diye düşündüm bir keresinde, kafamda sadece panik kahkahaların hafif kenarı çınliyordu. Bizim evimiz. Onun ve benim.

Duygu ve Düşünceleri kilitli bir kutuda tutmak için zaten mücadele ediyordum, ancak böyle şeyler yaptığında hiçbir faydası olmadı. Ya da ışıklar söndüğünde iyi olduğumdan emin olmak için üst kata koştuğunda.

Tanrım, o adam ona rastladığımda aptalca bir şey yapmaya ne kadar yakın olduğumu bir bilse. *Havlumu düşürdüm* gibi aptalca bir şey.

Beni durduran tek şey, bilirsiniz, akıl sağlığımdı. Mantıklı düşünce. Tüm o sinir bozucu küçük şeyler. Barda olmak yardımcı oldu. Üç Wilder Kardeş ve Jax ile Ian'dan zerre kadar korkmayan Ivy'nin de katılımıyla masadaki atışmalar durmak bilmiyordu.

Akşam ilerledikçe müziğin sesi biraz daha yükseldi. Çocuklar şantiyelerde hepimizi güldüren hikâyeler anlattılar. Cameron ve Ivy, Poppy'nin yüzünü kapatmasına ve inlemesine neden olan, her zaman hafif bir ön sevişme akımı olan iyi huylu sataşmalar yaptılar. Bütün gece çok hoştu. Kitaplarımı ve ne üzerinde çalıştığımı sordular.

"Şu anda plan yapıyorum ve editörüme gitmeden önce ne düşündüğünü görmek için ilk bölümü temsilcime gönderdim." "Ve?" Poppy sordu.

Sırıttım. "Sanırım tam olarak şöyle dedi: *Bununla ilgili her şeye takıntılıyım.*" "Bu harika," diye mırıldandı Poppy.

Masanın altında, Ian bacağımı kendi bacağıyla dürttü ve karnım döndü. İçkime odaklanmaya devam ettim ama dizimi tekrar kalçasına bastırdım.

Jax gözlerini kıstı. "Katil kitaplar yazıyorsun, değil mi?" Güldüm. "Genelde öyle demem ama evet."

"Bu seni korkutmuyor mu? Bir psikopatın kafasında yazıyor olsaydım ışıklar açık uyumak zorunda kalırdım."

"Mantıklı gelmediğini biliyorum," dedim, "ama tüm ihtimalleri ve birinin neden böyle bir şey yapabileceğini düşünmek beni her zaman daha güvende hissettirmiştir. İnsanların düşünme biçimleri konusunda saf değilim. Eğer herhangi bir durumun en kötü senaryo sonucu varsa," kadehimi kaldırdım, "bir polisiye yazarının bunu enine boyuna düşünmüş olduğuna güvenebilirsiniz."

"Bana bir örnek verin," dedi Ivy.

Bir şeyler düşünürken işaret parmağımla çeneme vurdum. Doğruldum, masaya yaklaştım, dirseklerimi yüzeye dayadım. "Tamam, Ian'ın evine taşındığımızda, Sage'in o odaya sahip olmayı beklemesine rağmen, merdivenlere yakın olan küçük yatak odasını seçtim."

Ivy'nin kaşları çatıldı. "Neden?"

"Eğer bir katil üst kata gelirse, muhtemelen önce benim odama girmeyi tercih edecektir." Sandalyeme geri oturdum ve ellerimi açtım. "*Boom*, yastığının altında sakladığım bıçakla onu böbreklerinden şişlerim."

"Bayıldım," diye nefes aldı

Ivy. "Neyi?" Ian söyledi.

Jax bana tekrar tekrar göz kırptı. Poppy'nin ağzı açık kaldı.

Cameron Ivy'ye doğru eğildi. "Lütfen aklına bir şey gelmesin," diye hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadı.

"Yastığının altında *bıçak* mı var?" Ian tekrar söyledi. Sanki hayatı boyunca beni daha önce hiç görmemiş gibi bana bakıyordu.

Masumca gülümsedim. "New York'ta çok uzun bir süre bekar bir kadın olarak yaşadım. Kendimi nasıl savunacağımı biliyorum, tamam mı?" Sonra çantamın kenarını okşadım. "Her zaman zarar verebilecek bir şeyler taşıyorum."

Jax çantama patlayacakmış gibi baktı. "Kendime not. Onu kızdırma." Sonra Ian'a kaşlarını kaldırdı. "Ve geceleri onun odasına gizlice girmesen iyi edersin. Bıçaklanabilirsin."

Yüzüm gereksiz yere ısındı. "Kimse kimsenin odasına gizlice girmiyor, tamam mı? Ve ben de öyle hemen

bir ses duyduğumda."

"Tabii bu tür şeylerle ilgilenmiyorlarsa," dedi Poppy. Masadaki herkes ona doğru döndü. Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Ne? *Ben öyleyim* demiyorum ama... insanların her türlü sapkınlığı var, değil mi? Buraya yargılamak için gelmedim."

Jax elleriyle yüzünü kapatarak, "Yüce Tanrım, lütfen biri konuyu değiştirsin," dedi.

Arada bir, sohbetin konusu ne olursa olsun, Ian'la göz göze geliyordum ve hain, seks yoksunu zihnimin beni o koridora, havluya ve ellerinin belimde hissettirdiklerine geri sürüklediği hızlı, soluksuz bir an yaşıyordum.

Ama sonra biri bir soru sorar ya da komik bir şey söylerdi ve o nefes kesici an bir duman fısıltısı içinde kaybolurdu, istesem bile tutunabileceğim bir şey olmazdı. Tutunmamalıydım. Masadaki düzen yoldan geçen herkese üçlü bir randevu gibi görünse de, Poppy'nin yanımda oturması ve Jax'in Ian'ın diğer tarafında olması yardımcı oldu. Ne kadar randevu gibi görünse de bunun bir randevu olmadığını hatırlamamı sağladı.

Bir tek Cameron ve Ivy mide bulandırıcı derecede sevimli sevgi gösterilerinde bulunuyordu. Cameron sürekli ona dokunuyordu. Ve her ne kadar soğuk ve çekingen görünse de, Ivy bu dokunuşların her birinde Cameron'ın içinde eriyordu.

Birbirlerine bir şeyler fısıldamayı bitirdiler. Poppy telefonuna bakmakla meşguldü ve ben de elimin arkasına bir esneme sakladım.

Yatma saatim çoktan geçmişti. Ivy masaya doğru eğildi.

"Cameron kabalık olur diye bunu sormama izin verilmediğini söylüyor ama ben sormayacak kadar meraklı biriyim," dedi ve beni samimi bir bakışla kıstırdı. "Sage'in babası. Olay nedir?"

Yanımdaki Ian hareketsiz kaldı, başını biraz daha yaklaştırdı. Jax ile konuşuyordu ama ben cevap verince konuşmayı kesti. Onun yanına taşındığımdan beri pek çok şey hakkında konuşmuştuk. Ama bu konu hakkında konuşmamıştık. Benim ilişki geçmişim ya da onunki hakkında konuşmamıştık, ikimiz tarafından çizilmiş görünmez bir sınır.

Belki Ian nerede iteceğini ve nerede hareketsiz kalacağını da düşünmüştür.

"Anlatacak pek bir şey yok," diye itiraf ettim. "Ciddi bir ilişkimiz yoktu. New York'ta çıktığım belki dördüncü ya da beşinci erkekti ve o sadece... baba olmak istemedi. Ona hamile olduğumu söyledim, bebekle ne yapacağıma benim karar vereceğimi söyledi, ama o bunun bir parçası olmak istemedi." Omuz silktim, yüklü bir konu için biraz soğukkanlı bir hareketti. "Hepsi bu kadar."

Ivy bu cevaptan hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Nafaka ödüyor, değil mi?"

Yavaşça başımı salladım. "Bir kuruş bile yok. Ona söylediğim gün dairemde çıkıp gittikten sonra bir daha ondan haber almadım."

Poppy üzgün görünüyordu. "Bu korkunç bir şey."

Jax gözlerini masadan ayırmadı. Yakındaki bir masada duran bir adam ona seslendi ve o da oturduğu yerden kalkıp onlarla konuşmak için masaya doğru ilerledi.

"Daha kötüsü de olabilirdi,"

dedim. "Nasıl?" Ian kuru bir ses tonuyla sordu.

"Onunla evlenebilirdim," diye cevap verdim basitçe. "Yanlış nedenlerle yanlış bir karar verebilirdik ve bunun kimseye bir faydası olmazdı." Çenemi ellerimin üzerine koydum ve iç çektim. "Ian ve ben lisedeyken, bu yaşıma geldiğimde nasıl bir hayatım olacağını hayal ediyordum. Otuz beş yaşıma girdiğimde ailemle birlikte bir parti vereceğimi, kocamın beni romantik bir randevuya götüreceğini, yıldızların altında dans edeceğimizi ve bana iyi geceler öpücüğü vereceğini sanıyordum..." Ortamı etkili bir şekilde hüzünlü hale getirdiğimi fark ettim. Bana bakmayan tek kişi Ian'dı, bakışları masanın üzerinde kavuşturduğu ellerine kilitlenmişti. Parmak eklemlerinin derisi bembeyazdı. Yüzüme zorla parlak bir gülümseme yerleştirdim. "O bunların hiçbirini yapmazdı. Yani, sonuç olarak, yürümesinin gerçekten en iyisi olduğuna inanıyorum."

Ivy'nin gözleri alev alev yanıyordu. "Haklısın, evlilik çözüm değildi. Ama en azından seni maddi olarak desteklemeliydi." Sonra bakışları daraldı. "Adı neydi?"

Cameron bıyık altından kıkırdadı. "Sakin olun düşes, Harlow onun izini sürmenizi istemeyebilir."

"İzi sürülmeli," diye mırıldandı. "Dick."

Gülümsedim. "Nafaka için baskı yapabilirdim," dedim ona. "Onu mahkemeye verebilirdim. Karmaşık ve zor olurdu ama ben bunun yerine o anda bana en mantıklı gelen şeyi seçtim." Yine omuz silktim. "İlk birkaç kitabımdan iyi para kazanıyordum, iki kitap için daha avans almıştım ve ona bakmak için onun desteğine ihtiyacım olmadığı için şanslıydım. Akıl sağlığımı korumayı ve Sage'in bir parçası olmak istemediği bir şey için hayatı boyunca onun peşinden koşmamı izlemesine izin vermemeyi seçtim." Kaşlarım düzleşti. "Bunun onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Hayatımızın bir parçası olmak istemediğini sürekli hatırlatması."

Ian sessizce dinlerken iri parmakları birasının etiketini karıştırıyordu. Yüzü, her zamanki gibi, kesinlikle hiçbir şey ele vermiyordu. Tanrım, eğer bu bende bir şey söyleyene kadar onu sarsma, düşünceleri dökülene kadar o küçük, katı kafasını zorla açma isteği uyandırmadıysa.

Ivy içini çekti. "Yeterince makul. Ama fikrini değiştirirsen," şarap kadehini bana doğru eğdi, "haberim olsun."

"Yapacağım," dedim küçük bir kahkaha atarak. Sonra ellerimi masanın üzerine koydum. "Lütfen, ilişki geçmişimden daha az iç karartıcı bir şey hakkında konuşalım."

"O zaman Ian'inki hakkında konuşamayız," dedi Cameron yumuşak bir sesle. "Londra'da bir kız arkadaşın mı vardı? İki mi?"

Ian kardeşine ters ters baktı.

"Bildiğimiz kadarıyla iki tane vardı," diye ekledi Poppy yardımsever bir tavırla, şimdi kendi bakışlarının muhatabı olmuştu. "Sophia İskoçya'dan geldi, yanlış hatırlamıyorsam üniversite için oradaydı."

"Üniversite," diye düzeltti Ian ters bir şekilde. Ona kuşkulu bir bakış attığımda ellerini havaya kaldırdı. "Ne?

Ona üniversite diyorlar." "Karma bir üniversiteyle mi çıkıyorsun, ihtiyar?" diye sordum. "Ne kadar da klişe."

Gözlerini devirdi ama yanaklarındaki hafif pembe kızarıklık beni gülümsetti. "O yirmi bir yaşındaydı, ben de yirmi dokuz. O kadar da genç değildi."

Konunun dönüşü içimde garip şeyler yapıyordu. Kıskançlık değildi çünkü merhaba, ne kadar ikiyüzlü olurdum.

Ama bu gürültülü merak o kadar yüksekti ki kulaklarım çınladı.

"Bir de Esme vardı," diye devam etti Poppy. "Annemle babam Noel'de ziyarete geldiklerinde tanışmışlardı, çünkü babamla birlikte yaşıyordu." Burnunu kırıttı. "Babam onun çok güzel olduğunu ama Ian için doğru kişi olmadığını söyledi."

Ian'ın kaşları çatıldı. "Bunu bilmiyordum."

Poppy çenesini ellerinin arasına aldı ve masum bir bakışla onu kıştırdı. "Babama onun hakkında ne düşündüğünü sordun mu?" "Bunun cevabını hepimiz biliyoruz," dedi Cameron.

Ian'ın yüzüne damgasını vuran kızgınlık öylesine güçlü ve korkunç bir şeydi ki gülmemek için kendimi zor tuttum. Bana bir bakış attı. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Daha da yaklaşarak dirseğimi masanın üzerine koydum. "İlişkilerde nasıl davrandığının tamamen farkında olmaman bence çok komik. Sen hep böyleydin."

"Ne gibi?"

"Cevabını duymaktan birazcık bile korktuğunuzda kimsenin fikrini sormazsınız."

Bir an için çok fazla şey söylediğimden endişelendim. Ian hakkında, böyle bir gecede gündeme gelmesini istemeyebileceği bir gerçeğe çok yaklaştığımdan.

Haklı olsam bile, çünkü Ian öyleydi, sadece olduğu kişi olduğu gerçeğinde harika bir şey vardı. Bir maske takmıyor ya da herkesin ondan istediği gibi olmaya çalışmıyordu. İyi ya da kötü, Ian'ın hayatındaki insanlarla etkileşim şekli, neden böyle olduğunu düşünmek için fazla zaman harcamasa bile, tamamen gerçekti. Bu adamda hiçbir yapmacıklık yoktu. Vücudunda sahte bir kemik bile yoktu.

Ve onun bu yönünü sevdim.

Sevilen sevilen değil. Ama arkadaşça sevilen. Tanrım, muhtemelen yüzüm eriyordu. Bunu söyledikten sonra bana bakışı bir an nefesimi tutmama neden oldu. Zorlamanın zamanı değil, Harlow. Bu gece değil.

Başparmağı boş bira şişesinin kenarına vurdu, gözleri yüzümde gezinirken "Sen nasıl istersen, kıvılcım" dedi.

Alt dudağımı ısırdım ama gülümsememi durduramadım. Bir süre sonra bakışları tekrar masaya kaydı, çerçevesi derin bir nefesle yükselip alçaldı.

"Sparky?" Poppy sordu. "Bu lakabı nereden aldın?"

Dikkatimi Ian'dan ayırdım ve kız kardeşine gülümsedim. "Sanırım dördüncü ya da beşinci sınıfta bana böyle demeye başladı. Neden olduğundan bile emin değilim."

Ian küçük bir homurdanma sesi çıkardı. "Beşinci, sanırım. Sınıfta sürekli konuşur, öğretmenlerle tartışırdı."

"Sadece yanlış yaptıklarında," diye araya girdim. "O da sadece birkaç kez oldu."

Ian kaşlarını hafifçe kaldırarak sanki onu haklı çıkarmışım gibi başını salladı ve bir yudum su içti. Cameron eğilip Ivy'nin kulağına bir şeyler fısıldadı, Ivy de başını salladı ve eğilip onu dudaklarından usulca öptü.

Ian'ın kardeşi sandalyesinden kalktı ve Ivy'ye elini uzattı. "Sanırım dans etme vakti geldi, düşes."

Ivy oturduğu yerden zarifçe kalktı ve Cameron onu birkaç çiftin yavaş bir country şarkısının hafif tınısıyla sallandığı derme çatma dans pistine götürdü. Cameron kocaman kollarını Ivy'ye doladığında, kalbimi sızlatacak bir şekilde ona gülümsedi. Bir çifti böyle tamamen aşık bir şekilde izlemeyeli ne kadar olmuştu?

Birbirlerinden ne kadar farklı olduklarını, ayrı ayrı tanışmış olsaydım onları kafamda asla bir araya getiremeyeceğimi düşünürken kafamda yazar çarkları dönmeye başladı. Büyük, sert Cameron ve sert, cilalı Ivy. Ama birbirlerinde ortaya çıkardıkları yumuşaklık, hareket etme, konuşma ve gülme biçimlerinde inanılmaz derecede dokunaklı bir şey vardı.

Bir çiftin çalışmasını sağlayan neydi? Merak ettim. Tuhaflıkları, kusurları ve birleşik geçmişleri onları bu şekilde mükemmel bir şekilde birbirine uyduran şey neydi? Kitabımdaki çifti düşündüm, birbirlerinin etrafında kurnazca dans ediyorlardı, çekiciliklerini içinde bulundukları duruma bağlıyorlardı. Ve belki de hikayelerinin sahnesi bu gerilimin itici gücüydü, ama onu yoktan var etmedi. İçlerine işlemişti, farklılıkları ve benzerlikleri yangını başlatmıştı, kibriti başka bir şey çakmış olsa bile.

Parmaklarım kolumun kenarına vuruyordu ve yemin ederim, bilgisayarım önümde olsaydı hemen çalışmaya başladım.

"Yüzünde o ifade var," dedi Ian. Daha yakına eğildi, fısıldarken ağzı saçlarını okşuyordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Romantik uyumluluk." Çenemi eğdim ve göz ucuyla ona bir bakış attım. "Normalde insanları izler ve cinayet hakkında düşünürüm, bu yüzden şu anda çok minnettar olmalısın."

Güldü, kalbimi farklı bir nedenle sızlatan içten, zengin bir ses. "Öyleyim. Özellikle de her yerde gizli silahların olduğunu bildiğimden beri."

Bacağımı okşadım. "Eğer her yerde olsaydı, tam burada bıçaklı bir uyluk kayışım olurdu, dostum." Bunun üzerine kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

Poppy eğildi. "Ian, o yakında romantik bir yazar olacak, dans pistine bakıp aşk ve ilişkiler hakkında düşünüyor. Eğer akıllı bir adam olsaydın, şu anda arkadaşını dansa kaldırıyor olurdun." Ian gözlerini kırıştırdı, ben de öyle.

Sessizlik ağır bir battaniye gibi her yeri kapladı ve bir anda tekrar o koridora sürüklendim. Sert bir göğüs ve büyük eller, merdivenlerden koşarak çıkıp adımı haykırması. Tanrım, daha zayıf bir kadın bayılabilirdi ama ben düşüncelerimi kontrol altında tutmak için üç kat fazla mesai yapıyordum. Onları ait oldukları mecazi zindanlarda kilitli tutmaya çalışıyordum.

Beni dansa kaldırmasını istedim mi? Evet. Ve hayır.

Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Göğsümde zonklayan gerginliğe rağmen Ian'a alaycı bir sırtış attım. "Merak etme, öyle bir umudum yok. Ian bana hiç dans teklif etmedi."

Gözleri benimkilerde sabit kaldı.

Poppy ağzı açık kaldı. "Ne? Baloda falan bile mi?"

"Asla." Çenemi ellerimin arasına aldım ve en iyi arkadaşıma baktım. "Bunun nesi var?" diye sordum. "İki sol ayağın falan mı var?"

"Ya da başka bir şey," diye mırıldandı.

Poppy kardeşine öyle tiksinti dolu bir bakış attı ki kahkahayı bastım. "Sorun değil Poppy, gerçekten."

Masadan kalktı. "Erkekler aptaldır," dedi ve elini bana doğru uzattı. "Hadi gidip onlara nasıl yapıldığını gösterelim."

Poppy ve ben ellerimizi kavuşturmuş, dans pistinde birbirimizin etrafında dönüyorduk. Ben müzik eşliğinde dönüp kahkahalar atarken, Ian tüm bu süre boyunca koltuğunda oturuyor, gözlerini benden ayırmıyordu.

Bölüm 17

Harlow

Profesyonel futbol oyuncularları varken çocuğunuzun ilk bayrak futbolu antrenmanına ne giyerek gidersiniz? Tayt ve yırtık bir tişört değil, orası kesin. Aylar sonra ilk kez güzel bir kot pantolon, atlet ve geniş V'li beyaz bir kazak giydim.

Aslında saçlarım açıktı. Birkaç kat maskara ve biraz allık, böyle bir etkinlik için bir şeyler yapmış gibi hissetmemi sağladı.

Ben yatak odamdan çıktığımda Sage de banyodan çıkıyordu ve durdu. "Vay canına, çok şık görünüyorsun." "Evde çalıştığım için çoğu gün bir trol gibi görünüyorum da ondan."

Gözlerini devirdi. "Hayır, değilsin."

"İnanın bana, böylesi daha iyi. Sonra çaba gösterdiğimde insanlar ne kadar güzel görünebildiğime inanılmaz şaşırıyor." Yeşil beyaz Jets gömleğinin kolunu çekti.

Sage kayıtsızca omuz silkti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Ne saçmalık. Benim küçük asimin gözleri heyecan ve gerginliğin sağlıklı bir karışımıyla neredeyse parlıyordu. "İki örgü yapmamı ister misin?" diye sordum. "Yeterince zamanımız var."

"Evet." Yatağında çaprazlama oturdu ve ben de arkasında durdum. "Bir gün bana bunları nasıl yapacağımı öğretir misin?"

"Elbette. Gerçi önce birkaç video izlememiz gerekebilir. Sana kendi kafamla öğretemem ama bir yolunu buluruz."

Başını salladı.

"Gergin misin?"

"Oyuncularla tanışmak hakkında mı? Yoksa antrenman hakkında mı?"

"Her ikisi de sanırım." Saçlarını kendi üzerine katlama hareketi rahatlatıcıydı ve daha gençken yaptığım gibi bunu onun için yapmayı özlemiştim. Sage artık saçlarını genellikle kendi yapıyor, basit bir at kuyruğu yapmayı ya da omuzlarına kadar indirmeyi tercih ediyordu. Saçları babasına çekmişti. Işığa vuran kumral renk, bana bebekken saçlarının kafasından nasıl döküldüğünü hatırlattı. Hareketlerim yavaşladı çünkü bu anları aceleye getirmek istemiyordum.

"Oyuncularla tanışmak için biraz gerginim," dedi. "Antrenman için gergin değilim."

Oynayabileceğimi biliyorum." Gülümsedim. "Koçun yanına gittiğin için seninle gurur duyuyorum. Bu büyük cesaret ister."

Omuzları biraz çöktü. "Oraya girdiğimde çok gerildim. Ya ilk maçımda da böyle olursa? Hazır olduğumu düşündüğüm ama sahaya çıkar çıkmaz her şeyi berbat ettiğim yerde?"

"Gergin olmakta bir sorun yok. Yeter ki ilerlemeye devam edin. Sınırlarımızın bizi aşağı çekmesine izin verirse, o zaman bu bir sorun haline gelir." Bir örgüyü bitirdim, alt kısmına şeffaf bir lastik geçirdim, sonra diğerine geçtim. "Ayrıca işleri berbat etmekte de sorun yok," diye hatırlattım ona. "Büyüklerin bile kötü günleri olur evlat. Sadece çalışmaya ve denemeye devam etmelisin. Önemli olan bu."

İç çekti. "Biliyorum."

İkinci örgüsünü bitirdiğimde sessiz kaldık. Saç örgüsüne biraz saç spreyi sıktığımda Sage gözlerini kıstı ve ağzını kapattı.

"Hepsi tamam," dedim.

Arkasını döndü ve ellerini açtı. "Nasıl görünüyorum?"

Gözlerimin arkasındaki şaşırtıcı yaş baskısı beni sertçe yutkunmaya zorladı. Güzel, yetenekli ve on buçuk yaşından çok daha büyük görünüyordu. Sanki Sage'i, kadını bir an için görmek gibiydi. Üniversite seçecek, balolara gidecek, aşık olacak ve tutkularını bulacak olan kadını.

Gözleri dehşet dolu bir parıltıya büründü. "Aman Tanrım, ağlayacak mısın?"

"Hayır." Sesimdeki yalpalama beni ele verdi. Şiddetli bir sarılma için onu kendime çektim. "Biraz kış tekmelemeye hazır gibi görünüyorsun." Çekildiğinde sırtıyordu. "Mükemmel."

Sage, ilk antrenmanlarını yaptıkları lise sahasına giderken müziği seçti; yüksek volümlü, vuruşlu, sizi coşturacak türden şarkılar. Ve işe yaradı çünkü ikimiz de avazımız çıktığı kadar şarkı söylüyorduk.

İçeri çekildi.

Normalde büyük bir kapalı spor tesisinde olmaları gerekirdi, ancak ılıman hava devam ediyordu, Kasım ayının ortalarında ılık ve güneşli bir gündü ve koç, misafir oyuncuların diğer sporları oynayan diğer takımlar tarafından kuşatılmayacağı bir yerde açık havada bir antrenman yapılmasına izin verdi.

Erkenciydik çünkü Sage evde oturup beklemekten delirmek üzereydi. Ian, Parker ve takım arkadaşlarını almak için Sheila'nın büyük SUV'sini şehir dışındaki özel havaalanına götürmüştü çünkü işe gidip gelme sürelerini kısaltmaya ve otuz dakikadan biraz daha kısa süren bir uçuş kiralamaya karar vermişlerdi.

SUV henüz orada değildi ve arkasında mavi Portland Voyagers etiketi olan büyük siyah bir kamyonun yanına park ettiğimizde Sage sandalyesinde doğrulup antrenman sahasına baktı. Sahanın yanında siyah ve kırmızı çadırlar kurulmuştu ve kumral saçlı uzun boylu bir adam sırtı bize dönük bir şekilde duruyordu.

"Bu senin koçun mu?" Ben sordum.

Başımı salladı, keskin bir şekilde boyanmış beyaz çizgilere bakarken futbol topunu elinde yuvarladı. "Ana sahada olamamamız çok kötü," dedi. "Bu harika olurdu."

Gülümsedim. "Her seferinde bir adım, boksör."

Arabadan atladı, çantasını bir omzuna atarken koçuna selam verdi. Döndü ve yüz ifadesini dikkatle izledim. Kızımı tanıyordum ve eğer bu adam onun takım için bir yük olduğunu ima bile etse, kızım yıkılırdı. Ona karşı şiddet uygulamak zorunda kalırdım ve her şey çok karışık olurdu.

Ama neyse ki gülümsedi. Bu da samimi görünüyordu. Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı hafifledi ve telefonumu arka cebime sokarak arabadan çıktım. Birkaç çocuk ve ebeveynleri zaten oradaydı, ancak sahanın farklı bir tarafına park etmiş olmalılar ve Sage hemen ileri geri top atıkları çocukların yanına koştu.

Ben de onları dikkatle izledim ve oyunlarına katıldığında birkaç beşlik çakıp yumruk tokuşturduklarını görünce rahatladım.

Koç yaklaşırken, "Siz Sage'in annesi olmalısınız," dedi. Benden daha uzun boyluydu, parlak mavi gözlerinin etrafında belli belirsiz gülümseme çizgileri vardı ve bunu sık sık kullandığını belli eden rahat bir gülümsemesi vardı. Elini uzattı ve ben de sıktım.

"Harlow," dedim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Bakışları yüzümde kaldı ve yanaklarımın onun incelemesi altında ısındığını hissettim. "Koç Collins," dedi. "Ama bana Scott diyebilirsin."

"Kızıma bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim," dedim ona. "New York'ta bir kızlar ligindeydi ve orayı çok özleyiyor." İkimiz de kızımın geri sıçrayıp bir bomba bıraktığı yere baktık. Bomba mükemmel bir şekilde diğer çocuğun eline düştü ve hepsi bağırdı. Scott ıslık çaldı. "İyi bir kolu var. Buralarda bir kızlar ligi için yeterli ilgi olacağını garanti edemem, birçok küçük kasaba var, ama birkaç kızımız varsa karma bir bayrak takımı kurmanın tepki çekeceğini sanmıyorum. oynamak isteyenler."

"Güzel," dedim. "Bu ikimiz için de çok şey ifade ediyor."

Scott başıyla Sage'i işaret etti. "Jets, ha? Bu New York'tan gelen büyük bir değişiklik olmalı."

Küçük bir kahkaha attım. "Farklı bir gezegen gibi. Neredeyse burada büyüdüğüm süre kadar New York'ta yaşadım. Herkesin senin işinle ilgili her şeyi biliyor gibi göründüğünü unutmuşum."

"Her şey değil," dedi kolayca. "Kimse bana kasabaya yeni ve güzel bir kadının taşındığını bildiren acil durum bültenleri göndermedi."

Kaşlarım yavaşça kalktı ve bu beklenmedik iltifat karşısında şaşırtıcı bir şekilde telaşlandım. "Sanırım radara yakalanmadım. Belki de gerçekten yeni olmadığım içindir."

"Sadece ikiniz varsınız, değil mi?" Yüzümdeki şaşkın ifadeye sessizce güldü. "Sage babasının resimde olmadığından bahsetti."

Şimdi yüzüm sıcaktı, her şeyden çok utançtan. "Çocukların tüm geçmişini ağzından kaçırmak gibi ilginç bir huyları var, değil mi?"

Gülümsedi. İtiraf etmeliyim ki hoş bir gülümsemeydi. Kirli sakalının arasından küçük bir gamze çıkıyordu. Uzandı ve sol eliyle çenesini ovuşturdu. Neredeyse gözlerimi devirecektim, çünkü boş yüzük parmağını göstermek için tasarlandığı çok açıktı.

"Aslında bu benim hatam. Kafamı koparmaya hazırmış gibi ofisime girdiğinde ona Ian Wilder'ın babası olup olmadığını sordum."

"Ahh." Boğazımı temizledim, kaçmakla tehdit eden histerik kahkahayı engellemeye çalıştım. "Hayır. Ian ve ben anaokulundan beri arkadaşız. O... korumacıdır."

"Nedenini anlayabiliyorum," diye mırıldandı ve ben de derin bir nefes alarak Ian'ın Sage'i korumasından bahsediyormuş gibi davrandım. Durup daha fazla çocuğun ve ebeveynin gelişini izledik, mekandaki enerji hissediliyordu. Ebeveynlerin büyük bir kısmı

Voyager tişörtleri giymişlerdi ve kaçının burada olmaktan çocuklarından daha fazla heyecan duyduğunu merak ediyordum. "Peki sen ne iş yapıyorsun, Harlow?" diye sordu.

"Oh, uhh, ben bir yazarım..." Cümlemi bitirmek üzereydim ki bir cipin yanaşma sesi konuşmamızı böldü. Sage koşarak geldi, biraz nefes nefese kalmıştı, yanakları pembeydi ve gözleri parlıyordu. "Buradalar," diye fısıldadı çılgınca.

Onun arkasında, takımdaki çocuklar adeta titreşiyordu.

"Herkes otursun," diye bağırdı Koç Scott. "Onları bombardımana tutmanıza gerek yok, tamam mı? Hepinizin çocuklarla tanışma şansı olacak, bu konuda endişelenmeyin."

Sage bana yaslandı, ben de ellerimi omuzlarına koyup onu sıktım. Arabadan önce Ian indi, bakışları hemen benimkilere takıldı. Yumuşak bir gülümseme takındı, sonra Sage'e göz kırptı.

Yolcu koltuğunda oturan Parker'ın görünüşü hiç de hatırladığım gibi değildi ve kaslı vücudunun uzunluğunu ve genişliğini görünce benim bile sinirlerim gerildi. Saçları Ian'ınki kadar koyu değildi, çenesi yeni tıraş edilmişti ve bıçak gibi keskindi, yüz hatları sert ve yakışıklıydı.

"Vay canına," dedim nefesimin altında. "Bu ailenin gen havuzu bambaşka bir şey."

Hepsi de Parker kadar etkileyici olan diğer üç oyuncu dışarı çıktı ve takımdan yükselen sesler hararetli bir seviyeye ulaştı. "*Olamaz*, bu Cannon Bishop," dedi birisi. "Ve-ve Jamari Jennings!"

"Ve Miles Cooke," diye araya başka bir çocuğun sesi girdi. "O benim en sevdiğim koşucu."

Koç arkasına baktı ve onlara sabırlı olmaları için bir işaret yaptı. Ian ve Parker önce bana ve Sage'e yaklaştılar ve kızım ellerimin altında kendiliğinden yanacaktı gibi hissettim.

Parker bana küçük bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Harlow. Beni hatırladığından bile emin değilim. Sen taşındığında ben sadece genç bir serseri idim."

"Sen hâlâ bir serserisin," diye ekledi Ian sessizce.

Parker büyük bir omuzla onu dürttü ve iki kardeş bakışlarını paylaştı. Tanrım, bir alanda çok fazla yakışıklı vardı, beynim karışmaya başlamıştı.

"Elbette seni hatırlıyorum," dedim ona. "Gerçi seni son gördüğümde biraz farklı görünüyorsun."

Gülümsedi. "Sadece birazcık."

"Bunu yaptığınız için teşekkür ederim," dedim ona.

Koç Collins bir adım öne çıktı ama Parker onu selamlamak için dönmek yerine kızımın önünde çömeldi ve ellerini iki büküm bacaklarının arasına sarkıttı. "Sen Sage olmalısın," dedi.

Çılgınca başını salladı. "Ben... evet. Evet, öyleyim."

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine doladım ve gözlerim Ian'a kaydı.

Parker elini kızıma doğru uzattı. "Bugün bu antrenmanı yapmamızın sebebinin sen olduğunu duydum. Ve çok iyi bir kolun varmış."

Elini sıkarken Sage titreyerek nefes aldı. "Teşekkür ederim. Pratik yapıyordum."

Gülümsedi. Parker, Ian'dan daha genç ve aynı gözlere sahip olsa da yorgun göründüğünü fark etmeden edemedim. Sonra Parker tişörtünü işaret etti. "Jets taraftarı, ha?"

Başını salladı, yanaklarında on buçuk yıllık anneliğimde hiç görmediğim bir pembelik vardı.

Parker'ın sırtışı büyük ve genişti ve ben bile ona bakarken biraz şaşırmışım. "Burada yeterince uzun yaşarsan belki seni dönüştürebiliriz."

"Beni Voyagers hayranı mı yapacaksın?" diye sordu. Parker başıyla onayladı. Sage hızlı bir nefes aldı. "Yani, deneyebilirsiniz. Alıcı göbeğiniz etkileyici değil ama kenarlara çok fazla baskı yapıldığında O-line'ınız gerçekten zayıf kalıyor. Bu yüzden oyun kurucunuz ligdeki diğer oyun kuruculardan ortalama bir nokta dokuz saniye daha az süre alıyor. Sizi yan takımım olarak kabul etmeden önce birkaç şeyin değiştiğini görmem gerekiyor."

Parker'ın ağzı açık kaldığında Sage bana paniklemiş bir bakış attı. Koç Collins yüksek sesle öksürdü.

Ian gülmeye başladı, kolumdaki küçük tüyleri diken diken eden büyük, gür, harika bir kahkaha.

Sonra Parker da öyle yaptı. "Yeterince adil. Belki seni hücum hattı koçumuzla görüştürebilirim." Ayağa kalktı ve bana kocaman bir gülümseme verdi. "Harika çocuk."

Omuzlarını sıktım. "Evet, sanırım onu tutacağım."

Parker sonunda elini Koç Scott'a uzattı ve o da hemen resmi antrenman moduna geçti. "Scott Collins," dedi, sesi benimle konuştuğu zamankinden belirgin bir şekilde daha derindi. "Hepinizi burada ağırlamaktan onur duyuyorum. Sadece... çocuklara yardım etmek için ne yaparsanız yapın, inanılmaz derecede minnettar oluruz."

Parker başıyla takım arkadaşlarını işaret etti. "Kayınbiraderim Beckett gelemedi. Antrenmanda bileğini incitti ve onun üzerinde çalışmak istediler ama biz çocukları iki gruba ayırmayı düşündük. Miles ve ben hücum üzerinde çalışacağız. Cannon ve Jamari ise savunmaya odaklanacak ve eğer sizin için de uygunsa bazı temel bilgilerle başlayacaklar."

Sage, koç ve dört oyuncu takımlarına katılmaya giderken Ian yanıma geldi, omuzları omuzlarıma değiyordu. "Güzel görünüyorsun," dedi eşit bir şekilde.

Yanaklarım tekrar ısındı. "Teşekkür ederim. Çocuğumu utandırمام, biliyorsun."

Birçok anlama gelebilecek küçük bir mırıldanma sesi çıkardı. Ona sorma isteğimi bastırmak için dilimin ucunu ısırđım.

Metal tribünde yerimizi aldık ve Voyagers oyuncularını antrenman için sıraya girmeye başladığında Sage bize el salladı.

"Bunun için sonsuza dek brownie puanı alacaksın, Ian Wilder." "İşte bu yüzden yapıyorum."

Ona yan gözle baktım. "Hayır, değil."

Bakışlarını sahaya dikmeye devam etti. "Elbette öyle. Böylece bir pislik olduğumda insanlar beni biraz daha kolay affediyor." Güldüm. "Yakında bir pislik olmayı mı planlıyorsun?"

"Henüz kayıtlarda bir şey yok."

Yavaşça başımı salladım. "Her ihtimale karşı hazır olacağım."

"Sen ve Sage daha sonra aileyle birlikte yemek yemek ister misiniz? Parker annemi görebilmek için çocukları buraya getiriyor."

Davet kulağa o kadar harika geliyordu ki başımı omzuna yaslayıp mutlu bir şekilde iç çekmek için mücadele ettim. Belki de bunu birkaç hafta önce hiç düşünmeden yapardım. Nasıl görüneceği ya da hangi domino etkisini tetikleyeceği konusunda endişelenmezdim. Ama bugün sadece ona doğru baktım ve gülümsedim. "Annen güzel bir şeyler mi pişiriyor?"

"Yapmadığını düşünemiyorum."

"O zaman biz de varız. Görünüşe göre Sage artık kardeşinle tanışma korkusunu üzerinden atmış," dedim.

İkimiz de Sage'in diğer iki oyuncuyla konuştuğu sahaya baktık, onlar dikkatle dinlerken çılgınca el kol hareketleri yapıyordu.

Ian sessiz bir kahkaha attı. "Evet. Kesinlikle öyle. Belki akşam yemeğinde Parker'a tam bir eleştiri yapması için ona yine de para ödeyebilirim." "Sakın buna cüret etme," diye uyardım onu. "Seni bu konuda ikna edecektir, bunu biliyorsun."

Bana hızlı, muzip bir bakış attı ve lanet olsun, midemde tehlikeli bir girdap oluşturdu.

Görmezden geldim. Tıpkı beynimde değişiyor gibi görünen diğer uygunsuz her şeyi görmezden geldiğim gibi.

Bölüm 18

Ian

Annem cenneteydi. Ev gürültülüydü, insanlarla ve gürültüyle doluydu - masanın yarısı şu anda onunla akraba olmayan futbol oyuncularıyla dolu olsa bile - ve o hepsini doyurmayı başardı. Ortaya koydukları yiyeceklerin çokluğu hayret vericiydi ve annem bu meydan okumayı yürekten kabul etti.

Hafta içi olmasına rağmen tam bir Pazar yemeği hazırlamıştı; annesinin soslu tarifiyle yumuşacık bir rosto, peynirli patates püresi, kenarlarından tereyağı ve baharat damlayan mükemmel kömürleşmiş kavrulmuş sebzeler ve Parker'ın takım arkadaşı Jamari'nin sepeti kucağında istiflemesine neden olan sıcak, çıtır ekmekler.

"Wilder, bu yemeği sürekli yeseydim bir O-lineman'a benzerdim," dedi masanın altına gizlenmiş sepetten bir rulo daha yiyerek. "Bu inanılmaz, Bayan Wilder."

Sheila elinin tersiyle itti. "Teşekkür ederim Jamari. Ailemi beslemeyi seviyorum, bu yüzden istediğin zaman gelebilirsin tatlım."

Parker sepeti onun elinden kaptı ve masanın etrafında dolaştırırken ikisi iyi huylu bir şekilde didi. Jamari omuz silkti. "Ekmeği alabilirsin, göt herif. Annen bana geri gelmem için izin verdi, yani ben kazandım." Parker da dahil olmak üzere herkes güldü ve ben de göz ucuyla onu dikkatle izledim.

Tüm aile içinde babamızın hastalığına ve vefatına en çok Parker üzölmüştü; görünüşe göre eve gelip de hayatımız boyunca ikinci bir ebeveynimizi kanserden kaybetmek üzere olduğumuz gerçeğiyle yüzleşememişti bile. Sonunda aklı başına geldi, babamın vefatından birkaç hafta önce bir aile hafta sonu için eve geldi ve vedalaşabildi. Kafamda, küçük kardeşimin barıştığını düşünüyordum.

Ama iyi görünmüyordu.

Gözlerinin altında koyu halkalar ve kimsenin bakmadığını düşündüğünde ağzında hafif bir çökme olduğunu fark ettim. Kardeşçe endişelerim arttı ve kendimi yemek yerken onu izlerken buldum.

Kız kardeşim Adaline mutlu olmaktan, babamın son anda ne kadar hazır olduğundan, ne kadar huzurlu olduğundan dolayı ilerleyebildiğinden bahsederken, Parker tam tersini düşünüyordu. Takım arkadaşları Cameron ve Ivy ile bir şeyler konuşmaya başladığında Parker tabağına baktı, yemeğini hareket ettirdi, derin bir nefes alarak göğsünü genişletti. Yavaşça nefes verirken gözlerini kapattı.

Antrenmanda bunların hiçbirini görmemiştim. Enerjik ve nazikti, çocuklarla sabırla ve harika bir mizah anlayışıyla çalışıyordu. Maske takma yeteneğimi hiç geliştirmemiştim, bu yüzden beni tanımayan çoğu insan bir pislik olduğumu düşünüyordu, ama numara yapmanın amacını hiç anlamamıştım.

Ama belki de bunun nedeni hayatımı kişiliğimin bu yönünü doğal olarak destekleyecek şekilde geliştirmiş olmamdı. Oldukça yalnız bir işte çalıştım ve çevremi, sürdürebileceğimi hissettiğimin ötesine genişletmedim. Dışarıdan gelenlere, bu çembere giren yeni insanlara karşı temkinliydim.

Küçük kardeşim dünyanın en büyük sahnesindeydi, hayatının ve yeteneklerinin her parçası yargılanacaktı ve sanırım bu biraz performans gerektiriyordu. Özellikle de böyle günlerde.

Onu izlerken kaşlarımın çatıldığını hissettim ve tam o sırada Poppy ayağıma dürttü.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Bitkin görünüyor, değil mi?"

Kız kardeşim mırıldandı. "Biraz, evet. Sezon ortası olduğu için böyle olduğunu düşünmüştüm." "Bence bundan daha fazlası var."

"Baba?" diye sordu.

Çenemi hafifçe eğerek başımı salladım.

"Konuştuğumuzda hiçbir şey söylemedi," dedi Poppy.

Ona hızlıca bir bakış attım. "Onunla çok mu konuşuyorsun?"

Omuz silkti, çenesi dürümünden bir ısırık almaya çalışıyordu. "Haftada bir falan. Adaline ve Greer ile konuştuğumdan daha az. Yine de Erik'le konuştuğumdan daha fazla."

"Evet, Erik'in korkunç konuşma becerileri var."

Güldü. "Bunu senden duymak çok güzel." Gözleri spekülatif bir hal aldı. "Sanırım Parker'la senden daha çok sohbet ediyorum." Ben daha cevap vermeden Poppy kolumu okşadı. "Merak etme, üzerime alınmıyorum."

Harlow'un geçen gece barda söyledikleri kafamda yeniden canlanmak için tam da o anı seçmişti. İlişkilerde nasıl görüldüğümün farkında olmadığım ile ilgili bir şey.

Farkında olmadığımı düşünmüyordum, ama belki de daha çok bu etkileşimleri incelemek için hiç zaman harcamadığım içindi. Zihinsel enerjim her zaman sınırlı, sonlu bir kaynak gibi geliyordu. Eğer dikkatli olmazsam, gün boyunca tamamen tükenebilirdim. Çok fazla fikri davet etmek de çok fazla uyarım, odada çok fazla enerji olması kadar kolay tüketiyordu. Ara sıra böyle geceler geçirebiliyordum, ancak kendi alanımda yeniden şarj olmak için zamanım yoksa, işte o zaman işler riskli hale geliyordu.

Ama bunu kız kardeşimden duyunca utanç hissettim. Hayatımda ilk kez, uzakta geçirdiğim zamanı biraz olsun geri alabilmeyi diledim. Daha fazla çaba göstermeyi. Kardeşlerimi daha çok görmeyi. Telefonda daha düzenli konuşmayı.

Ama yapamadım. Şimdi, öyle görünüyordu ki, kaderimde ailemle dolu bir masada oturmak ve küçük kardeşimin mücadele ettiğine dair hangi işaretleri kaçırdığımı merak etmek vardı.

Diğer tarafımdan Harlow'un konuşmamızı yarı yarıya dinlediğini, Sage'in karşısında duran Jamari- ile ne konuştuğunu yarı yarıya dinlediğini anlayabiliyordum.

Kendimi zorladığım suçluluk duygusundan habersiz, Poppy dirseğimi dürttü. "İzle,"

diye fısıldadı. "Tekrar dikkatini vermesini sağlayacağım."

"Harika," diye mırıldandım.

Çok taze yüzlü, güzel ve dışa dönük olan kız kardeşim dirseklerini masaya dayadı ve öne doğru eğilerek tecrübeli defans oyuncusu Cannon Bishop'a gülümsedi. Gelen dört kişi arasında en iri olan oydu. Yemekte pek konuşmamıştı ama arkadaş canlısı olmadığından değil. Sadece takım arkadaşlarından biraz daha çekingen görünüyordu.

"Cannon," dedi Poppy yumuşak bir sesle, "bana kendinden bahset. Parker arkadaşlarından hiç bahsetmez, ama ben hep hiç arkadaşı olmadığı için böyle olduğunu düşünmüşümdür."

Masadaki herkes güldü ve Parker gözlerini kırıştırarak sonunda sersemliğini üzerinden attı.

Cannon, Poppy ile Parker'ın arasına baktı, ağzında bir gülümseme belirdi. "Ne bilmek istiyorsunuz?" "Evli misiniz? Kız arkadaş mı?" diye sordu, masumca göz kırparak.

Cannon'ın kaşları çatıldı. "İkisi de değil."

Parker kafasını tamamen kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Hayır,

Poppy." Poppy başını yana eğdi. "Neye hayır?"

Parmağını havaya kaldırdı. "*Hayır*, Poppy. Takım arkadaşlarım buraya gelmeyi kabul ettiklerinde bana senin tamamen yasak bölge olduğuna dair yemin ettiler. Takımında seninle flört etmeyi aklından geçiren herkesi bizzat öldüreceğim."

Poppy iç çekerek arkasına yaslandı. "Ve herkes neden hala bekar olduğumu merak ediyor. Bu ailedeki kardeş sayısının çokluğu biriyle tanışmamı imkansız kılıyor."

"Parker hiç eğlenceli değil," dedi Jamari, Poppy'ye küçük bir göz kırparak. "Dışarıda bir şeyler içmek istersen bunu göze alırım." Poppy canlandı. "Gerçekten mi?"

Parker sandalyesinde dönerek Jamari'ye ölümcül bir bakış fırlattı. Onların sözsüz atışmalarını izlerken masanın etrafına eğlenen bir sessizlik çöktü. "Gerçekten mi?"

Jamari güldü. "Belki de değil."

Poppy söndü.

"Cannon zaten senin tipin değil," diye ekledi Jamari, çatalına bir lokma daha patates atarken. "Benim gibi biraz daha kişilikli birine ihtiyacın var."

Solundaki iri adam bir kaşını kaldırdı ama ifadeye dokunmadı.

Parker yapmadı. "Cannon ne yazık ki tam Poppy'nin tipi. İri, sessiz ve biraz da korkutucu." Sonra öne doğru eğildi ve söz konusu adama baktı. "Bu yüzden ondan uzak duruyor."

"Sadece rostomu yemeye çalışıyorum, ahbap," diye mırıldandı Cannon nefesinin altından. "Kimse kız kardeşine dokunmuyor."

Harlow'la bakiştık ve gözlerindeki parlaklık beni gülümsetti, aile ve ekip dinamikleri onun gibi insanları gözlemlemeyi seven biri için tam bir saman günüydü. Muhtemelen böyle bir yemekten beş kitap fikriyle çıkabilirdi.

Poppy çatalını bıraktı ve kollarını kavuşturarak sandalyesine geri oturdu. "Güçlü, sessiz tipten uzaklaştığımı ve artık yeni seçeneklere çok açık olduğumu duyurmak isterim."

Cameron homurdandı. "Ne zamandan beri?" Sonra nefesinin altından ekledi: "Jax bunu duyunca rahatlayacak."

Poppy gözlerini tehlikeli bir şekilde kıstı. "Geçen aydan beri. Aslında geçen hafta biriyle çıktım. Komik, dışa dönük ve hoş biriydi."

Parker, Cameron ve ben hızlıca birbirimize kardeşçe baktık. Cameron'ın kaşları kısa bir süre kalktı ve Parker başını salladı. "Aferin sana Poppy," diye araya girdi Ivy. "Eğer o adam senin ne kadar harika biri olduğunu göremiyorsa, bu onun kayıbdır ve boş zaman harcamamalısn.

senin zamanın."

"Duyduk duymadık demeyin," dedi Sheila.
Jamari sırttı. "Peki, eğer başka birini istersen-"

"Bu arada," diye araya girdi Parker, "kıcını kaldırıp masayı toplamaya başlayabilirsin."

Cannon ve Miles da ayağa kalktı ve annemle kız kardeşim gülerken dört futbolcu bulaşıkları yıkamaya başladı.

Sage masadan kalktı ve aile odasındaki kanepeye koşarak Perşembe gecesi maçını aramaya koyuldu. Cameron ve Ivy oyuna başlamak için satranç masasının yanına yerleştiler ve ben Harlow'la göz göze geldikten sonra başımı ön verandaya doğru salladım.

Dışarıda yürürken annemin bakışlarını üzerimde hissettim ama görmezden geldim çünkü bu daha kolaydı. Belki de Parker hepimiz onu izlerken böyle hissediyordu.

Harlow korkuluklara yaslanmıştı ve solan gün ışığında kendime onun eskiden nasıl görüldüğünü hatırlatmak zorunda kaldım. Eskiden ona bir an bakıp "*Ne zaman bu kadar güzelleşti?*" diye düşünmezdim.

Bunu geçen gece barda ve antrenmanda da düşündüm, biraz şık giyindiği ve normalden biraz daha fazla makyaj yaptığı için değil. Sadece *fark ettim*.

Koçun ona baktığını fark ettim. Hatta yemekte Sage hakkında komik bir hikâye anlattığında Parker'ın takım arkadaşlarının ona baktığını fark ettim.

"Güzel bir geceydi," dedi.

Onun yanında durarak ellerimi korkuluklara koydum ve yüzümü öne dönerek ailemin arazisine bakıp başımı salladım. "Öyleydi."

Bir dakika sessiz kaldı, sonra omzuyla beni hafifçe dürttü. "Bir şey için endişeleniyorsun."

"Parker'ın yüzünde bir şey gördüm. Yemekte kendisi gibi görünmüyordu." Nefes alışım yavaştı, düşüncelerimin biraz durulmasına izin veriyordum. "Henüz bilmiyorum. Hiçbir şey olmayabilir. Ama bir şey olmadığından emin olmak için izleyeceğim."

"Bunun babanla ilgili olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" Çenem sıkıca kenetlendi. "Muhtemelen."

"Siz... bir araya geldiğinizde bu konu hakkında konuşuyor musunuz?"

Soru masum olsa da boğazım düğümlendi, göğsüm ağırlaştı. Ve cevap veremedim. Hemen arkamızda babamın en sevdiği sallanan sandalye boş duruyordu ve dönüp ona bakacak gücü kendimde bulamıyordum. Sonunda başımı salladım, çünkü bir cevabı hak ediyordu.

Harlow beni izlemekten başka bir şey yapmadı, bakışları yüzümün yan tarafındaydı. "Sen iyi bir kardeşsin, Ian."

Övgü tenime rahatsız edici bir şekilde oturdu, belki de bunu hak etmediğimi hissettiğim için. "Öyle miyim?" diye sorduğumu duydum.

Harlow bana doğru döndü, kalçası parmaklıklara dayanmıştı, beyaz kazağı hâlâ omzunun eğiminden sarkıyordu. Onu giydiğinde boynunun kıvrımını ne kadar çok fark ettiğim için onu daha yukarı çekmek istedim.

"Evet. Tabii ki öylesin."

"Kendimi öyle hissetmiyorum." Kelimeler sessiz, bir fısıltının biraz üzerinde çıktı. Bunu kimseye itiraf etmemiştim.

"Kendimi... bencil hissediyorum. Uzun zamandır yoktum çünkü burada olmaktan daha kolaydı. Buradayken de büyük bir ailenin parçası olmayı unutmış gibiydim ve aptalca kavgalar çıkarıp kardeşlerimi iğneliyordum, oysa onların da bana aynısını yapmaya hakları vardı."

"Bence kendine karşı çok katı davranıyorsun," dedi, kelimelerini dikkatle seçerek. "Kendini bulmak ve hayallerinin peşinden gitmek için evden ayrılmak son derece normal. Önemli olduğunda eve döndün."

Başımı eğmiş yere bakıyordum ki Harlow'un ona en yakın kolumu dikkatlice çektiğini hissettim, ta ki onunla yüzleşmekten başka çarem kalmayana kadar. Derin bir nefes aldı, gözleri bir an benimkileri aradı ve sonra içeri girdi, kollarını belime doladı ve başını çenemin altına sıkıştırdı.

Vücudunun ağırlığı sıcaktı, tatlı ve temiz kokuyordu. Midemde, kalbimde ve göğsümde meydana gelen kargaşa karşısında kısa bir süre gözlerimi kapattım. Dalga üstüne dalga geliyordu ve hiç geçmiyordu, sadece yüzeye daha da sert çarpıyordu.

"Bana sarılıyorsun," dedim sessizce, kolum doğal bir şekilde sırtından aşağı kayarak onu göğsüme sabitlerken bile.

Karşımdaki kişi bana sarılıyordu ve toplayabildiğim tüm acımasızlığımın, bunun bir arkadaştan gelen sarılmanın hissettirmesi gerektiği gibi hissettirmedeği düşüncesini bir kenara ittim. Kafamın içinde, bu tür düşüncelere karşı kalın, siyah ve aşılmaz bir metal duvar örmeye çalıştım. Belki yeterince büyük bir bariyer inşa edersem, onlar yokmuş gibi davranabilirdim.

"İhtiyacın varmış gibi görünüyordu." Derin bir nefes aldı ve hareket etmedi. Kafamın içindeki duvar titredi. Hareket etmesini istemiyordum ve iki elimle onu kendimden uzaklaştırmak istiyordum. "Kendini gerçekte olduğun gibi görmemenden nefret ediyorum, Ian Wilder. Tanıması en kolay kişi olmayabilirsin ama hayatımda tanıdığım en iyi adamsın."

Tenim çok sıkıydı, kalbimin zonklaması çok yüksekti ve bu iki ezici his bir mıknaşın ters tarafı gibi birbirini itiyordu. Biri kazanacaktı ve bunun ne olacağını biliyordum.

Duygularım kaburgalarımı sıkıştırana kadar yükseldi ve birkaç durup kalkmadan sonra kalbim tekleyen bir ritme girmeyi başardı.

"En iyi büyük bir kelime, Sparky," dedim sessizce, konuşurken dudaklarımın saçlarına değmediğinden emin olarak.

"Bu da doğru olanı." Yavaşça nefes verdi ve kollarını hafifçe sıktı. "Benim ve Sage için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Bunu yeterince söylediğimi sanmıyorum. Bugün... inanılmazdı. Orada çok mutluydu."

Kelimeler dilimin ucunda dans ediyor, söylediği şeyi umutsuzca küçümsemek istiyordum. Hayatımdaki herkes için yaptığım şeyi onlar için de yaptığımı söylemek kolay olurdu ama aklımın bir köşesinde bunun gerçek olmadığını biliyordum.

Onun için daha fazlasını yapardım. Onun için hep daha fazlasını yaptım.

Nedenleri her zaman net değildi ama çocukken bile bunun beni iyi hissettirdiğini biliyordum. Kendimi yetkin, güçlü ve en iyi versiyonum gibi hissettiriyordu. Bana olan güveni en çok gurur duyduğum şey olabilirdi. Bunca yıldan sonra artık bunu neden hak ettiğimden emin değildim ama hala oradaydı. Hayatımın temel taşlarından biri Harlow Keaton'ın bana duyduğu güvendi ve onu kucağında tutarken, bunu korumak için her şeyi yapabileceğimi biliyordum.

Yine de tüm bu düşüncelerimi kilit altında tuttum. Böylesi daha güvenliydi çünkü yüksek sesle söylenemeyecek kadar büyük ve korkutucuydular.

Ben de tek söylediğim "Bir şey değil." oldu. Bu kez çenemi eğdim ve dudaklarım saçlarının ipeksi tellerine değdi. Harlow hafifçe titredi ama hareket etmedi.

Normalde şimdiye kadar geri çekilirdim. O da çekermi.

Ama öylece kaldık ve batan güneşin gökyüzünde bıraktığı altın rengine baktım, yumuşak saçlarının kokusunu içime çektim ve kendime bunun sadece bir sarılma olduğunu ve hiçbir şey ifade etmediğini hatırlattım. Kafamdaki büyük, siyah duvar sağlam durdu ve o anı olduğu gibi bıraktım.

Bölüm 19

Ian

"Yemin ederim, eğer üçünüz de bana bakmayı kesmezseniz," diye uyardım. Parmağım çivi tabancasının tetiğini sıktı, hızlı bir çıt çıt çıt sesi, yerleştirmekte olduğum çerçeve parçasını delip geçti.

"Kim bakıyor?" Cameron sordu.

Bir sonraki parçayı incelerken nefesime odaklanarak durakladım. Yerine oturtuktan sonra çivi tabancasıyla o parçaya da vurdum, ardından aleti alt zemine bıraktım. Ayağa kalkıp arkamı döndüğümde Cameron, kız kardeşim Greer ve uzun süredir ustabaşı olan Wade masada planları tutuyorlardı... bakıyorlardı.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek kollarımı kavuşturdum ve kaşlarımı kaldırdım. "Ne diyordun?"

Greer elini kaldırdı. "İtiraf ediyorum. Bakıyorum."

Wade kirden lekelenmiş parmaklarıyla kırışmış yüzünün yan tarafını kaşdı ve boğazını temizledi. "Değildim."

"Evet, haklısın," diye mırıldandım ve birkaç parça daha kesmek için yanlarından geçtim. "Senin yapacak başka işin yok mu? Bu ev üzerinde çalışmak gibi mi?"

Greer homurdandı. "Anladık. Huysuz kedi ruh hallerinden birini yaşıyorsun." Durdum. "Neyimi?"

Cameron sırtışını bastırdı ve ben de onun taşaklarını yumrukladığımı hayal ettim.

Greer kâğıtları temizlemeye ve manila dosyasına koymaya başladı. "Hani şu capslerde falan gördüğünüz huysuz kediler var ya? Arada bir etrafta onlardan biri gibi dolaşırsınız ve bunun nedeni genellikle duygularınızla meşgul olmanız ve bu konuda konuşmak istememenizdir."

"Harika bir ruh halindeyim. Sen neden bahsediyorsun?"

Ne saçmalık. Bütün gün insanları terslemiştim ama bakışlar ve varsayımlar yüzünden bunu hiçbirine itiraf etmek istemiyordum. Greer'in bana saldırması an meselesiydi.

Wade'in kaşları havaya kalktı. "Bu sabah kamyondan indiğinde *keyfin* yerindeydi ve ben de sana kendini iyi hissediyor musun diye sordum?"

Cevap vermek yerine ona düz bir bakış attım.

Wade Greer'e doğru eğildi, yanmayan sigarası ağzından sarkıyordu. "Bana siktirip gitmemi söyledi." Greer başını salladı. "Kulağa onun gibi geliyor."

"Biri size kendinizi iyi hissedip hissetmediğinizi sorduğunda, bu bok gibi görüldüğünüz anlamına gelir ve bu kısmı yüksek sesle söylemek istemezler. İyi uyuyamadım. Hepsi bu."

Hepsi beni görmezden geldi.

Cameron bir parmağını havaya kaldırdı. "Ayrıca yanlış bir şey yaptıkları için bağırdığında yeni çocuklardan birinin ödünü kopardı."

"Yanlış yapıyordu," dedim inanamayarak. "Onu durdurmasaydım, yeniden yapmak için birkaç saat harcayacaktık."

Greer iç geçirdi ve pek de hoşuma gitmeyen küçümseyici bir tavırla omzumu sıvazladı. "Biliyor musun, gezegendeki en mükemmel çocuğa üvey anne olduğumdan beri çocuklarla ve onların duygularıyla başa çıkma konusunda çok şey öğrendim."

Dilimi yanağımın iç kısmına bastırdım ve siteden çıkıp gitsem ve bir hafta boyunca geri dönmesem nasıl tepki vereceklerini merak ettim. Belki bir ay.

Greer içimden geçenleri umursamadan konuşmaya devam etti. "Olive'e büyük duygulara sahip olmanın -hayal kırıklığına uğramış, kızgın ya da endişeli olmanın, her ne olursa olsun- sorun olmadığını, ancak bu duyguları etrafınızdaki insanlara saldırmayacak şekilde dışa vurmanız gerektiğini söylüyoruz." Kirpiklerini kırıştırdı. "Şantiyede bir duygular köşesi kurayım mı, Ian?"

"Siktir. Çekil."

Küçümseyici bir tavırla kolumu okşadı. "Mmm-kay. Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Greer ve Wade, yatak odalarının içini çerçevelemeye başlamadan önce dolap yerleşimi hakkında bir şeyler konuşmak için başka bir odaya gittiler. Yeni adam yanımdan geçip gitti -daha önce havladığım adam- ve bana hızlı, gergin bir bakış

attı.

Cameron'ın gözleri yüzümün yan tarafına dikilmişti ve ben de acemiye başımı sallayarak, "Daha önce olanlar için özür dilerim,

"çocuk."

"Tabii. Teşekkürler. Sorun değil." Ve aceleyle gitti.

Bakışlarımı Cameron'a çevirdim. "Bu çocukları nereden bulup duruyorsun? Bu çocuk on altı yaşından büyük olamaz."

Cameron gülümsedi. "On sekiz yaşında. Babası birlikte çalıştığımız boyacılardan biri ve o da babasının yanında çalışmayıp bir meslek edinmek istedi. Babamla yaptığımız işi herkes yapmak istemez."

Tahta parçasını işaretlerken ellerim yavaşladı. Gözlerimi kırıştırdım, kesmeden önce ölçüyü tekrar kontrol ettim. Babam sıkı bir şantiye yöneticisiydi ama asla kimseyi utandırmazdı. Yavaş bir nefes verdim. "Hayır, sanırım değil. İyi bir öğretmendi, değil mi?"

Kardeşimle bakışlarımızı paylaştık. Sonunda başını salladı ve bunu yaparken gözleri hafifçe kızarmıştı. "En iyisi." "Sakin ağlama," diye uyardım onu. "O zaman Greer gerçekten bir duygu köşesi yapacak."

Cameron homurdandı. "Hadi canım." Uzaklaşmaya başladı ama sonra durakladı. "Yine de iyisin, değil mi? Geçen gece annemlerdeki yemekte her şey yolundaydı. Ama o zamandan beri biraz gergin görünüyorsun."

Çenemi sıktım ve koruyucu gözlüklerimi indirdim. "İyiym. Dediğim gibi, dün gece iyi uyuyamadım. Hepsi bu."

Cameron bana inanmadı ve onun yerinde olsaydım, ben de bana inanmazdım.

Son birkaç gündür kendimi bu tuhaf küçük boşlukta buldum. Harlow'un bana söylediği şeyler kafamın içinde dönüp durdu, bütün hafta boyunca hissettiğim şeyler de dönüp durdu. Bazı şeyleri fazla düşünmek bana göre değildi. Genelde filtresiz bir adamdım. Aklımdan geçenleri, bunun iyi bir fikir olmayabileceğini anlamaya fırsat bulamadan söylerdim. Herhangi bir durumla ilgili içgüdülerim, kime güvendiğim, kiminle bir şeyler paylaştığım ve hangi kararları verdiğim konusunda yol gösterici oluyordu.

Ancak son zamanlarda, bu içgüdü her zaman doğru olduğunu düşündüğüm şeylerle çelişiyor gibiydi.

İçgüdüsel olarak direksiyona geçtiğimde kendimi daha fazlasını fark ederken buldum. Bir musluk açılmıştı ve onu kapatmak mümkün görünmüyordu.

Annemin verandasında kucaklaştığımız akşam, Harlow'un nasıl koktuğunu ve ona dostça bir kucaklaşmadan biraz daha uzun süre sarılmanın nasıl bir his olduğunu fark ettim. Bu karşılıksız ve beklentisiz bir şefkati ve bu yeni bir şeydi.

Muhtemelen her zaman içinde uyuduğu kısa şortu fark etti ama eskisinden daha kısa görünüyorlardı. Bacakları boyuna göre her zaman uzundu ve sabahları Sage'in kahvaltısını hazırlamak için mutfaka doğru ilerlediğinde bacakları orada duruyordu. Uzun, çıplak, altın sarısı ve uyku şortu tarafından hiç örtülmemiş.

Onu çalışırken fark ettim. Özellikle hızlı yazarken kaşlarının çatılması, kulaklarında büyük kulaklıklarıyla dünyadan habersiz olması.

Kitabını okurken beni nasıl izlediğini fark ettim ve bana kitap hakkında soru sormaktan kendini alıkoyduğunu neredeyse elle tutulur bir şekilde hissedebiliyordum. İkinci kitabını neredeyse bitirmek üzereydim ve sonlara doğru yazdığı bir bölüm o kadar tüyler ürperticiydi ki, yatağa karnımda hafif bir acıyla girdim. Mezarlıklardaki katilleri düşündüğüm için uykularımın kaçtığını ona söyleyemedim ama bütün gece gözlerin üzerimde olduğunu hissettim, çünkü işinde çok iyiydi.

Ailesinin evinden döndüğünde ne kadar bitkin görüldüğünü fark ettim ama hiç şikayet etmedi. Ben de sormadım çünkü onu yeterince iyi tanıyordum ve hazır olduğunda bu konu hakkında konuşacağını biliyordum. Benim gibi Harlow da birinin kafasındaki düşünceleri çekip çıkarmaya çalıştığını hissetmekten nefret ederdi.

Kardeşlerime ve Wade'e bunları anlatmak anlamsızdı çünkü basit bir çözümü vardı. Fark etmeyi bırakmalı ve gerçeğe dönmeliydim.

Harlow benim en iyi arkadaşımdı.

Lisedeki erkek arkadaşlarımın hiçbiri onunla takılmadığımıza inanmıyordu. Onunla film izleyebileceğime, uzun yolculuklara çıkabileceğime ve sonunda ona dokunmayacağıma, öpmeyeceğime ya da onunla yatmayacağıma inanmıyorlardı. O zamanlar gerçek şu ki, futbol antrenmanından sonra bana kıcımın koktuğunu söylemesi daha olasıydı. Ya da müziğimin berbat olduğunu. Bir keresinde film seçimleri yüzünden o kadar kötü kavga etmiştik ki, omzunun üzerinden bana küfürler ederek evimden hışım la çıkıp gitmişti.

Bu yüzüme bir gülümseme getirdi. Oraya geri dönebiliriz.

Oraya geri dönebilirdim. Çünkü bütün bunlar buydu. Karıştırılması gerekmeyen şeyleri karıştırıyor ve fark edilmesi gerekmeyen şeyleri fark ediyordum.

İş gününü kimseyi terslemeden bitirdim ve Greer bana erkek çocuk gibi davrandığımı söylediğinde sadece bir kez tersledim. Yanlarına geldiğimde evin alt kat pencerelerinden parlak ışıklar geliyordu, bu da onun mutfak masasında çalıştığı anlamına geliyordu. Bütün hafta boyunca defterlere, yapışkan notlara bir şeyler karalamış ve bilgisayarında bir şeyler yazarken kaleminin kenarını kemirmişti. Bana söylediğine göre bölümler değil, bölüm fikirleri. Gerçekten heyecanlandığı ama bana ne olduğunu söylemediği büyük bir taslak.

Ön kapıya yaklaştım ve duvarlardan gelen bas sesiyle başımı eğerek durdum. Haftanın o günü Sage okuldan sonra Harlow'un saat beşe kadar yazabilmesi için büyükannesi ve büyükbabasına gidiyordu ve görünüşe göre o da bundan faydalanarak iğrenç müzikler dinliyordu.

Yüzümdeki sırıtma kolayca yayıldı ve kapıyı olabildiğince sessizce iterek açarken bir kahkahayı bastırdım. Şarkının nabız gibi atan ritminden neredeyse seks damlıyordu ve rap yapan adamın sesi Fransız olabilirdi. Aksanı kalındı ve

kaşlarını yavaşça kalktı.

Sırtı bana dönük olan Harlow bacaklarını sandalyeye dayamış, hararetle yazıyordu. Gözlerimin açılmasına neden olan birkaç kelimeye kısa bir bakış attım.

Islak, sırlısklam meme uçları ve diller gibi şeyler. Gözlerimi kıstığımda, *taş gibi sert penis*i bir anlığına gördüm ve muhtemelen tek bir bakış attığım için bile beni öldüreceğini biliyordum.

Yavaşça ileri uzandım ve telefonunun ekranındaki duraklatma düğmesine dokundum. Müzik hemen kesildi. "Ne yazıyorsun, kıvılcım?" diye sordum.

Harlow çığlık attı, dizüstü bilgisayarını çarparak kapattı ve masadan çok hızlı bir şekilde geri itti. Sandalye iki ayağı üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanıyordu ve tam arkasında olmasaydım, hemen arkaya düşebilirdi.

Sandalyeyi tuttum ve ona sıırttım. "O ellerinden çok pis şeyler çıkıyor, Harlow. Annen ne yazdığını biliyor mu?"

Elini göğsüne dayamış, gözleri kocaman açılmış, yanakları pembeleşmiş ve ağzı açık bir şekilde birbirimize bakıyorduk. "Lanet olsun, Ian, ödümü kopardın."

Sandalyeyi yavaşça düzelttim ve ilk başta hareket etmedi, sadece dizüstü bilgisayara baktı, omuzları büyük bir nefesle yükselip alçaldı.

Kapının yanındaki banka oturup iş botlarımı çıkarmaya başlarken "Özür dilerim," dedim.

Sandalyede döndüğünde bana doğru ölümcül bir bakış fırlattı. "Evet doğru, gerçekten üzgün görünüyorsun." Gülümsedim. "Oldukça iyi bir ruh hali müziğin var." Dürüst olmak gerekirse, yanaklarının rengi biraz şok ediciydi. "İlham. Son bir saattir o şarkıyı tekrar dinliyorum."

"İlginç."

Öfkelendi. "Eve erken gelmişsin."

"Öyleyim." Gözlerimi onunkilerden ayırmadım. İkinci el utanç neredeyse kendimi kötü hissetmem için yeterliydi. Ama bu daha önce de onu kızdırdığım türden bir şeydi, bu yüzden eğer bizi normale döndürmek istiyorsam, rol yapmayacaktım. "Editörün için üzerinde çalıştığın şey bu, değil mi?" Elimi havada salladım. "Poppy'nin bahsettiği romantik şey."

Yutkundum. "Olabilir. Cinayet işleyecek bir ruh halinde değildim." Sonra başını eğdi. "Az önce yaptığın şeyi yapman dışında. Bunun için aklıma her türlü yaratıcı şey geldi."

Güldüm. "Bu Hollis King'in seksi bir aşk romanı yazacağı anlamına mı geliyor?"

"Eğer editörüm bu sunumu beğenirse, evet." Çenesi bir santim yükseldi, meydan okuyan koyu renk gözleri karşı konulmaz bir şekilde parladı. Bu konuda ona saçmalamam için bana adeta meydan okuyordu.

"Aferin sana. Yeni bir şey istemenin yanlış bir tarafı yok," dedim.

Ama kelimeler ağızımdan çıkarken biraz rahatsız hissettirdi. Yeni bir şey istemiyordum, değil mi? Her şeyin eskiden olduğu gibi olmasını istiyordum.

ol.

"Hikaye beni heyecanlandırıyor," dedi. "Bu da işin yarısı."

"Bu harika." İnleyerek ayağa kalktım ve kollarımı başımın üzerine uzattım. "Bu akşam yemek kaldı mı?" "Hiçbir şey yapmadığımdan eminim."

Gülümsedim. "Daha önce ne düşünüyordum biliyor musun?" "Açıkçası tahmin edemedim."

"Lisedeyken hangi filmi izleyeceğimiz konusunda tartışmıştık ve sen bana çok kızmıştın.

ve beni aradı-"

Bir elini kaldırdı. "Hatırlıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, büyük bir savaş olmadan favori filmlerimi seçmeme *asla* izin vermezdin. Bir kız ancak bu kadarını kaldırabilir."

"Yine de hatırlat bana. Bana ne demiştin?"

"Boktan film zevki olan dev bir at kıcı." "Evet."

İçimi çektim. "Güzel günlerdi."

Harlow başını salladı, kaşları hafifçe çatılmış bir halde yüzümü inceliyordu. "Sana bunu düşündüren neydi?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Eskiden nasılsak öyleydik sanırım. Aramızdaki ilişki her zaman çok kolaydı."

Başını sallarken yüz ifadesi aynı kaldı. "Evet, öyle." Sonra öne doğru eğildi ve kaşlarındaki düşünceli çatıklık yüzünü buruşturmaya dönüştü. "Tanrım, ayakların leş gibi kokuyor."

"Botlar yüzünden. Muhtemelen değiştirilmeleri gerekiyor," diye kabul ettim. "Yine de o kadar kötü değil." Bana bir bakış attı. "İnan bana, öyleler."

Gözlerimi devirdim ama çoraplarımı çıkarmak için eğildim. "Peki, yarın yeni çoraplar giyer ve yeni botlar alırım, böylece senin hassas duygularını incitmem."

"Yirmi metre yakınındaki herkes bana muazzam bir minnet borçlu olacak."

Üstümü değiştirmek için yatak odamda kaybolmadan önce ona bir bakış attım. Dışarı çıktığımda kulaklıklarımı tekrar takmış, bilgisayar ekranına odaklanmıştı. Ara sıra durup yanındaki not defterine birkaç not karalıyordu.

Dışarıda hava serindi ve ben de bahçe işleriyle meşgul oldum, bahçeye düşen dal ve budakları temizledim.

rüzgar fırtınası vardı. Otuz dakika kadar çalıştıktan sonra ceketimi çıkarıp çimlere attım ve sopa yığınını kaldırıp bahçenin arka tarafındaki sık ağaçların arasına doğru yürüdüm.

Alnımı silmek için kolumun arkasını kullandım ve evin arka tarafına baktım. Birkaç Adirondack sandalye koyduğum beton bir veranda vardı ama hepsi bu kadardı. Bir güverteye ihtiyacı vardı. Bir ızgara ve belki bir jakuzi için güzel, büyük bir tane, köşeleri çevreleyen büyük saksılar. Bahar ve yaz aylarında yemek için uzun bir masa. Planlar bir sonraki kalp atışında ortaya çıktı. Her iki yanında uzun banklar ve uçlarında sandalyeler olan bir şey. Sekiz ya da daha fazla kişinin oturabileceği kadar büyük.

Bu çok sık olmazdı. Çoğu gece, sadece üçümüz olurduk. Üçümüz.

Düşünce takıldı, bilinçsizce bir yaz yemeğini paylaştığımızı hayal ederken tökezledim. Gözlerim kapandı ve onu zorla dışarı attım. Bundan sonra ne olacağına dair bir konuşma yapılmamıştı ve benim için sorun yoktu. Ama bu durum geleceğe bakmayı ve yaptığım seçimlerde onları hesaba katmamayı imkânsız hale getiriyordu.

Bir gün gitmiş olacaktı.

Kendi evleri olurdu. Kendi evleri olsun isterlerdi.

Neden bu, diktiğim tüm o anlamsız duvarların temelinde bir sarsıntıya neden oldu? Nefesimi zor tutana kadar temelleri sarsıyordu.

Keskin bir nefes verdim ve işime geri döndüm. Eve geri döndüğümde Sage evdeydi. Harlow yerde bağdaş kurmuş, siyah saçları omuzlarına dökülmüştü ve Sage onun arkasında oturuyordu, gözleri kocaman açılmış ve elleriyle annesinin saçlarından parçalar tutuyordu.

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Sage.

Harlow başının üstünü okşadı. "Bence onları çok gevşek tutuyorsun ve önce bu üst kısmı çekmen gerekiyor. Yanlış saç yığınıyla başlıyorsun." Elleri Sage'inkilerin etrafında dolaştı. "Sanırım. Benim için hepsi geriye doğru." Sage umutla bana baktı. "Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

Kaşlarım düzleşti. "Örgü saç mı? Hiç şansın yok evlat."

Harlow güldü. Sonra yüz ifadesi keskinleşti. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Yine de yardım edebilirsin," dedi sinsice.

"Nasıl yardım edebilirim?"

Bana bakarken Harlow, Sage'in yapmaya çalıştığı şeyi çözmek için parmaklarını saçlarında gezdirdi. Bana doğru gönderdiği tatlı, tatlı gülümseme evden defolup gitme isteği uyandırdı. Sonra yere vurdu. "Tüm bu muhteşem bukleleri iyi bir şekilde kullanabilirsin."

Sage'in yüzü aydınlandı. "Oh evet."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Kesinlikle olmaz."

Harlow inatçı bakışlarına yılmadan karşılık verdi. "On dakika. İhtiyacımız olan tek şey bu." "*Lütfen*," diye yalvardı Sage. "Annem bana tek başına öğretemez. Sadece biraz pratik yapmam gerekiyor." Zayıf. Bu ikisi için o kadar zayıftım ki.

Dilimi dişlerimin üzerinde kaydırarak onlara buz gibi baktım. "Yemin ederim, eğer ikinizden biri bunun fotoğrafını çekip kardeşime gönderirse..."

"Yapmayacağız!" Sage söz verdi, gözleri kocaman ve ciddiye.

"Lanet olsun," diye fısıldadım nefesimin altında ve sırtımı kanepeye dayadığımda bacaklarımı önüme doğru açtım. Acımasızca, saçımı arkada tutan kravatu çektim.

Harlow diliyle bir tıslama sesi çıkardı. "Sakin ol. Kendine zarar vereceksin."

Henüz yerden kalkmamıştı, omzu omzuma değişiyordu ve yavaşça başımı çevirip ona baktım. Kahkahalara boğuldu ve ağırlığını kısa bir süreliğine benimkine yasladı. Sonra yerden kalktı ve kızının yanına oturdu, önce o başlasın diye onu yana itti.

"Önce ben bir tane yapacağım, sen de izleyebilirsin."

Parmakları saçlarımın arasında gezinirken, tırnakları kafa derimi hafifçe çizdiğinde, nefesimi dengede tutmaya odaklanmak zorunda kaldım.

Kahretsin.

Kahretsin.

Sage'e, "Önce saçlarını şöyle ayıracaksın," dedi. Parmakları saçlarımın arasından geçti ve onları üç parçaya ayırırken kaslarım gevşedi. "Sonra da böyle tutacaksın."

Biri bana böyle dokunmayalı yıllar olmuştu ve kollarımdaki tüylerin diken diken oluşunu hemen yutmak ve sertleşmeye başlamamı şiddetle görmezden gelmek zorunda kaldım. Ellerim kucağımın üzerinde sıkıca durdu ve kafamda cebir denklemleri kurmaya başladım. Bağımsızlık Bildirgesi'ni okudum. Açlıktan ölmek üzere olan köpeklerin kocaman gözleriyle kameraya baktığı ve hepsini sahiplenmediğiniz için kendinizi boktan bir insan gibi hissetmenize neden olan o iç karartıcı reklamları düşündüm.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Harlow. "Saç maskesi falan mı yapıyorsun? Derin saç kremi?" "İkisinin de ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedim gözlerimi sımsıkı kapalı tutarak. Homurdandı. "Anladım. Hiç adil değıl."

Elleri hareket etmeye devam etti ve sabırla Sage'e ne yapması gerektiğini gösterdi, Sage'in kafası karıştığında baştan başlayabilmek için ara sıra saçlarımın düşmesine izin verdi.

Gözlerimi ve ağzımı kapalı tutarak onun ellerini hissetmeyi engelledim. Bunun yerine, zihnimdeki o büyük, parlak, siyah duvara odaklandım; orada her şeyi olması gerektiğı yerde güvenle tutabilirdim.

Bölüm 20

Harlow

Kıçım metal tribünlerde donuyordu ama şikâyet ettiğimi göremezdiniz. Sage'in antrenmanının bitmesine yaklaşık otuz dakika kalmıştı ve onun isteğine rağmen, birkaç profesyonel futbolcunun ısıtılı varlığı olmadan nasıl gittiğini izlemek için erkenden içeri sızmışım.

Saçları örgülerinden dökülüyordu, sırtında yakalamak için atladığı çimen lekeleri vardı ve yanakları efordan kızarmıştı. Ona sonsuza kadar böyle bakabilir ve mutlu olabilirdim.

Çünkü çocuğum kesinlikle mutlu olduğu yerdeydi. Bir annenin kalbini bundan daha fazla duygu seline boğan çok az şey vardır. Düşünecek olursanız, bu gerçekten garipti.

Okuldayken sporcu değildim. Katılmaya çalıştığım herhangi bir takıma yarardan çok zarar verirdim. Ders dışı etkinliklerden anladığım, yıllık görevlisi olmaktı. Yaz boyunca elime geçen her kitabı okurdum. Bir dağın yamacından düşüp ölme riskini göze almadığım birkaç hafif ya da orta dereceli yürüyüş.

Doğrusu, Sage doğana kadar gençlik sporları kültürünü hiç anlamamıştım. Ailelerin on yaşındaki çocuklar için tasarlanmış bir şey için tüm ekstra para ve zamanlarını nasıl feda edebildiklerini anlamamıştım. Ama şimdi, onun hayatında bu sporun olmasını sağlamak için her şeyi yaparım.

Bu onun olayıydı. Ve o soğuk metal tribünde, donmuş parmaklarımla ve umutsuzca bir şapka takmış olmayı dileyerek, Sage oyun çağrısını dikkatle dinlediğinde, ellerini çırdığında ve takım arkadaşlarıyla birlikte sıraya girdiğinde, oyun kurucu olarak snap'i aldığında ve alıcının - inanılmaz derecede hızlı bacaklara sahip sıska bir kızıl saçlı - sahaya doğru mutlak bir bomba gönderdiğinde gözyaşlarına boğulmak istedim.

-Tartışmasız bir gol attı.

Bir sonraki nefeste ayağa kalkmışım. "Evet, Sage! İşte bu, bebeğim!" Çığlık attım. "Harika atış."

Bana baktı -şu anda buna bir şampiyonluk maçıymış gibi davranan tek ebeveyn- ve gözlerini öyle bir devirdi ki retinalarının durumu hakkında biraz endişelendim. Ellerimi kaldırdım ve "*Özür dilerim.*" dedim.

Sage sırtıttı ve ardından takımıyla kutlama yapmak için koşmaya başladı.

Tekrar yerime oturduğumda gözlerim biraz parlıyor, alan biraz bulanık

görünüyordu. "İyi görünüyor."

Babamın alçak sesiyle irkildim.

"Baba, seni görmeyi beklemiyordum," dedim. Yana kaydım ve o da iyi olduğunu gösteren bir işaret yaptı.

"Ayakta durmayı tercih ederim ama teşekkürler." Ellerini muhtemelen otuz yıldır giydiği kahverengi iş ceketinin ceplerine sokmuştu. Sırtı yüzünden tribünde oturmaktan hep nefret etmişti. "Annen bana onu erkek takımına aldıklarını söyledi, ha?"

Başımı salladım. "Oynamak isteyen birkaç kız vardı ve baharda bir kız takımı kurmak için burada ve Redmond'da yeterli ilgi olup olmadığına bakabilirler."

Her zamanki gibi bunu da sessizce kabul etti. Takımın tekrar dizilişini izlerken, bu sefer Sage alıcı pozisyonundaydı, onu inceledim. Yüzü çizgilerle kaplıydı ve altmış yedi yaşından daha yaşlı görünüyordu. Muhtemelen bir yıl öncesine kadar bir değirmende kıçını yırtarak çalışmış ve altmış beş yaşını bir yıl geçmeyi istemişti.

Annemin yıllar boyunca yaptığı telefon görüşmelerinde bana anlattığına göre, babam emekliliğinde ne yapacağını hiçbir zaman tam olarak bilememişti, ama görünüşe bakılırsa gayet iyiydi. Her zaman evin etrafında ya da garajda bir şeylerle uğraşır, küçük bahçelerini hassas bir şekilde bakımlı tutardı.

Dürüst olmak gerekirse, babamla nasıl konuşacağımı gerçekten bilmiyordum. Nasıl konuşacağımı hiç bilemedim. Soğukkanlı bir adamdı, ne hissettiği ya da hayatında neler olup bittiği hakkında konuşmaya asla eğilimli değildi - ya da dürüst olmak gerekirse herhangi birinin hayatında. Ama yine de bu sessizlik içinde annemin kolayca dile getirdiği yargılarından daha nazikti.

Yıllar boyunca, bir konuda çok sinirlendiğinde onu basit bir bakışla susturduğunu görmüştüm. Ya da yemek masasında arkasına yaslanır ve şöyle derdi: "Sanırım yemekten sonra biraz sessizliğe hazırız, değil mi?"

Baktığımı hissetmiş olmalı ki yavaş ve derin bir nefes aldı. "Eve dönerken sahadaki çocukları gördüm," dedi. "Sonra

senin arabanı gördüm. Nasıl olduğuna bir bakayım dedim."

"Harika gidiyor," dedim. "Golü gördün mü?"

Kısık bir sesle onayladı. "İyi kol. Bunu senden almamış."

Dudaklarımdan şok olmuş bir kahkaha döküldü ve bunu hayal etmediğimden emin olmak için ona hızlıca bir bakış attım.

Benimle dalga mı geçiyordu?

"Hayır," diye düşündüm. "Kesinlikle yapmadı."

Babam içini çekti, sonra kafasındaki eski püskü kırmızı şapkayı düzeltti. "Annen sana doğum gününü kutlamak için Pazar akşamı yemek istediğini söyledi."

"Sormak doğru bir ifade şekli mi bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama evet, bana bir mesaj gönderdi. Dürüst olmak gerekirse, dikkatim dağıldı ve cevap vermeyi unuttum. Ona geldiğimizi söyleyebilirsiniz."

Babamın önünde onu en çok eleştirdiğim andı ve gözlerim yere eğilmiş, sessiz bir azarlama bekliyordum. Ama hiç gelmedi.

Bu kez yüzünde düşünceli bir ifadeyle bana bakan oydu. "Siz ikiniz hiç anlaşılmadınız, değil mi?"

Yavaş bir nefes aldım ve zaten biraz duygusal hissederken acımasız dürüstlüğü artılarını ve eksilerini tartmaya çalıştım. Sorun sadece annem değildi ama sanırım o da bunu biliyordu. Beni ve Rachel'ı o büyüttü, bu yüzden kavgalarımız muhtemelen hâlâ hafızasına kazınmıştı. Ama annemle geçinememek, diğer her şeyin gidişatını belirliyordu.

"Pek sayılmaz," diye kabul ettim.

"Ama yine de geri mi taşındınız?" diye sordu.

Yavaşça başımı salladım. "Sage ailesinin yanında olmak istiyordu. Sizin de yanında olmanızın ona iyi geleceğini biliyordum. Bunu neden yapmak istediğimi anlamasanız bile, Sage'e biraz yardım ederek sevdiğim şeyi yapmaya devam etmek benim için iyi."

Kaşları hafifçe çatıldı ve Sage güzel bir pas yakaladığında kısık bir ısıklık çaldı. Sage ona baktı ve gülümseyerek başıyla onayladı.

"En azından birimizin kutlama yapmasına izin var," diye mırıldandım. Şok olmuşum ki babam küçük bir kahkaha attı.

"Uzman değilim ama bence anneler ve kızları arasında farklı bir şeyler var. Sage size bakıyor ve ileride kendisiyle ilgili küçük bir an görüyor ve belki de kızını utandırmayı hayal bile edemiyor."

Bunun gerçekliği ciğerlerimdeki nefesi kesti ve yine aniden gelen gözyaşlarına karşı gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım. "Evet, muhtemelen." Annem beni çıldırtacak bir şey yaptığında ben de aynı şeyi mi düşünmüştüm? Belki de düşünmüştüm.

"Bu ilişki," diye devam etti. "Ya nefes almak kadar kolaydır ya da kara mayınlarıyla delik deşik edilmiştir. Ve bence sen ve annen biraz ikincisindensiniz." Babam çenesini göğsüne doğru eğdi ve sessizce nefes verdi. "O kadar büyük hayallerin vardı ki, anneni korkutuyordu. Sanırım bu yüzden onları anlamaya çalışmamak için bu kadar uğraşıyor."

Pekala. Tamam o zaman. Beni çirkin gözyaşlarına boğan kızım olmazdı. Günde ortalama on beş kelime konuşan babamdan gelen bu beklenmedik gerçek bombası olurdu.

"Neden öğle yemeğine gelmek istemediğini biliyorum Harlow," dedi. "Bu seni hâlâ orada istediğimiz gerçeğini değiştirmez. Belki uzun bir süre kolay olmayacak ve belki de hiçbir zaman kolay olmayacak. Ama bence ikiniz de denemeye devam ederseniz, bu kara mayınlarının üstesinden daha sık gelebilirsiniz."

Dudaklarımı birbirine doladım. Cevap verme şansım yoktu çünkü sanki biri ses tellerimin etrafına buz gibi bir el sarmış ve sıkıca kavramıştı. Sonunda başımı salladım ve bana baktığında, düşmek üzere olan gözyaşlarımı gördüğünü biliyorum.

Beni sarıp sarmalayacak ya da her şeyin yoluna gireceğini söyleyecek bir adam değildi ama yine de bana verdiği şey için minnettardım. İçgörü, fark ettiğimizden daha fazla, geçmişinizi bırakabilmenin en büyük armağanlarından biriydi. Geçmişini inceleyebilir ve parçalarına ayırabilirdik, ancak o eksik parçalardan bazılarını elde edene kadar, neredeyse kendi hikayemizin bir unsuru bize musallat olabilirdi.

Birkaç kez göz kırptım ve sonra sertçe yutkundum. "Sage'le böyle olmamıza izin vermeyi reddediyorum," dedim sessizce. "Sanırım eve dönmem bu yüzden bu kadar uzun sürdü."

Babam başıyla onayladı, sonra elini nazıkçe omzuma koydu ve sıktı. "Biliyorum, Harlow." Elini indirdi ve boğazıma doğru tırmanan bir duygu kabarmasıyla savaştım. "Sage'e iyi olduğunu söyle, tamam mı? Eve gitmem gerek."

"Elbette baba," dedim sessizce. Sonra onun kamyonetine doğru yürümesini izledim. "Vay anasını," diye fısıldadım.

Döndüğüm her yerde, tüm ilişkilerimde hafif bir ton değişikliği varmış gibi görünüyordu ve daha ne kadarını kaldırabileceğimden emin değildim.

Ian'ın son derece kucaklanabilir olduğu ve çok güzel koktuğu ortaya çıktı ve bu hiçbir şeye yardımcı olmadı. Alay edilmeye ihtiyacım olduğunda benimle alay etti ve kızımın öğrenmek istediği için saçlarını örmesine izin verdi. Şimdi babam duygusal açıdan derin bilgiler veriyor ve anneme ve Sage ile olan ilişkiye farklı bir gözle bakmamı sağlıyordu.

Gözlerimi kapattım çünkü dürüst olmak gerekirse, tek seçenek yorganın altına saklanıp aşırı derecede uyumak olmadan önce insanın dayanabileceği çok fazla şey vardı.

"Büyükbabam gitti mi?"

Gözlerimi açtığımda Sage'i omzuna asılı çantası ve alnında boncuk boncuk terle buldum.

"Evet, sana çok iyi olduğunu söylememi istedi," dedim.

Gülümsedi. "İlk maçıma geliyorlar mı?"

"Büyükanneime birkaç gün önce programı gönderdim. Ama belki Pazar günü ona sorabilirsin." Durakladım. "Öğle yemeği için oraya gideceğiz."

Gözleri parladı. "Çok güzel. Sence kuzenlerim de orada olacak mı?"

Başımı salladığımda, durmadan konuşmaya başladı. Kolumu omzuna atarak arabaya doğru yürüdük ve Koç Scott adımı bağırdığında durduk. İçinde arabanın anahtarları olan çantamı Sage'e uzattım. "Arabada bekleyebilirsin. Ben hemen geliyorum."

Başımı salladı ve ben Koç Collins'in bana doğru koşuşunu izlemek için döndüğümde önümde zıplamaya başladı. Parlak mavi bir sweatshirt giymişti ve kafasında geriye dönük siyah bir şapka vardı ve bu onu son gördüğümünden daha genç gösteriyordu.

"Harlow," dedi. "Vaktin varsa bu sadece birkaç dakika sürer." Saatile baktım.

"Evet, iyi olur."

Yanlarından geçtikleri bazı çocuklara gülümsedi ve ellerini kargo pantolonunun ceplerine soktu. "Şimdiye kadar iyi bir hafta geçirdiniz mi?"

Kısa bir kahkaha attım ve bir rüzgâr yüzüme çarpınca saçımı önümden çektim. "Şimdiye kadar, evet.

Sen mi?"

Sırtışı geniş ve bulaşıcıydı. "Şimdi daha iyi oluyorum." Biraz inledim ve o da ellerini kaldırarak güldü. "Özür dilerim.

Bu çok ezikçeydi."

Öyleydi, ama aynı zamanda biraz da gurur vericiydi. En son ne zaman birinin benimle flört ettiğini hatırlayamıyordum - kötü de olsa. Bu yüzden kendimi gülümserken ve yüzündeki ifadeye bakarken buldum.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Ben sordum.

Scott boğazını temizledi. "Evet, benimle buluşmaya istekli olup olmadığını merak ediyordum, böylece bir konuda aklını alabilirim."

Yavaşça kaşlarım alnımda yükseldi. "Ne hakkında?"

"Bayrak futbolu hakkında," diye cevap verdi. Gözlerim hafifçe kısıldığında sessiz bir kahkaha attı. "Sage'in New York'ta oynadığı lig. Yeterince ilgi varsa bir kız takımı kurmaya karşı değilim ama vaktin varsa bu konuda daha fazla bilgi edinmek isterim."

"Oh." Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ve omzumun üzerinden arabaya baktım. "Sanırım. Yine de ne kadar yardımcı olabileceğimden emin değilim."

"Çok, eminim." Şapkasının arkasını çekiştirdi, kesinlikle gergin bir hareketti. "Belki önümüzdeki hafta sonu bir şeyler atıştırırız ve ben de sana bu konuda birkaç soru sorarım."

Tam olarak ne söyleyeceğimden bile emin olmadan ağzımı açtım ve Sage arabadan adımı bağırdı.

"Anne, telefonun çalışıyor! Cevap vereyim mi?"

"Hayır," diye bağırdım gülerek. "Bırak sesli mesaja düşsün." Koç Scott'a geri döndüm. "Tanrım," dedim nefesimin altında. "Hiç bitmiyor, değil mi?"

O da el salladı. "Endişelenme. Sadece biraz düşün, tamam mı? Bana hemen haber vermek zorunda değilsin."

Küçük bir gülümsemeyle şu anda yörüngemdeki erkeklere tam olarak ne olduğunu anlamaya çalıştım. Belki de bir gezegen gerilemekteydi ve duygusal çalkantılara ve tuhaf randevu dışı buluşma taleplerine neden oluyordu. Her ne ise, arabaya doğru yürürken kendimi biraz dengesiz hissediyordum. Titreyen bir elimi çırpınan karnımın üzerine koydum ve umutsuzca bir normallik hissi diledim. Bir durulma.

Biraz huzur.

Şu anda hiçbir şey huzurlu hissettirmiyordu, sanki hayatımdaki tüm ilişki riskleri yüksek seste devam ediyordu. Ve eve dönerken, o huzuru bulmak için nereye gideceğimi biliyordum.

Bölüm 21

Ian

İlk başta onun dükkâna girdiğini fark etmedim çünkü önümdeki masanın üzerinde duran ahşap parçası tüm dikkatimi çekiyordu. Sonunda lamba tabanını tornada istediğim şekle sokmuş ve bitirmek için düzeltmiştim.

Neredeyse bitirmek üzereyken kapıda bir hareketlenme oldu - koyu renk bir saç ve tanıdık bir NYU sweatshirt'ü - ve dikkatimi topladım çünkü ihtiyacım olan son şey tam sonunda işi berbat etmekte.

Ama çekiciliği çok fazlaydı. Ben çalışırken dükkâna sadece iki kez gelmişti, yani muhtemelen bir şeye ihtiyacı vardı ya da ona yük olan bir şey vardı.

Yüzündeki ifadeyi tartmak için kısa bir süre başımı kaldırdım ama o ellerimi izliyordu. Kaşları konsantrasyonla eğilmişti, gözleri ilgiyle parlıyordu ve beni bakarken yakaladığında başımı eğerek yaklaşmasını işaret ettim.

Harlow ana çalışma masasının etrafında dönerken ellerini eşofmanının cebine soktu. Kapatma düğmesini çevirdiğimde aletlerin gürültülü vızıltısı kesildi ve parçayı makineden çıkardığımda gülümsedi.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Mango ağacı. Böyle şeylerin doğal rengini seviyorum." Parçayı yavaşça elimde çevirerek yüzeydeki tüm çizgileri inceledim. "Sonunda bir lamba olacak." Parmağımla üst kısmına vurdum. "Sadece buradan aşağıya doğru kesmem, kabloları geçirmem ve keten bir gölge eklemem gerekiyor. Dükkân için Ivy'nin kendi aklına gelmeyen birkaç fikirden biri." Tekrar yüzünü inceledim. "Bu gece antrenman uzun sürdü mü?"

"Hayır," dedi dikkatle. "Koç Scott benimle bir konuda konuşmak istedi. İyi bir adamdır."

"Öyle görünüyor." Oh bak. Sesim normal geliyordu, benim için iyi.

Harlow torna tezgahına odaklanmaya devam etti. "Kızların bayrak futbolu hakkında konuşmak için beni yemeğe davet etti. Sadece gidip gitmemenin iyi bir fikir olup olmadığına karar vermem gerekiyor."

Görünmez bir varlık göğsüme milyonlarca tuğla indirdi, nefes almakta zorlandığım sert, inatçı bir baskı ve kıskançlığın kaygan, yağlı hissi boğazımı tırmaladı.

"Akşam yemeği, ha?"

"Evet." Sessizce güldü. "Muhtemelen çok fazla anlam çıkarıyorum."

Her nasılsa, imkansız bir şekilde, düzgün bir sesle cevap verdim. "Muhtemelen değilsin. Bir erkek bir kadını istediği zaman onu yemeğe davet eder."

Gözleri benimkilere kaydı, derin bir nefes alarak göğsü kabardı.

Sahip olduğum öz disiplinin her zerresini kullanmam gerekti ama gözlerimi tekrar lambaya çevirdim ve onu incelerken ellerimi nazik tuttum.

Harlow elini uzattı, ben de ona uzattım. Çevirdi, başını yavaşça sallayarak alt kısmındaki kıvrımlı çizgileri inceledi.

"Tüm bu tasarımları kendiniz mi buluyorsunuz?" diye sordu.

Doğru. Pısırik el sıkışması ve şüpheli dinleme becerileri olan uzun boylu adamla bu olasılığı tartışmaya gerek yok. Sakin bir nefes aldım.

"Bazen şekil makinede görünene kadar ne yaptığımı bile bilmiyorum. Sadece... bir alet seçiyorum ve başlıyorum."

"İnanılmaz," diye mırıldandı.

Yanaklarımın ısındığını hissettim ve geri alıp kalçasını masanın kenarına yasladığı yere koydum. "Ellerimle bir şeyler yapmalıyım, yoksa kaybedeceğim."

"Biliyorum. Okuldayken sürekli kıpır kıpırdın. Bir şeylerle uğraşmadığın sürece yerinde duramazdın." Koruyucu gözlüklerimi çıkarırken ağzım bir gülümsemeye dönüştü. "Sen işaret edene kadar fark etmemiştim bile."

Parmak ucunu masanın üzerinde duran bir yığın kartonpiyerin üst kenarında gezdirdi. "Sana o ataçları verdiğim zamanı hatırlıyor musun? Kendimi dünyanın en zeki insanı gibi hissetmişim, sanki her şeyi tek başıma düzeltmişim."

Cevap vermedim. Sadece gözlerimi yüzünde tuttum.

Belki üçüncü sınıftaydık. Okul için ısıltılı kalemler almak için harçlıklarını biriktirmişti ve bunları bulmuştu.

Kendisini bir yetişkin gibi hissettirdiğini söylediği ataçlar.

Öğretmenimiz kâğıtları parçaladığım, kalemleri masanın üzerinde döndürdüğüm ya da ellerimi meşgul edecek ne bulursam onu yaptığım için beni sürekli azarladığında, Harlow bana her seferinde bir tane olmak üzere ataçlarını vermeye başladı. Onları şekillere katlayıp masanın altında ellerimle çalışıyordum ve başımı belaya sokmayı bıraktım.

Pembe plastikten yapılmışlardı ve cebimde taşıdığım için sınıftaki diğer salak çocuklar tarafından acımasızca dalga geçilmiştim. Sanırım ben de anılarımın içinde kaybolmuştum, çünkü gözümü kırptım ve o da sessizliğimi fark etmişti. Gözleri bir an benimkilerle kilitlendi, sonra masanın üzerine çıktı, çalıştığım yerden güvenli bir mesafede, bacakları yavaşça öne doğru sallanıyordu.

Yapılacak bir sonraki oyun parçasına uzandım, daha basit tasarımı nedeniyle bir öncekinden çok daha küçüktü ve ona fazladan bir gözlük seti verdim, o da itaatkâr bir şekilde yüzüne yerleştirdi. Birkaç tutam saç yanaklarına dökülünce gözlerimi kaçırdım.

Makinenin sesi odayı tekrar doldurdu ve ben ağaç parçasının kenarını içbükey bir kavisle kesmek için mil oyucuyu kullanırken o hiç kıpırdamadan oturdu. Aleti hafifçe tutup elimde çevirirken talaşlar parmaklarımı ve önlüğümün önünü kapladı. Biraz daha yaklaşırsam Harlow'un kıyafetlerine de talaş bulaşabilirdi ama bu onu rahatsız etmiyor gibiydi çünkü ben işimi bitirirken olduğu yerde kaldı.

Torna yavaşlayıp dükkânı yeniden sessizlik kapladığında Harlow hâlâ masanın yüzeyine bakıyordu ve ben onun düşüncelerine dalmak için içimdeki tuhaf dürtüyle savaşmak zorunda kaldım. Onu buraya getiren şeyleri kurcalamalıydim, çünkü bu kadar düşünceli bir şekilde otururken onu rahatsız eden bir şeyler olmalıydı.

"Taşınırken hedeflediğiniz şeyi başardınız mı?" diye sordu. "Yoksa hala üzerinde çalışıyormuş gibi mi hissediyorsun? Bu mu?"

Bu yönlendirme beni biraz şaşırttı ve hemen cevap vermeyerek sorusuna uygun bir cevap verdim.

Ağırlık. Dikkatli ellerle, az önce kestiğim iki parçayı aldım ve duvar boyunca uzanan raflardaki uygun yerlerine taşıdım.

"İşten mi yoksa özelden mi bahsediyoruz?" Ben sordum. "İkisinden de, sanırım."

Harlow'la özel hayatımda hâlâ arzuladığım şeyler hakkında konuşmak bana çok tehlikeli geliyordu. Son bir ay içinde nasıl da hızla değişmişlerdi. Babamı kaybetmem ve onun hayatıma yeniden girmesi önceliklerimi tahmin edebileceğimden çok daha hızlı değiştirmişti. Süzgecim gittiğinde o gelecekle ilgili hayal ettiğim şeyler. Ve tüm bunların, araştırmayı reddettiğim nedenlerden dolayı beni neden çok korkuttuğunu.

Bunun en küçük bir kısmını bile dile getirmek, yüzeyde bir yerlerde hafif bir çatlak olduğunu bilmesine rağmen donmuş bir gölün üzerine yürümek gibi hissettiriyordu. Yanlış bir adım atarsanız her şey parçalanırdı. Ama doğru adımları attığınızda diğer tarafta güvenlik vardı.

Ve şu anda doğru adımlar, bu sorunun kişisel yönünden çok ama çok uzak durmak gibi geliyordu. Seksten, aşktan, yakınlıktan ve gelecekten uzak durmak. Bir gün evlilik ve çocuk düşüncelerinden uzakta. Kendini evinde gibi hisseden bir partnerden.

Arkamı döndüğümde yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı, o kara gözleri düşünceli ve biraz da hüznüydü. Bu üzüntünün farkına varmam, onu da düzeltme dürtüsüyle nefes almamı sağladı. Ne pahasına olursa olsun onu yok etmek. Onunla olan sorunum hep bu değil miydi? Onun yanında olup da her şeyi daha iyi hale getirmek istemezsem olmazdı, bunu kendi başına yapmasına izin versem bile.

Ellerimi masanın üzerine koydum ve bir dakika daha baktım.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Londra'daki işe başvurduğumda, oraya büyük bir hayat amacı için gittiğimi sanmıyorum. Orası farklıydı. Ve her zaman bildiklerimden farklıydı. Dürüst olmak gerekirse, bunların ikisi de amaçtı."

"Peki ailen anladı mı?"

Kaşlarım yavaşça kalktı. "Yaptıklarından emin değilim. Uzağa taşınan tek kişi bendim, kardeşlerim hep yakın kalmak istediler. Ama anlayışla destek farklı şeyler, değil mi?"

Bunu küçük bir mırıltıyla kabul etti. "Sanırım."

"Ailem beni her zaman destekledi, nedenini araştırmasalar bile." Boğazımı tıkayan kalın duygu yumağını yuttum. Onlar hakkında konuşmak hâlâ çok zordu çünkü şimdi anlattığımız her hikâyede o sadece geçmişe döndüğümüzde hikâyenin bir parçası oluyordu. Ve bize ne kadar güzel bir geçmiş sunmuştu.

Onları sihirli yapan şey buydu. Hepimiz çocuktuk. Çok farklıydık. Farklı şeyler, farklı yetenekler ve tutkular istedik. Ama biz onları kovaladığımızda asla sinirlenmezlerdi. Sadece bizim için oradaydılar, neye ihtiyacımız varsa. Ve şimdi bunu konuşmak, başa çıkabileceğimden çok daha fazlasıydı.

Gittiğimde nasıl tepki vereceğini düşünmeyeli yıllar olmuştu ve birkaç anlığına atölyede yıkılacağımdan endişe ettim.

"Babama ve Sheila'ya bir iş için Londra'ya taşınacağımı söylediğim gün bana sarıldı," dedim, sesim biraz sert çıkmıştı.

"Heyecanlı olup olmadığımı sordu ve evet dediğimde beni daha da sıktı ve 'O zaman önemli olan tek şey bu' dedi,

oğlum. Sadece bir uçak yolculuğu uzaklıkta."

Ona bakma riskini aldığımda gözleri parlıyordu. "Bu ona benziyor."

"Birkaç kez ziyaret ettiler," dedim ona. "Yine de en sevdiği Noel zamanıydı. Tüm ışıklara ve süslemelere bakmak için kilometrelerce yürürdük." Sanki biri göğsüme büyük ve ağır bir yük bindirmiş gibi hissettim ve onu yok etmeye çalışmak için derin bir nefes aldım, ama babamın kalan anısı bunun için biraz fazla tazeydi.

"Henüz onun hakkında konuşmaya hazır değilsin, değil mi?" diye sordu sessizce, gözleri yanılmaz bir şekilde benimkilerin üzerindeydi. Hâlâ yumuşak, nazik ve anlayışlıydılar.

Cevap verirken sesim sert çıkmıştı ama bu göğsümde hissettiğim yırtılmayla kıyaslanamazdı bile. "Hayır, değilim."

Harlow çenesini göğsüne indirdi ve yavaş bir nefes verdi. "Sen ve kardeşlerin onlara sahip olduğunuz için çok şanslısınız."

fısıldadı. "Ama sanırım evinize kabul ettiğiniz herkesin de böyle bir şeyi var, değil mi?"

Biraz gülümsedim. "Evet. Ama buraya gelme nedenin bu değil." Elimin tersiyle yavaşça kalçasını dürttüm. "Konuş benimle, Keaton."

Sırıttığında gamzesi ortaya çıktı. "Merak ettiğimi söylesem alır mıydın?" "Bir saniye bile."

Bunun üzerine içinden güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm." Sonra yine birkaç dakika sessiz kaldı. "Bugün Sage'in antrenmanında babamın bana söylediği bir şeyi düşünüyordum. Pazar günü doğum günüm için gelip gelmeyeceğini sordu, ben de geleceğimi söyledim. Ama sonra çok anlayışlı davrandı. Ebeveynler ve çocuklar, anneler ve kızları hakkında. Ve başkalarının hayallerini anlamak hakkında." diye ekledi sessizce. "Zamanımın çoğunu karakterlerimin yaptıklarını neden yaptıklarını anlamaya çalışarak geçiriyorum. Ve bir kez bile onun neden beni bu kadar hayal kırıklığına uğrattığını anlamaya çalışmadım. Birinin buna ışık tutması garip hissettiriyor sanırım."

Ahh. Detay vermesini beklerken parmağımı masaya vurdum ama vermedi. Bazen onun için böyleydi.

Bu düşüncelerin kendi zamanlarında çözülmesine izin vermesi gerekiyordu.

"İnanılmaz şeyler başardın, Harlow. Huzurlu olmak için anne ve babana, onları anlamak için ona ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diye cevap verdi hemen. Gözleri yavaşça tekrar benimkilere dikildi, daha berrak, daha parlaktılar.

Anında verdiği cevapla üzüntüsü geçti. "Hayır, istemiyorum. Ama onların yanında kendimi daha rahat hissetmek isterdim. Onlarla birlikteyken ailemiş gibi hissetmiyorum. Daha çok karşılıklı bir zorunluluk haline geldik ve karşı tarafın bu konuda gerçekten ne düşündüğünü söylemenin bir yolu yok. Çünkü onlar fazla konuşmasa bile beni onaylamadığı çok belli oluyor."

"Yazdıkların hakkında mı?"

"Her şey, gerçekten. İlk etapta taşındığım için. Yazdıklarım. Sage'e destek olmak için *normal* bir iş bulamadığım için. Onlarla kalmak yerine senin yanına taşındığım için." Gülümsedi ama bu gülümsemede acı-tatlı bir yan vardı. "Neredeyse otuz beş yaşındayım ve hiç evlenmedim. Ciddi bir ilişki yaşadığım tek adam kızı doğmadan aylar önce beni terk etti ve sanırım onlar için tüm bunlar hayal kırıklığı anlamına geliyor, anlıyor musun? Sage'i sevseler bile, ki seviyorlar. Ona hiçbir zaman daha az değer vermediler ve sanırım geri dönebilmemin tek nedeni de bu."

"Terk eden o pislik olduğu için hayal kırıklığı yaşamamalısın," dedim kararlı bir şekilde. "Baba olmak istemedi mi?"

Belki de biraz daha dikkatli olmalıydı."

Benim kararlı ses tonum onu bir an bile yanıltmadı. Gözlerinde düşünceli bir bakışla yüzümü inceledi. "Ona söylemek isteyeceğin şeyleri sadece hayal edebiliyorum."

Çenemi açtıktan sonra kaşlarımın alnımda kısa bir süre yükselmesine izin verdim. "Pek bir şey değil, gerçekten." Homurdandı. "Ciddi misin?"

Bu, buz üzerinde atmaya hazır olduğum bir adımdı. "Ciddiyim. Harika bir çocuğu kaçırıyor. Ve sen de o etrafta olmadığı için geri döndün. Sanırım bu benim öfkemi dindirir, değil mi?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra dudağı titredi ve yanağından aşağı hızlı bir gözyaşı süzüldü, ama onu uzaklaştırdı. "Her zaman en mükemmel şeyi söylediğin için seni sikeyim. Bu adil bile değil."

İçimden güldüm. "Üzgün müsün?"

"Hayır, değilsin."

"Haklısın, değilim." Tekrar bacağına dürttüm. "Mükemmel bir şey söylemeye çalışmıyorum Harlow. Sadece ne düşündüğümü söylüyorum."

Bu onun kaybı. Benim kazancım. Annenle babanın da kazancı, eğer bunu anlayacak kadar uzun süre susarlarsa." Elini ağzına kapattı ama bu kahkahasını gizleyemedi. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

"Sanırım." İç geçirdi ve elini kucağına bıraktı. "Kendim ve Sage için kurduğum hayattan memnunum. Onun hayal kırıklığı bunu değiştirmiyor. Ama yine de beni sorgulamaya itiyor sanırım. Çünkü hala istediğim şeyler yok değil. Özlem duyduğum şeyler..."

Ona bu özlemin nasıl bir şey olduğunu sormak istedim. Böylesine güçlü bir kelimenin diğer tarafında ne olduğunu.

Bu kelimeyi kendi hayatımda nereye uygulayabilirim? Özlem, kaburgalarınızın altından sıkıca sarılmış bir ipi çekiştirir, doğrudan kalbinize bağlanır. Kendi başınıza tam olarak ulaşamadığınız bir şey, o kadar çaresizce istediğiniz bir şey ki, onu

kanınızdan daha derinde hissediyorsunuz. Kemiklerinizin iliklerine yerleşmiş, çıkarması acı veren ve kim olduğunuza içkin bir istekti bu.

Bunu ben sormadım.

Bu yanlış bir adımdı ve bunu biliyordum. Bu yüzden onun yerine başka

bir şey sordum. "Sana neyi sorguluyor?"

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Her şeyi."

"Bu yüzden mi buraya geldin? Hayattan ne istediğin konusunda sana kendini bok gibi hissettirdikleri için mi?" Gözleri sabitti. Bir şey arıyor, arıyor, arıyordu.

Ne arıyordu?

"Hayır." Göğsü derin bir nefesle inip kalktı. "Geldim çünkü sen her zaman, hayat kararsız hissettirdiğinde yanında olmak istediğim kişisin."

Bunun bana ne yaptığını ya da bunun sorumluluğunun hayatımda taşıdığım en kolay yük olduğunu bilmesine imkân yoktu. Bu arada hokkabazlık yapmak zorunda kaldığım başka ne olursa olsun, onu kolaylıkla omuzlardım. Kalbim kaburgalarımın arkasında tehlikeli bir şekilde genişledi ve ben bunu görmezden geldim, çünkü tüm dikkatimi, tüm odağımı ona vermek istiyordum.

Onun mutluluğunun benim için bu kadar önemli olmasının tek bir nedeni vardı. Önüne çıkan her şeye neden göğüs gerdiğimi.

Onun hikâyesindeki prens ya da şövalye olduğum için değil, en çok sevdiği şeyin etrafını saran bir ejderha olduğum için. Ateş püskürtüyor, zırh sağlıyor ve çenesini kırarak her kaleyi yerle bir ediyordu ve kendini içime gömdüğü vahşi yoldan besleniyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Bakışlarım onunkilere sabitlenmişken, düşüncelerim dakikada milyonlarca kilometre hızla akarken, tek yapabildiğim başımı sallamak oldu ve kafamın arkasında bangır bangır bir uyarı sireni çalmasına rağmen, elimi onunkinin masanın üzerinde durduğu yere kaydırdım. Parmaklarım Harlow'unkilerin etrafında kıvrıldı, onun serçe parmağı da benimkinin etrafında dolaştı. İkimiz de birbirine dolandıkları yere baktık.

Kalbim o tek dokunuşla yerinden fırlayacak gibi oldu ve büyük, siyah duvarı tekrar yerine indirecek gücü kendimde bulamadım. Sonunda bakışlarımı ellerimizden ayırdığımda gülümsüyordu. Hem de gizli, memnun küçük bir gülümseme.

"Ne?" Ben sordum.

"El ele tutuşmak," dedi sessizce, parmaklarımı kurnaz bir bakışla inceleyebilmek için kendi elini benimkinin altından çekerek. "Aklıma bir fikir geldi. Yarın gece çalışmak zorunda mısın?"

Başımı hafifçe sallayarak masadan kalkışımı izledim, tozluklarının arkasındaki talaşları silkeliyordu. "Bir kuş kadar özgür."

"Sage'i okuldan sonra eğlenceli bir yere götüreceğiz. Şu anda tam da ihtiyacımız olan şey bu." Gözlerimi kısmıştım. "Neresi olduğunu açıklamak ister misin?"

"Hayır. Yüzündeki o endişe ifadesinden büyük bir heyecan duyuyorum."

Burnumdan yavaşça iç çektim. Gözleri parlıyordu ve eğer onları tenimde bir dilim gibi hissetmediysem lanet olsun. "Bayılacaksın," diye söz verdi.

Bölüm 22

Ian

"Oh Em Gee," diye nefes aldı Sage. "Terk edilmiş mi? Güvenli mi?"

"Güzel soru," diye mırıldandım, yolcu koltuğunda heyecanla kıpırdanan Harlow'a bakarak. "Bizi bir cinayet mahalline mi getirdin Keaton?"

Koluma bir şaplak attı.

"Ouch."

"Seni çimdikleyebilirdim. Gıdıklanmıyormuşsun gibi davranma. Gıdıklandığını biliyorum." Hafif bir göz devirmeyle bunu kabul ettiğimde sırıttı. "Tamam, yeni bir boyaya ihtiyacı var ama burası bir buz pateni pisti. Nostaljik bir geçmişe dönüş olması gerekiyor."

Otoparkta sadece bir araba daha vardı ve bu da kısa, bodur, beton bloklardan oluşan binanın hayalet kasaba görünümüne yardımcı olmuyordu. Tuğla katmanları muhtemelen bir zamanlar parlak olan renklere boyanmıştı -kırmızı ve mavi ve turuncu ve beyaz

-Ancak zamanla güneşin etkisiyle yontulmuş ve solmuşlardı ve içeriye açılan mor metal kapı da daha iyi durumda değildi.

"Bu... bir şey. Nostaljik doğru kelime mi bilmiyorum. Burası seninle paten kaymaya geldiğimiz yer değil, değil mi?" Harlow başını salladı. "Orası kapandı."

"*Bu* yeni olan mı?" Ben sordum.

Ses tonum üzerine göğsüme bir tokat attı.

Sage emniyet kemerini çözdü ve öne doğru eğilerek dirseklerini orta konsola dayadı. "Peki neden buradayız?" "Çünkü bu tam da Ian ve ben senin yaşındayken çocukların eğlenmek için yaptığı türden bir şeydi. Okuldaki paten partileri tüm yıl boyunca en sevdiğim şey."

Ona hızlıca bir bakış attım. "Paten kayma becerilerini geliştirmeye devam mı ediyorsun?" Homurdandı. "Hayır. Ama ne kadar zor olabilir ki?"

Harlow'un hatırladığından çok daha zor olduğu ortaya çıktı. Büyük, pırıl pırıl ahşap pistte sadece üç kişiydik ve neyse ki içerisi dışarıdan çok daha güzeldi.

Sage ilk başta sallanıyordu, taba rengi süet patenlerin dört parlak turuncu tekerleği üzerinde sürünürken duvarın kenarına tutunuyordu. Tezgâhta çalışan adam yetmişler ve seksenler karışımı bir müzik çalıyordu, titreşen ışıklar duvarlar boyunca Abba ve Sheila'nın babamla ilk evlendiğinde tekrar tekrar dinlediğini hatırladığım bir Whitney Houston şarkısına parlak, ışıltılı ışıklar saçıyordu. Pistin etrafında bir tur atıp Sage'e yetişirken kendimi mırıldanırken buldum.

"Düşeceğim," diye bağırdı.

"Eğer yaparsan o kadar da uzak değil," dedim önünde geriye doğru kayarak. Ters ters baktı. "Nasıl bu kadar iyisin?"

"Lisede hokey oynadım ve Londra'da yaşarken bir ligdeydim." Ben bu soruyu yanıtlarken, pistin yarı duvarının durduğu bölümü geçtik ve Harlow patenlerini bağlayarak geniş, yuvarlak bir koltuğa oturdu. Öne doğru kayabilmek için vücudumu döndürdüm ve bunu yaparken Harlow'un yüz ifadesini yakaladım. "Sakin bana gözlerini devireyim deme," diye seslendim omzumun üzerinden. "Bu senin fikrindi."

"Gösteriş," diye bağırdı.

Pistin ortasından geçerek onun önünde durdum. "Bağcıklarını nasıl bağlayacağını mı unuttun? Yoksa piste en yavaş giriş rekorunu kırmaya mı çalışıyorsun?"

Bunun cevabı gözlerindeki tehlikeli daralmada yatıyordu. Bir kahkaha atarak geri çekildim ve Sage'e tekrar yaklaşırken yavaşladım.

Konsantre olurken dili dişlerinin arasına sıkışmıştı ve kolunu dürttüğümde bana hızlı ve gergin bir bakış attı.

"Kıçını biraz daha çömeltemeyi dene. Evet, işte böyle. Şimdi ileriye doğru kaymaya çalışırken ayaklarını biraz dışarı it" dedim. Sonra yavaşladım, onun yanında daire çizdim ve ayaklarımın patenlerdeki hareketini abarttım.

Sage duvardaki tutuşunu gevşetti, gözleri önündeki boş pistten aşağıya doğru gidip geliyordu

Ayaklarımı. Söylediğim gibi, dizlerini hafifçe bükerek ağırlık merkezini alçalttı. Bunun faydası oldu ve patenlerini birkaç kez ittikten sonra daha rahat etmeye başladı.

Bir sonraki şarkı başladığında, yüzünde heyecanlı bir sırıtışla duvarı bırakmıştı.

"Nasıl böyle geriye doğru dönebiliyorsun?" diye sordu, müziğin içinde biraz bağırarak. Biz patenle geçerken çalışan adam gülümsedi ve mikse oynayarak yeni şarkılara geçti ve Sage ritme uyarak başını sallamaya başladı.

"Çok pratik yapmalısın, evlat."

"Bu cevaptan nefret ediyorum," diye homurdandı. "Yetişkinler size bir şey göstermek istemediklerinde hep bunu söylerler."

Güldüm, sonra hızlı bir dönüş yaptım, böylece onun önünde geriye doğru kayıyordum. Gözleri ayaklarımdan hiç ayrılmadı ve sonra iç çekti. "Tamam, iyi, pratik yapmaya devam edeceğim."

Müzik artık gümbür gümbür basıyordu ve omzumun üzerinden baktığımda, Harlow'un ellerini yarım duvara dayamış, ayaklarını sürüyerek ilerlediğini gördüm. Patenleri ayağına sımsıkı bağlıyken bacakları daha uzun görünüyordu ve konsantrasyonu başka bir yerdeyken onu izlemek için durakladım. Bacaklarını çok sert tutuyordu ve Sage yanından hızla geçerken boştaki eliyle el sallıyordu.

"Hadi anne," diye bağırdı Sage. "Yapabilirsin!"

Harlow'un dişleri alt dudağına kilitlenmişti ve duvarı bırakmaya çalıştığında kolu öyle bir açıldı ki neredeyse geriye doğru düşüyordu. Nefesimin altında kıkırdayarak yavaşça ona doğru kaydım ve birkaç adım ötede durdum.

"Neden bunun çok daha kolay olduğunu hatırlıyorum?" diye sordu, birkaç adım ilerlemeden önce gözlerini benimkilere dikerek. "Artık yaşlandık."

Homurdandı. "Hadi canım." Sonra bana suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Yine de kendine bir bak. Ne zaman Wayne Gretzky'ye dönüştün?"

"Londra'da yaşarken hâlâ oynardım." Pistin etrafında her seferinde *santim santim* ilerlerken parmaklarının kenarını duvarda tutarak bir kolunu düz bir şekilde uzatınca dudaklarımı büzdüm. "Kollarına ne oluyor öyle, kıvılcım? İnmeğe üzere olan bir uçak gibi görünüyorsun."

"Siktir git," diye kahkaha attı. "Sevmiyorum."

"Bir bakıma var."

Gözleri iriydi ve biraz korkmuştu ama yavaşça, çok, çok yavaşça duruşunu gevşetti ve ayaklarımın hareketini taklit etmeye çalıştı. Bir tur attık ve ben yavaşça onun etrafında dönerek yanına geldim. Sage her seferinde hızlanarak bizi birkaç kez turladı.

Harlow, "Harika, iki gösteriş budalasıyla birlikteyim," diye mırıldandı. Sonra elini kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum, bu benim fikrimdi." "Yine de eğleniyor," dedim.

Harlow gülümsedi, tezgâha doğru kayarken kızına hızlı bir bakış attı ve çalışandan birkaç özel şarkı istedi. "Öyle."

"Kabul etmelisiniz ki, insanlarla dolu olmadığında çok daha iyi oluyor."

Kadın homurdandı. "İnsanlarla dolu olmadığında her şeyin daha iyi olduğunu düşünüyorsun."

"Buna itiraz edemem." Dikkatle dizlerinin biraz bükülmesini izledim ve sonunda kolları gevşedi, bir tur daha atarken parmakları benimkilere sürtündü. "Neden gelip bunu yapmak istedin?"

"Sage'in bundan keyif alacağını düşündüm. Bir milyon yıl önce kendimizi eğlendirdiğimiz gibi."

Yeterince iyi bir cevaptı. Ama kendimi onun profilini incelerken buldum. "Hepsi bu mu?"

Hemen cevap vermedi. "Buraya dönmek biraz tuhaf, değil mi?" "Biraz."

"Yeni ve farklı hissettiriyor ama değil," dedi başını hafifçe eğerek. "Sanırım bu bana eskiden nasıl olduğunu düşündürdü. Bizi mutlu eden basit şeyler."

Harlow biraz yalpaladı, elleri yine yanlardan dışarı çıktı. Bir elimi sırtının alt kısmına koydum, teninin sıcaklığı çok sıkı, uzun kollu beyaz üstünün ince tabakasından sızıyordu.

"Dengeli olduğun zamanlar mı?" diye

sordum. Yüksek sesle güldü. "Evet,

öyle."

Sage vınlayarak geçti ve havanın vınlaması Harlow'un kısa bir şaşkınlık sesi çıkarmasına neden oldu. Eli savruldu ve vücudunun üst kısmı öne doğru eğildi. Öne doğru ittim ve düşmeden önce dirseğini yakaladım.

Kendini toparlamaya çalışırken vücudu kaskatı kesilmişti, yalpalarken parmakları göğsüme yapışmıştı. Nefesi kısa aralıklarla geliyordu ama şarkı değişip bas ve gitar milyonlarca yıldır duymadığım bir şeye dönüştüğünde gülümsedim.

"Eğer bu şarkıda düşüp kalçamı kırarsam bir daha asla iyileşemem," dedi ve ona uzattığım elimi tuttu. Birkaç saniye daha öylece durduk ve sonunda gözlerini benimkilere kilitledi.

"Nefes al," dedim ona sessizce. "Sende var. Sadece biraz rahatlatman gerekiyor."

Harlow başıyla onayladı. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirerek nazikçe önüne geçtim, böylece o pistteki yavaş ilerleyişine geri dönerken ellerini tutabilecektim.

"Atari bölümünü kontrol edebilir miyim?" Sage yan taraftan bağırdı.

Harlow, "Ona bir başparmak işareti verirdim ama ellerini bırakamam," dedi. Gülümseyerek Sage'e baktım ve başımı salladım.

Bir süre bu şekilde kaydık ve yavaşça Harlow tekrar rahatladı ama ellerimi bırakmadı. Ben de onunkileri bırakmadım. Parmakları benimkilere öylesine sıkıca sarılmıştı ki, onu virajın etrafında hareket ettiğimizden biraz daha hızlı çektiğimde beni öyle sıkı kavradı ki irkildim.

Tutuşunu gevşetti. Sayılır. "Özür dilerim. Bunun durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yaptığını bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sorun değil. Uzuvarıma giden kan akışı oldukça abartılıyor."

Harlow güldüğünde omuzları bir santim düştü ve ellerini benimkilerde daha gevşek tuttu, ama yine de

"Bir keresinde bu şarkıyla kaymamış mıydık?" Ben sordum.

Basit bir anıdan bahsedince yüzü değişti. "Bir ya da iki kez," diye gülümseyerek cevap verdi.

Harlow'un gözleri dalgalanarak kapandı ve onu biraz daha yakınımaya çekmeme izin verdi.

Böylece tekrar onun yanında kayabilecektim.

Çok basitti, değil mi? İki arkadaşı, eskiden sevdiği, muhtemelen hâlâ sevdiği bir şarkı eşliğinde paten kayıyordu. Bana milyonlarca kez ya da daha fazla dinletmişti ve bir şekilde bu şekilde, karanlık bir odada, ara sıra yüzünde renkli ışık patlamaları oynarken, anı biraz daha anlamlı bir şeye dönüştürdü.

Bize de uyduğunu fark ettim. Her zaman onun için her şeyi yapmışım ve şimdi bile bu değişmemişti. Şimdi ona bakabiliyordum, nasıl büyüdüğünü ve değiştiğini görebiliyordum. Benim göremediğim yönlerini de. Ama henüz ölçemediğim şey, kaçırdığım günler, haftalar ve aylarca süren anılardı.

Şimdi onun elini sıkın benim elimdi. Nefesim biraz daha hızlı gelmeye başladı ve zihnimde çekmeye hakkım olmayan ipleri çekmeye başladığımda bacaklarım sertleşti.

Ya eğer, ya eğer, ya eğer....

Yutkunmaya çalıştıkça boğazım kurudu, elini tutmanın ne kadar iyi hissettirdiğini, burada onunla olmanın ne kadar doğru olduğunu ve onu tekrar kaybedersen ne kadar derinden mahvolacağımı düşünerek korkunun hızlı yükselişini bastırmaya çalıştım.

Harlow yana doğru kaydı, kolu benimkine sürtündü ve dikkatim dağıldığı için onun kayması patenlerimin hareketinde en ufak bir tökezlemeye neden oldu.

Öne doğru savrulmaya başladığımda, vücudumun hareketini aşırı düzelterek döndüm ve bunu yaparken Harlow da dengesini kaybetti. Elim hemen beline dolandı, parmaklarım kalçalarına saplandı ve devrilmeye başladığımızda ciyakladı, eli kolumu kavradı.

Yere değil de duvara doğru yönelecek şekilde açı yaptım, elim kafasının yanına doğru uzandı, böylece duvara çarpmayacaktı. Ama ayakları hala altından fırlıyordu ve sırtı aynı şekilde duvara çarptı, ben bizi tutarken bacakları benimkilerin arasından düz bir şekilde kayıyordu. Kolum hâlâ belindeydi, elleri kollarımın arkasına kenetlenmişti, nefesini tutmuş, gözlerini dikmiş yüzüme bakıyordu.

Ona sarılma şeklim başımı sallamak ve görüşümü temizlemek istememe neden oldu çünkü bu bir kaza olsa bile, bardan önce olanları yansıtır olsa bile, içgüdüsel olarak, acımasızca farklıydı.

Çünkü bu karanlıkla örtülü değildi. Duyularım bir ya da ikiye indirgenmemişti. Bununla ilgili her şey artmıştı. Güçlendirilmişti. Müzik, nabzımla eşleşen bir soundtrack sağlıyor, birbirimize bastırılma şeklimize bir niyet havası katıyordu. Yüzündeki ışıklar elmacık kemiklerini daha yüksek, dudaklarını daha yumuşak ve gözlerini daha derin gösteriyordu.

Kahretsın, eğer doğrudan onların içine düşmek istemiyorsam.

Karanlıkta, görüşünüz elinizden alındığı için her türlü şeyi görmezden gelmek daha kolaydı. Ama bunu görmezden gelemezdim.

Kalçalarım onunkilere sıkıca kilitlenmişti, tüm ağırlığını vücuduma yakın tutarken bacaklarım onunkileri kavırıyordu. Harlow'un gözleri genişti ve dudakları nazik bir "O" ile açıldığında, onlara bakmaktan kendimi alamadım. Dili alt dudağını yalamak için dışarı fırladı ve kanım pembe dil ve beyaz dişlerin o küçük parıltısıyla çılgık attı.

Hiç düşünmeden parmaklarımı onu tuttukları yerde sıktım. Tıpkı koridorda olduğu gibi, tam belinin kıvrımında, kalçalarının hemen üzerindeydi ve nefesi kesildi. Başımı eğip dudaklarımı onunkilere değdirirsem neler olabileceğini hayal ederken kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu.

Çok yakındık ve göğüslerinin göğsüme yaptığı ağırlı baskı beni anında sertleştirdi.

Harlow'un gözleri kapandı ve çenesini hafifçe kaldırması benim de kendi gözlerimi kapamama neden oldu. Çok kolay olacaktı. Ve günümüzün üzerine inşa edildiği yapı ne olursa olsun paramparça olacaktı. Kırılgan bir yapı değildi ama en sağlam çelik iskeletlerin bile bir zayıf noktası vardı. Bizimki ayrı geçirdiğimiz zamandı. Birbirimizin etrafında olmanın yeni hissi. Ve beni kırılmaz bir kıskacın içinde tutan korku.

Sert bir nefes verdim ve ağırlığımı patenlere vererek onu ayakta durabilmesi için yavaşça kaydırdım. Harlow'un elleri hâlâ kollarıma sıkıca sarılmıştı ama gözleri benimkilerle buluşmuyordu.

Sabit durduğunda onu serbest bıraktım ve bir elimi enseme gezdirdim. "İyi misin?"

Sarsılarak başını salladı. "Sanırım paten kaymaya biraz ara vereceğim. Gidip Sage ne yapıyor bir bakayım."
Kayarak uzaklaşırken çenemi o kadar sıkılmışım ki kemiklerimin kırılmamasına şaşırıyım. O tarafa baktığımda

Tezgâhta çalışan yaşlı adam bana yaklaşmamı işaret etti. Kaşlarımı kaldırarak tezgâha doğru kaydım.

Beni incelerken gözlerinde bir pırıltı vardı.

"Belki bir dahaki sefere genç adam," dedi, "eğer güzel bir kadın sana öyle bakıyorsa, uzaklaşan sen olma." Sert bir nefes verdim ve pistten çıkarken elimi ağzıma götürdüm.

Bölüm 23

Harlow

Kokuları her zaman hayatımdaki belirli insanlar ve yerlerle ilişkilendirmişimdir. En ufak bir egzoz ya da sokak yemeği kokusu beni New York'a geri götürürdü. Eve geri dönmeden önce, sandal ağacının ve köknar ağaçlarının keskin, erkeksi kokusu bana Ian'ı hatırlatıyordu, ancak şimdi talaşın ve yeni kesilmiş odunun onu akla getireceğinden şüpheleniyordum.

Limonlu Pledge ya da tarçınlı kahveli kek kokusunu aldığım anda aklıma ailemin evi gelirdi. Liseden sonra taşındığımdan beri evde çok az şey değişmişti çünkü ne annem ne de babam son derece rahat oldukları bir yerde güncelleme yapma ihtiyacı hissetmemişlerdi.

Sage ve ben öğle yemeği için evlerine girerken derin bir nefes aldım. Rachel evde tarçınlı kek pişirmiş olmalıydı çünkü kokusu havada ağır ağır asılı duruyordu ve nostalji acısı o kadar keskindi ki göğüs kemiğimin arkasında hissettim.

"Mutfakta," diye seslendi annem.

Sage paltosunu kapının yanındaki ahşap palto ağacına astı, ben de aynısını yaptım. "Ayakkabılarını çıkar," diye fısıldadım aile odasına girdiğinde.

Sage yere çöktü ve tenis ayakkabılarını çekiştirerek çıkardı, kapının yanındaki ayakkabı tepsisine doğru fırlattı. Duvardan sektiklerinde ona bir bakış attım.

"Ne? Onları çıkardım," dedi ve bodrumdaki dinlenme odasından yüksek sesle kıkırdayan kuzenlerini bulmak için koşarak uzaklaştı. O oda eski, küflü halı ve babamın tıraş losyonu gibi kokuyordu.

Babam koltuğunda yatıyordu, gözleri kapalıydı, horlamasından gelen hafif sesler yüzümde bir gülümseme yaratıyordu. Annemin ördüğü yeşil beyaz battaniyeyi dikkatlice karnının üzerine çektim çünkü hiç itiraf etmese de uyuduğunda hep üşürdü.

Mutfakta annem fırından bir güveç çıkarıyordu -görünüşe bakılırsa jambon, peynir ve patates- ve Rachel da masayı hazırlıyordu.

"Todd gelememi mi?" Ona sordum.

Kız kardeşim durakladı, tabaklardan birinin yanındaki çatalı düzeltti. "Fazla mesaiye kaldı." "Güzel," dedim. "Yani, bu iyi bir şey, değil mi?"

Rachel başıyla onayladı. "Çift maaş, yani evet, öyle diyebilirim. Restoranda bahşişler düşmüştü, bu yüzden fazladan para işime yarayacak."

Annem kız kardeşimin yanından geçerken onun sırtını sıvazladı. "Bize bir şey açıklamam gerekiyormuş gibi hissetme. Biz seni anlıyoruz. Herkes evde kalıp maaşını alamaz."

Çenemdeki gerginlik anında ortaya çıktı ve o kadar sert ısırıldığım için dilim kanamasaydı şok olurdum. "Evden çalışıyorum anne."

Annem içini çekerek elini ağarmış topuzunun üstünden geçirdi. "Daha başlamadan öğle yemeğini mahvetmeyelim."

Derin bir nefes aldım ve Ian'ın ne hakkında konuştuğunu hatırlamaya çalıştım. Ne yaptığımı anlamaları için onlara ihtiyacım yoktu.

Ama yine de tamamen bırakamıyordum çünkü kum torbası olmaktan bıkmıştım. "Todd ve Rachel'ın çok çalıştığını biliyorum anne. Ve bu benim şimdiye kadar yaptığımdan çok farklı bir iş. Ama bu benim de çok çalışmadığım anlamına gelmiyor."

Rachel bana kısa, anlaşılmasa bir bakış attı ve onun da dilinin benimki gibi kanadığını hissettim. Aramızdaki altı yıl bazen yirmi yıl gibi geliyordu ve bu da onlardan biriydi. Her zaman birbirimizden yeterince uzakta olmuştuk, öyle ki hiçbir zaman okulun aynı döneminde aynı anda bulunmamıştık.

Ancak çocuk sahibi olunca durumumuz eşitlendi. Ben beklediğimden daha erken hamile kaldım, Rachel ve Todd ise para biriktirmek için beklediler ve iki çocuk sahibi olmadan önce birkaç yıl kısırlıkla mücadele ettiler.

"Suları doldurabilir misin, Harlow?" Annem sordu. Ekmek sepetine birkaç sıcak ekmek koydu ve Rachel'a uzattı. Tarçınlı kek fırının sağındaki el örgüsü sacayağının üzerindeydi ve her zamanki gibi görünüyordu.

İstediklerini yaptım, üçümüz yirmi beş yıl geriye gitmişiz gibi mutfakta ve küçük yemek köşesinde dolaştık. Yemek vakti geldiğinde hepimiz aynı yerlere otururduk. Çocuklar hemen yanımdaki iskambil masasında olurdu ve annem biz yemek

erken televizyonu kapatmasını söylediğinde babam biraz homurdanırdı.

Bazıları için bu rutin rahatlatıcı olabilir, ancak babamın Sage'in antrenmanındaki bariz zeytin dalına rağmen, ayaklarım bataklığa saplanmış gibi hissetmeme neden oldu.

Yemek hazırdı, bardaklar doluydu ve annem babamı çağırdı. "Yemek hazır," dedi. "Kalktım, kalktım," diye inledi. "Sadece biraz gözlerimi dinlendiriyorum."

Gülümsedim ve Rachel'ı da aynı şeyi yaparken yakaladım. Bir an için bana baktı ve gülümsemesi biraz yumuşadı.

Çocuklar merdivenlerden koşarak çıktılar, sırayla ellerini yıkamak için lavabonun başında itişip kakıştılar ve babam mutfağa geldi, beni görünce kısa bir süre durdu. "Buraya ne zaman geldin?"

Güldüm. "Sen gözlerini dinlendirirken," dedim. İç

çekti, yanakları hafifçe kızardı. "Ahh." Sage

sarılmak için yanına koştu. "Merhaba, büyükbaba!"

Saçlarının tepesini karıştırdı. "Geçen gün antrenmanda iyi görünüyordun, ufaklık. Eve geldiğimde büyükannene her şeyi anlattım."

Gülümsedi. "Yaptın mı?"

Annem küçük bir gülümsemeyle kabul etti. "Öyle yaptı. Atışların ve ne kadar hızlı olduğun hakkında konuşmadan duramıyordu. Ona göre, bu ailenin gördüğü en iyi atlet sen olabilmişsin."

Burada olmamın tek nedeni kızımın yüzündeki gülümsemeydi. Belki bana karşı mükemmel değillerdi ve şu anda bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Ama onların övgüleriyle ışıldaması, eve geldiğimden beri tam olarak düzelmeyen bazı tüyleri yatıştırmak için uzun bir yol kat etti.

Masadaki yerlerimizi aldığımızda Sage, "İlk maçıma geliyor musun?" diye sordu.

Annem başıyla onayladı, güveci önce babama, sonra bana ve kız kardeşime servis etti. "Takvimde yazıyor. Bunun oynamak için tehlikeli bir spor olmadığına emin misin?"

"Çalım atmak yok," dedim ona. "Futbol ya da basketbol oynamaktan daha tehlikeli değil." "Peki," diye mırıldandı, "sanırım gelecek hafta nasıl bir şey olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekecek."

Sage koltuğunda zıpladı. "Ve annemin doğum gününden hemen sonra! Ona belki takımın ona şarkı söyleyebileceğini söyledim." "Ben de ona içtenlikle bundan başka bir şey istemediğimi söyledim," dedim.

"Otuz beş. İnanması zor," dedi babam. Güveçten bir lokma aldı. "Çok güzel, tatlım."

Sohbet ağırlıklı olarak çocuklar tarafından yürütülüyordu ki bu alışılmadık bir durum değildi. Okul, arkadaşları ve en çok hangi YouTube kanalını sevdikleri hakkında mutlu bir şekilde sohbet ettiler. En çok Rachel ve ben araya giriyorduk ve annemle babam ara sıra yemek ya da hava durumu hakkında yorum yapmakla yetiniyordu.

Kısa bir durgunluk oldu ve babam bana hızlıca baktı. "Ian'ın evinde yazdıkların iyi gidiyor mu?" Annemin yüzü o kısıp ifadeyi takındı ve Rachel tabağına odaklanmaya devam etti.

Dilimi ısırarak ya da saçmalıklarının beni etkilemesine izin vermek yerine babama gülümsedim. "Öyleyim, sorduğun için teşekkürler. Yeni bir dizi fikrim var ve birkaç gün içinde editörüme birkaç bölüm göndereceğim. Ama bu konuda gerçekten heyecanlıyım."

Başını salladı, dikkatini tekrar bana vermeden önce anneme kısa ve sert bir bakış attı. "Bu harika."

"Ve fikirlerin için para mı alıyorsun?" Rachel sordu. "Önce bütün bir kitaba ihtiyacın olduğunu sanıyordum."

Eğer biri bana tüm yemek boyunca yüzümü hoş tuttuğum için bir altın yıldız vermeseydi, gerçekten üzülürdüm çünkü lanet olsun, hak etmiştim. "Bu kitaplar için sözleşme imzaladığımızda avans alacağım, yani evet. Sonra ikinci taslağı teslim ettiğimde avansın geri kalanını alacağım ve bunu kazandıktan sonra aylık telif haklarımı alacağım. Artı yabancı ve sesli yayınlar, ki hala bu şekilde ödeme alıyorum, çünkü önceki kitaplarımdan telif hakkı kazanıyorum."

"Sanırım işinizin nasıl yürüdüğü hakkında pek bir şey bilmiyorum," diye sessizce kabul etti. Rachel tatsız güveçten bir ısırık daha almak için çatalını tabağına doğru itti.

"Nasıl yapabiliriz?" dedi annem. "O hiç burada olmadı. Ve şimdi geri döndüğüne göre, burada da neredeyse hiç bulunmuyor."

Bol miktarda tuz ekledim ama annem bakmıyordu. "Her zaman sorabilirsin anne. Sana anlatmaktan mutluluk duyarım, ama dürüst olmak gerekirse, ne yaptığımla pek ilgilendiğini hiç görmedim."

İçini çekti, istifası yüzünü bir maske gibi kapladı. "Sadece doğru görünmüyor, hepsi bu. Evli olmadığın biriyle yaşıyorsun. Neredeyse otuz beş yaşındasın ve..." Çatalımı yere bıraktığımı ve gözümü kırpmadan ona baktığımı fark edince sesi kesildi.

"Estelle," dedi babam kararlı bir şekilde. "Sanırım bu kadar yeter."

"Hayır, bırak konuşsun baba." Gözlerimi annemden ayırmayı reddettim. "Eğer söyleyecek bir şeyi varsa, elbette söylemeli."

Sage aramızda bakıştı, yüz ifadesi tedirgindi. Ama bu tür rahatsızlıklar burada kaldığımız sürece devam edecekti. Bir hesaplaşma yaşamadığımız ya da annem tam bir kişilik nakli geçirmediği sürece. Ve kızımın beni böyle bir anda geri adım

atarken görmesine izin veremezdim.

Annem benim açık sözlülüğüm karşısında biraz bocaladı, bu anlaşılabilir bir şeydi çünkü biz hiçbir şeyi masaya yatırmazdık. Yüklü yargılayıcı sessizlikler ve pasif-agresif yorumlarla yapıldı. Sinirli bir şekilde kapıyı çarptığımda

Biraz daha gençtim ve en yakın arkadaşşıma ağılıyordum çünkü beni olduğum gibi kabul etmelerinin neden bu kadar zor olduğunu anlayamıyordum.

"Neredeyse otuz beş yaşındayım ve ne?" diye sordum. "Hâlâ evlenmedin mi? Emin olabilirsin. Kendime iyilik yapmıyorum. Sırf biyolojik saatim senin için çok yüksek sesle işliyor diye biriyle evlenerek *Sage*'e iyilik yapmıyorum." Öne doğru eğildim. "Anne, sana uygun bir hayat bulduğun için mutluyum ama benim de bunu yapmaya çalıştığımı anlayamıyor musun? Seninkinden farklı olması yanlış olduğu anlamına gelmez."

Annemin gözleri benimkilere takıldı, başını inanmaz bir şekilde salladı. "Kocan olmayan bir adamla yaşıyorsun, Harlow. Sence bu nasıl görünüyor? Bu şekilde nasıl birini bulma *şansın* olabilir ki? Ian her zaman kabaydı. Düşmanca. Bu sana iyilik yapmıyor."

Öfkeli bir sıcaklık kan dolaşıma karıştı ve o anda keskin bir nefes aldım, onun adını ağzından uzak tutmak için ona tükürmek istediğim birçok renkli kelimeyi filtreledim, kızım beni yumrukla yendi.

Masadan kalktı, elleri sıkı yumruklar halinde sıkılmıştı.

"Onun hakkında böyle konuşma," dedi şiddetle, yanakları kızarmış ve gözleri hiç görmediğim kadar sertti. "Ian benim arkadaşım. Annemin arkadaşı. Ve bizimle ilgilenir. Her zaman."

Benim için her zaman çok şey ifade eden adamı savunmasını izlerken kalbim bedenimin dışındaymış gibi hissettim. Herkesin onu gördüğü ve yargıladığı tüm düşmanca tavırlarını bir kenara bırakırsak, onu çok iyi tanıyordum. Gözlerim sıcak yaşlarla doldu ve onları tutmaya çalışarak çılgınca gözlerimi kııptım.

Annemin yüzü şoktan donuklaştı. "Sage, tatlım, bu yetişkinler için bir konuşma."

"O zaman neden çocukların önünde yapıyorsun?" diye sordu yeğenim. Rachel ona sert bir bakış fırlattı ve o da koltuğuna bir santim daha gömüldü.

Sage ayakta kaldı, tüm vücudu kaskatı kesilmişti. Göğsüm ağrıyordu ve onu kollarımın arasına alıp tekrar yumuşayana kadar sıkıca sarılmak istedim.

Annem aynı zorlukları yaşıyor gibi görünmüyordu ve durum üzerinde biraz kontrol sağlamaya çalıştı. "Ian Wilder'ı senden çok daha uzun zamandır tanıyorum Sage ve onun hakkında bir fikre sahip olmaya hakkım var."

Yavaşça ayağa kalktım ve peçetemi masaya fırlattım.

"Fikrini söylemeye hakkın var," dedim, sesim alçaktı, içimde bir uyarı vardı, "ama bunu benim önümde söyleyemezsin."

Sage masanın etrafına geldi ve elimi tuttu. "Ya da benim. Belki de ona daha çok benzemeye çalışmalısın büyükanne. Öyle olsaydın belki annem bizi onun evine taşımazdı."

Oda, bir atı boğmaya yetecek kadar alt metinle ağırlaştırılmış kalın bir sessizlikle titreşiyordu. Parmaklarımı Sage'inkilerin etrafında sıktım. "Neden gidip dışarıda beklemiyorsun, ufaklık. Ben hemen geliyorum."

Bana baktığında, lanet olsun, gururlu görünüyordu. Kendisiyle ve belki benimle

de. "Eve gitmeye hazırım," diye fısıldadı.

Yüzünün yan tarafını kavradım ve gülümsedim. "Yapacağız."

Kuzenlerine hüzünlü bir el salladı ve babama kısa bir süre sarıldı. Annem sandalyesine oturdu, Sage ayakkabılarını alıp giymek için dışarı çıkarken bir eliyle ağzını kapattı.

"Onunla olan arkadaşlığımın seni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum," dedim sessizce. "Belki de ona her zaman senden çok daha fazla ihtiyaç duyduğum için kendini güvensiz hissediyorsundur. Ya da belki babamın dediği gibi, istediğim şeyler seni korkutuyor ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun."

Annemin gözleri babaminkilere kaydı ve babam ona sadece anlaşılmaz bir bakış attı.

"Bununla nasıl başa çıkacağını bul, anne." Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve iç çektim. "Kendim ve kızım için verdiğim kararlar senin anlamını gerektirecek şeyler değil. Ama bu kararlara saygısızlık edilmesine müsamaha göstermeyeceğim, özellikle de onun önünde. Çünkü o zaman yaşam şeklimizde neyin yanlış olduğunu sorgulamasına neden olursun ve bunu yaparsan, o zaman seninle benim çok daha büyük bir sorunumuz olur."

Annemin çerçevesi derin bir nefesle genişledi ve nihayet bakışlarını masadan kaldırdığında, bir pişmanlık parıltısı gördüğümde neredeyse koltuğuma geri çökecektim. Ama ağzı kapalı kaldı ve gözleri yine düştü. Rachel ve çocukları sessiz kaldılar, muhtemelen Sage'le birlikte gidebilmeyi çok istiyorlardı.

Elimi babamın omzuna koydum. "Özür dilerim. Çabaladığımı biliyorum ve bunu

takdir ediyorum." Çenesi gergindi ve hafifçe başını salladı.

Birkaç dakika sonra Sage ve ben arabadaydık, eve dönüyorduk. Göz ucuyla bana baktı. "Büyükanneyle böyle konuştuğum için başım belada mı? Büyüklerime saygı göstermem gerektiğini biliyorum."

Gülümsedim. "Benimle başın belada değil. Sana zorbalar hakkında ne söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Biri bana ya da arkadaşlarıma kötü davranırsa, onları savunmaya hakkım var. Ve okulda başım belaya girse bile, evde asla belaya girmeyeceğim."

"Bu doğru." Boynumu yuvarladım, gözlerimin arkasında bir gerilim baş ağrısı çiçek açmaya başlamıştı bile. "İnsanların böyle davranmalarının sayısız nedeni var. Ve ben her zaman nedenini anlayamıyorum, özellikle de böyle günlerde. Büyükanne hatalıydı. Söylediği şeyi söylememeliydi ve umarım bir gün bunun farkına varır." Uzandım ve elini sıktım. "Ama ben

Ian'ı savunduğun için sana minnettarım. Eğer kendini daha iyi hissedeceksen büyükannemden özür dilemen yeterli." Gözlerini büyüttü. "Yok artık. O büyük bir b-" Ben ona bakınca durdu. "Zorba, anne. Ben de zorba diyecektim." Güldüm. "Tamam."

"Sence Ian evde midir?"

Başımı salladım. "Hayır, bugün kardeşine bir konuda yardım ediyordu. Sanırım akşam yemeğinden sonra gideceğini söyledi." Biraz sönükleşti. "Tamam."

Evet. Ben de biraz sönük hissettim. Ama bunu görmesine izin vermeyecektim. Eşyaları eve boşalttık ve o televizyonda futbol maçını açarken ben de Sage'e kilerde bir kutu kek arayacağımı söyledim.

Kendi doğum günü pastamı yapıyorum, diye düşündüm. Tam da gençken sıkıcı ve yalnız olduğumu gösteren türden bir şeydi. Yine de sıkıcı değildim ve bir partnerim olmasa da yalnız değildim. Hiçbir tanıma göre başarısız değildim.

Kiler dolabının üst rafına sıkışmış bir kutunun kırmızı kenarını gördüm ve çıkardım. Sarı kek. İşe yarardı.

Çikolata kremalı çikolatalı kek benim favorimdi, ancak bu yıllla ilgili pek çok şey zaten beklediğimden farklıydı, o zaman neden pastamın tam olarak düşündüğüm gibi olacağını düşüneyim ki?

Tezgâhın üzerine koydum ve birkaç saniye boyunca ona baktım.

Ailemle yaptığım konuşma kafamın içinde dönüp dururken, kek karışımı bana bakarken, boğazıma bir yumru sıkıca yerleşti. Midem huzursuzlukla düğümlendi, onu yutmaya çalıştım, sonra kutuyu açtım, buzdolabından yumurtaları ve dolaptan yağı çıkardım ve işe koyuldum.

Sage ve ben, vanilyalı kremaya bulanmış iki dev kek parçasıyla oturduğumuzda, ilk ısırığını aldı, gözlerini kapattı ve mutlu bir mırıldanma sesi çıkardı.

Ağzı dolu bir şekilde, "Güzel pasta anne," dedi.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasına dikildi ve onları orada tuttuğumdan emin oldum. Ben kendi ısırığımı alırken o yanıma sokuldu.

Ve ne var biliyor musun? Kendi yaptığım doğum günü pastası çok lezzetliydi.

Bölüm 24

Ian

"Özür dilerim, tekrar edebilir misiniz?"

Kız kardeşimin beni telefondan görememesi iyi bir şeydi çünkü Adaline üvey kardeşlerim arasında daha nazik ve kibar olsa da, o bile benim dik dik bakışlarım karşısında sınırlarını zorlayabilirdi.

"Beni duydun."

"Hmm, belki de bir bağlantı sorunu vardı," dedi masumca.

Derin nefes almanın seni sakinleştirmesi gerekmiyor muydu? Bir tane aldım. Sonra bir tane daha. Sıkıntı hala oradaydı ve en başta o aramayı yaptığım için hala çok pişmanlık duyuyordum.

Ama küçük kız kardeşlerimden birine karşı kendimi alçaltmak ödenmeye değer bir bedeldi. "Adaline, rica etsem," dedim gergin bir çeneyle, "Harlow'un bu akşamki doğum günü için bir şeyler ayarlamak için gerçekten yardımına ihtiyacım var."

"Ben de öyle dediğini sanmıştım." Sesi o kadar iğrenç bir neşeyle doluydu ki başımı koltuğun arkasına yaslayıp gözlerimi kapattım. "Bu nadir anın tadını çıkardığım için beni bağışlayın. Beni ilk arayanın sen olduğunu Greer'in yüzüne vurmama izin var mı?"

"Hayır," diye bağırdım. "Senin bir parti planlama şirketin var, Tanrı aşkına. Tabii ki seni arayacağım."

Mutlak bir zevkle güldü. "Bu küçük zafer anını ortadan kaldırmıyor ve ben yine de tadını çıkaracağım." "Nasıl istersen.

Ama biraz zaman sıkıntım var. Sage'le spa'ya gittiler ve alışveriş yapıyorlar.

sonra."

"Kızlar günü," dedi. "Çok şirin. Peki onlar bitene kadar ne yapmaya çalışıyorsun?" Mükemmel

doğum günü ama bunu yüksek sesle söylemedim.

Pazar gecesi kapıdan içeri girip mutfak tezgahının üzerinde duran kutu karışımı keki gördüğüm anda anlamıştım. Cam tepsiye bakılırsa o ve Sage pastanın tadını iyice çıkarmışlardı çünkü pastanın dörtte biri çoktan bitmişti ama bunun ne anlama geldiğini anladığımda göğsümün biraz çökmesine engel olamadı.

Ailesinin evinde bir şeyler ters gitmişti ve o da evde kendi doğum günü pastasını yapmıştı. Belki başkaları için aptalca bir şeydi ama bunun onun için neyi sembolize edebileceğini biliyordum.

O aşağı indiğinde yüz ifademi düzeltmiştim.

Ögle yemeği her neyse, demişti. Ona uzun uzun baktığımda, elinin tersiyle itti. Cidden, önemli bir şey değil. Annem her zamanki gibi davranıyordu ve ben de buna katlanmak istemedim, diye ısrar etti.

Ve canı pasta çekiyordu.

Hepsi bu kadar.

Tekrar sormaya çalıştığımda, bana kendi büyük parçamı kesti, elime tutuşturdu ve "Lezzetli pastayı ye Ian ve fazla düşünmeyi bırak" dedi.

Ben de yaptım. Ve çok lezzetliydi.

Bütün gün kız kıza bir şeyler yapabilsinler diye Sage'in okuldan eve gelmesine izin vermişti ve bunun da bir şey ifade ettiğini biliyordum. Eğer doğum günü geçerse ve korktuğu şeylerin en ufak bir ipucu bile gerçekleşirse, yatağa girdiğinde kendini boşlukta hissedeceği hissini içimi kemirmesine engel olamıyordum. Bahsettiği o özlemi hissedecekti. Ve birkaç gün geçtikçe, o günü mümkün olduğunca mükemmel kılmak için bir şeyler, herhangi bir şey yapmak için içimdeki çılgılığı görmezden gelemiyordum.

"Ian?" Adaline sordu. "Seni kaybettim mi?"

Boğazımı temizledim. "Özür dilerim. Aile odasında film izleme yatakları yapmak istiyorum. Pinterest'te gördüğünüz, herkesin kendine ait bir yerinin olduğu, patlamış mısır ve sinema şekeri gibi şeylerin olduğu süslü püslü pijama partileri gibi."

"Kanepeyi dışarı mı taşıyorsun?"

Başparmağım direksiyona vurdu. "Tamamen dışarı çıkarılamaz ama geri itilebilir."

Telefondan, kafasının içinde dönen çarkları duyabiliyordum. "Tamam, yeni bir yatak almayacaksanız, havalı yatak ya da yatak pedi ve bir sürü battaniye öneririm, böylece kurulumu biraz daha kolay olur." Telefonu yüzünden uzaklaştırdı. "Kenz, geçen yıl babamın doğum günü partisi için Redmond'da kullandığımız pastanenin adı neydi? Onlar

pastayı yaptı."

Arka plandan boğuk bir ses ona cevap verdi.

"Ian, sana fırın bilgilerini mesaj atacağım. Bir de marketten alacağın şeylerin listesini. Annemden yastık ve tüylü battaniye ödünç alman gerekebilir, çünkü evinde yeterince olduğundan şüpheliyim."

Böyle bir şey için Sheila ve Poppy ile yüzleşmek zorunda kalma düşüncesi bile gözlerimi kıstırmama neden oldu. "Ben alırım, sorun değil."

Adaline durakladı. "Doğum gününde bir film gecesi için birden fazla yeni yastık ve battaniye mi alacaksın?"

"Evet."

"Ahh. Böylece bunları anneme açıklamak zorunda kalmazsın, bu da Poppy'nin bileceği anlamına gelir, bu da Greer'in bileceği anlamına gelir." Tekrar durakladı. "Çünkü Greer bilirse, o-"

"Bu konuda iğrenç ol," diye araya girdim. "Ve ben sadece... istediği gibi bir doğum günü geçirmesini sağlıyorum. Hepsi bu," dedim huysuzca. "İnsanların doğum günlerini kaçırmaktan bıktım ve belki de bunu telafi etmek istiyorum."

Bahanem ıslak karton kadar dayanıksızdı ve ben sadece bu lanet telefon görüşmesinden kurtulmak istiyordum.

"Tamam." Cevabının hafif tonu yüzümü buruşturmama neden oldu çünkü o da buna inanmıyordu. Ama Adaline'in bunu bilmesiyle başa çıkabilirdim. "Ne olursa olsun, bence bu çok düşünceli bir davranış Ian. Buna bayılacak."

Çenem tekrar gerildi. "Uh-huh. Teşekkürler, Adaline. Sana borçluyum."

"İlkbaharda evlendiğimizde Emmett'i savunacak kadar mı?" diye sordu. Hava ciğerlerimden sertçe çekildi. "Benden bunu ister mi? Onu çok az tanıyorum."

"Sen benim kardeşimsin," dedi. "Tabii ki öyle. Sen, Parker, Beckett, Cameron ve bir takım arkadaşı daha olacak. Annem benimle koridorda yürüyecek," diye ekledi yumuşak bir sesle.

Duygular boğazımı düğümledi. Greer'in Beckett'la olan düğününü kaçırmıştım ama bu, burada olmam gereken bir şeydi. Birkaç kez göz kırptım ve derin bir nefes aldım.

"Erik onun için ayağa kalkamayacak mı? Onu bir daha gördüğümde bunu yüzüne vuracağımdan emin olabilirsiniz."

Güldü. "Bizimle evleniyor, seni sik kafalı." Adaline burnundan yavaşça nefes alarak tekrar durakladı. "Bu bir evet mi?" "Evet," diye sert bir sesle cevap verdim. "Onur duyuyorum."

"Güzel. Şimdi sana listeyi mesaj atacağım ve eğer ayarlama da sorun yaşarsan bana FaceTime at çünkü bunun güzel görünmesini istiyoruz, tamam mı?"

"Evet, hanımefendi."

Kuru ses tonum karşısında iç çekti. "Bana FaceTime atmayacaksın, değil mi?" "Muhtemelen hayır."

Adaline hoşnutsuz bir inilti çıkardı. "Tamam, peki... sana resim gönderirsem, en azından sevimli hale getirmeye çalışır mısın?" "Şu anda yapabileceğim tek şey denemek. Teşekkürler, Adaline."

"Seni seviyorum," dedi. "Seni de."

Birkaç dakika içinde telefonuma söz verdiğim mesaj geldi ve kocaman, yavaş bir nefes aldım. "Yüce Tanrım," diye mırıldandım. "Ne yaptım ben?"

Harlow'un arabası garaj yoluna girdiğinde, her şeyi gözümün önünden uzaklaştırmaya, kız kardeşimi hiç aramamışım gibi davranmaya, bu gecenin nasıl geçtiği umurumda değilmiş gibi davranmaya hazırdım ve belki de terliyordum. Sadece birazcık.

Kız kardeşimi yatıştırmak için bir fotoğraf çekip gönderdim. Kusacakmışım gibi hissetmeme biraz yardımcı oldu.

Adaline: AMAN TANRIM, IAN! Bu çok şirin, çılgık atabilirim!! İçinde şeker olan küçük patlamış mısır kovaları! Battanilerle eşleşen balonlar!!!! BALONLARI EŞLEŞTİRDİĞİNE INANAMIYORUM!

Ben: Lütfen, lütfen ünlem işaretlerini bırak, yalvarırım.

Adaline: Üzgünüm. Ama çok iyi yaptın. Buna bayılacak. En iyi doğum günü hediyesi.

Harlow ve Sage eve girip de aile odasının nasıl değiştiğini görünce duraksadıklarında aklımın biraz olsun başımda kalmasını sağlayan da tüm bu ünlem işaretleriydi.

Tuhaf bir basınç kaburgalarımın etrafından dolaştı ve ardından gelen sessizlik boşluğunda sıkıştı. İlk başta hiçbir şey söylemedi.

Elini göğsüne götürdü ve ağzı açık kalırken oraya yerleşti.

Sage sırtıttı ve bana doğru bir yumruk uzattı.

Odanın ortasına, onlar için daha büyük olan bir orta boy havalı yatak ve bir ikiz yatak koymuştum. Yanyana yığılmış

Her birinin arkasında, kanepeyi kafalık olarak kullanan, beyaz ve pembe yastıklardan oluşan yığınlar vardı. Havalı yatakların üzerine, açıkçası gülünç miktarda tüylü beyaz battaniye ve yanlarına da aşırı büyük pembe bir battaniye serdim. Pembe, pembe altın ve beyaz balonlardan oluşan uzun sütunlar, onun en sevdiği film olan *The Cutting Edge*'i açtığım televizyon ekranını çevreliyordu.

"Ne oluyor be?" Harlow fısıldadı.

"Bu çok havalı," diye nefes aldı

Sage.

Harlow sonunda gözlerini bana çevirdiğinde gözleri yaşlarla parlıyordu ve bu, masanın ortasında oturan mükemmel çikolatalı pastayı görmeden önceydi. Ortasında bir mum vardı ve etrafındaki pürüzsüz krema tabakası sadece tabanı boyunca mükemmel bir şekilde işlenmiş pembe lalelerle kesintiye uğruyordu.

"Ian," diye fısıldadı.

Boğazımı temizledim, ayaklarımın üzerinde biraz kaydım, ellerimle bir şeyler yapabilmek için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Adaline bana yardım etti," dedim. "Kendisinin bir etkinlik planlama şirketi var, o yüzden bana ne almam gerektiğine dair kocaman bir liste gönderdi."

Sage homurdandı ve Harlow yumuşak, nefes nefese bir kahkaha attı, bakmaya devam ederken sadece başını hafifçe salladı. "Bana hayalimdeki doğum gününü yaşattın," dedi o kadar sessizce ki neredeyse onu duymuyordum.

Neredeyse. Belki daha sonra, onu duymamış olsaydım ya da bunu söylememiş olsaydı nasıl farklı hissedebileceğimi düşünürdüm. Ama duymuştum ve o ne yaptığımı çok iyi biliyordu. Bunu onun için yapmak, o kadar çok kişi için gitmiş olmanın kefaretni ödemenin tek yolu gibi geliyordu - pastanın üzerindeki sayı ne olursa olsun, her biri aynı derecede önemliydi. Bunu onun için yapmak, umduğundan biraz farklı görünse bile, kendisi için inşa ettiği hayatın harika olduğunu ona göstermenin bildiğim tek yoluyla.

Onun bilmiş bakışlarını zorlukla karşılayabildim. "Birçoğunu kaçırdım, biliyorsun. Sadece telafi etmeye çalışıyorum."

Bana sarılmadı ve ben garip bir şekilde rahatladım. Sage ikimizi de dikkatle izlerken, bu çok fazlaymış gibi geldi. Onun yerine Harlow pastaya bakmak için yanıma geldi. "Çikolatalı mı?" diye sordu yine sonsuz bir sessizlikten sonra.

"Oraya tıktırabildikleri kadar."

Harlow'un cevap kahkahası biraz titrek, biraz kararsızdı ve elini yanağında gezdirişini kaçırmadım.

"Filme başlıyor muyuz?" Sage sordu. "Ben gidip üstümü değiştireyim."

Harlow'un kaburgaları derin bir nefesle genişledi ve bir saniye sonra omzunun üzerinden başını sallamak için döndü. "İyi plan, ufaklık. Sanırım ben de yapacağım."

Yanımdan geçerken parmakları bileğime değdi, o kadar hafif bir dokunuştı ki kazara olabilirdi, ama gözlerinin yüzümden başka bir yerde sabit kalışından öyle olmadığını anladım. Bunun bir hata olma ihtimali, üstlerini değiştirmek için yukarı çıktıkları anda beni bir sandalyeye çökertti. Dirseklerimi kalçalarımaya dayadım, yüzümün yanlarını tuttum ve birkaç derin nefes aldım.

Belki de çok fazlaydı. En azından bir arkadaş için çok fazlaydı. Buraya taşındığı günden beri içimde biriken her şey tehlikeli bir şekilde sallanıyor, inşa ettiğim duvarların temellerini zorlayan büyük, kalın sarmaşıklar. Orada oturup ne halt ettiğimi ve bunu neden yaptığımı düşünürken, tüm rezervlerimin ortasında büyük bir çatlak açıldığını hissettim ve onu tekrar yamamak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Barajdaki deliği parmağıyla tıkamaya çalışan çocuğun hikayesi gibiydi. Basınç basitçe arttı, arttı ve arttı. Hissettiğim tüm o dalgalar artık yumuşak bir gelgit değildi, kafamın içine girip çıktıkları için görmezden gelebileceğim bir şeydi. Bu kasırğa, etkilerinden kurtulma umudum olmadan üzerime geliyordu.

Bununla birlikte gelen tüm görselleri görmezden geldim ve birkaç derin nefes aldım, tüm bu duyguları daha sonra incelenmek üzere düzgün küçük kutulara yerleştirmeye çalıştım. Çok, çok daha sonra. Tercihen alkol yardımıyla.

Sandalyeden kalktım ve üzerimi değiştirmeye gittim, iş kotumu gri bir eşofman altı ve beyaz bir tişörtle değiştirdim.

Birkaç dakika sonra aşağı indiler ve Harlow'un gözleri pantolonuma kaydı. Odanın loş ışığında yanakları hafif pembe görünüyordu.

Sage şeker kabını buldu ve hemen Sour Patch Kids paketini yırttı. "Bunların en sevdiğim olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Ben yemedim," diye itiraf ettim. "Annenle film izlerken yediğimiz saçmalıklardan aldım."

"Film izlemek hakkında tartıştık," diye karşılık verdi. Gözleri sonunda benimkilere kaydı ve göğsüm sıkıştı çünkü bu normal Harlow'du; koyu kahverenginin içine gizlenmiş bir gülümseme. "Bunu bu kadar kolay kabul ettiğine inanamıyorum."

İkimiz de yerimize yerleştik ve ben kollarımı başımın arkasına sıkıştırdım. "Sadece doğum gününde Keaton. Yarın böyle ayrıcalıklı bir muamele görmeyeceksin."

Öyle hafif, havadar, mutlu bir sesle güldü ki, film başlarken onun ve Sage'in şeker seçimlerini izlerken kalbimin göğsümde döndüğünü hissettim. Harlow çikolata ile başladı, ki bunu bekliyordum. Ben Skittles'ı tercih ettim.

Film başladığında, titreyen ışıklar odayı doldururken, Harlow bana doğru utangaç bir bakış attı ve gülümsedi.

Ben de gülümsedim.

Çok fazla değildi.

Tam bize göreymi. Eskiden birbirimiz için olduğumuz şey için.

Sage filmi hiç izlememişti ve ben de lisede Harlow'la birlikte en az on kez izlemiş olmama rağmen, çift didişirken kendimi onlarla birlikte gülerken buldum, aralarındaki çekim herkes tarafından açıkça görülse bile bunu görmezden gelmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Benzerlikler yerine oturdukça tenim gergin ve rahatsız hissediyor, kalbimin sıkıcı gümbürtüsü kulaklarımda yankılanıyordu. Bir sahnede Harlow'un profiline bakma riskini aldım, şaşırtıcı derecede ciddi bir bakışla ekranı izliyordu.

Genelde ne düşündüğünü her zaman hissedebilirdim ama şu anda hissedemiyordum. Belki de bu, arkadaşlıklarınızda büyümenin bir parçasıydı, özellikle de diğer kişinin yörüngesinde çok uzun süre bulunmadığınızda. Onun tüm düşüncelerini bilme ve aklından neler geçtiğini tahmin etme hakkımı kaybetmişim.

Bu yüzden derin bir nefes aldım, filme odaklandım ve sonunda rahatladım. Film bittiğinde yan döndüm ve Harlow hemen parmağını dudaklarına götürerek Sage'in uyuduğunu bana bildirdi.

Dirseğimin üzerine çıktım ve onun yan tarafına kıvrılmış, pembe battaniyeyi etrafına sarmış mışıl mışıl uyuduğunu görünce gülümsedim. Harlow dikkatlice havalı yataktan indi ve ben de aynısını yaptım.

Ayağa kalktığımızda, fazladan battaniyeyi alıp omuzlarına sarmasını izledim. Saçları biraz dağınıktı, atkuyruğu şeklinde tutmayı çoktan bırakmıştı.

"Pasta yemek için onu uyandırırım mı?" Fısıldadım.

Harlow içini çekerek kızına sevgiyle baktı. "Hayır, bırakalım uyusun. Zaten bu sabah krep yerken bana şarkı söyledi."

Gözlerim yüzünde gezindi. "Bunu kaçırdığım için üzgünüm,"

diye mırıldandım. "Erken gitmiştin."

Başımı salladım. "Patronum böyle hıyarın tekidir."

Güldü, sonra Sage havalı yatağın üzerinde kımıldayınca eliyle ağzını kapattı. "Bana bir parça keser misin?" diye sordu.

"Hemen tuvalete gitmem gerek."

O koridordayken pasta bıçağıyla pastadan iki dilim kestim, sonra da çekmecedен çatalları çıkardım. Dışarı çıktığında gülümsedi. "Kek parçan dün gece benim kestiğim kadar iğrenç değil."

"Fark ettim," dedim kuru bir sesle.

Sessiz bir kahkaha atarak, battaniyenin hala omuzlarına sarılı olduğu tabağı aldı ve ön kapıya doğru ilerledi. Merakla onu izledim. Eli kapı kolundayken omzunun üzerinden bana baktı.

"Gelip benimle pasta yesen iyi olur," dedi kısık bir sesle. Bana bakarken gözleri parlıyordu ve ciğerlerimdeki nefesi söküp aldı.

Başımı salladım, cevap verirken sesim biraz sert çıkıyordu. "Evet. Tabii ki."

Kalbimin göğsümde nasıl çarptığını duyabiliyor muydu? Duymaması imkânsız gibiydi.

Harlow gülümsedi, sonra dışarı çıktı. Ensemi ovuşturdum, sonra pastamı aldım ve yüzüncü kez ne halt ettiğimi düşündüm.

Bölüm 25

Harlow

Ian'ın bana katılması birkaç dakika sürdü ve buna sevindim. Tüm bunların ezici fantezisi başımı döndürüyordu. Havanın keskin bir ısırtığı vardı ve battaniyenin omuzlarımda gevşemesine izin verdim, böylece soğuk duyularımı keskin tutabilirdi. Havadan yaratmış olduğu inanılmaz derecede hassas, yürek parçalayıcı atmosfere balıklama atlamamı engelliyordu.

Yanı başımdaki korkulukta, çikolatanın şekerli-tatlı kokusu burnuma ulaştı ve bir ısırık almak için battaniyeden vazgeçmeye istekli olup olmadığımı karar vermeye çalışarak ona baktım. Bir kapının hafifçe açılıp kapanma sesini duyunca sessiz bir nefes aldım.

Göğsümün içinde büyük bir savaş vardı.

Bir yanı -mantıklı düşünen, mantıklı, mantıklı yanı- bunun gerçek olmadığını çok iyi biliyordu. Bana bir hediye veriyordu, kalbimi durdurmayı başaracak derecede düşünceli ve özenliydi. Hediye, hatırlamış olmasıydı. Hediye, görüldüğümü hissetmekti. Benim için önemli olan şeyler onun için de önemliydi.

Bu, en iyi arkadaşınızın size verdiği türden bir hediyeydi. Cazibe ya da sevgi ya da Düşünceler ya da Duygulara bağlı olma zorunluluğu yoktu. Bunun gibi hediyeler, alıcının kim olduğunu ve kalbine en yüksek sesle neyin konuşacağını derin, içsel bir bilgiden geliyordu.

Bu kadar zor olmamalıydı ama öyleydi.

Çünkü bu tür bir jest için açlık hisseden daha yüksek sesli ve daha az mantıklı olan ikinci parçam, sıcak bir köpük banyosu gibi içine dalmak istedi. Sıcaklığın tenime ve kaslarıma sızmasına izin vererek, akşamın katıksız lüksünün uzun süredir ihmal edilen yanımı yıkamasına izin verdim.

İkinci parçam ise sınırları zorlamak ve diğer tarafta ne olduğunu görmek istiyordu. Ne büyük bir savaştı bu.

Savaş bir soru şeklinde geldi, gerçekten. Bu romantizm miydi? Bir kitabın sayfalarında, bilgisayarda yazı yazan birinin hevesli hayal gücünün ürünü olan türden bir kur mu? Yoksa dostluk olarak paketlenmiş, istikrarlı ve sadık bir aşk mıydı?

Yanıma geldiğinde, ilkinin ne kadar çok arzuladığımı inkâr edemezdim. Çok uzun zaman olmuştu. Buz pateni pistinde beni tutuşu, karanlık koridordan farklı olarak o duvara sıkıca bastırışı, görünmeyen bir fitilin ateşlenmesiydi. Aramızdaki bir şeyin patlaması an meselesiydi.

Pastanın tatlı kokusu, battaniyenin sıcaklığı ve yanımdaki sundurma korkuluğuna yaslanan onun katı varlığıyla hızlı bir içgüdüsel karar verdim.

Akılcı, mantıklı tarafım sessiz kalır ve fantezinin gerçekleşmesine izin verirdim. Eğer o an doğru olduğunu hissedersen, zorlardım.

Bakışları yüzümün yan tarafında ağırlığını hissettiriyordu ama gözlerimi karanlık gökyüzünden ve görebildiğim kadar uzanan cılız ağaçlardan ayırmadım.

"Daha pastanı yemedin."

Gülümsedim. "Battaniyeyi bırakmanın buna değip değmeyeceğine karar vermeye çalışıyordum."

Ian başıyla onayladı, sonra çatalını aldı ve kendi tabağından bir ısırık koparıp bana doğru uzattı. "Al bakalım." "Bana pastanı mı veriyorsun? Burada yaşadığımız mükemmel doğum günü ortamında bu biraz abartılı olabilir." Kaşlarını çattı. "Bu istemediğin anlamına mı geliyor?"

"Saçmalama." Çenem çağıran bir hareketle kalktı. "Kesinlikle istiyorum."

Tanrım, alt metin yüzümü alev alev yaktı. Ama ağzımı açtım ve öne doğru eğildim, dudaklarımı mükemmel yumuşaklıktaki, kabarık, çikolatalı kekin etrafına kapatırken bakışlarımdan onunkinde dinlenmesine izin verdim.

Ağır, uzun süreli göz teması uzun sürmedi, çünkü tüm bu şekerli güzellik dilime çarptığında gözlerimi açık tutmak fiziksel olarak imkansızdı. Göz kapaklarım çırpınarak kapandı. Çok özel durumlarda olan türden bir çırpınmaydı bu.

Ağrıyan kaslarınızla sıcak bir küvete girdiğinizde.

Sonsuz uzun bir günün ardından yatağa

kıvrıldığınızda. Uzun zamandır canınızın çektiği bir

şeyi yediğinizde.

Ve normalde, gerçekten harika bir orgazmı el ele gelen göz çırpınmasıydı.

O ısığa eşlik eden inilti sanki o listedeki son maddeymiş gibi geliyordu ve ben utanamıyordum bile.

"O pastanın içinde uyuşturucu olmalı," diye inledim. "Vay canına, bu inanılmaz."

Ian gülümsemiyordu ama kendi ısığını aldığı anda gözleri memnuniyetle parlıyordu. Kaşları çatıldı ve boğazının arkasından öyle derin, lezzetli bir ses geldi ki ayak parmaklarım tüylü mavi terliklerimin içinde kıvrıldı.

Bu aynı zamanda orgazm türü deneyimlerle eşleştirilen türden bir sesti. Bu da beni sadece

... bu her neyse, rasyonaliteyi bir kenara bıraktı. "Neredeyse

benim için fazla tatlı," dedi.

Ona yandan bir bakış attım. "Dilini ısıırıyorsun. Bu muhteşem."

Ian alaycı bir gülümsemeyle kaşlarını çatarak çatalı tekrar kaldırdı ve ben de başımı salladım. Bana bir lokma daha ikram etti, ben alt dudağımdaki kremasını yalayıp yutarken ağzımı dikkatle izledi.

Tabağı yere bıraktı ve bahçeye baktı. "Peki ünlü bir yazar böyle bir geceyi nasıl anlatırdı?" "Biriyle tanışırsam sorarım."

Ian içini çekti ve eğer ona bakarsam gözlerini devirdiğini göreceğimden emindim. "Peki, senin oyununu oynayacağım. Yetenekli bir yazar böyle bir geceyi nasıl anlatır? " Daha yakına eğildi ve nefesi çikolata gibi kokuyordu. "Eğer merak ediyorsan, bunu ben soruyorum."

Küstahça bir cevap vermek yerine gözlerimi kapattım ve tüm büyük duyguları somut ve tarif etmesi kolay bir şeye damıtmaya çalıştım. Tüm duyularımı o anın kelimelere dökülebilecek kısımları üzerinde yoğunlaştırmaya çalıştım.

Bilgisayarımın başında olsaydım, beynimin biraz daha farklı çalışabileceğini, gökyüzünün rengini, yıldızların kadifemsi maviyi delip geçtiği keskin ışık patlamalarını algılayabileceğini biliyordum. Yanımdaki bedeninden gelen, beni bir mıknaş gibi çekip rahatlatan o zayıf ısı aurasını tarif edebilirdim. Ve belki de tüm bunları yazıyor olsaydım, midemin nasıl titrediğini, sinirlerimin nasıl hafifçe dans ettiğini ve o anın büyüklüğünü açıklama şansım olurdu. Ya da ne yaptığını gördüğümde nasıl hissettiğimi.

Ama bilgisayarımın başında değildim ve bir silme düğmesi seçeneği olmadan bu şeylerden herhangi birini söylemeye çalışmak çok savunmasızdı. Başka biri görmeden önce düzeltme yapma ihtimali olmadan. O anda yüksek sesle konuşmak, kalbimin hiç göstermediğim tüm parçalarına ışık tutuyordu ve onun, bizim buna hazır olduğumuzdan tam olarak emin olamıyordum.

Denemek yerine derin bir nefes aldım ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Neredeyse mükemmel." Gözlerimi açtım ve ona baktım. "Ben de böyle tarif ederdim."

Çenesi kısa bir süreliğine gerildi ve ön pencerelerden gelen bir parça ışıktan yüzünün yontulmuş hatları daha karanlık ve daha da yoğun görünüyordu. Gözleri okunmuyordu ve bu bana Ian değilmiş gibi hissettirdi.

Yıllar önceki Ian'ım değil. Bana ceketini veren ya da baston kullanmayı öğreten çocuk değil. Anneme sormaya utandığım için bana marketten tampon alan ve hiçbir şeyi yanıma bırakmayan. Ağladığımda yanımda oturan ve ilk yıl birlikte kamp yaptığımızda yastığıma salyalarımı akıttığını gören, örümceklerden çok yılanlardan korktuğumu bilen ama hiçbir zaman ikisiyle de dalga geçmeyen Ian.

Bu Ian'dı, o adam. Midemi allak bullak eden. Gizli düşünceliliğiyle kalbimi sızlatan ve sayamayacağım kadar çok şekilde hayatımı güzelleştiren adam.

"Neredeyse mi?"

Sesini duyduğumda, o kadar derin, o kadar lezzetli bir şekilde alçaktı ki, gözlerim yine o çırpınan şeyi yapmak istedi.

Orgazm, güzel pasta, yatakta çırpınma. Ama gözlerimi açık tuttum ve ona diktim.

"Doğum günümde istediğimi söylediğim bir şey daha vardı," diye hafifçe devam ettim. Sonra ona küçük bir gülümseme verdim. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Bir sonraki sessizlikte Ian'ın beni inceleme şekli kalbimin kaburgalarımın altında çılgınca çarpmasına neden oldu.

Hatırlamazsa hayal kırıklığı yaşamayacaktım ama hatırlamasını istiyordum. Sadece nasıl bir şey olduğunu görmek için onunla bu anı yaşamak istedim.

Düşüncelerimi ve duygularımı bastırmak için o kadar çok gün harcadım ki, onun verandasında geçirdiğim bu küçük zaman dilimi, onları tekrar serbest bırakabileceğim güvenli bir alan gibi geldi. Sadece şimdilik. Karanlıkta, ay ışığı altında, kimse izlemeden, kimse bunun korkunç bir fikir olduğunu haykırmadan.

Yavaşça telefonunu çıkardı ve derin bir nefes alarak bir müzik uygulamasına gelene kadar kaydırdı. Gözlerim yine yaşlarla doldu ve telefonu korkuluğun üzerine koyup oynat tuşuna bastığında çenemi göğsüme indirip küçük bir kahkaha attım.

Döndü, yüzü çok ciddiye, gözleri benimkilere dikilmişti ve elini uzattı. "Benimle dans eder misin, Harlow?"

Durduramadan bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü ve onu silmeye çalışmadım. Sarsakça başımı salladım.

"Battaniyenin gitmesi gerekebilir," dedi alaycı bir şekilde ve ben de güldüm. Başlamadan önce yüzüne baktı ve başparmağının kenarıyla gözyaşımı sildi. Başparmağının ucu nasırlarla pürüzlüydü ve nefesimin kesilmesine neden oldu.

İri elleriyle battaniyeyi dikkatlice omuzlarımdan çekti ve yumuşak bir gümbürtüyle verandaya yığıldı. Kısa bir süre titredim ama Ian'ın eli benimkinin üzerinde kıvrıldı, diğeri belime dolandı ve beni sözsüz bir şekilde göğsüne doğru yönlendirdi.

Birbirimize kenetlediğimiz ellerimizi vücuduna yasladı, seçtiği unutulmaz melodiyle hafifçe sallanırken başparmağı parmak eklemlerime sürtündü. Göğsümdeki ağrı, görmezden gelinmesi imkânsız bir şeye dönüştü.

Ben de yapmadım.

Her şeyi hafızama kaydettim. Yanağımın altındaki gömleğinin yumuşak pamuğunu ve çenesinin alnıma dayandığı yerdeki sakalının hafif çiziklerini. Teninin inanılmaz sıcaklığını, bizi yavaş bir daire çizerek yönlendirirken elimin sırtında uzandığı tişörtünün içindeki kasların kayışını.

Sihirli bir alanda asılı kalmıştık, ne gerçek dünyada ne de bir fantezide. Tanımları, etiketleri ya da sonuçları olmayan bir arada kalmıştık. En iyi arkadaşımın kollarında sallanabildiğim ve bir sonraki adımda neler olabileceği konusunda endişelenmediğim bir yer.

Kolunu belime doladı, parmakları sırtımdan aşağı dökülen saçlarımın uçlarında hafifçe dans etti. Hafifçe titredim, yüzümü göğsüne bastırdım ve içime çektim.

Çenesinin başıma dayandığı yerde, çenesinin sıkılaştığını hissedebiliyordum ve bu gözlerimi kısıtırmama neden oldu. Bu tatlı anda bile o savaş hala devam ediyordu. Ve eğer başımı kaldırıp gözlerinin içine bakarsam cevabımı alacağımı hissediyordum. Birden yanıldığım için dehşete kapıldım. Çok, çok yanılmıştım.

Şarkı sona erdi ama biz öylece kaldık, dans sayılamayacak bir sallanmayla. Tenimi sıkıcı bir ağrı kapladı, görmezden gelebileceğimden emin değildim. Başka bir şey isteyen ısrarcı bir çekiş. Daha fazlasını.

"Ian," diye fısıldadım, beni duyabildiğini bildiğim için çenemi yukarı kaldırdım.

Hemen gitmeme izin vermedi ve sonunda ona bakmaya cesaret edebildim. Ian'ın gözleri kapalıydı, kaşları hafifçe çatılmıştı, sanki acı çekiyordu. Bu acıyı dindirmek için çaresizce çırpınan kalbimi parçaladı.

Yavaşça elimi sırtımdan çektim ve parmaklarımı hafifçe yanağının üzerinde gezdirdim, başparmağım sakalının üstündeki deriyi okşarken çenesini kavradım.

"Teşekkür ederim," dedim, bu iki yetersiz kelimeyi duygularımın her zerresiyle doldurarak. Ama yine de yeterli gelmedi. Yine de gözlerini açmadı.

İt, diye kendimi zorladım. Sadece küçük bir tane.

Ben de ayaklarımın üzerinde yuvarlandım ve dudaklarının kenarını dudaklarımın yakalayarak ağzının kenarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum. Bir hata olabilecek kadar merkezden uzaktı.

Kendime karşı dürüst olmak bir şeydi, çünkü bunun bir hata olmadığını biliyordum. Ama sorarsa ona karşı dürüst olabilir miydim? Çekip gitse, gülüp geçse ve ne halt ettiğimi sorsa.

Ama o bunları yapmadı.

Nefesi kesildi ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Öylece donup kaldık ve o geri çekilmeyince kalbim çıldırdı, kırılğan kemiklere ve dar bir göğse çarptı. Onun kalbi de aynı şeyi mi yapıyordu? Kalbi biraz daha sert atarsa içi parçalanacakmış gibi mi hissediyordu?

Tam geri çekilmek üzereyken, hepsi hayal ürünü olan bir öpücüğün utancını yutmak üzereyken, başını bir santim kadar çevirdi ve burnunu benimkine sürttü. Dudaklarını benimkilerin üzerine getirdi, o kadar yakın duruyordu ki tenim uğuldadı.

Titreyerek nefes verdim, yüzünü kavrayan elim gömleğinin kumaşını kavramak için aşağıya indi ve yumruk haline geldi. İhtiyacı olan tek şey buydu.

Ian'ın ağzı benimkinin üzerine eğildi, dudakları sert ve lezzetliydi, göğsünün genişliğinden çıkardığı inilti beni ayak parmaklarıma kadar sarstı. Tadı çok güzeldi, vücudu çok büyük, sıcak ve sertti ve elleri beni çok sıkı tutuyordu. Tekrar ayaklarımın üzerine yuvarlandım ve dilinin yumuşak fırçasını dudaklarımın kenarında hissettiğim anda ağzımı açtım.

Kan dolaşımda şiddetli bir fırtına kükredi, hızlı, şiddetli ve gürültülü, yoluna çıkan her şeyi yıktı, bu öpücükten önce düşündüğüm her şey kalbimin tek bir atışına gömüldü.

Sonra iki eliyle yüzümü kavradı, başımı yeni bir açıya doğru eğerken parmakları saçlarıma dolandı. Dilinin benimkini yalamasının sıcaklığıyla midem kıvrıldı, göğüslerim ağırlaştı ve ağrımaya başladı ve ağzımdan onunkine doğru yumuşak bir inilti kaçtı.

Bu inilti kafasında bir düğmeyi çevirdi, dudakları yuttu, vücudu bastırdı, ellerim vücudumu kavramak için hareket ederken sıkılaştı, o kadar sert, güçlü ve sıkı ki kemiklerim parçalanabilir gibi hissettim. Kırılmalarını istedim. Tenimde bir çürük olsun istedim, daha sonra dokunabileceğim ve bunun olduğunu bileceğim bir şey. Nefesimi ciğerlerimden çaldı ve ben de ona izin verdim. Durmak yoktu, yavaşlamak yoktu, benim için yoktu. Olanların tek bir parçasını bile sorgulamadım. Bundan sonra ne olabileceğini, durmamız gerekip gerekmediğini ya da bunun şimdiye kadar aklımıza gelen en kötü fikir olup olmadığını.

Tek düşüncem daha fazla, daha fazla, daha fazla idi.

Ve o da bana verdi. Daha çok dilinin sıcaklığı, kayması, kayması, benimkine karışması, daha çok alt dudağımdaki dişlerinin çekilmesi, daha çok nefesimizin sert nefesleri çünkü ayrılmaya dayanamıyorduk.

Her şey kalıcı gibiydi. Çabucak geri alınamayacak türden bir değişiklik. Derinin altındaki mürekkep ya da bir uzvun kesilmesi gibi. Bu öpücükten önce de biz vardık, sonra da biz.

Bu, boğazımdan çaresiz bir miyavlama sesi daha çıkardı.

Derin bir iniltiyle yuttu ve sırtım verandanın sütununa dayanana kadar beni bir adım geri çekti. Kollarımı boynuna dolayarak parmaklarımı omuzlarının değişen, sıcak kaslarına bastırdım.

Bu öpücük her şeydi. Tüm dünyayı o mükemmel ana sığdıran türdendi, çünkü onun ağzının benimkinde olması, hiç sahip olmadığımı bilmediğim bir rüyaydı. Kaçınmaya çalıştığım tüm klişeler kafamın içinde dönüp duruyordu.

Havai fişekler, patlamalar, yeniden düzenlenmiş atomlar, hepsi mevcuttu ve hesaba katılmıştı.

Ama dudakları benimkileri itip çekerken, alttakini ısıtırken ve ellerinin saçlarımda tüylerimi diken diken edecek şekilde sıkıştığını hissederken beklemediğim şey, tüm bunların ne kadar iyi hissettirdiğine dair ince bir dehşet ipliği.

Birisi uçurumdan atlamadan önceki adrenalin patlamasının aynısı, onları güvende tutan tek bir çapa ile cılız bir koşum takımına bağlandı. Yine de... atladılar. Korkuya rağmen, uyarılara rağmen ve yanlış gidebilecek tüm yollara rağmen, güvenlikten uzaklaşmaya karar verdiler.

Ancak bu, kalbinizin durduğu ve midenizin kendi içinde döndüğü o anı yok saymıyordu. Onunla bu kadar inanılmaz olamazdı, değil mi? Eğer ilk öpücük *böyle* hissettirdiyse, o zaman...

Tüm işaretler zihinlerin patladığını ve nöronların Ian Wilder'ı en iyi cinsel fantezilerimin tek taşıyıcısı olarak öne çıkaracak şekilde yeniden düzenlendiğini gösteriyordu.

İşte o zaman bir bacağımı kalçasına dayadım, kocaman ellerinden biri bacağımı kavradı, yerinde tuttu ve kalçalarını sertçe benimkilere doğru yuvarladı, ağzımdan çıkan sert bir homurtu karnımı titretti.

Karnıma sertçe bastıran kesinlikle lezzetli, *büyük* şeklini fark ettiğimde -çünkü Tanrı gri koşucuları korusun- *yıldızları* gördüm. Onu sadece öpmek istemiyordum, ön verandadaki bu küçük zaman parçasını istemiyordum.

Ian Wilder'ın beni gelecek haftaya kadar becermesini istedim.

Benim için çok uzun zaman geçtiğinden ve birinin bedeninin ağırlığıyla beni yatağa bastırması dünyanın en güzel hediyesi gibi geldiğinden değil, onu *istediğim* için. *Onu* istiyordum.

Beni o sundurma sütununa bastırırken parmaklarım sırtındaki değişen kaslara saplandı, keskin kenarı tüm bu baş döndürücü zevki bölen lezzetli bir acı noktasıydı. İki elimle tutunduğum bir topraklama noktası.

Daha da önemlisi, ona iki elimle sarıldım, Ian bırakana kadar bırakmaya niyetim yoktu. Ve Tanrı şahidim olsun, umarım bırakmazdı. İri ellerinden biri, sıcak ve sert, gömleğimin altından kaydı, kolu belime dolandı, avuç içi ve parmakları kaburgalarımın etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrıldı ve öpücüğünün sert, vahşi bir kenar almasına neden olan miyavlayan bir sesle sırtımı göğsüne doğru eğdim.

Tüm çekinceleri eriten şey o sınırdı -aramızda filizlenen saf, amansız ihtiyaç-. Aklımda *yapmamalıyız* ya da *bu kötü bir fikir* ya da *yarın ne olacak gibi* fısıltılar yoktu, çünkü geride kalan tek şey kör edici derecede basit bir gerçektir - özlemini çektiğim şey buydu.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu, kafesteki çılgın kanatlı bir yaratık gibi ve umutsuzca bu özlemi serbest bırakmak istiyordum. Ellerim teninde dolaşmak için kaşınıyordu ama bunun yerine onları ensesine sabitledim ve parmaklarımı saçlarının kalın tellerine geçirdim. Ian'ın ağzından çıkan onaylayıcı ses, vahşi bir tür hırıltı, öpücüğü derinleştirmek için başımı eğmemi sağladı, dilimi yumuşak, kıvrımlı bir hareketle onunkinin üzerinde kaydırmamı sağladı, bu da bedenlerimizi aramızda en ufak bir boşluk olmadan birbirine daha sıkı ve daha sıkı çekti.

Gözlerimi zorla açtım çünkü bunu görmek istiyordum. Bana yaptığını ona da yapıp yapmadığını görmek istiyordum ve göz ucuyla evin içinde bir hareket yakalamış olabileceğimi düşündüm. Yine de hemen geri çekilmedim, çünkü Ian diliyle benimkine karşı öyle bir şey yaptı ki, onunla başka neler yapabileceğini çok ama çok merak ettim. Tercihen bacaklarımın arasına. Ona bir *ağaç* gibi tırmanmaya hazırdım, başım dönüyor, dönüyor ve evrenin bu öpücükle nasıl genişlediğiyle dönüyordu.

Sonra ön kapıdan "Anne?" sesini duydum.

Sage kapıyı açtığı anda vücudunu bir anda benimkinden ayırdı, arkasını döndü ve verandadaki sandalyelerden birine çöktü. "Selam tatlım," dedim ve hissettiğim kadar paniklemediğim için kendimle gurur duydum çünkü içim içimi yiyordu.

harcanmamış enerjiyle tehlikeli bir şekilde çatırdıyor. "Seni uyandırmak istemedik, o yüzden burada pasta yiyorduk." Gözlerini ovuşturdu ve başını salladı. "Kendime bir parça kesebilir miyim?"

Bacaklarım kauçuktan yapılmıştı ama yine de öne doğru hafif bir adım attım. "Yardım ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ben hallederim." Sonra başını ellerinin arasına almış, dirseklerini kalçasına dayamış olan Ian'a baktı. "İyi misin?"

Ayağa kalktı -elleri kucağının üzerinde göze çarpmayacak şekilde uzanıyordu- ve ona güven verici bir gülümseme verdi.

"Evet, evlat. Sadece biraz yorgunum."

Bu onun için yeterince iyi bir cevaptı çünkü kapı arkasından çarparak eve geri döndü. Tekrar verandanın kolonuna yaslandım ve elimi hızla atan kalbimin üzerine koydum.

"Vay anasını," diye fısıldadım.

Nefesimi tuttuğumda ona bakma riskini göze aldım, yüzünde anlaşılabilir bir ifadeyle beni izliyordu. Onunla hep böyle değil miydi? Düşüncelerini en çok öğrenmek istediğim anlar, onları tamamen kilit altında tuttuğu anlardı.

Ian ayağa kalktı, ellerini kalçalarına dayadı ve konuşmadan önce yere baktı. İçime bir kurt düşmüştü, artık öpüşmeyeceğimizi biliyordum ve muhtemelen bundan sonra ağzından çıkacak her şeyden nefret edecektim.

"Özür dilerim Harlow," demeyi başardı ama sesi gergin çıkıyordu. "Yapmamalıydım... Sanırım bir anlık dalgınlığımıza

geldi.

doğum günü şeyi ve..."

"Yaptık mı?" Fısıldadım.

Gözlerini kaçırdı, çenesindeki kaslar gerildi. "Bu kadar gerçekçi olmak zorunda değildim. Ben ... ben düşünmüyordum."

Kalbimin yüzeyinde kılcal çatlaklar oluştuğunu hissetmeme rağmen yavaşça başımı salladım. Bakışlarını tekrar bana doğru çevirene kadar Ian'dan başka bir yere bakmadım. Gözlerinde o kadar çok şey vardı ki karnım titredi. Pişmanlık. Sıcaklık. Ve lanet olsun ona, hâlâ kalbi kırılıyormuş gibi görünüyordu.

"Sen benim en iyi arkadaşısın," diye fısıldadı, sanki bir şeyi anlamam için yalvarıyormuş gibiydi.

Sanki neden özür dilemesi gerektiğinin tek açıklaması buymuş gibi. Neden ulaşamayacağı bir yerde duruyordu. Neden şu anda beni, *bizi* dışlıyordu.

"Ve sen de benimsin," diye fısıldadım. Gerçekten söylenecek başka bir şey yoktu. Kesinlikle şimdi değil.

Zorlama zamanı değildi ve savaşma zamanı da değildi. Bu günü iyi bir şekilde sonlandırmak istiyordum ve her ne kadar acı-tatlı bir his uyandırsa da, bu durumdan onurumu koruyarak uzaklaşarak bunu başarabilirdim.

İç çekerek battaniyeyi almak için eğildim, ardından pastamın bulunduğu tabağı aldım. Kaburgalarım tehlikeli bir şekilde gıcırdasa ve dev bir dehşet dalgası kendisinden önce gelen mükemmelliği gölgelemekle tehdit etse de, titrek bir gülümsemeyi başardım. "Tekrar teşekkür ederim, Ian. İsteyebileceğim her şey ve daha fazlasıydı," dedim dürüstçe.

Ve tek bir damla gözyaşı beni ele veremedi içeriyordum, onu sessizlikte, sadece mavi kadife gökyüzü ve parlak elmas yıldızlarla birlikte otururken bıraktım.

Bölüm 26

Ian

Bütün gün kafamın içinde patlak veren kaos için fazla sessizdi. Cameron'ın şantiyede bana ihtiyacı yoktu, bu yüzden şafaktan önce dükkândaydım ve Ivy'nin talep ettiği şeylerin bir listesi üzerinde hararetle çalışıyordum.

Sabahın ilerleyen saatlerinde geldi, bir tahta parçasını kesmem karşısında mükemmel kaşlarından birini kaldırdı, düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü ve yaklaşık bir saatliğine ofiste kayboldu. Yine de kesmek yeterli değildi. Kaslarımın yanmasına ve kanımın çılgık atmasına ihtiyacım vardı. Derimin altında oluşan baskı, umutsuzca bir çıkış yolu arıyordu ve ona bir çıkış yolu vermeliydim.

Elim tahta parçasını parmak eklemlerimin derisi yarılacakmış gibi hissedene kadar kavradı ve yana doğru savurarak gürültüyle duvara çarptı, birkaç parçayı da beraberinde devirdi.

Gözlerini kısarak ofisten çıkan Ivy, kapı aralığında durdu ve birkaç dakika beni izledi. "Ne?"

Havladım.

Kaşım sanki biri onu kancayla sürüklemiş gibi yine yukarı kıvrıldı ve kendimi bir türlü toparlayamadığım için mantıksızca öfkeli buldum. Çılgık atan düşünceler, pişmanlıklar ve... kilit altında tutmaya çalıştığım her şeyin altında derim yarılma tehlikesi geçiriyordu.

"Bu konuda konuşmak isteyip istemediğini sorardım ama eminim sırrını vereceğin son kişi benimdir," dedi

Ivy yumuşak bir sesle. Çenem o kadar sıkıldı ki azı dişlerim gıcırdama sesi çıkardı. "Konuşacak bir şey yok."

"Sen öyle diyorsan." Parmakları kollarını kavuşturduğu pazularının üzerinde gezindi. "Ama senin yerinde olsaydım, kime hava atabileceğini bulurdum, hem de hemen." Başını az önce odun parçasını fırlattığım yere doğru eğdi. "Bunun kimseye faydası yok, özellikle de sana."

Ağzım acımasız bir çizgi halinde düzleşti, utanç binlerce küçük böcek gibi tenimde geziniyordu. Başka bir şey fırlatmadım,

Poppy bazı evrak işlerini halletmek için içeri girdi, yüzüme bir kez baktı, kulaklarımda öfkeli rock patlatan gürültü önleyici kulaklıkları fark etti ve akıllıca benimle konuşmaya çalışmadı.

Açlığımı bastırmaya çalıştım çünkü kahvaltı ya da öğle yemeği için zaman ayırmamıştım. Poppy bir ara çıktı ve Saran Wrap'e sıkıca sarılmış, üzerinde Sharpie ile yazılmış bir gülün yüz olan fıstık ezmeli ve jöleli bir sandviç fark ettim.

Bir şeyler yemeyi unutma. Açken bir canavara dönüşüyorsun. Pops

O gittikten sonra bu nazik jest karşısında gözlerimi kısıtım ama yemek için durmadım. Henüz yemedim. Dükkânın sınırları içinde halledebildiğim kadar çok şeytanı hallettiğime karar verdiğimde öğleden sonra olmuştu. Elimde Poppy'nin sandviçiyle kamyonetime bindiğimde koltuğa yaslandım ve yorgun bir şekilde iç çektim. Bir gece önce neredeyse hiç uyumamıştım, nihayet olanları düşünmek için kendime izin verdiğimde bir o yana bir bu yana dönüp duruyordum.

Öpüştük.

Ben onu

öptüm.

Harlow'u öptüm.

Ve Harlow kesinlikle beni geri öptü. Kahretsin, o da beni öptü.

Bizi tüketen çılgınlık birkaç dakika daha sürseydi, daha fazla ten, daha fazla onun için çaresizce kıyafetlerini yırtmaya başlayabilirdim.

Bu istek beni çok kızdırdı çünkü hepsi benim hatamdı. Ne bekliyordum ki? Doğum günü için yaptığım aptalca plan, böyle sonuçlar doğurmadan asla gerçekleşmeyecekti. Tek istediğim onun için güzel bir şey yapmaktı. Bu ona ne kadar önemli olduğunu gösteren ve hayatının kutlanmaya değer olduğunu görmesini sağlayan nazik bir jestti.

Kendine yalan söylemenin getirdiği bir sanat vardı. Bunu yıllarca mükemmelleştirdim. Ve o hayatıma yeniden girdiğinden beri her gün kendime yalan söyledim. Kaçınılmaz olarak, gerçek görünmez çatlaklardan sızdı ve bir kez kaçığında onu geri bastıramazdınız.

Jax, o inatçı orospu çocuğu, haklıydı.

Bir şeylerin değişmesi an meselesiydi ve her gün uçuruma doğru adım adım ilerliyorduk.

ama yine de uçurumun kenarından dönmedim. Ve hala, hala, bunun beni neden bu kadar korkuttuğuna dair kelimeleri bulamıyordum. Bulanık siyah bir yüzeyin altında yüzüyorlardı, suya adım attığımda ayak bileklerimi tutmaya hazır köhne bir el gibi.

Ama korku yine de ger  kti ve ben onu yok etmek istiyordum. Tüm bu düşüncelerin gitmesini istiyordum. Eve gitmek ve onunla aramızın iyi olduğunu bilmek istiyordum, aramızdaki ilişkiye onarılamayacak kadar zarar vermemiştim çünkü dudakları dudaklarıma değdiği anda ben gitmiştim. O anda, Harlow Keaton'ın hayatının sonuna kadar yaşayacağı her   p  c  Ğe sahip olmak istedim. Beni aklımı başımdan alan, ertesini sabah kaya gibi sert uyanmama neden olan o sesleri çıkararak kişi olmak istedim.

Tenini emmek ve en yumuşak yerini bulmak istedim, bacaklarını bastırarak a mak ve onu titreten şeyin ne olduğunu görmek istedim. Hepsini istiyordum, sadece o tek öpücükten bile.

Kendimi onun içinde kaybetmek daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu, baş döndürücü bir zevk dalgası derimin altına saplanmıştı ve ben onu koparamıyordum. Daha önce hiçbir öpücük bana bunu yapmamıştı. Yarı yarıya bile.

Ancak bu bilginin hemen ardından, acı potansiyeli o kadar büyüktü ki, gölge gibi pençeleri ve bana doğru gülümsemekten başka bir şey yapmadığında ortadan kaybolma becerisiyle, görüş alanımın hemen dışında kalan, yaşayan, nefes alan bir varlık.

Bu kalp kırıklığı kapasitesi -onun, benim ve Sage'in- beni geri tuttu.

Henüz eve gidemedim çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bırakın ona anlamlı gelecek bir şey söylemeyi, kendi düşüncelerime bile anlam veremiyordum. Kız kardeşimin bana yaptığı sandvi e baktıktan sonra gözlerimi kapattım ve a maya başladım. Kurt gibi birkaç ısırıkta bitirdim, sonra da suyumun kalanını içtim.

Bir düğmeye basarak kamyonu çalıştırdım ve dükkândan uzaklaşırken nereye gittiğimden tam olarak emin değildim.

Sadece sürdüm.

Müzik  al mıyordu, sadece uçsuz bucaksız güzel manzaralar vardı.     Kız Kardeş, iskelet halindeki ağaçların arasından yükseliyordu ve babamın arabayla giderken onları kaç kez gösterdiğini düşündüm.

"Dağlar bugün güzel görünüyor, değil mi?" derdi.

"Onlar *dağ*, baba. Hep aynı g  r  n  rl  r."

Bazı ebeveynler gençlerin bu komik tepkisi karşısında gözlerini devirebilirken, babam sadece gülümserdi. "Bunda güzel bir şey var, değil mi? Hiçbir şey onları kımıldıtamaz. Hayatımızda ne olursa olsun, bir şey ne kadar büyük ya da korkutucu olursa olsun, onlar her zaman görebileceğimiz bir yerde duracaklar."

Endişe i imi kemiriyordu çünkü Harlow'la olan arkadaşlığımı hep böyle görmüştüm. Büyürken hayatım onun varlığıyla tanımlanmıştı. Yetişkinliğim ise onun görüş alanımın dışında olmasıyla tanımlanıyordu. Ve hangisini tercih ettiğimi, hayatımın   n planında tutmak için neyle savaşacağımı çok iyi biliyordum.

Ve bu endişenin hemen ardından kederin acısı geliyordu.

Gözlerimi kapatsam, babamla yaptığım o konuşmayı d  n olmuş gibi duyabilirim.

Kenara çekip gözlerim kuruyana kadar o dağlara bakmak zorunda kaldım çünkü lanet olası dünyadaki her şeyden çok babamın bana ne yapacağımı söyleyen sesini duymak istiyordum. Ne diyeceğini bilmek istiyordum.

Orada oturdukça nefesim kısa ve sert bir şekilde kesiliyordu, her şeyi i ime attığım için tüylerim diken diken oluyordu, sonrasında olabilecekler yüzünden i imdekileri dışa vurmaktan korkuyordum. Göğsüm dar ve ağırdı, kafam ne kadar uğraşırsam uğraşayım netleştiremediğim milyonlarca şeyle bulanıktı.

Güneş batana ve gökyüzü kararana kadar yolun kenarında oturdum, sonra kamyonetimi tekrar yola çektim ve eve doğru yola çıktım, gün başladığında hissettiğim huzurdan daha fazlasını hissetmiyordum.

Bölüm 27

Harlow

Paloma: Doğum gününü kaçırdım, değil mi?

Ben: Gerçekten de öyle.

Paloma: Ben boktan bir arkadaşım. Sosyal medya söylemedikçe doğum günlerini hiç hatırlamam. MUTLU YILLAR. Bir dahaki sefere seni bir yazı inzivasına sürüklediğimde sana bir içki ısmarlayacağım. Ya da sen beni davet edersin. Dağlar huzurlu falan değil mi?

Ben: Öyle diyorlar. Ve burada olmanı çok isterim.

Ayrıca boktan bir arkadaş değilsin. Yazı mağarasındaydın, bu yüzden seni affediyorum.

Paloma: Kesinlikle öyleydim. Dün 8 bin, önceki gün de 6 bin yazdım.

Ben: Bu bariz böbürlenme için sana sövmeyeceğim bile çünkü mükemmel bir doğum günü geçirdim ve Sage ve ben kız kıza gezmeye gitmeden hemen önce editörüme sunumumu ve ilk üç bölümü gönderdim.

Paloma: Evet, yaptın! Bu konuda iyi hissediyor musun?

Ben: Evet. En kısa zamanda okuyacağını söyledi. Birkaç gün içinde Zoom yapıp konuşmamız gerekiyor. Cora da.

Paloma: Tanrım, sen gerçekten bitirdiğinde Cora muhtemelen bir galon şarap içmiştir, çok rahatlamıştır.

Ben: Ha. Muhtemelen.

Paloma: Bugün ne yapıyorsun?

Ben: Şu anda tribünde bekliyorum. Sage'in ilk bayrak futbolu maçı var ve ısınabilmesi için erkenden burada olmamız gerekiyordu. Ailem ve birkaç arkadaşım izlemeye geliyor. Birazdan burada olurlar.

Paloma: Aw. Şirin küçük kasaba boku. Daha sonra şirin bir lokantaya mı gideceksin? Sana özlem dolu bakışlar atan geniş omuzlu bir fıstıkla ana caddede yürüyecek misin?

Ben: Umm, planlamıyordum, ama bu değişirse, sana haber veririm.

Paloma: Doğum günün için iyi bir şey aldın mı?

Yanaklarım kızardı ve konuşmadan stratejik olarak sert bir şekilde ayrıldım çünkü Paloma ile bu konu açıldığında, tercihen elimde bir kadeh şarap varken yüzünü görebilmem gerekiyordu. Zaten bana özlem dolu bakışlar atan geniş omuzlu bir seksi vardı. Bunlardan bir tane daha olursa kendimi kaybederdim. Elbiselerimi yırtarak ve dürüstlikle devam etmediği sürece, ancak bu kadarına dayanabilirdim. Bu adamla yakında bir hesaplaşma olmazsa derimden fırlamaya hazırdım.

Ben: Çılgınca bir şey yok. Gitmeliyim, aileme göz kulak olmalıyım.

Paloma: Seni seviyorum, Sage'e söyle benim için birilerini pataklasın ve devirsın!

Bu tam anlamıyla bayrak futbolunun tüm amacına aykırı, P.

Paloma: Ne demek istiyorsun?

Küçük bir kahkaha attım ve telefonumu bir kenara koydum. Kapıdan en uzak alanda olduğumuz için annemle babamı gözledim. Önce babamın kafası görüldü ve onlara muhtemelen gidene kadar göremeyecekleri bir mesaj attıktan sonra ayağa kalktım ve kollarımı başımın üzerinde salladım.

Birkaç saniye sonra beni gördü ve onaylamak için elini kaldırdı. Arkalarından Sheila ve Poppy'nin içeri girdiğini gördüm ve geldikleri için başımı sallamaktan kendimi alamadım. Ne kadar gürültülü olduğu düşünüldüğünde onlarla sohbet etmek neredeyse imkânsızdı ama gelmeleri bile çok şey anlatıyordu.

Ian'dan henüz bir iz yoktu -Öpücük'ten sonra üst üste ikinci gün gün doğmadan ortadan kaybolan adam- ama Sage'e orada olacağına dair bir not bırakmıştı. Birbirimizi görmemiş olmamız sadece onun hatası değildi çünkü

Son birkaç gündür gerçekten konuşma fırsatı olmadı.

Doğum gününden önce, Cameron'ın gelecekteki mağazalarının şantiyesinde yardıma ihtiyaç duyduğu bir şey nedeniyle birkaç gün erken çıkacağını biliyordum. Yeni bir inşaatın iskeleti yükseliyordu ve ekipler ayrı çalışıyordu, bu yüzden Ian'ın kendisi müsait olana kadar diğer şantiyedeki ekibi denetlemesini istedi.

Akşam da arka arkaya podcast röportajlarım vardı, bu yüzden kendimi yatak odamda kilitli tutup kayıt yapıyordum. İşim bittiğinde, ödevlerine yardım etmek için kısa bir süreliğine Sage'in odasına girdiğimde, onun banyosunda duşun sesini duydum ve yatmadan önce duş aldığını anladım.

Dürüst olmak gerekirse, bunun hiçbir faydası olmadı. Yatağımda uzanırken tavana baktım ve adamı duşta hayal ettim. Yemin ederim, onu bir daha o gri eşofmanları giyerken görürsem, yaptıklarından sorumlu tutulamazdım.

Böyle bir öpücüğün ardından düşüncelerim ve duygularım düzene girmişti ve garip bir şekilde korkmuyordum. Konuşmamız gerekiyordu, tüm kartları masaya koymaya hazırdım -onun ve benim kartlarımı, beni neden öyle öptüğünü ve sonra özür dilediğini ve bunu neden tekrar yapmayı çok ama çok istediğimi.

Sanki evren bize karşı komplo kurmuş gibiydi çünkü verandadan ayrılıp tek başıma yatağa girdiğimden beri onu ilk kez gerçekten gördüğümde, kasabanın yarısının kulak misafiri olabileceği dev bir metal binada, ailesinin ve benim gözümün önünde olacaktık. Çok fazla uğraşmalarına da gerek yoktu çünkü burada herhangi bir konuşma yapabilmek için neredeyse bağırmanız gerekiyordu.

Bina çok büyüktü ve tüm mekânı oluşturan dört sahadan gelen ses her yerde yankılanıyordu. Sahalar yerden tavana kadar uzanan, kancalara asılmış ve oyun toplarını ayrı tutmak için yere serilmiş ağlarla ayrılmıştı. Önümdeki sahada her iki takımdan çocuklar antrenman yapıyor, yapay sahada zıplarken bellerinden bayraklar sarkıyordu. Enerji hissediliyordu ve hayatımdaki tüm bilinmezliklere rağmen çocuğum için çok heyecanlıydım.

Sırtında *Keaton* ve 18 numarası olan Sage, maç bir an önce başlamazsa yerinden fırlayacakmış gibi görünüyordu. Annem, babam, Sheila ve Poppy ağların ve sahaların labirentinden geçip, daha önceki maçlardan çıkan ebeveynlerin arasından yavaşça ilerlerken, Koç Scott bana doğru baktı ve geldiğimden beri ilk kez göz göze geldik.

Yakışıklı görünüyordu, takımın logosunu taşıyan bir şapka takmış ve fiçı göğsünün üzerine gerilmiş uyumlu bir gömlek giymişti. Bana doğru yönelttiği gülümseme *kasıtlıydı*. Bunu anlatacak tek kelime buydu.

Beni gördüğü için ne kadar mutlu olduğunu saklamaya bile çalışmadı. Etrafımda oturan ebeveynlerden birkaçı fark etti, elini kaldırıp el salladığında bana doğru baktılar ve ben de karşılık verdiğimde midemde hafif bir endişe kıvrımı oluştu.

Bir adam bir kadını istediği zaman onu yemeğe davet etti.

Ian'ın bunu bana söylemesinin üzerinden çok zaman geçmemişti ama bu kadar basit bir kelimenin söylenişi şimdi alt metinlerle yüklü gibi geliyordu. Kararsızlık çok kötü bir şeydi ve içimdeki uğursuz karıncalanmadan kurtulamıyordum; bu hafta sonunu her iki durum da bir sonuca ulaşmadan atlatamayacaktım.

Bir akşam yemeği toplantısı yeterince basitti, eğer gerçekten hepsi buysa.

Eski bir arkadaşla öpüşmek hiç de basit bir şey değildi, tabii onun için her şey bundan ibaret değilse.

İlki benim için çok basitti. İkincisi ise hiç de kolay değildi çünkü kendimi denklemin sonunda isteyen kişi olarak buldum ve onun benimle o alana adım atmaya istekli olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Bu da girişe baktığımda ve sonunda geldiğini gördüğümde kalbimin garip bir atlama hareketi yapmasını bin kat daha rahatsız edici hale getirdi.

Önce bir atlama. Tekrar başlamadan önce nefes nefese bir vuruş. İşte o zaman gözleri uzaktan benimkileri buldu. Sonra yarışa başladı, parmak uçlarımda hissedene kadar daha sert ve daha hızlı atıyordu.

Onu sapık bir sapık gibi izlememek için gözlerimi kaçırdım -kendi yoğun özlem dolu bakışlarımın da muhtemelen hiçbir şeye yardımcı olmadığını söylememe gerek yok- ve bunun yerine tribünde bana ayrılan yerlere yaklaşan insanları selamlamaya odaklandım. Babam her zamanki gibi ayakta durmayı tercih etti ama sırtımı hafifçe sıvazladı.

"Harlow," dedi.

"Hey, baba, geldiğin için teşekkürler."

Annem benimkinin hemen altındaki banka doğru ilerledi ve bana niyetini de içeren bir gülümseme verdi. O baktı ... üzgünüm.

"Doğum günün nasıldı?" diye sordu, elleri çantasının üzerinde sıkışmış, derisi neredeyse yarı saydam görünecek kadar incelmışti. Sadece üzgün değildi. Gergindi de. "Umarım sabahki mesajımı almışsındır."

Gülümsemeyi başardım. "Yaptım. Harikaydı, teşekkür ederim. Bütün gün kendimi çok şımartılmış hissettim," dedim. Ayrıntılar bu kalabalıktan da güvenli bir şekilde saklanacaktı, çünkü Sheila ve Poppy'nin duyabileceği şekilde anneme her şeyi açıklamaya çalıştığımı hayal edebiliyordum.

Hayır, teşekkür ederim.

Ve son iki kadından bahsetmişken, onların selamları kendi aileminkinden gece ve gündüz farksızdı. Poppy tanıdığı birine merhaba demek için duraklarken, Sheila ona ulaşır ulaşmaz kollarını açtı ve beni öyle bir sıktı ki güldüm.

"Tatlım, bunu izlemeye gelmek için çok heyecanlıydım. Hiçbir fikrin yok." Yerine oturduğunda, gözleri içerideki tüm kaosu

Binayı.

"Gerçekten mi?" Ben sordum.

Kolumu okşadı. "Şaka mı yapıyorsun? Farklı etkinliklerde milyonlarca çocuğum vardı ve torunlarımın yeniden katılmaya başlayacak kadar büyümesini bekliyordum." Anneme dostça bir gülümseme verdi. "Sage benim torunum olduğundan değil. Haddimi aşmayacağıma söz veriyorum, ama ikisi yan yanayken o da güzel bir bonus gibi hissettiriyor."

Arkalarındaki banktan annemin ne söyleyeceğini bilememesini izledim. Wilder'larla nasıl başa çıkacağını hiçbir zaman tam olarak bilememişti ve ben büyüdükçe bunun büyük bir kısmının kendi takıntılarından ve güvensizliklerinden kaynaklandığını fark ettim.

Bu, hayattaki çoğu etkileşim için geçerliydi. Birinin iyi ya da kötü davranış biçimi, genellikle sizin hakkınızda olduğundan çok daha fazla şey anlatırdı.

Annem ve babam kurdukları hayattan gurur duyuyorlardı ama Tim ve Sheila gibi sessiz sedasız varlıklı insanların yanında hiçbir zaman rahat olamamışlardı. Ailelerinin ikinci kuşağına uzanan başarılı bir işleri, profesyonel futbol oynayan iki oğulları ve şimdi onlar gibi oynayan iki damatları, güzel ve büyük bir evleri ve insanların hayalini kurduğu türden bir hayat kurdukları geniş bir arazileri vardı.

Ve bazen, Wilders'ın kolay sevme, hoş karşılama ve kabul etme şeklinin annem için de aynı derecede rahatsız edici olduğundan şüpheleniyordum. Küçükken, böyle bir aileden geldiğim için bunu aklıma sığdırmak benim için zordu. Sonra, onların yörüngesinde olduğum için mutlu oldum. Bu anlaşmazlıkların olmadığı ve her şeyin kolay olduğu anlamına gelmiyordu, ancak Wilders zoru atlattı çünkü bu ailenin temelinde kabullenme vardı. Derinlere kök salmış, koşulsuz ve çekincesiz bir sevgiydi bu.

Poppy bankın üzerinden geçip annemle babama dostça bir gülümseme gönderdikten sonra yanıma oturdu ve iç geçirdi. "Şu anda bu binada *çok* fazla insan var."

Güldüm. "Çocuk sporları tamamen farklı bir çılgınlık seviyesi."

Bana yandan sarıldı, sonra kulağıma fısıldadı. "Küçük bir kuş bana Koç Scott'ın seninle flört ettiğini söyledi." Ona bir bakış attım. "Bu yerde haberler nasıl yayılıyor?"

Güldü, sonra başını ilk sırada sohbet ettiği genç çifte doğru eğdi. "Oğulları oynuyor. Bana gözlerini senden alamadığımı söyledi."

Yavaşça nefesimi verdim çünkü tam zamanında bana baktı ve özel bir sırıtış attı. Poppy dirseğiyle beni dürttü, sonra da bilerek boğazını temizledi.

"Sen kes şunu. Kız futbol takımı hakkında konuşmak için benimle buluşmak istiyor, hepsi bu." Homurdandı. "Dilini boğazına sokmaya çalışmadan önce mi sonra mı?"

Ona attığım ters bakış onu güldürdü ama midem huzursuzlukla çalkalandı. Her yerde olmasını istediğim tek bir dil vardı ve o da uzun bacaklı adımlarla, soğukkanlı bir bakışla yaklaşıyordu.

"Dilini üzerime yaklaştırmayacak, çok teşekkür ederim," dedim kibarca. "Henüz onunla buluşmayı bile kabul etmedim."

Poppy bana düz bir bakış attı. "Çabuk karar versen iyi olur. Aklından nişan yüzüğünü geçiriyor."

Eğildim ve kulağına fısıldadım. "Annelerimiz bir adım önümüzde olduğu için, şu anda ağzımdan çıkan tüm küfürleri hayal etmen gerekecek, Poppy."

Kahkahası yüksekti ve Sheila omzunun üzerinden bize tatlı bir gülümseme verdi, ben de ona karşılık verdim. Eğer bir fikri olsaydı muhtemelen bu kadar gülümsemezdi.

Bir süre sonra Ian küçük grubumuza yaklaştı ve önce babamla sıkı bir tokalaşmayla selamlaştı. Annelere ve Poppy'ye başıyla selam verdi. Beklerken nabzım hızlandı, kalbim çalkalandı. Ve sonra, ve sonra gözleri benimkilere kaydı.

Bu olduğunda zaman neden duruyordu? Bunu hep yapıyordu da ben mi fark etmemiştim? Ve dahası, onun için de böyle mi hissediyordum?

Tenimin tutuşma şekli tehlikeliydi, sadece hafifçe araştıran bir bakıştan. Kaybolmuş gibi görünmüyordu ya da en azından bu doğru kelime değildi. Ama koyu kahverengi gözlerinin içinde öyle derinlere gömülmüş bir soru vardı ki, hemen o anda cevaplamak istediğim için biraz nefessiz kaldım.

İyi miyiz?

Bazen boşluk iyi ve gerekliydi. Ve bazen, böyle anlarda, parmaklarını bulabildiği ilk zayıflığa sokar ve hiç yoktan, kaldıkça daha da ürkütücü hale gelen büyük bir kanyon açar. Bu Ian'ın ve benim kanyonumuzdu, dengeliyor gibi göründüğümüz ipti. Ben hangi yöne gitmek istediğimi biliyordum ama onun bilmediği açıktı.

Ona cevap veremedim. Doğru düzgün değil.

Ama gülümseyebilirdim. Gerçek bir gülümseme, niyetli, amaçlı ve güdülü. Koç Scott'ın bana verdiğinden farklıydı çünkü Ian'ın zihnini rahatlatmak istiyordum, en azından şimdilik, konuşmak için uygun bir an bulana kadar.

Ve işe yaradı. O kadar büyük, güçlü ve yetenekli olan tüm vücudu derin ve rahatlamış bir nefesle genişledi. "İlginç," diye fısıldadı Poppy yanımda, her şeyden çok kendi kendine.

Donup kaldım. "İlginç olan ne?"

"Hiçbir şey."

Saçmalık. Bu rahat ses tonu beni hiç yanıltmadı ve ona yan yan bakarak gülmesine neden oldum. "Biliyor musun," dedim, "kardeşinle aramda sorun çıkaran hep sen oluyorsun."

Mutlu bir şekilde iç çekti. "Kısaca hayatımın amacı. Greer'den öğrendim ve o bu işte en iyisi."

"Hepimizi dehşete düşürmesi gereken bir düşünce," dedi Ian, şimdi benim oturduğum tribünün yanında duruyordu. "Oturmak ister misin?" Ona sordum.

Başını salladı, gözlerini Sage'e dikmişti. "Ayakta durmayı tercih ederim. Spor izlerken çok uzun süre oturursam kıpırdanmaya meyilli oluyorum."

Dilimi şaklattım. "O zaman kullanışlı ataçlarımı saklamalıydım. Sana yenilerini almak zorunda kalabilirim."

Ian'ın ağzı bir gülümsemeyle yumuşadı ve hâlâ sahayı izliyor olması iyi bir şeydi çünkü bakışlarımı şiddetle onun ağzından ayırmak zorunda kalmadıysam ne olayım. İyi ki de öyle yapmışım çünkü bu sayede Sage'in tribünlerdeki kendi küçük köşesini gördüğü anı yakalayabildim ve bize doğru çılgınca el salladığında yüzünü aydınlatan gülümseme bir elimi kalbimin üzerine koyup gözyaşlarıyla savaşmama neden oldu.

Ian onu saha kenarına yönlendirdi ve ona bir şeyler söylemek için eğildi. Kız dikkatle dinledi, sonra ona bir yumruk attı ve başlamak üzere sıraya girebilmeleri için takımıyla buluşmak üzere koşarak uzaklaştı.

"Ona ne söyledin?" Ben sordum.

"Ona, kız olduğu için bazı çocukların geri çekilebileceğini söyledim ama o da aynısını yapmasa iyi olur. O çocukların bayraklarını yavru köpekleri tekmeler gibi parçalayın." Çenesini rakip takıma doğru salladı. "Ve şuradaki kenarda oturan adam da yavaş gibi görünüyor, o yüzden her seferinde o tarafı hedef almalı."

Annem ona ağzı açık baktığında gülümsememi bastırmak zorunda kaldım. Babam bıyık altından kıkırdadı. Sheila iç çekti. "İyi ki fazla rekabetçi çocuklar yetiştirmemişim."

Ian sonunda herkesin ona baktığını fark etti. Büyük kollarını göğsünün üzerinde savunmacı bir şekilde kavuşturdu. "Ne oldu? Bu kötü müydü?"

Uzandım ve elimi koluna koydum. Pazu kaslarının sıcaklığı tenimi karıncalandırdı. "Hayır," dedim ona. "Bu mükemmel. Teşekkür ederim. Ben daha çok *elinden gelenin en iyisini yap, ne olursa olsun seninle gurur duyuyorum* türünden bir moral konuşması hedeflemiştim, bu yüzden doğrudan vahşilik sadece tüm temelleri kapattığımızdan emin olmak için."

Yüzünü buruşturduğunda güldüm ve bu, sert, yakışıklı yüzündeki hatları yumuşatmaya yetti, öyle ki ona sarılabilmeyi diledim. Belki de onu öpmeyi. Muhtemelen onu soymak ve çıplak teninin vücut ısınısını paylaşmak için ne kadar mükemmel olduğunu görmek. Ian bana baktı ve ben de yüz hatlarımı elimden geldiğince düzelttim ama kaşları yine hafifçe çatıldı ve belki de o kadar da iyi bir iş çıkarmamış olabileceğimi fark ettim.

Bu *benim* hatam değildi. Bugün o çikolata kahvesi gömleği giymişti ve bu kadar güzel görünmemeliydi - yüzünü kapatan siyah saçları, koyu çikolata gözleri ve düzgünce kesilmiş sakalıyla. Yine de bir şekilde yakışmıştı, cildinde her zaman kiskandığım altın tonunu ortaya çıkarmıştı. Yazları o çok iyi bronzlaşırken ben SPF 50'yi sürüp daha açık tenimin yanmamasını ummak zorunda kalırdım.

O zamanlar göğsü çıplaktı. Ağırlık salonunda çok çalıştığı için kaslarla oyulmuştu ve on sekiz yaşındayken göğsünde sadece ufak bir kıl vardı. Ama şimdi, gömleğinin son düğmesini ilikledikten hemen sonra, siyah kılların bir kısmını görebiliyordum.

O kadar erkeksiydi ki *çığlık* atabilirdim.

Gözlerimi kaçırdım çünkü onun göğsüne bakıyordum. Herkesin

içinde. "Kendine gel," diye fısıldadım.

"Ne?" diye sordu.

Gözlerimi kırptıştırarak ona baktım. "Yok bir şey. Sadece kendi kendime konuşuyorum."

Ian bir an bana baktı, sonra dikkatini tekrar oyuna verdi.

Sage'in takımı önce hücum için dizilirken boğazımı temizleyerek öne döndüm. Bundan sonra, alt metinli bakışlar ve hatta çok fazla konuşma için zaman kalmamıştı.

Çok fazla bağırış, çığlık ve tribünlerde zıplama vardı. Yemin ederim, eğer üniversitede ya da profesyonel olarak bir spor yapsaydı, yüksek tansiyondan ölürdüm.

Ian, ellerini ya kalçalarına dayamış ya da kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir şekilde kenar çizgisini arşınıyor, bağırarak cesaretlendiriyor ve tavsiyelerde bulunuyordu. Babam bile takımı gol attığında ellerini ağzına götürüp bağırıyordu. Annem ve Sheila daha sakindi, muhtemelen utançlarından.

Bir noktada, Sage orta sahasının arkasında sıralanıp geriye doğru dans ettiğinde, biri blokçuyu geçtiğinde sağa doğru yuvarlandığında ve yaklaşık otuz metre boyunca keskin, mükemmel bir şekilde fırlatılmış bir topu, doğrudan son bölgeye koşan bekleyen bir alıcının ellerine gönderdiğinde, Poppy ve ben sanki lanet olası bir Super Bowl kazanmışlar gibi çığlık attık.

Sage'in ekibi etrafını sarmış, beşlik çakıyor, sırtını sıvazlıyor ve ona sarılıyordu; o kadar mutluydu ki kalbim yerinden çıkacak diye korktum.

Sheila kocaman bir sırtışla bana baktı. "O *harika* biri, Harlow."

Burnumu çektim. "Teşekkür ederim. Ben de öyle düşünüyorum."

Sonra Sheila kendini tutamamış gibi bir kolunu anneme doladı ve sıktı. "Bu ikisiyle çok gurur duyuyor olmalısın. Kızın harika bir anne, biliyorsun."

Annemin gözleri tekrar bana döndüğünde yüz ifadesinden bir şey okuyamadım ve bir an için nefesim kesildi.

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi sessiz ve kararlı bir şekilde. Belki de Sheila'nın sarılmasından rahatsız olmuştu, ama onu sallamadı. Başını biraz kaldırdı. "Her zaman öyleydi, bunu yüksek sesle söylemeyi pek beceremesem de."

Şimdi zaman farklı bir nedenle durmuştu. Baş döndürücü bir göz teması ya da beraberinde gelen tatlı olasılıklar değildi bu. Nefes kesen, beklenmedik bir dürüstlük patlamasıydı. Başkası için bu bir özrün zayıf bir ikamesi gibi görünebilirdi ama ben her zaman boş sözlerden ziyade değişen davranışların hayranı olmuşumdur.

Annem duyduğumu biliyordu, gözleri bana dönmese bile. Alt dudağım tehlikeli bir şekilde titriyordu, ben de onu sabit tutmak için dişlerimi oraya geçirdim. Acının ısırtığı yardımcı oldu, bir parçam onun bunu söylediğini duymanın bu kadar anlamlı olmamasını dilese bile. Ama öyle oldu.

Sheila annemin itirafı karşısında gözünü bile kırpmadı, muhtemelen benim için olduğu kadar onun için de çarpıcı olmadığından. Sadece başını salladı. "Bazen çocuklarımızın kendilerini bulmalarını, önem verdikleri bir konuda gerçekten iyi olmalarını izlemenin ebeveyn olmanın en iyi yanı olduğunu düşünüyorum. Korkutucu da tabii. Çünkü arkamıza yaslanıp izlemekten ve her ne yapıyorlarsa başarısız olmamalarını ummaktan başka elimizden pek bir şey gelmiyor." Sonra annemin kucağında hâlâ çantasını tuttuğu elini okşadı. "Ama şu anda söylüyor olsan bile bence gayet iyi gidiyorsun. Elimizdeki tek şey şu an, değil mi?"

"Sanırım öyle," diye onayladı annem.

"Sheila sözlerine şöyle devam etti: "Çocuklarımızın bizim hayal bile edemeyeceğimiz bir şeyin peşinden gitmesi çok zor. "Tim ile evlendiğimde, iki oğlumuzun profesyonel futbol oynayacağını kesinlikle hayal etmemiştim. Yıllarca yağmurda, soğukta ve karda maçlarda oturduk ve hala bundan ne çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Kalbim göğsümde sertçe atıyordu ve gözlerimi annemin yüzünden ayıramıyordum. Sheila konuşmaya başladığından beri bana dönüp bakmamıştı ve bu sorun değildi. Başka birinden gelse bile beni dinlediğini bilmek istiyordum.

"Bununla nasıl başa çıktığını bilmiyorum," dedi annem sessizce. "Yapabilir miydim emin değilim."

Sheila anneme doğru eğilip duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşarak, "Dürüst olmam gerekirse, yaptıkları işin biraz delice olduğunu düşünüyorum," dedi. "Dikkat, vücutlarına verdikleri zarar, aldıkları risk." Sonra gözlerini kapadı ve sanki oyunlarından birine geri dönmüş gibi gülümsedi. "Ama o çocuklar oynarken nasıl da parlıyorlar." Annemin elini tekrar okşadı. "Bunu anlamama gerek yok. Yaptıkları şeyi sevmeleri benim için yeterli."

Annemin boğazının çizgisi sıkı bir yutkunmayla hareket etti. "Ve sen... başarısız olmaları konusunda endişelenmiyormusun?"

Sheila'nın yüzü sık sık olduğu gibi anlayışla doldu. "Hayır. Çünkü öyle olsa bile, sonucu ne olursa olsun denemeye istekli olmaları bence oldukça harika."

Annem hemen cevap vermedi ama uzun bir süre kucağına baktı. "Sen bilge bir kadınsın Sheila," dedi sessizce.

Sheila bunu elinin tersiyle itti. "Çünkü ben yaşlıyım ve bir milyon çocuğum var. Bizim büyüklüğümüzde bir ailede hayatta kalmak istiyorsanız bilgelik kazanmaktan başka çareniz yok."

Sonra annem gülümsedi ve en küçük kahkahasını attı. Büyük değildi ve dişlerini göstermiyordu, ama uzun zamandır ondan görmediğim bir sıcaklık vardı, genellikle sadece torunları için ayrılmış bir sıcaklık. Ve tüm vücudumda hoş, sıcak bir his uyandırdı.

Başka kimse duymadı. Babam duymadı. Poppy de. Ian da duymadı.

Ama oyun arasında tribünlere yaklaşmış ve yüzümde bir şey görmüştü. Birkaç adımla aramızdaki mesafeyi sildi, elini kalçamın yanındaki metal yüzeye koyarak daha yakına eğildi. "İyi misin?" diye sordu, alçak sesle ve ısrarla.

Gözlerimi kırpıştırarak annemin profiline baktım ve bana dönmesini bekledim. Bakmadı ama çantasını tutuşunu hafifletip derin bir nefes alışını şaşkınlıkla izledim.

Ian elini dirseğıme koydu, ben de ona baktım. Yüzü endişeyle eğilmişti. "Harlow?"

Sonunda başımı salladım ve dikkatimi ona yönelttim. İyi olduğumdan emin olmak için beklediği yere. Bana hissettirdikleri yüzünden içimdeki her şey erimiş, yumuşamış ve güzelleşmişti. "Ben iyiyim. Sadece bir süredir duymam gereken bir şey duydum," diye ekledim usulca.

Yüzüme bakarken elini orada bıraktı. Aramızdaki hava yoğunlaştı ve karnımdaki sıkışmayı, kalp atışlarımdaki hıçkırığı hissettim. Sırf istediğim için öne doğru eğilip onu öpebilseydim nasıl olurdu? Bu düşünce uzun sürmedi çünkü geri çekildi ve o gizemli, bastırılmış küçük gülümsemesiyle gülümsedi.

"Güzel."

Sonunda kalbim yatıştı ve maçın geri kalanını izledik. Sonunda on sayı farkla yenildiler ama sonbahar sezonu boyunca nasıl yıkıldıklarına kıyasla, takımındaki her çocuk maç sonunda kazanmış gibi yedek kulübesine doğru zıpladı. Sage ve onun golünü yakalayan çocuk beşlik çaktı ve hepsi diğer takımı tebrik etmek için sıraya girdi.

Sheila ve annem yakınlarda oturan, diğer oyuncuların birinin büyükanne ve büyükbabası olan yaşlı bir çiftle kısa bir süre sohbet ettiler. Ian ve

Babam sahanın yanında sessizce konuşuyordu ve ben de babamın üzerinde çalıştıkları bazı işler hakkında sorular sorduğunu duyabiliyordum. Tribünlerden çim sahaya doğru yürürken Poppy kolunu benimkine doladı.

"Bu hafta sonu için eğlenceli bir planın var mı?" Babam ve Ian'a yaklaşıırken Poppy sordu.

Tam cevap vereceğim sırada Koç Scott koşarak yanıma geldi ve dostça bir gülümsemeyle ağzının sol tarafında bir gamze belirdi.

"Hey," dedi. "Sage bugün inanılmazdı. Gerçekten çok çalıştı, sert oynadı."

"Teşekkür ederim," dedim ona. Poppy bu etkileşimi keskin bir ilgiyle izliyordu ve arkamdan başka birinin daha izlediğini hissedebiliyordum ama bakmaya cesaret edemedim.

"Yarın akşam yemeğine ne dersin?" diye sordu. "Yine de bir araya gelip kızlar takımı hakkında konuşmak isterim."

Lütfen, bunu seyirci önünde yapalım diye düşündüm. *Gerçekten çok daha iyi olur.*

Yanımda, Poppy kolunu benimkinden çekmeye başladı. Ona daha sıkı sarıldım çünkü tanık istiyordum, lanet olsun. Ne biçim bir eküriydi o? Böyle bir anda beni terk edecek kadar.

"Programımı kontrol etmem gerekiyor," dedim ona. "Sage var, biliyorsun." Koç Scott başını salladı. "Tabii, elbette."

Poppy parmaklarımı ön kolundan çekip aldı ve onu kavradığım yerden çıkardı. "Gitmem gerek," diyerek babamı ve Ian'ı işaret etti, "onlarla konuşmalıyım."

Ve küçük bir serseri gibi parmaklarını sallayarak uzaklaştı. Scott sessiz bir kahkaha attı. "O kadar belli mi ediyorum?"

O kadar sevimliydi ki kızmak çok zordu. Gözlerimi kısıarak elimi havada ileri geri salladım. "Belki biraz."

Pişmanlık duymayan bir sırtışıla ellerini ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Söz veriyorum, kızlar ligi hakkında konuşmak istiyorum."

Boynumun arkasını ovuşturduğum için Tanrım, Ian'ın gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyordum.

Ve tabii ki tam o sırada Sage yaklaştı, yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu. "Kızlar ligi mi dedin?" diye sordu heyecanla.

Onu raydan çıkarmayı umarak sıkıca sarıldım. "Evlat, harikaydın, seninle gurur duyuyorum."

Sage başının tepesine bir öpücük kondurmama izin verdi ama kendini kucağımdan çekip çıkardı, gözleri Koç Scott'a kilitlenmişti. "Ciddi misin sen?"

Hakkını yemeyelim, hiçbir şey için söz vermedi ve gülerек ellerini kaldırdı. "İlk başta sadece biraz araştırma yapıyorum. İnan bana, eğer bir tane başlatırsak, ilk söyleyeceğim kişi sen olacaksın."

"Çok tatlı," diye nefes aldı.

Ama sonra bana gülümsedi. "Ama annenin bana biraz yardım edeceğini umuyorum."

Ona uzun, düz bir bakış attım. Tesadüfen kendi kanat kadını kazanıyor. Kimse bu adamı istediğini elde etmenin yollarını bulduğu için suçlayamazdı.

"Yarın hakkında sana bilgi vermem gerekecek," dedim ona. "Dediğim gibi... Düşünmem gereken küçük bir serseri var."

Kolumu omzuna atmaya çalıştığımda Sage başını eğdi. "Büyükanne kuzenlerimle yarın gece yatıya kalabilir miyiz diye sordu. Olur mu anne?"

Sırtışı derinleşirken Scott'ın gamzesi belirdi ve ben de elimde olmadan küçük, kuşku bir kahkaha attım. *Kurguda bu saçmalığa ne derdik biliyor musun?* Olay örgüsü aracı. Hikâyede aksiyona zorlayan bir anahtar ve bunlardan birinin muhatabı olmak çok farklı hissettiriyordu. Belki de karakterlerime bir özür notu göndermeliyim.

Beni nasıl bir duruma soktuğunun farkında olmayan Sage'e baktım ve başımı yavaşça sallarken gülümsedim. "İnanılmaz."

"Bu bir evet mi?" diye sordu, gözleri büyük ve

umutluydu. Başımı salladım. "Evet, bu iyi."

Evet diye fısıldadı ve ailem Sheila ve Ian'a merhaba demek için koşarak gitti.

Sonra iki tane olduğunu düşündüm. A) ona yalan söylemekten ya da b) kızımın istediği şeyi elde etmesine yardım etmek istemeyen bir pislik gibi görünmekten başka seçeneğim kalmayana kadar yavaş yavaş yontuldum.

"Ee," dedim yavaşça, "yarın akşam yemek, ha? Ne kadar yardımcı olabileceğimden hâlâ emin değilim. Hemen hemen sadece program bana söylediğinde geldim."

İçtenlikle güldü ve ben de bunun hoş bir kahkaha olduğunu itiraf etmekten kendimi alamadım. Ian'ınki kadar güzel değildi elbette. Ama hiç kimsenin gülüşü bana onunkinin yaptığını yapmamıştı.

"Seni beş buçuk gibi alırım?"

Olamaz. Bu olmazdı. Scott'ın Ian'ın evine geldiğini hayal etmeye çalıştım ve yaşadığım panik beni neredeyse histerik kahkahalara boğacaktı.

"Seninle orada buluşmama ne dersin?" diye sordum. Yüzündeki kederli ifade, istediğimden çok daha aleni bir şekilde gerçekleşen tüm bu konuşmadan kaçmak istememe yetti. "Önceden yapmam gereken bir şey var ve bu işleri biraz," duraksadım, doğru kelimeyi arıyordum, "belki daha kolay hale getirebilir. Sanırım çoğu insan toplantılara ayrı ayrı arabayla gidiyor," dedim dikkatle.

Çabucak toparlandı. "Tabii ki. Evet, hayır, bu mantıklı. Sana restoranın adresini mesaj atarım."

Gülümsedim. "Mükemmel."

Bana bakışı sanki lanet olası ayı asmışım gibiydi ve dürüst olmak gerekirse nedenini anlayamıyordum. Sisters'ın erkekleri bekâr kadınlara bu kadar mı düşküncü ki, yeni bir kadının varlığı bile onları bir sarmalın içine sokuyordu?

Kollarımı kavuşturdum ve dönerken başımı salladım. Ian bana doğru yürümeye başlamıştı ve birbirimize çarpmadan önce ikimiz de donup kalmıştık. Elleri dirseklerimi sabitlemek için uzandı, gözleri benimkiler dışında her yerdeydi.

"İyi oyundu,"

dedim. Başını

salladı. "Öyleydi."

"Belki de bir takım kuracak kadar kız bulabilirse koçluk yapmalısın." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Dışarıda antrenman yapıyor gibiydin."

Ian yüzünü buruşturdu. "Evet, bu kadar yoğun hissetmeyi beklemiyordum."

"Yok artık. Bağırduğımı duydun mu? Sage bu gidişle beni saha kenarından men edecek." "En azından birlikte yasaklanacağız."

Kısa bir süre eğlenerek bakıştık ve sonra bakışlarımızı tekrar çimlere indirdi. "Koç Scott bugün çok konuştu," dedi kolayca.

Başımı salladım, cevap verirken midem boğazıma düğümlendi. "Kız takımı hakkında konuşmak için beni yemeğe davet ettiğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

Ian'ın çenesi büküldü, gözleri benimkilere kilitlendi. "Evet."

Çenem bir santim yükseldi. "Sage ailemde kalıyor, o yüzden gitmemek için bir nedenim yok."

Adamı test etmeye çalışmıyordum, bunların hiçbirisi göğsümü kabartan bir sahiplenme gösterisi için üretilmemişti. Ama yine bir özlem çekimi vardı, bana gitmememi söylemesini istediğim yerde kıvrılan bir ağrı. Beni kollarına çekmesini ve vücudunun sıcaklığının her şeyi daha iyi, daha yerleşmiş hissettirmesine izin vermesini.

Ama yapmazdı. Kesinlikle şimdi değil.

Ve kendi duygularım çılgınca inecek bir yer ararken bile, eğer yaparsa sonuçlarıyla başa çıkabileceğimden emin değildim. Zorlamanın da bir zamanı olacaktı. Ama burada değildi.

Henüz gelmemişti. "İstemiyor musun?"

Doğum gününden beri birbirimizden uzak kalmamız filtrelerimin düşmesine neden oldu. "Sanırım haklısın, yemekli bir toplantıdan daha fazlasını istiyor, bu sadece bir bahane. Ama bu evde kalmak için bir neden mi bilmiyorum, eğer ne istediğimi bilmiyorsam."

Söylediklerimin ağırlığını gerçekten düşünmeden kelimeler ağzımdan çıkıverdi. Uzun, nefessiz bir an boyunca Ian bakmaktan başka bir şey yapmadı.

Bir şey söyle, diye yalvardım içimden. Herhangi bir şey. Bu adam gerçekten aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranabilir miydi? Hayatının pek çok farklı kısmını bölümlere ayırdığını defalarca izlemiştim ama beni ilk kez bir kutuya, inat ve irade gücüyle dikilmiş bariyerlerin arkasına yerleştiriyordu. Tüm bunları ona haykırabilirdim ve yine de duymamış gibi davranmak için bir neden bulacağından emindim.

"O zaman umarım başarılı bir... toplantı olur," dedi, sesi söylemeye cesaret edemediği tüm o şeylerle doluydu.

Başımı eğip yüzünü inceledim. Bu kadar çabuk paçayı sıyırmasına izin vermek birden haksızlık gibi göründü. Bir yanım ona korkak demek, gömleğine sarılmak ve kendini kontrol etme yetisini kaybedene kadar onu sarsmak istiyordu.

"Peki ya daha fazlasını isterse?" Hafifçe sordum. Bu bir zorlama değildi, gerçekten değildi. Samimi bir soruydu, dünyada başka bir durum olsa en iyi arkadaşımın fikrini sorardım.

Cevap verdiğinde, sözleri -kaba, alçak ve yüklü- ensemdeki tüyleri diken diken etti. "O zaman sandığımdan daha zeki bir adammış." Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı ve kalbimin hızla çarpan yankısı kulaklarımda çılgılık attı. Sonra yutkundu, bakışlarını kaçırırken alını düzleştirdi. "Sen ve Sage'le daha sonra evde görüşürüz, tamam mı?"

Sheila'ya veda edişini ve alandan uzaklaşmasını izledim. Verdiği cevapla ilgili bir şey kalbimi düğümlledi.

Bölüm 28

Ian

Harlow akşam yemeği için dışarı çıkmadan önce bütün gün evde olmak, kafayı yemiyormuş gibi davranmak istesem bile bunu yapamazdım. Görünüşe göre, iki saatlik yarıçap içindeki tüm kardeşlerim bir şeye ihtiyaç duymak için o günü seçmişlerdi.

Cameron bir haftalığına Ivy ile birlikte Seattle'da babasını ziyaret ediyor ve potansiyel tedarikçilerle bazı toplantılar yapıyordu, bu yüzden artık telefonları alan kardeş bendim.

Poppy Redmond'daki spor salonundayken arabası çalışmadı, ben de onunla buluşmak için oraya gittim. Et kafalının biri onu atlatmaya çalışıyordu ama ben yüzümde çatık kaşlar ve elimde bir levyeyle ortaya çıkınca akıllıca davrandı.

"Yüce Tanrım, Ian," diye mırıldandı. "Yardım etmeye çalışıyordu." "Öyle miydi?" Mırıldandım. "Zaten senin tipin değil."

Elleri çaresizce havaya kalktı. "Bu ailedeki herkes benim aşk hayatımın olmadığından çok emin, değil mi?" Ön camdan ona baktım ve arabanın çıkardığı sesi duymak için anahtarı çevirdim. Sadece bir klik sesi. Hiçbir ses yoktu. "Jax olmaması onu senin tipin yapmaz," dedim anlamlı bir şekilde. Poppy gözlerini devirdi.

"Jax kıcımlı öpebilir," dedi ateşli bir şekilde. "Bu ay üç ilk randevuya çıktım ve hepsi de akıllıca bir sohbet yürütebiliyor. Bu *harika* bir şey."

"O adam bunu yapamazdı."

Bir kaşını kaldırdı. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

Koltuktan kayarak kalkık kaputun yanında ona katıldım. "İki beyin hücresi bir arada olan herhangi bir aptal bunun akı değil marş motoru olduğunu bilir ve kız kardeşlerimin hiçbirinin aptal birine gitmeyeceğini biliyorum."

"Bunu ona ben söyledim," diye belirtti. "Ama levye tamamen gereksizdi." "Evet, ama yüzünün o garip lekeli halini görmek eğlenceliydi, değil mi?"

Sırıttı. "Belki biraz."

Kaputun altında biraz uğraştıktan sonra arabasını çalıştırdık ve onu her zaman arabalarımızı götürdüğümüz Sisters'daki oto tamirhanesine kadar takip ettim.

Poppy yolcu koltuğuna kaydı, beni saatime bakarken yakaladığında yüzünde düşünceli bir ifade vardı. İçimi çektim. "Ne?"

"Bir şey yok." Emniyet kemerini bağladı ve ileriye, yolun genel yönüne doğru işaret etti. "Kaçırmaktan endişe ettiğiniz planlarınız var mı?" diye sordu hafifçe.

"Hayır," dedim.

"Hmmm."

Gözlerim seğiriyor muydu? "Poppy, söyleyecek bir şeyin varsa söyle."

"Oh hayır. Bu aile içinde benim rolüm bu değil." Kolumu okşadı. "Ben *senin yüzüne* bakan kız kardeşin değilim." Bileğimi direksiyonun üst kısmına asarak ona doğru döndüm. "Ne hakkında yüzüme vuracaksın?"

Tüm kardeşlerimle ilgili sinir bozucu olan şey, sesim beynimin içinde hırıltılı ve hırıltılı hissettiğimde asla saklayamadığım o hırıltılı ve hırıltılı şeyi yaptığında zerre kadar rahatsız olmamalarıydı.

Poppy yüzünde etkilenmemiş bir gülümsemeyle koltuğuna geri oturdu ve sanki sahilde güneşin tadını çıkarıyormuş gibi içini çekti. "Ian, benim bu ailedeki rolüm hoş, dinleyen bir kulak olmak. Destek ekibi. Cesaretlendirici. Sonuç olarak, bu yüzden aynı zamanda herkesin favorisiyim." İnanmayarak homurdanmam üzerine sadece sırtıttı ve devam etti. "Korkunç Ian'ı bana çekmeye çalışsan bile, beni bu işte kötü adam olmaya zorlayamazsın. Çünkü biri sana duymaya hazır olmadığı bir şey söylediği anda kendini kapatırsın. O yüzden kaçtığın şeyi yüzüne vuracak kişi ben olmayacağım."

Hiçbir şeyden kaçmıyorum.

Neden kelimeleri söyleyemiyordum? Boğazımın dibinde sıkışıp kalmışlardı, nefes nefese yüzeye çıkmak için tamamen isteksizdiler. Bir şey onları bastırıyordu -kendini koruma ya da yüksek sesle yalan söyleyememe, emin değildim. Poppy'nin

öpücükten haberi yoktu ama bir şeyler biliyordu. Ve lanet olsun ki sormayacaktım. Tek yapabildiğim ona öylece bakmaktı.
"Yüzüme bakmayan bir kız kardeş için oldukça iyi bir taklit yapıyorsun," dedim ters bir şekilde.

"Bu bir hediye." Gözlerini kapadı ve iç çekti. "Beni eve mi götürüyorsun, yoksa ne?" Burnumun kenarını çimdikledim. "Evet. Götüreceğim."

Poppy eve geri getirildiğinde telefonum Greer'dan gelen bir aramayla çaldı. "Sakin bana arabanın da öldüğünü söyleme," dedim cevap verirken.

"Hayır, hayır. Ama az önce göl evi müşterimizden bir telefon aldım. Oraya gidip onunla ve kocasıyla konuşmak ister misin? Mutfakta elektriği nereye koyacağımızla ilgili birkaç soruları var. Sanırım her şey işaretlendiğine göre bazı şeyleri değiştirmek istiyorlar. Beckett'in bu hafta sonu deplasmanda bir maçı var ve Olive'i Portland'daki bir oyuna götürmek için biletlerim var."

"Evet, tabii." Boynumun arkasını ovuşturdum. Göl evi tam bir saat uzaklıktaydı ama birinin bunu yapması gerekiyordu.

Memnun bir ses çıkardı. "Ne kadar uzlaşmacısın. Cameron'ın ondan istediğim her şey hakkında bana bok atmasına çok alışkınım. Bu düpedüz hoş bir şey."

Gözlerimi devirdim. "Zaten bugün evde oturmak istemiyordum, o yüzden sorun değil." Anlamlı, yüklü bir sessizlik oldu ve yüzümü buruşturdum.

Neden gidip bunu söyledim ki? Eğer yüzüme vuracak bir kız kardeş varsa, o da bu lanet telefon görüşmesinin diğer ucundaydı.

"Cennette sorun mu var?" diye sordu hafifçe.

"Bela yok. Cennet yok. Sadece... meşgul olmaya aldırmayın, hepsi bu."

"Çünkü Poppy ateşli bir koç ve akşam yemeği randevusu hakkında bir şeyler söylemiş olabilir..." "Akşam yemeği toplantısı," diye tersledim. Gözlerim hafifçe seğirdi. "Koca bir kafası ve bir taş kadar zekası var."

"Ahh. O zaman çekiciliğini görebiliyorum. Harlow'u gördüğünde ona iyi şanslar dile." Durakladı. "Akıllı, zeki erkek bulmak çok zor ve sen bu şekilde tepki verdiğine göre o da öyle *olmalı*."

"Siktir git Greer," dedim dişlerimi sıkarak.

Büyük bir zevkle güldü. "Bu gece Wilder-Keaton evinin duvarında bir sinek olmak için neler vermezdim."

"Poppy haklıydı," diye mırıldandım nefesimin altında.

Tabii ki beni duydu. Lanet bir taziye gibi duyuyordu. "Ne hakkında?"

Direksiyonu kendi araba yolumun ters yönüne kırdım ve şantiyeye doğru yöneldim. "*Yüzüne vuran* kız kardeş olmadığını söyledi. Sanırım ikimiz de bu işin kimin elinde olduğunu biliyoruz. Bunu iğrenç bir şekilde iyi yapıyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Bunu bir iltifat olarak söylemedim Greer."

Gördün mü? Hırlama ve çatlama geri gelmişti çünkü kafatasımdan bir volkan patlamak üzereymiş gibi hissediyordum. Tüm bu sıcaklık, öfke ve hayal kırıklığı -çoğu kendimi hedef alıyordu- bir çıkışa ihtiyaç duymadan önce ne kadarını kaldırılabileceğimden emin değildim.

"Poppy neden seninle uğraşmıyordu?" diye sordu. "Gitmem gerek."

Greer beni görmezden geldi çünkü *tabii ki* beni görmezden *geliyordu*. "Harlow'la ilgili duyguların söz konusu olduğunda kendini zincirlemeyi seçtiğin inkâr tepesi mi? Isınıyor muyum?"

Alnımdaki damarlardan biri patlamaya çok yakındı. "Umarım ailemiz, saçma sapan bir plan yapmak için tamamen yabancı biriyle evlendiğinde sana daha fazla destek olmuştur."

Düşünceli bir ses çıkardı. "Elma elmaya eşit değil, huysuz herif. Cameron neyin peşinde olduğumdan şüphelendiğinde en iyi sinir bozucu ağabey vaazını verdi, ama seninle benim aramdaki fark, ben kocamı istediğimi en başından beri biliyordum ve o da bunu biliyordu. Söylemeliyim ki, kendini kontrol etmesi efsanevi bir şey ve o bunu itiraf edene kadar ben derimden sürünmeye hazırdım."

"Lanet olsun, bunu bilmek istemiyor muyum?"

"Belki de Harlow'la ortak bir noktamız vardır," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Ona mesaj atmalıyım." "Greer," diye tersledim. "Bunu aklından bile geçirme."

Mucizevi bir şekilde Greer'ın sesi yumuşadı. "Yapmayacağım. Kötü zamanlanmış bir şakaydı, özür dilerim." "Teşekkür ederim," dedim kabaca.

Sessizce nefes verdi. "Ian, Poppy ve ben senin için en iyisini istiyoruz, bunu biliyorsun, değil mi? Mutlu olmanı istiyoruz. Hepsi bu kadar. Başka bir şey söylemeyeceğim, söz veriyorum."

Boynumu döndürdüm ve bir şeyin patladığını hissettim. "Sorun yok. Sadece... bunu kendi başıma çözmem gerekiyor, tamam mı?" "Seni seviyorum kardeşim," dedi şarkı söyler gibi bir sesle.

Şiddetle bağlantı kesme düğmesine bastım ve telefonumu tiksintili bir alaycılıkla yolcu koltuğuna fırlattım. Bir saat süren yolculuk ve son dakika toplantısı kılık değiştirmiş bir nimet olarak sona erdi çünkü saat akşam yemeği saatine yaklaştıkça, eve geldiğimde evin boş olmasını daha çok umuyordum.

Evdeki toplantı iyi geçti ve mutfağın her santimini gezerken ve dolap altı aydınlatması ve düzinelerce başka ayrıntı hakkında konuşurken en arkadaş canlısı yüzümü korumayı başardım.

Onlar gittikten sonra kamyonu döndüğümde, notlarımızı iş kamyonumdaki iPad'de yazdım ve Greer ile Cameron'a e-posta ile gönderdim. Başımı arkamdaki koltuğa yasladım ve içindeki çaresiz çalkantıyla savaştım. Ne kadar istesem de sonsuza kadar orada oturamazdım, bu yüzden kamyoneti geri vites taktım ve park yerimden geri geri çıktım.

Yaklaşık bir saat sonra evin önüne geldiğimde, pencerelerden sızan sıcak ışık, Harlow'un arabasının görüntüsü gibi her zamankinden daha da belirgin görünüyordu.

Henüz gitmemişti. Derimin altında kalın bir endişe düğümü oluştu.

Kapıyı açıp iş botlarımı çıkarmak ve paltomu duvardaki kancalara asmak için bankın üzerine oturdüğümde ortalık sessizdi. Koridordan yatak odama doğru bir ses geldi ve kendimi durduramayarak ona doğru yürüdüm.

"Sage, bana bir konuda yardım edebilir misin?" diye seslendi. "Bu tokaya ulaşamıyorum ve sıkışmış."

Neden sessiz kaldığımı ve koridordan yatak odama doğru yürüdüğümü açıklayacak kolay bir etiket yoktu. Birçok şey olabilir ama ben bile onu kendi alanımda görmek istediğimi itiraf etmek zorundaydım. Tüm bunların zamanlaması uğursuz geliyordu, sanki kendimizi içinde bulduğumuz araftan bizi çıkaramıyormuşum gibi.

Harlow banyomdaydı, fön makinesinin kablosunu dikkatlice sapına sarıyordu. Beni henüz görmemişti ve ben de onu inceleme fırsatına karşı koyamadım. Çok şık giyinmemişti - koyu renk kot pantolon ve alçak topuklu siyah botlar giymişti - ama bana göre kesinlikle büyüleyiciydi.

Bir omzundan düşen koyu yeşil kazağı cildini normalden daha da kremi gösteriyordu ve saçları sırtında şık bir perde oluşturuyordu. Makyajı oldukça hafif olmasına rağmen kirpikleri daha dolgun ve koyu görünüyordu.

Parmakları saçına takılmış gibi görünen altın bir kolyeyle kıpırdandı ve aynada incelemek için öne doğru eğildiğinde, sonunda kapı çerçevesine yaslanmış beni fark etti.

Gözlerimiz yansımada buluştu ve tutuştu ve o bakıştan sonra nabzım fırladı.

Sadece birbirimize baktığımız için gerginlik, kemiklerimi kırmak ve kalbimi yırtmakla tehdit ederek odaya girdi. O kadar yoğun ki nefes almakta zorlanıyordum, bana hemen onun doğum gününde verandaya çıktığım ve her şeyin geri dönülmez bir şekilde değişmek üzere olduğunu anladığım anı hatırlatıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Sesim alçak ve biraz düzensizdi.

Harlow sessiz bir nefes aldı ve sonra başını salladı. "Fön makinem bozuldu," dedi sessizce. "Umarım seninkini ödünç almamda bir sakınca yoktur."

Gerçekten bir yanıt gerektirmiyordu, ben de yanıt vermedim ve arkasından yaklaştım. Yavaşça, kokladığım losyon, parfüm ya da şampuan her neyse onu derin bir ciğerime çektim ve gözlerimi açık tutmak için mücadele ettim.

"Sage olduğunu sanıyordum." Ellerini kolyeden çekti ve boynunu yana doğru eğerek doğruldu. Karşı

koymanın neredeyse imkânsız olduğu bir teklif.

"İçeri girdiğimde onu görmedim."

Harlow yutkundu, yanakları pembeye çalan bir renk almıştı. "Yukarıda toplanıyor olmalı. Babam onu almakta biraz gecikecek."

Dikkatli ellerle boynunun zarif çizgisindeki tüm saçları, akıl almaz incelikteki zincire takılan teller kendilerini gösterene kadar taradım. Parmaklarımın uçları ensesinde gezindi ve ben aynada onu izlemek için başımı kaldırdığımda gözleri yumuşak, çırpınan bir hareketle kapandı.

Öne doğru eğilip dudaklarımı altının hemen üzerindeki o tene değdirsem ne yapardı? Eğer suçu bir doğum günü öpücüğüne ya da yıllar yıllar önce kurduğu bir fanteziye atmasaydım. Ellerimi kalçalarının üzerinde kaydırıp göğsümü sırtına bastırsam, sadece bu şekilde birbirimize nasıl uyduğumuzu görmek için ne yapardı?

Beynimde dönüp duran düşünceler kaslarımı germişti ve iri, büyük ellerim zinciri koparmakla tehdit ediyordu, bu yüzden kolyenin tokasını dikkatlice açtım ve bir elimle sıkıca tuttum, diğer elimi de küçük kapağa takılan başıboş saçları kenara süpürmek için kullandım. Serbest kaldıklarında Harlow titredi ve gözlerimin kısa bir süre için kapanmasına neden oldu.

Kolyeyi yeniden tutturmak artık daha kolaydı ve sonra koyu renk saçlarının kalın kütesini ellerimde topladım ve parmaklarımın uçlarında gezinmesine bir an izin vererek nazikçe tekrar yerine örttüm.

Geri çekildiğimde ağzım kupkuruydu ve Harlow durduğu yerde biraz sallandı, kendini sabitlemek için elini tezgâha doğru uzattı. Gözleri yavaşça açıldı ve bir kez daha benimkilerle buluştu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim ona.

Göğsü derin bir nefesle inip kalktı ama hiçbir şey söylemedi. Akıl sağlığımın yıpranan son parçasının da kopmasına izin vermek, istediğimi almak ve sonuçlarını lanetlemek çok kolay olurdu ama bunu bir kez yapmıştım ve sonrasında neden olduğu tek şey belirsizlikti ve bu artık ihtiyacımız olan bir şey değildi.

"Ne zaman gitmen gerekiyor?" Ben sordum.

Kirpikleri birkaç kez hızlı hızlı kırıştı. "Ben... yakında," dedi. "Şimdi, sanırım. Babam henüz gelmedi ama."

"Sage'le kalabilirim." Ellerimi iş çantamın ceplerine soktum. "Bu gece için bir planım yok." "Teşekkür ederim," dedi, gözleri aynada benimkilere sabitlenmişti.

Aramızda sadece küçük bir boşluk olmasına rağmen Harlow dönüp yüzüme baktı ve ben de orada ne gördüğümü biliyormuş gibi davranmaya çalıştım.

Çünkü onun kafa karışıklığı katlanabileceğimden daha fazlaydı. Yakınlığı da öyle. Ellerim ona dokunmak için kaşınıyordu, bir daha onsuz yaşayabileceğimden emin olmadığım bir dürtü. Ve yüzleşmek istemediğim her şeyin altında derinlerde yüzerken, kendi korkularımın gizlendiğini hissedebiliyordum. Daha ilkel dürtülerimi yüzeye çıkmaya fırsat bulamadan bastırdılar.

"Döndüğümde evde olacağına söz veriyor musun?" diye sordu.

Yapamayacağım bir şey için ona asla söz vermeyeceğimi ikimiz de biliyorduk. Söz verdiğimde, sözümü tutmak için kendimi parçalayacağımı.

On

u. "Söz veriyorum."

Tanrım, bu kadının bana bakışı. Sanki biri ruhumun derinliklerini kazıyormuş gibi hissettim. Ne olduğunu bilmek istiyordum.

O gördü. Ben göremesem bile onun her zaman gördüğü şeyi. Ya da benim görmeyi reddettiğim şeyi.

Bir adım daha geri attım. "İyi eğlenceler," dedim ona.

Gözleri benimkileri aradı, derin ve sorgulayıcı. Sonra başını hafifçe salladı, çenesi bir santim havaya kalktı.

Bu kafa karışıklığının yerini kararlılık aldı. "Eve gittiğimde seninle konuşurum."

Temiz ve tatlı bir şeyin kalıcı kokusunu bırakarak yanımdan geçti. Kendime engel olamayıp, o odadan çıktıktan sonra ciğerlerimi tekrar bu kokuyla doldurdum. Ön kapının açıldığını ve sonra sessiz bir tıkırtıyla kapandığını duyana kadar hareket etmedim.

Arabası çalıştı, sonra uzaklaşırken her şey sessizliğe gömüldü.

"Siktir," diye fısıldadım.

Ellerimi tezgâhın üzerine koydum ve başımı öne

eğdim. "İan?"

Sage'in sesiyle derin bir nefes aldım ve seslendim, "Hemen geliyorum. Sadece bir saniyeliğine üstümü değiştirmem gerek."

Dolaptan temiz bir gömlek aldım, bütün gün çalıştığım gömleği çıkardım ve temiz olanla değiştirdim. Koridordan aşağı indiğimde, Sage'in ön verandanın en üst basamağında oturduğunu gördüm.

Tüm gün boyunca hala kendimi çok ham hissediyordum. Aslında bütün hafta. Ama Sage'in bunu bilmesine gerek yoktu ve ona katılmak için ön kapıdan çıkmadan önce kaburgalarımın altındaki nabız gibi atan düğümü sıkı bir şekilde kontrol ettiğimden emin oldum.

"Bütün gün neredeydin?" diye sordu.

"Kız kardeşlerime yardım ediyorum," dedim ve kendimi basamaktan aşağı bıraktım. "Büyükbaban seni yakında alacak mı?" Gülümsedi. "Bizi şehir merkezindeki fırına çörek yemeye götürecekt."

Başımı salladım. "Sağlam plan."

Sessiz kaldı, avluya bakarken yüzünde hafif bir çatıklık vardı ve artık onu bir şeyler düşündüğünü anlayacak kadar iyi tanıyordum. Çoğunlukla ona baktığımda tek görebildiğim Harlow'du. Ama böyle anlarda, ağzında bir açığı, gözlerinde bir bakış vardı ve biz ayrıken Harlow'un hayatındaki en büyük değişimin katalizörü olan, hiç tanımadığım bir kişinin bakışlarını görebiliyordum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Ben sordum.

Bir süre sonra, "Annem Koç Collins ile yemeğe çıkıyor," dedi. Ayakkabılarını verandaya vurdu. "Bunun bir akşam yemeği *toplantısı* olduğunu söyledi. Bu bir randevuyla aynı şey olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Biliyorsam ne olayım." Bana bir bakış attı, ben de yüzümü

buruşturdum. "Özür dilerim." "Sorun değil."

"Bunun bir randevu olmadığını söyledi ama..." Sage'in kaşları çatıldı. "Ondan hoşlanıyor. Bunu söyleyebilirim. Ve sanırım aynı yaşlar. Onunla kızlar takımı hakkında konuşmasını çok istiyorum ama sonra düşündüm de... ya bu bir randevuya dönüşürse?"

Kahretsin, gerçekten zeki bir on yaşındaki çocukla benim aynı şey için endişelenmemiz ne anlama geliyordu? Gözlerim bir an için kapandı. Bu benimle ilgili değildi. Harlow'dan başka hiç kimse bir şeyleri konuşmak için bana gelmezdi. Muhtemelen nezaketim olmadığı ve boktan tavsiyeler verdiğim için, ama doğru yapmam gereken bir zaman varsa, o da bu çocuktu.

Parmaklarım hızla uyluğumun yan tarafına vurdu. "Bu konuda ne hissediyorsun? Koçunla yemeğe çıkacak olması?"

Sage hemen cevap vermedi. "Bunu bana da sordu. Eğer rahatsız olursam iptal edeceğini söyledi." Sonra omuz silkti. "O iyi biri. Antrenmanda komik."

Evet, adamın yavru kedileri kurtaran ve Amerika'nın gençlerine eğitim veren bir aziz olduğundan emindim. Eminim çok geçmeden şehir merkezine bir heykelini dikerlerdi. Onu yumruklama dürtüsü geçene kadar dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım.

Göz ucuyla onu izledim. "Yine de seni rahatsız eden bir şey var."

Beni dehşete düşüren Sage burnunu çekmeye başladı ve yüzü buruştu. Sıkıdığı yumruğunu yanağına bastırdı. "Hayır,

değil." "Ah, çocuk," diye mırıldandım, sonra kolumu omuzlarına doladım.

Hemen bana doğru eğildi. Bu, onu okula getirdiğim zamankinden bile daha kötüydü. Gözyaşları farklı bir ağırlık taşıyordu ve ne yapacağımı bilmiyordum. Onunla olan ilişkimde nasıl bir yol izleyeceğimden emin değildim.

Kendim için nasıl bir yol izleyeceğimden bile emin değildim. Bu yüzden gözlerimi kapattım ve babamın ne yapacağını düşündüm. İster kavgadan, ister okuldan ya da stresten olsun, yüzlerce kez ağlayan bir ya da daha fazla çocukla oturmak zorunda kalmıştı. Olaylar üstesinden gelemeyeceğimiz kadar büyük ve korkutucu görüldüğünde hepimize nasıl hissettirdiğini hatırlamak çok kolaydı.

Belki de iyi bir ebeveyni iyi yapan şey buydu. Bize asla hissettiğimiz şeyler için aptal olduğumuzu söylemedi ve asla baskı yapmadı.

Hazır olmadan önce konuşmamızı istedi. Ama o oradaydı ve biz de ona güvindik.

"Henüz bu konuda konuşmaya hazır değilsen," diye sessizce başladım, "sorun değil. Ama eğer bir şey içini kemiriyorsa, Sage, onu orada bırakmak iyi değildir. Sonсуza kadar değil." Kolumu sıktım. "Benimle konuşmak annenle konuşmaktan daha kolay geliyorsa, ne zaman hazır olursan seni dinlerim."

Sage gözyaşlarını içine çekti ve titrek bir nefes verdi. "Beni sadece bir nedenden dolayı rahatsız ediyor," diye fısıldadı, sonra bana baktı, o büyük kahverengi gözleri hala yaşlarla doluydu ve bu küçük insan benden istese muhtemelen cinayet işleyeceğimi biliyordum.

Sonunda konuşabildiğimde sesim cam çığnemişim gibi çıkıyordu.

"Sebebi ne?"

Alt dudağı titredi. "Onunla çıkmaya başlarsa seni kaybedeceğimiz anlamına mı geliyor? Ya da ... ya da onunla evlenirse?"

Yanağından yine kocaman bir gözyaşı süzüldü ve tüm göğsüm çöktü, yıkıcı bir duygu çığı oluştu. Dikkatlice döndüm, böylece onunla yüzleşebildim. Omuzlarını nazikçe kavradım. "Beni dinlemenі istiyorum, tamam mı?"

Başını salladı.

Hayatımda olmak istediğim adamı tanımlamak için kullanacağım türden pek fazla yemin etmemiştim. Uzun zaman önce annesine bir yemin etmiştim ve şimdi ne söylersem söyleyeyim, bunun Sage ve benim için çok önemli olduğunu biliyordum. Derin bir nefes aldıktan sonra, bundan sonra söyleyeceğim her şeyi tutabileceğimden emin oldum.

"Beni asla kaybetmeyeceksin, Sage. Ben her zaman senin arkadaşın olacağım, bana ne zaman ihtiyacın olursa olsun senin ve annenin yanında olacağım." Sertçe yutkundum, kelimelerin ağırlığı boğazıma baskı yapıyordu. "Bu adamın annenin hayatında önemli bir yeri olacak mı bilmiyorum... ama olacaksa..." Durakladım çünkü sözlerimdeki hafif tökezleme onu susturmuştu, beni neredeyse on bir yaşındaki bir çocuğun hak ettiğinden çok daha dikkatli izliyordu. "O zaman hâlâ senin ve annenin arkadaşı olmamı sorun etmeyecektir. Hiçbir yere gitmiyorum, tamam mı? Söz veriyorum," dedim şiddetle.

Sage yine burnunu çekti ve eşofmanının koluyla burnunun altını sildi. "Seni de rahatsız etmiyor o zaman?"

Ağzımın arkasına binlerce cevap doluştu ve onları bastırdım, bu kelimeleri hayatım boyunca hiç başaramadığım kadar özenle seçtim.

"Annenin mutlu olmasını istiyorum," dedim. "Bunu onun için her zaman isteyeceğim ve ikinizin hayatımda olması her şeyden daha önemli."

Yüzüme bakma şekli, daha önce hiç yaşamadığım bir tür kemik kırılğanlığı hissetmeme neden oldu çünkü bu küçük çocuk, tüm korkularımı bu tek konuşmaya damıtmamı ve onlarla yüzleşmemi sağladı.

Sage yanağındaki yaşları sildi ve titrek bir nefes verdi. "Bu konuda gerçekten çok iyisin," diye fısıldadı. "Kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyorsun."

Keaton kadınları hayatıma girmeden önce *hiç* bu şekilde suçlanmamıştım.

Büyükbabasının kamyonetinin farları garaj yolunu kesti ve Sage ile ben aynı anda ayağa kalktık. Utangaç bir gülümsemeyle sırt çantasını omzuna astı. Yüzünde bir anlık kararsızlık belirdikten sonra Sage kendini öne attı ve kollarını belime dolayarak sıkıca sarıldı. Göğsümün boşaldığını ve annesiyle aynı şekilde kaburgalarımın altına demir attığını hissederek, karşılık vermek için kollarımı ona doladım. İşte o zaman yüzünü göğsüme gömdü ve fısıldadı, "Bir gün gerçekten harika bir baba olacaksın, Ian."

Sanki ete ve kemiğe bir delik açmış gibiydi ve el sallayıp kaçarken şaşkın bir sessizlik içinde durdum.

Sessizlikte durup ağaçlara bakarken, yüzeyin altında umutsuz bir kaynama hissettim ve parmaklarımı saçlarımda gezdirip başımın arkasını kavradım. Her şey derimin içine çok fazla bastırılmıştı ve duygularım bir çıkış yolu olmadığı takdirde patlamaya hazırdı.

Bu benim için neden bu kadar zordu?

Neden onlarla birlikte bu alana adım atma düşüncesi beni kanımı donduracak ve kalp atışlarım parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar yankılanacak kadar korkutuyordu?

Düşünmek için durmadım, anahtarlarımı masadan almak için evin kapısını kırıp açmadan önce yaptığım şeyi neden yaptığımı sorgulamaya bile çalışmadım. Kendimi durduramadan kamyonetimin içindeydim.

Bölüm 29

Ian

Mezarlıkları her zaman oldukça ürkütücü bulmuşumdur. Bir yerlerde bir psikiyatrist muhtemelen bunun, ben daha çocukken annemin cesedinin bulunduğu tabutu toprağa indirmelerini izlemekten kalan bir travma olduğunu söyleyecektir. Ama kendime karşı dürüst olsaydım -ve görünüşe göre bugün bunun için uygun bir gündü- babama bunu yapmalarını izlemek hiç de kolay olmamıştı.

Yaş, kaybın hiçbir kısmını kolaylaştırmadı. Sadece gerçekten neyi kaybettiğinizin çok daha fazla farkında olmanızı sağlar.

Cenaze töreninden beri oraya gitmemiştim çünkü ne zaman aklıma gelse kanım çekiliyor, halsizleşiyor ve her zaman yapılacak başka bir iş çıkıyordu. Gitmemem ya da gitmemin gerekli olmaması için mükemmel nedenler. Kız kardeşlerim giderdi. Sheila haftada en az bir kez giderdi. Cameron'ı bilmiyordum çünkü gerçekten sormak istemiyordum.

Hayattaki büyük şeylerle ilgili belirsizlik, en çok kime güvendiğinizi fark etmenizi sağlardı. Kafanızın içinde olup bitenlere anlam veremediğinizde kimin sesini duymak istediğinizi.

Bir hafta içinde hayatımla ilgili her şey alt üst olmuştu, mutlu olmaya çalışmak gibi basit bir şeyin benim için neden bu kadar zor olduğunu anlayamadığım gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Bu baş aşağı boşlukta, herkesten daha çok duymak istediğim ses babamın sesiydi.

Orada başka kimse yoktu, ben de küçük mezarlığın içinden geçen asfalt yoldaki ağacın yanına park ettim. Kendi kendime konuşmak yerine, dışarı çıktım, ellerimi ceplerime soktum ve sıra sıra dizilmiş mezar taşlarının yanından geçtim - bazıları çimenlerle aynı hizada, bazıları gökyüzüne doğru yükseliyor, bazıları yaşlılıktan kararmış.

Onunkine vardığımda, son birkaç ay içinde toprağın üzerinde ne kadar çok çimen büyüdüğünü görmek beni şaşırttı. Bu, geçen zamanın somut bir işaretiydi, ellerimin arasında hissedebildiğim bir şeydi. Parlak dikdörtgen mezar taşının üzerinde birkaç demet kurumuş çiçek ve ağır bir kaya tarafından sıkıştırılmış bir resim vardı. Ona bakmak için eğildim ve kalbimi kırmasına rağmen hüzünle gülümsedim. Birkaç çiçek ve üzerlerine iki kelebek resmi çizmişti.

Büyükbaba Tim'e. Seni özledim. Olive'i seviyorum.

Ellerimi soğuk hava nedeniyle sararmış olan yumuşak çimlerin üzerinde gezdirdim.

"Hey, baba," diye fısıldadım. "Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Ne söyleyeceğimden emin değildim." Sessizce güldüm. "Beni duyabildiğine inandığımdan bile emin değilim."

Ya yapabilseydi? Merak ettim. Gözlerimi kapattım ve onunla birlikte verandalarında oturuyormuşum gibi yaptım. Ya aynı keskin, soğuk hava, ilk kar gibi kokan hava ciğerlerimde olsaydı ve o da kucağında en sevdiği battaniyesiyle yanımda oturup sabırla kalbime yük olan şeyi boşaltmamı bekleyseydi.

Bir anda gözyaşları boğazımı düğümledi ve görüşümü bulanıklaştırdı.

"Kahretsin, keşke beni duyabilseydin baba." Sesim asitle gargara yapmışım gibi çıkıyordu ve ne kadar sert yutkunursam yutkunayım bu pürüzleri gideremiyordum. "Keşke bana neden böyle olduğumu söyleyebilseydin. Sen her zaman kimsenin görmediği şeyleri gördün."

İlk gözyaşı yanağımdan aşağı kaydı ve bir parmak eklemimi gözümün altına sürttüm, ancak ıslaklığı tenimde hissetmekle ilgili bir şey - içimde kaynayan her şeyin dokunsal kanıtı - sadece daha da kötüleştirdi.

Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi, hiç gitmeyecekmiş gibi hissettiren yoğun bir acı.

Boğuk bir sesle, "Bunu berbat etmememin hiçbir yolu yokmuş gibi hissediyorum," diye itiraf ettim. Ellerimin topuklarını göz çukurlarıma bastırdım, hala onun mezarının önünde çömelmişim, bana tavsiye veremeyen ve bu konuda daha iyi hissetmemi sağlayamayan o toprak dolu delik. "Ve onunla işleri berbat *edemem*."

Sözcükler çıkarken umutsuz bir sınıra sahipti, beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde boğuyordu. Ama söylenmelerine izin vermenin özgürleştirici bir yanı vardı. Ben de öyle yaptım. Açık, parlak günün, sararmış çimenlerin ve önumdeki soğuk, sert taşın itiraf etmekten korktuğum şeye tanıklık etmesine izin verdim.

"Ne kadar istemesem de en iyi arkadaşşıma aşık oldum ve hiçbir şey beni bundan daha fazla korkutamaz."

Başımı ellerimin arasına aldım ve birkaç dakika boyunca derin derin nefes aldım, gerçekler üzerime çöktü, dalga dalga gelen sıcak rahatlık, mutlak doğruluk, belirsizlik ve buz gibi korku tarafından yutuldu. Sonra bu döngü tekrar edecekti ve lanet olsun ki bunu istemiyordum.

sadece bir tanesinde karar kıl.

"Ne yapacağım baba?" Kırık bir sesle fısıldadım. "Tanrım, keşke burada olup bana ne yapacağımı söyleseydin. Hayatımda çok şey kaybettim. Seni ve annemi gömdüm ve Harlow olmadan yaşamının nasıl bir şey olduğunu zaten biliyorum ve şimdi onu hayatıma geri aldım, onun tekrar kaybedeceğim şeylerden biri olacağı düşüncesiyle başa çıkamıyorum. Herkes aramızdaki bu kadar büyük bir şeyi değiştirmenin çok kolay olması gerektiğini düşünüyor ama değil. Bunu bir kez denedikten sonra geri dönüşü yok ve sadece ben ve Harlow değil. I

... Onları incitirsem, onları kaybedersem kendimi asla affetmem."

Kelimeleri serbest bırakmak, onları saklandıkları yerden çıkarmak beni özgürleştirmede. Sihirli bir şekilde hafifledim. Ama beni neyin engellediğini bilmenin verdiği acıyla nefes alabiliyordum, bu anlayış son birkaç günlük kararsızlığımı odak noktasına getiriyordu.

Bir araba kapısının sesiyle ayağa kalktım ve elimin tersiyle yanaklarımdaki ıslaklığı çılgınca sildim. "Ian?"

Döndüğümde Sheila kollarında küçük bir buket kırmızı gülle bana doğru yaklaşıyordu.

"Hey."

Sesimin göz yaşartıcı tınısı onu duraklattı, gözleri parladı. "Ah, tatlım. Lütfen bana şu anda sana sarılmama izin verdiğini söyle. Eğer yapmazsam kalbimin bunu kaldırabileceğini sanmıyorum."

Sessiz bir nefes vererek kollarımı açtım ve Sheila doğruca kollarıma girdi. Benden çok daha kısaydı ve kollarımı sıktığımda kendini çok küçük hissediyordu. Babam öldüğünden beri kilo kaybetmişti ve bu da kaburgalarını rahatsız edici bir şekilde sıkıyordu.

"Seni buraya neyin getirdiğini bana söylemek zorunda değilsin, Ian," dedi sessizce, bırakmayı reddederek. "Baban kadar iyi tavsiyeler vermediğimi biliyorum ama seni kendi çocuğumuşsun gibi seviyorum ve konuşmak istediğin bir şey olursa dinlerim."

Hayatımda kaybettiğim onca şey yüzünden gözlerim tekrar yandı, bu kadını kazanmak lanet olası bir hediye idi.

Ön verandada Sage'e söylediklerimin neredeyse aynısıydı ve onların orada olmadığı, okuldan sonra futbol topu atmadığım, o çocuğun lanet saçımı örmesine izin veremediğim, karışmış bir kolyeye yardım edemediğim, Harlow'un en sevdiği filmleri izleyemediğim ya da karanlıkta onunla dans edemediğim dünyamın bir versiyonunu hayal etmeye çalıştım.

İmkânsızdı. Hayal etmek bile imkânsızdı, inşa ettiğim duvarları küle dönüşene kadar tırmalamak.

Uzaklaştım ve uzaktaki ağaçlara ve dağlara baktım. Sarsılmaz, güçlü ve gerçek dağlara.

"Ona aşığım." Bir elimi ağzıma götürdüm, bunun söylenmesine izin vermemin sonucunda hangi domino taşlarının devrilebileceğini düşünmeye ara vermedim. "Ve bunu itiraf etmekten korkuyorum çünkü eğer beni bu şekilde sevmese ya da ben bunu mahvedecek bir şey yaparsam, onu sonsuza dek kaybetmekten çok korkuyorum."

Hızla Sheila'ya baktım ve onun sonsuz bir sabırla beni izlediğini gördüm. *Sana söylemiştim* yok, zafer sırtışı yok, hayır *hepimiz bunun olacağını biliyorduk*.

Bunun yerine, babamın yüzünde görebileceğim türden bir anlayış buldum. Sonunda düşünceli bir iç çekişle başını salladı.

"Kayıp hayatın en zor yanlarından biri, değil mi? Kimse buna karşı bağışık değildir. Bazen ne zaman geleceğini biliriz, bazen de bilemeyiz," dedi sessizce. Ben izlerken çömeldi ve gülleri nazikçe mezar taşının önüne koydu, sonra çenesi titrerken elini babasının isminin üzerinde gezdirdi. "Baban benim de en iyi arkadaşımdı, biliyorsun. Her şeyi konuşabilirdik ve o adam beni hiç kimsenin anlamadığı şekilde anlardı. Yaşadığımız onca şeyden sonra birbirimizi sevmeyi seçmek hayatımızın en büyük kumarıydı."

Sheila derin bir nefes aldı ve önündeki cansız kayaya baktı, devam ederken sesi fısıltıyı zor geçiyordu. "Bazı günler hâlâ uyanıyorum ve 'Tanrım, onsuz bunu yapabileceğimi sanmıyorum' diye düşünüyorum. Onu o kadar çok özlüyorum ki hala ayakta olduğuma inanamıyorum." Gözyaşları yüzünden akarken ayağa kalktı ve yüzümü avuçladı. "Onunla geçirdiğim zamanın yarısına sahip olsaydım bile, onun tarafından sevilmenin, onunla bir hayat ve aile kurmanın nasıl bir şey olduğu için bu kalp kırıklığının bir saniyesini bile milyonlarca kez tekrarlamazdım."

Onu bir kez daha kucakladım ve ağlarken ona sarıldım. Hâlâ böyle hissettiğini bilmenin, bu korkuların gücünü azaltmanın tek yolunun onların içine girmek olduğunu bilmenin verdiği ağır üzüntüyle bile, Sheila'nın sözlerinin kafamda bir şeyleri yeniden örmesine izin verdiğimde nihayet sağlıklı düşünebiliyordum.

"Sadece onunla konuşmalısın, Ian. Hayatımızdaki en büyük değişiklikler her zaman biraz korku ve çokça dürüstlikle gelir." "Peki ya o benim gibi hissetmezse?"

Sheila geri çekildi ve yüzüme baktı. "Harlow adına konuşmayacağım çünkü bu benim haddim değil. Ama o kadın her zaman senin kalbinin içini gördü. O yüzden bırak her şeyi görsün."

"Teşekkür ederim," dedim sessizce. "Onun hakkını veriyorsun, biliyorsun. Ailenin sorumluluğunu üstleniyor."

Geri çekildi ve sulubir kahkaha attı. "Yetkinin bende olduğunu düşünmen çok komik tatlım. Ben sadece yolculuk için buradayım."

"Senden başka kimse bana böyle hitap etmedi."

"Çünkü bunu iyi saklıyorsun. Her zaman da öyle." Bana anlamlı bir bakış attı. "Onun dışında tabii ki."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ve sessizce mırıldandım. "Bana öyle söylendi."

Gülümsedi. "Ayrıca Greer'in annesi olduğumu unutuyorsun, ben de saklı kalmış tatlı şeyleri bulmakta ustayım." Bir kahkaha attım ve Tanrım, kendimi iyi hissettim. Göğsümü sıkan baskı hafıflemişti ve saatime baktım. "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Gitmem gerek. Yemekli bir toplantıya gitti ve döndüğünde evde olacağıma söz verdim." "Koç," diye düşündü.

Yorgun bir şekilde iç çektim ve Harlow eve gelmeden önce kestirmek için zamanım olup olmadığını merak ettim. Kimse beni duygusal aydınlanmalarla birlikte gelen, ruhumu tüketen yorgunluk konusunda uyarmamıştı. "Herkes biliyor mu?"

"Elbette herkes biliyor. Kız kardeşlerin, o geri döndüğünde neler olduğunu duyabilmek için evinize bir böcek yerleştirmişlerse hiç şaşırımam." Kuru bakışım karşısında Sheila güldü, sonra kolumu okşadı. "Sanırım eve gitme vaktin geldi, Ian."

Yanağına hızlı bir öpücük bıraktıktan sonra babamın mezar taşına son bir kez baktım ve sertçe yutkundum. "Ben de öyle düşünüyorum."

Eve dönmem çok uzun sürmedi ve vücudum sıcak bir duş için çığlık attı. Kendimi biraz rahatlatmak, günlerce her şeyi içimde tuttuktan sonra boynumdaki ve omuzlarımdaki sıkıcı baş ağrısını ve gerginliği temizlemek istiyordum.

O zaman ona ne söyleyeceğimi düşünebilirdim.

Yorgun bir iç çekişle kamyonu garaj yoluma çevirdim ama orada gördüğüm şey bakışlarımı keskinleştirdi, kalbimi tehlikeli bir şekilde çarptırdı. Çünkü her zamanki yerine park etmiş tanıdık arabanın ötesinde, ön verandada oturan - koçla akşam yemeğinde *olmayan* - kalbimin sahibi olan kadın vardı.

Bölüm 30

Harlow

Bir konuşma hazırlamıştım. İyi de bir konuşmaydı.

Restorandan dönerken pratik yapmıştım ve Ian arabasından inip gözlerini gözlerime diktiği anda, sanki kelimeleri bir araya getirme yeteneğim hiç olmamış gibi her bir düşünce beynimden uçup gitmişti.

Kaburgalarımın arkasında, kalbimin çarpıntısı beni anın içinde tutan tek şeydi.

Ian verandada bana katılmadı, hemen değil, kollarını kavuşturdu ve yüzümü incelerken ince kalçalarını kamyonetinin önüne yasladı.

"Çabuk yemek."

Çenem yükseldi. "Restorana hiç gidemedim."

Kaşları düzleşti, ağzı şaşkınlıkla hafifçe açıldı. "Neden olmasın?"

Sesindeki sertlik beni ayağa kaldırdı çünkü derimin altında öyle vahşi bir enerji patlaması yarattı ki daha fazla hareketsiz kalamadım.

Havadaki hassas gerilim neredeyse parçalanacak gibiydi. Biraz da öyle olmasını istedim.

"Otoparka girdikten sonra arabadan çıkmadım." Kaşlarım hafifçe kalktı. "Ben de Scott'ı aradım ve akşam yemeği toplantısı hakkında biraz dertleştik."

Ian ne tür olduğunu sormadı. Sadece gözlerinde hafif temkinli, çok yoğun bir bakışla beni izlemeye devam etti.

"Ona akşam yemeği buluşmamızın bir randevuya dönüşmesini umup ummadığını sordum. Ya da çıkma teklif etmek için bir fırsat." Bir omzumu silktim, damarlarımda zonklayan sinirlerimin isyanına uymayan çok rahat bir jestti. Böyle konuşmaları her zaman yaptığım düşünülebilirdi ama kendimi Büyük Kanyon'un üzerinde ip üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordum, kalbim ellerimin arasındaydı, böylece diğer tarafa geçtiğimde ona sunabilecektim. "Kimseyi şaşırtmayacak şekilde, romantik bir gelişme umuyordu."

Ian'ın yüzündeki değişim anında oldu ve içimde beyaz bir heyecan yarattı çünkü soğukkanlı, düşünceli ve düşünceli bir anda ısındı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğu yerde bir kayma ve kaslarda sıkılaşıma oldu.

"Ve?" diye sordu, gülümsemeye karşı koyarken dudaklarımın seğirmesine neden

olan hırçın bir ses tonuyla. "Soru sorma sırası bende sanırım."

Kaşları çatıldı.

"Nereye gittin?"

Cevap yerine çenesini sıktı ve bakışları yerdeki dikkat çekici olmayan bir noktaya sabitlendi. "Scott'a ne dedin?" diye sordu.

Sessiz bir kahkaha attım. "İnatçı adam," diye mırıldandım, gözlerim yüzünde

geziniyordu. Ian kamyonu itti, bu basit hareketle nabzım fırladı. "Scott'a ne

dedin?" diye tekrar sordu.

Kendimi arabadan dışarı atamadığım anda yemekli toplantı tartışmalı bir konu haline gelmişti. Masada bekleyen adamın daha fazlasını istediğini çok iyi biliyordum ve bunu yapamazdım. Çünkü karşımdaki bu adam beni öylesine çarpıtmıştı, onu istemekten öylesine kalbim sıkışmıştı ki, onunla konuşmak için buraya gelmeden tek bir yemeğe bile katlanamazdım.

"Onun hakkında konuşmak istemiyorum." Çenem yükseldi, Ian'a bir adım daha yaklaşırken cesaretimi sıkı bir sarmalda topladım. Gözleri parladı. "Ama sana başka bir soru sormak istiyorum."

"Bütün gece bunu mu yapacağız? Söylememiz gereken şeyleri söyleyemediğimiz için birbirimize bir şeyler mi soracağız?" Telaşla, hiçbir şeyin düşündüğüm gibi gitmediğini fark ettim.

"Ne oldu?" diye sordu. Alnımın genel yönünü işaret etti. "Sinirlendiğinde yüzünde oluşan o şey oluyor."

"Bir konuşmam vardı," diye ağızmdan kaçırıldım. "Arabada pratik yaptım ve bunun nasıl olacağını tam olarak biliyordum." Parmaklarım önümde birbirine dolandı. "Eve geldiğimde bana ne söyleyeceğini düşündün mü?"

"Hayır, çünkü bolca zamanım olacağını düşünmüştüm ama biri akşam yemeği toplantısını ekti." Sessiz bir kahkaha attım ve o da

bir adım daha yaklaştı. Elini kaldırdı, başparmağı çeneme hafifçe dokundu. "Bana konuşmanı anlat, kıvılcım. Duymak istiyorum."

Nabzım hızla atıyor, parmaklarım titriyordu çünkü o tek dokunuşla bu sahnenin kontrolü tamamen Ian'ın ellerine geçmişti.

"Bütün bu sorular aklımdaydı," dedim ona, çenemi kaldırarak tartışmasına meydan okudum. Yüzünde hafif bir gülümsemeyle beni izlemekten başka bir şey yapmadı.

"Paylaşmak istediğiniz örnekler var mı?"

Dilim dışarı fırladı, alt dudağımı ıslattı ve gözleri açlıkla hareketi takip etti. "Küçükten başlayacaktım. Beni neden öptün? Neden özür diledin? Çünkü üzgün olmadığını biliyorum."

"Değildim," dedi kabaca.

Kalbim o bir anlık çıplak dürüstlük karşısında tekledi, umut hemen ardından koşmaya başladı. Çıplak futbolculardan oluşan bir sürü o ön bahçeden geçebilirdi ve ben bakışlarımı Ian'inkilerden ayıramazdım. "Tamam, bu beni raydan çıkarırdı çünkü cevap vereceğini düşünmüyordum, bu yüzden çok duygusal ve dramatik bir planım vardı. Bir sürü yakıcı göz teması," dedim. "*Bunlar basit sorular değil* gibi bir şey söyleyecektin."

Sesimin derin tonu karşısında kaşlarını indirdi. "Sesim öyle çıkmıyor."

Onu görmezden geldim, kalbim onun yakınlığıyla kabarıyordu. "Ve sen düşünceli ve sinirli olduğunda, sana doğru yürür ve elimi tam buraya koyardım," dedim sessizce, aramızdaki son birkaç adımı silerek avucumu göğsünün üzerine koydum. Ve tam da hayal ettiğim gibiydi; tüm o sıcak ten ve kasların altında kalbinin çarpması.

"Beyniniz sık sık böyle senaryolar üretir mi? Hazırlıklı olduğumdan emin değilim."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "O zaman ben de sana bana öyle baktığında neden basit sorularıma cevap veremediğini sorardım."

Ian'ın eli, iri elini bileğime dolayana kadar kolumun üzerinde gezindi. "Peki ben sana nasıl bakıyorum, Harlow?" diye sordu, vücudunu benimkine yaklaştırtırken sesi göğsünde derin ve alçak bir şekilde yankılanıyordu, burnu saçlarımın tepesine düşüyordu. Umutsuzca ciğerlerine çektiği hava dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu. "Söyle bana."

Çaresizce, umutsuzca, parmaklarım gömleğinin kumaşında bir yumruk haline geldi ve titrek bir nefesle ne söyleyeceğimi unuttum.

Ian burnunu kulağımın kabuğuna sürttü ve ben onun içinde daha da eridim.

"Söyle bana, Harlow." Fısıltıyla gelen bu talep kanımın yavaş yavaş kaynamasına neden oldu.

Şaşkınlıkla onu görebilmek için geri çekildim. "Bana sanki bütün dünyan benmişim gibi bakıyorsun," diye sessizce itiraf ettim. "Biri için bu kadar büyük bir şey hissetmek ve bunun sadece sen olup olmadığını bilmemek neredeyse acı veriyor gibi." Güçlendirici bir nefes aldım, nabzım derimin üzerinde dev bir zonklama ritmiyle yayılıyordu. "Muhtemelen ben de sana aynı şekilde bakıyorum."

Tek bir kalp atışı bile geçmeden Ian'ın ağzı benimkindeydi ve kollarına sıkıca sarıldığımda, o öpücüğün ardındaki mutlak kesinliğin tüm korkuları, şüpheleri ya da çekingenlikleri eritmesine izin verdim. Yaşadığımız her şey -bu ana kadar geçen günler, haftalar ve yıllar- arkadaşlığımızın bunun dışındaki her şeyi yakıp yok etmesi için gereken potaydı.

O benimdi. Ben de onun. Belki de hep öyleydik ve sadece mükemmel zamanı bekliyorduk. Ya da kendime itiraf etmek zorundaydım, belki de hiçbir şey için mükemmel zaman diye bir şey yoktu. Ne zaman olursa olsun, bu hikâye her zaman birlikte olmamızla son buluyordu. Ama Ian göğsünün derinliklerinden gelen bir iniltiyle dilini benimkine sürterken, elleri beni nefes kesici bir sıklıkla kavrarken, *belki'ler, ne olurdu'lar* ya da *keşke'ler* pek umurumda değildi.

Başımı eğdim, öpücüğün açısının değişmesine izin verdim ve parmak uçlarıma bastım çünkü yeterince yaklaşmıyordum, onu yeterince derin öpemişiyordum, vücudunu yeterince hissedemiyordum.

Aynı hızla ağzını çekti, nefesi kesik kesik dudaklarıma çarpıyordu.

"Hiçbir şey çalışmadım. Ne söyleyeceğimi ya da sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim, bu işi berbat etme düşüncesi şimdiye kadar karşılaştığım en korkunç şeydi," dedi, sesinde beni titreten hırıltılı bir ton vardı. Beni tekrar öptü, sert ve hızlı bir öpücük. "Ama seni seviyorum. Seni seviyorum. *Seni seviyorum.*"

Kısa bir hıçkırıkla yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim, bu kez ağzının ve teninin sıcaklığının tadını çıkarıyordum. Dilinin yumuşak kayışını kendi dilimin etrafında dolaştırırken ve öpüşüp öpüşüp öpüşürken kısa sakalının avuçlarıma sürtünmesini hissediyordum.

Vücudumu saran kollarının gücü baş döndürücü bir şeydi ve bizi kamyona yaslanmam için döndürdü. Ian'ın elleri belimde, kalçalarımda, göğüslerimin yanlarında ve omuzlarımın üzerinde gezinirken, parmakları tüylerimi diken diken eden bir iniltiyle saçlarıma gömüldü ve bunu sonsuza kadar duymak istedim.

Göğüslerimiz kabarıırken gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Söyle." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve sanki ihtiyaçtan sayıklıyormuş gibi onlara baktı. "Söylediğini duymak istiyorum Harlow," diye emretti.

Onu kızdırmak istediğim bir an vardı. Bu anı cilveli ve tatlı bir şeyle kırılma noktasına getirmek, parmaklarım gömleğinin altındaki sert kasların izini sürmek çünkü bunu da yapmayı umutsuzca istiyordum.

Ama yapamadım.

Kalbim ona duyduğum sevgiyle sıkışıp kalmıştı. Onun da beni sevdiğini ve bunu birlikte yapacağımızı bilmek, çıplak dürüstlükten başka bir seçenek bırakmıyordu.

Parmak eklemleri yanağımın kenarına değdi ve ellerini ellerimde kavradım, o çeneme ve dudaklarıma dokunurken burnumu parmaklarının çizgisinde gezdirdim.

"Sen benim hayatımın aşkısın, Ian Wilder," dedim, gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Ve korkacak hiçbir şey yok. Birlikteyken değil." Onu tatlı tatlı öperken ilk gözyaşı düştü. Geri çekildi, kendi gözleri de parlıyordu. Başparmağının ucuyla gözyaşını sildi. "Kalbim beş yaşımızdan beri senin ve onu asla geri istemiyorum."

Hayatta bunun gibi anlar vardı - tüm evreninizin kristal berraklığında, göz kamaştırıcı bir parlaklıkta, canınızı yakan türden bir umutla aydınlandığı anlar. Bunu sadece bir kez, Sage'in ilk kulak tırmalayan ağlayışında, onu göğsüme yatırdıklarında yaşamıştım - yapışkan maddeyle kaplıydı ve gördüğüm en mükemmel şeydi.

Ve şimdi, bunu Ian'ın gözlerinde gördüm ve kalbimin onun adını tekrar tekrar atmasıyla hissettim. Bu, asla yazamayacağım türden bir aşktı, sözcükleri oluşturmayı zorlaştıran türden mükemmel bir kabul ve anlayıştı.

Güneş kaybolurken üzerimizdeki gökyüzü yumuşak maviler, turuncular ve pembelerle kaplıydı, yıldızlar henüz ışıltılı örtüleriyle tam olarak ortaya çıkmamıştı ama orada olduklarını biliyordum. Ve tekrar eğildiğinde, elleri sırtımda gezinirken, ağzımı başka bir derin, arayış dolu öpücükle aldığında, beynimin en önemli kısmına her ayrıntıyı damgalamak istedim.

Mükemmel böyle bir şeydi.

Gömleğimin altından kayarak sırtımdaki derinin üzerinde gezinen ellerindeki nasırlar. Öpücüğünün gücüyle beni geriye doğru iterken dilinin ağzımın içine girmesi. Beni göğsüne doğru sımsıkı tutuşu ve kalçamı onun tarafına doğru çektiğinde kalçalarımın arasından itişti.

Ve bir anı çalmadığımızı, bu duygunun bizim olduğunu ve hayatımızın geri kalanında her gün yeniden yaşayacağımızı bilmekti.

Ian çenemin kenarına öpücükler kondurdu ve ben o güzel, karanlık gökyüzüne baktım, bütün gecenin bize ait olduğunu fark ettiğimde tenimin altında hoş bir sıcaklık kıvrıldı. Kulağımın memesini çekiştirdi ve ben tıslayan bir nefes çektim, parmaklarım gömleğinin altından kayarak düz, kaslı karnını ikiye bölen ince saç çizgisini haritaladı.

Derin bir iniltiyle ağzını tekrar benimkinin üzerine eğdi, elleri kot pantolonumun üzerinden arka tarafımı kavradı. Bana doğru bastırıldığı sert, boyun eğmez şekli boğazımdan bir miyavlama sesi çıkardı. Oh, bu çok iyi olacaktı.

Ian ağzını geri çekip bana baktı, gözbebekleri kocaman olmuştu. "Ne?" diye

fısıldadım. Fısıldadım.

"Yemek yedin mi?"

Konuyu yıldırım hızıyla değiştirince aptalca göz kırparak onun gülünç derecede yakışıklı yüzüne baktım. "Ne?" Tekrar söyledim.

Sırıttı, hızlı, ateşli ve o kadar taparcaydı ki dizlerimin titrediğini hissettim. Ian eğildi ve burnumun ucunu öptü. "Akşam yemeğini atladiysan seni beslemem gerektiğini düşünüyorum."

"Wh-"

"Arka arkaya üç kez *ne* sormanın soru listende olmadığını biliyorum, kıvılcım."

Gözlerim kısıldı ve parmaklarımı kemerine doladım. "Hayır, ama sorularım doğrudan seninle ilgili ve hiçbir anlam ifade etmiyorsun. Eğer içeri gireceksek, *seks yapmak* istiyorum," dedim sertçe. "Seninle. Tercihen birden fazla kez çünkü bütün gece boyunca bizi rahatsız edecek kimse olmayacak."

Bir kaşını kaldırdı ve beni tekrar kamyona yasladı, eğilip kulağımın kabuğuna doğru fısıldadı. "Ne dediğimi hatırlamıyor musun?"

Bunu söylerken eli gömleğimin altına girdi, başparmağının kenarı göbek deliğimin etrafında dolaştı, sonra parmak eklemlerinin arkasını kaburgalarımın üzerinde gezdirdi. Nefesim utanç verici bir şekilde kesiliyordu. Cevap vermek bir yana, zorlukla *düşünebiliyordum*.

Ian ellerini orada tuttu, beni beklerken ileri geri ve ileri geri fırçaladı. "Çok fazla şey

söyledin," dedim nefes nefese. "Daha spesifik olman gerekecek."

Burnunu elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi, dudakları dudaklarıma değdi ama tam onu tekrar öpmeye çalıştığımda geri çekildi. "Bir erkek bir kadını istediğinde ne yapar?"

"Umarım kızı bütün gece pijama partisindeyken onunla seks yapıyordur," diye tersledim.

Sırıttı, dişleri düz ve beyazdı. Gülümsemesi kalbime inanılmaz şeyler yapıyordu, muhtemelen bunu çok nadir gösterdiği için. Dudaklarının kenarında gezindim ve mırıldandım.

"Onu yemeğe davet ediyor," diye

fısıldadım. "Ahh, dinliyor."

Ona kısık gözlerle baktım.

Sonra beni kendine doğru çekerek ağzımın içine fısıldadı. "Çok sağlam bir karyola çerçevem var Keaton. Kendim yaptım. Bence test ederken enerjimizi yükseltmeliyiz. Ve barda söylediklerine bakılırsa, senin için uzun zaman olmuş. Benim için de uzun zaman oldu." Dilini alt dudağımın üzerinde hafifçe gezdirdi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bu gece bunu *çok fazla* test edeceğiz."

Kalçalarımı birbirine bastırırken, Ian Wilder'ın bana saldırmasının cinsel kimyayı tanımlama şeklini yeniden düzenleyeceğini hissediyordum. Çok iriydi, inkar edilemeyecek kadar güçlüydü. İş kotunun önündeki şişkinliğe hızlı bir

bakış bile beni yutkunmaya *zorladı*.

"Oh," dedim zayıf bir sesle. "Bu kulağa... mantıklı geliyor."

Geniş gülümsemesinin görüntüsü içimi eritti. Aramızdaki çekim o kadar yoğunlu ki nefes almakta zorlanıyordum.

"Ben çok makul bir adamım." Sonra beni öptü, dilinin ucu alt dudağımı okşarken alt dudağımın üzerinde oyalandı. Geri çekildiğinde öne doğru sallandım. "Önce akşam yemeği mi?"

"Mısır gevreği," dedim hemen. "En hızlısı."

"Yumurta ve tost, en azından." Kaşları kalktı. "Biraz proteine ihtiyacın olacak, kıvılcım."

"Asla olmaz. Hazırlık için sana en fazla beş dakika vereceğim." Ellerimi tişörtünün eteğinin altına soktum, tırnaklarımı karnının sert kasları üzerinde gezdirirken gözleri kapandığında hınzırca bir sırıtış dudaklarımı kıvırdı. Sonra eğildim ve dudaklarının kenarını hafifçe yaladım. "Bunu geçen her otuz saniye için mutfakta kıyafetlerimi kaybetmeye başlıyorum. O çırpılmış yumurtaları yerken çırılçıplak kalırsam dayanabilir misin sence?"

Ian dudaklarıma karşı homurdandı, başımı döndüren sıcak, sert bir öpücük için ağzını benimkinin üzerine eğdi. Geri çekildim ve kazağımın altından tutarak onu çıkardım.

"Ne halt ediyorsun?" dedi, sesi kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu. "Burası buz gibi." "Daha yeni başlıyorum," dedim çenemi kaldırarak ona meydan okuyarak. "Sanırım bu beş dakikanın şimdi başladığı anlamına geliyor."

Altında beyaz dantelli bir sutyen vardı. Göz bebekleri kocaman açılmıştı, dili alt dudağını yalamak için dışarı fırlamıştı. Gözleri kısıldı ve bu raundu kazanacağımı anladığımda gülümsedim.

Ian eğildi ve tek bir yumuşak hareketle beni omzunun üzerinden kaldırdı. Nefes nefese güldüm, o eve doğru yürürken ellerimi kemerine doladım.

Bölüm 31

Ian

Harlow'u bir sandalyeye bıraktım ve kaseleri bulmak için dolaba doğru döndüm. Tezgâha çarptılar ve ben de kilere döndüm. Mısır gevreği seçenekleri... üzücüydü. Hepsi şekerli, korkunç ve parlak renkliydi.

"Sage'in mısır gevreği zevki *berbattır*," dedim. "Tarçınlı Tost Crunch bile mi? Herkes en iyisinin o olduğunu bilir." Harlow içini çekti. "Gerçekten de öyle. Dört dakikan var."

"Bu keyfi bir süre ve bunu sen de biliyorsun," diye tersledim. Bu delilikti. Akşam yemeği sadece bir şeydi, herhangi bir şey, kafamı yeterince boşaltmamı sağlayacak bir şeydi, böylece onun kıyafetlerini parçalamayacağımı ve akılsız bir hayvan gibi öfkelenmeyeceğimi biliyordum.

"Öyle," dedi Harlow. "Sadece botlarımdan başlayacağım çünkü bu gerçek bir kıyafet değil."

Fermuarın sesiyle gözlerimi kapattım ve alnımı hafifçe dolabın kapağına vurdum. Arkamda Harlow hafif ve havadar bir şekilde gülüyordu. Onu yutmak, tüm o sesleri içime çekmek ve kendime saklamak istiyordum.

Bir tanesi yere çarptı ve kadın inledi. "Oh, bu çok güzel."

"Sen şeytan bir kadınsın," diye mırıldandım. "İyi bir şey yapmaya çalışıyorum."

İkinci fermuar yavaşça tısladı, ardından bir kez daha çekildi ve düştü. Bir inilti daha.

"Ian," dedi alaycı bir tonda, "orgazmlar da çok güzeldir ve bunlardan birine bayılırım."

Kaşlarımı kaldırarak döndüm ve omzumun üzerinden bir bakışla onu kıstırdım. "Sadece bir tane mi?" Dilimi şaklattım. "Tatlım, ben başarısız biri değilim."

"Öyle mi?" Dirseklerini kalçalarına dayayarak öne doğru eğildiğinde ağzım kurudu, göğüslerinin kabarıklığı dantel sütyeninin sınırlarını zorluyordu. "Senin bu yönünü tanıyacağım için oldukça heyecanlıyım. Bahse girerim en iyi konuşmalarını yatak odasına saklıyorsundur, değil mi?" Harlow başını eğdi, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu, yanakları pembeye çalan bir renk almıştı. "Eğer sen pantolonunu çıkarmadan önce iki kez orgazm olabilirim, bana iyi kızım diyecek misin?"

Ellerim meyveli canavarın kutusunu sıkıca kavradı ve birbirimize bakarken cinsel gerilim ipi o kadar gerildi ki nefes almakta zorlandım. Harlow'un sinsi bir gülümsemesiyle kutuyu bir kenara fırlattım.

"Denedim amına koyayım," dedim onu sandalyeden kaldırıp yüzünün kenarlarından kavradıktan sonra yakıcı bir öpücükle dudaklarına yapıştım. Eridi, ellerini göğsümden omuzlarıma doğru kaydırды, ta ki parmakları saçlarımin arasına girene kadar. "*Denedim*," dedim lezzetli dudaklarına karşı.

Harlow kollarını sıktı, daha da yakınlaşmak için sırtını kamburlaştırdı ve beni tekrar öptü, ben ağzını yalarken tatlı, çaresiz bir iç çekiş kaçtı. Ellerim kollarının ipeksi teninden aşağı kayarak sütyenini tutan küçük askıları çekiştirdi ve sonra avuçlarımin kaburgalarının etrafından dolanarak göğsünün sıcak ağırlığıyla doldu. Mükemmel bir avuçtu.

Başparmağımin dantelin altındaki sert ucun üzerinde gezdirdiğimde öpücükten koptu, tatlı bir soluk mutfakta yankılandı. Çenesinin hemen altındaki deriyi emdim ve kollarımda kıvranışının tadını çıkardım.

Çok mükemmel.

Çok duyarlı. Ve lanet olası benim.

Her soluk alışında, tırnaklarının tenime her batışında, her nefes alışında ve sert öpüşünde mükemmel, mükemmel bir şekilde eşleştığımızı biliyordum. Kolları zarif ve güçlüydü ve kalçasını kalçama dolayarak vücudunu benimkine karşı salladığında, bu muhteşem kadının ona vereceğim her lanet şeyi alabileceğini biliyordum.

Ve ona her şeyi verirdim.

Sağlam akçaağaçtan yapılmış yatak çerçevemin birazdan olacakları kaldırabileceğinden emin değildim. Kemiklerimi çatlatan şehvetin damarlarımda çığlık atması, çıplak ellerimle onu talaş haline getirebileceğimi hissettirdi.

Ve bu, belimdeki kemeri koparmasından önceydi, metal kapağın tıngirtısı, sonsuz ısırma, emme öpücüklerimizin ıslak seslerini noktalayan tek şeydi. Çevik parmaklarını kot pantolonumun kemerinin altından geçirdiğinde ona doğru bastırmaktan başka bir şey yapamayana kadar benim tehlikeli bir şekilde gerildi.

Yine de önce o alay etti, çünkü Harlow tehlikeli bir şekilde kontrol altında tuttuğum o canavarı serbest bırakmaya

alışmıyorsa cehennem olsun.

Parmak uçları siyah boxer külotumun içinde kaybolan sa çizgisini gıdıkladı ve tüm bedenim titredi.

Bir santim geri çekilerek alt dudağımyı hafifçe emdi, sonra bir patlamayla serbest bıraktı ve fısıldadı, "Biliyor musun, şimdi düşünüyorum da, *açlıktan* ölüyorum."

Sıcak avucunu aşağı kaydırıp beni tamamen kavradığında gözlerim geri yuvarlandı. Kavrayışı tam olarak doğruydu, yeterince sıkıydı ve bileğini çıldırtıcı, yüzüsüzce yavaşça aşağı yukarı hareket ettirdi. Alnımı onunkine bastırdım, acı verici bir beklentiyle sıkıca kısırdım, o beni tüm vücudum titreyene kadar çalıştırdı.

Onu ne kadar çok istediğimin gücü doğru düşünmemi imkânsız hale getirdi ve aklımı kaybetmemek için derin nefesler aldım.

Onu
sevdim.

Onu
sevdim.

Ve bir şekilde, imkansız bir şekilde, o da beni seviyordu. Hem de çok. Aynı büyüklükte. Ve bu biz olduğumuz için, sonsuza dek süreceğine hiç şüphe yoktu.

Beni kusurlarımla, korkularıyla, iniş çıkışlarıyla, iyi ve kötü yanlarıyla severdi, tıpkı benim de onu aynı şekilde seveceğim gibi.

Birlikte saatlerce kesintisiz zaman geçirdiğimiz böyle bir gece her şeyin başlangıcıydı. Onu sonsuz şekillerde istiyordum, onu daha önce hiç kimseyle yaşamadığım şekillerde istiyordum ve bu seçeneklerin iğrenç bir atlıkarıncası kafamdan geçerken bile - iğrenç bir sikiş, onu çığlık çığlığa bırakan sırt üstü orgazmlar ve hiç kimseye kullanmak istemediğim kirli kelimeler - onu tatlı ve yavaş istediğimi, vücudunun her santimini öperken ona ne kadar güzel olduğunu söylemek istediğimi; uykuya dalarken onu kollarımda istediğimi ve kolum ona sıkıca kilitlenmiş olarak uyanmak istediğimi biliyordum.

Harlow burnunu benimkiyle dürttü, bir başka yavaş, çökmekte olan öpücük dudaklarından nefes nefese bir inilti çıkardı. Ben sütyeninin kopçalarını çekiştirirken o da kopçalarıyla uğraştı ve ben avucumu, onu yatağa yatırdığımda ısırarak, yalamak ve emmek istediğim sıcak etikle doldurduğumda ikimiz de inledik.

Tırnağımın kenarını göğüs ucuna değdirdiğimde nefesi kesildi, eli refleks olarak sıkılaştı.

Bir ergen gibi pantolonuma boşalmak gibi aptalca bir şey yapamadan önce, elini pantolonumdan çıkardım ve ellerim kalçalarına sıkıca kenetlenmiş halde onu geriye doğru yürütmeye başladım.

Onu öpmek yerine gözlerimi kırpmadan bakışlarına diktim ve ellerimi kışının kıvrımlarında gezdirdim. "Neden önce sana yemek yedirmek istediğimi biliyor musun?" diye sordum.

Başını öne eğdi. "Mazoşist olduğun ve işimiz bittiğinde derimden çıkacağımı bildiğin için mi?" "Çok yaklaşmıştım," diye fısıldadım, dudaklarına bir öpücük kondurmak için kısa bir süre durakladım. "Belki de emin olmak için biraz zamana ihtiyacım vardı." Onu yatak odama yönlendirirken kaşları kısa bir süre çatıldı, sonra kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattım. "Emin olmak mı?"

Bir elimle tişörtümün arkasını çekiştirip kenara fırlattım ve gözlerinin çıplak göğsümü aılıkla yemesini zevkle izledim. Sonra aynısını yapması için çenemi salladım.

Harlow benim sahip olduğumdan çok daha büyük bir zarafetle parçalanmış sütyenini çıkardı ve sessizce yere düşmesine izin verdi. "Mükemmel," diye fısıldadım, köprücük kemiği boyunca tüy kadar hafif bir dokunuş yaptım.

Kotunun düğmesini açtığında, bakışlarımın göğsünün olgun kıvrımlarında, karnının eğiminde, kotunu bacaklarından aşağı indirirken kalçalarının yumuşak kıvrımında oyalanmasına izin verdim.

Keskin bir nefes alarak yatağımın kenarına tünemesini ve bakışları benimkinden hiç ayrılmadan pantolonunu çıkarmasını izledim. Kalçalarını kaldırdı ve pantolonunu çekiştirerek çıkardı, gömleği ve sütyeninin yanına fırlattı. Geriye sadece bir çift yüksek kesim beyaz külot kalmıştı ve ellerini yatağa dayayarak arkasına yaslandı, bacakları hafifçe açıldı ve dünyadaki tüm zamanımız varmış gibi beni izledi.

"Emin olmak zorunda mıydın?" diye tekrarladı.

Gözlerim kalçalarının yumuşak tenine kilitlenmişti ve alt dudağımyı yaladım. Kot pantolonumu çıkarıp boxer külotumu üzerimde bırakarak yatağa doğru ilerlediğimde nefesi kesik kesik gelmeye başladı.

Hemen yatakta geri geri giderek bacaklarının arasında bana yer açtı, ben de ellerimi başının iki yanına koyup dizlerimi şilteye dayadım.

Hemen öpüşmedik, birbirimizin bedenlerine duyduğumuz bu bariz hayranlığın tadını çıkarmaktan memnunduk. Hafifçe titreyen avuçlarımdan birini kaldırdım ve yan tarafının kıvrımlarında gezdirdim, parmak uçlarımı göğsünün altındaki kıvrımın üzerinde gezdirirken, o eşit bir şekilde nefes almak için mücadele ediyordu. Karnı titriyordu ve dayanamayıp eğildim ve göbek deliğinin hemen altına emici bir öpücük kondurdum, burnumu kalça kemiğine doğru sürükledim, burada soluk çatlak çizgileri ağzımı sulandırdı. Onları da öptüm ve ben kaburgalarının kıvrımlarını yalarken o başımı kendine doğru çekti.

"Başımı dik tutabildiğimden emin olmalıydım," diye konuştum tenine karşı. Göğsünün ortasını öptüm, oradaki tatlı kokusunu içime çektim, sakalım göğsünün yan tarafını gıdıklayacak şekilde yan tarafa sokuldum. Nefes nefese kaldı ve dilimin düz kısmını üzerinde yalayıp onu tamamen ağzıma aldığımda bu inilti çökmüş bir iniltiye dönüştü.

Geri çektim, bir patlamayla onu serbest bıraktım ve kalçalarını yuvarladı ama sadece uyluğumun sert kenarını buldu. "Aklımı kaybetmeyeceğimden emin olmalıydım, Harlow." Dilimin ucuyla diğer göğsünün kenarıyla oynamadan önce gözlerim ona kilitlendi, yumuşak bir hareketle altımda titremesini sağladım. "Önce senin tadını çıkarmadan seni yatağa atmayacağımı."

"Ohhh," diye inledi, elleri saç tellerini kavradığı saçlarına doğru kaydı. "Evet, bu, lütfen. Bir dahaki sefere yavaş olabiliriz."

Sessizce dudak bücktüm. "Hayır tatlım, seninle sadece bir kez ilk kez birlikte olabilirim," diye fısıldadım. Çenesinin kenarını okşadım ve parmaklarım onu örten yumuşak kumaşın altına girene kadar elimin düz kısmını karnından aşağı kaydırdım. "Acele etmeyeceğim. Önce aklını kaçırmayı istiyorum."

Parmaklarım bacaklarının arasına girdiğinde adımı haykırdı ve ben de ağzımın onunkinin üzerinde gezinmesine izin verdim, sert nefeslerimiz birbirine karıştı ve kaşları acı dolu bir beklentiyle çatıldı.

"Beni ne kadar çok istediğine bak," dedim kısık bir sesle, bir parmağımı, sonra iki parmağımı içine soktum, onun kaygan sıcaklığı kaslarımı harcanmamış bir gerginlikle kilitliyordu. "Ne kadar iyi hissettiğin hakkında bir fikrin var mı?"

Utanmadan zevkinin peşinden koşarak elimin üzerinde sallandı ve topuğumu ona doğru bastırdım, istediği noktaya vurduğum için yüzü yukarı kalktı ve ağzı sessiz bir nefesle açıldı.

"İşte bu," diye onu ikna ettim. "Bana bir tane göster, güzel kız."

Harlow'un kalçaları aşağı yukarı hareket etti ve ben de elimi ve parmaklarımı onun üzerinde çalıştığı çapa, ikimizin de istediği şeyi inşa etmenin temeli olarak bıraktım. Sonra yaklaştığını hissettiğimde, topuğumu aşağı bastırdım, göğsü kabarıırken boğazında düşük bir inilti oluşurken ve vücudu etrafımda çırpınırken ona süründüm.

Tepeye ulaştığında, yüzünde kırıldığını gördüm ve ağgözlülükle, her şey benim içinmiş gibi izledim. Sanki onun mutluluğunun bu parçası her şeyin en iyi parçasıymış gibi çünkü öyleydi.

Bunu ona ben yaptım.

Tatlı bir acı olarak başlayan özlem, Harlow'un arzusunun ardından şekil değiştirdi, tenimin üzerinde eriyen öfkeli bir ısı parlaması, uzun, nefes nefese nefes alırken vücudundan çekildiğinde parmaklarımın uçlarına kadar karıncalanıyordu.

Önce boxer'larımı yırttım ve tamamen çıplak kaldığımda kalçalarının arasına yerleşerek vücudunun tatlı yumuşaklığının benimkini sarmasına izin verdim. Harlow çenesini eğdi, öpücüğümü çökmekte olan bir iç çekişle aldı, sertliğini ona karşı sallarken dillerimiz birbirine dolandı.

Alt dudağımı ısırды ve dişlerinin keskin kenarından tısladım.

"Sanırım gitmesi gereken bir parça giysi daha var," diye fısıldadı. "Bu mu?"

İç çamaşırının kenarını vücuduna yapıştırarak sordum.

"Onlar olmadan daha iyi hissedebilirsin." Hızlı ve mutlu bir şekilde sırtıttı ve ben de inleyerek bir öpücük daha kaptım.

"Oh, olacak," diye söz verdim, bacaklarının arasında bir kez daha sertçe sallandım. Kalçasını elimle sıkıca kavrayarak yanıma doğru çektim. Belki çürükler bırakacaktım, sadece onun ve benim bileceğimiz bir iz. "Belki bunun gibi bir tane daha?" Ona hafif, alaycı bir tonda sordum. "Yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Hayır," diye inledi, sırtıma tutunarak. "Seni istiyorum. Lütfen."

Onun yalvarma sesi dişlerimi sıkıkmama ve kendimi kontrol altına almaya çalışmama neden oldu. Bu gerekli duraklama sırasında Harlow meseleyi kendi ellerine aldı.

Kelimenin tam anlamıyla.

Elleri aşağı kaydı, iç çamaşırını yana çekti ve beni avuçlarının içine aldı. "Harlow," diye uyardım.

Çenesini yukarı kaldırdı, gözlerindeki ışık öylesine hararetli bir meydan okumaydı ki omurgamda hızlı bir ateş parlaması hissettim. O benim ölümüm olacaktı.

Sonra kendini ileri doğru itti, kalçalarını hafifçe sallayarak içime girdi, sadece bir santim içeri girdi, sonra bir tane daha. Beyaz gürültü kafamı doldurdu ve neredeyse bayılacaktım.

Sadece ısı.

Mükemmel, sıkı ısı.

"Nasil istersen öyle olsun," diye homurdandım, elini üzerimden çekip yatağa çarptım. Bir elimle bileklerini kavradım, bacağına göğsüme sıkıca bastırdım ve tek bir acımasız hamleyle tamamen dibe vurduğum.

Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu ve ben de neredeyse olduğum yerde patlayacaktım ama kıpırdamadan öylece durdum, etrafımdaki göz alıcı sıklığının mutlak mükemmelliğini ezberledim.

Yavaşça, çok yavaşça geri çektim ve ağgözlü bir çaresizlikle yüzünü izledim, bunun ona ne yaptığını görmeye hevesliydim. Sonra kalçalarımı tekrar ileri attım ve son saniyede yukarı kaldırdım.

Adımı haykırdı ve ben kendimi kaybettim.

"Mükemmel. Sen çok mükemmelsin, Harlow."

"İlan, tam orada. Evet. Aynen böyle." Elleri umutsuzca sırtımı kavradı. "Daha sert," diye yalvardı. "Lütfen."

Ona istediğini vermek yerine, kalçalarımın hareketini yavaşlattım, çökmekte olan bir yuvarlanma, ileri geri, nabzımın kükremesine ve parmaklarımın daha sert, daha sert, daha sert gitme arzusundan karıncalanmasına yetecek kadar yavaş.

Ama ben bunun sonsuza dek sürmesini istiyordum. O kadar iyiydi ki, o kadar iyi hissediyordu ki, kendimi ikimizi de deliliğin keskin kenarına itmeye zorladım.

Daha önce haklıydı, çünkü dişlerimi çenesinin kenarından geçirdim ve ona söylemek istediğim her şeyi söyledim. Her şeyi.

Tam da bu ana kadar sakladığım kelimeler.

Çok güzel olduğunu. Çığlık atana kadar bacaklarının arasını yalamak istediğimi. Üzerimde titreyene kadar çalışmasını istediğimi. O tatlı ve lezzetliydi ve ben bağımlıydım. Bir dahaki sefere onu arkadan alacağımı ve kaldıracabileceği kadar sert yapacağımı.

Harlow ayağa kalktı, şiddetli bir öpücük çalarken tırnaklarını sırtıma batırdı ve tıslamama neden olan çizgiler halinde aşağı doğru sürükledi. Bu keskin acı ısırığının eklenmesi, kaslarımın onu tam olarak yalvardığı gibi almak için çığlık atmasını sağladı, birbirimize hissettirebildiğimiz şeyle evreni yarmak için.

Daha sonra gelen her şey, ikimizi de daha önce hiç yaklaşmadığım bir varoluş düzlemine götürürken, sıcaklık ve kavrayan eller, özensiz, ısırın öpücükler ve kirli fısıltılı kelimelerden oluşan öfkeli bir bulanıklıktı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu, tüm dünyam onun sırtımı tutuşuna, aldığım zevkin her bir onsunda beni öpüşüne damıtılmıştı.

Ve yaptım.

Acımasızdı ve sonsuza dek orada yaşamak, her zaman aradığım anlamı onun kollarında bulmak istiyordum. İçine her gömüldüğümde, omurgamın tabanında zevk kıvılcımları çakıyor ve kalçalarımın durmak bilmeyen hareketi onu altımda inletiyordu. Vücudunun ıslak kayışı ve tenimin onunkine çarpması dişlerimi sıkıkmama neden oldu.

"Hadi bebeğim," diye inledim. "Bana bir tane daha ver, Harlow."

Bu şekilde bir kez daha boşaldı, ağzından tanımlamakta zorlandığım bir ses patlaması geldi. Şakağından bir damla gözyaşı süzüldü ve ben daha sert, daha sert, daha sert iterken yanağından yaladım. Ellerimi omuzlarının altından geçirip vücudunu kendime sımsıkı bastırırken, omuriliğimin dibindeki ısı topu büyüdü, büyüdü ve büyüdü.

Parçalandığında, tenimi milyonlarca karıncalanma parçasıyla kapladığını hissettim ve terden sıırılsıklam olmuş tenine adını haykırdım. Kollarına yığıldığımızda, nefesimizi toplamaya çalışırken tatlı öpücüklerimizi değiş tokuş ettik.

"Aman Tanrım." Üzerinden inip ağır bir kolu ortasına koyduğumda ve omzunun kenarını öptüğümde iç çekti. "Benden bir şeyler saklıyormuşsun, Ian Wilder."

Vücudum kahkahalarla sarsıldı ve onu tekrar öpmek için çenemi yukarı kaldırdım. "Bir de bana sor."

Harlow yan döndü, bacakları benimkilerle iç içe geçerken göğsüme sokuldu. "Sana seks yeteneklerimin sihirli olduğunu söyleseydim bunu daha önce yapacağını söylüyorsun."

Kaşlarımı hafifçe kaldırarak konuyu kabul ettim. "Yeterince makul."

Beni hafifçe öptü, sonra mırıldandı. "Şimdi biraz yumurta ve tost yiyebilirim." "Öyle mi?"

Başını salladı.

Avuçlarım sırtında gezindi, kışının kıvrımına kadar indi ve tekrar yukarı çıktı. "Yakında. Sadece sana biraz daha dokunmam gerekiyor."

Gülümsemesi o kadar kendini beğenmişti ki güldüm.

"Bana çok takıntılısın," dedi, gözleri mizahla parlıyordu.

"Sanırım öyleyim." Elimi yanağında gezdirdim, yüzüm ciddileşti. "Hiçbir şeyi yarım yapmadığımı biliyorsun, Harlow."

"Biliyorum." Beni öptü, sadece kısa bir öpücük. Sanki bunu milyonlarca kez yapmışız gibi. "Bu seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri, beni çılgına çevirdiğinde bile."

"O sensin Harlow, hayatımın geri kalanı için. Yakında seninle evlenmek isteyeceğim. Boş ver çıkmayı, birbirimizi bu saçmalıklarla uğraşmayacak kadar uzun zamandır tanıyoruz. Her şeyi istiyorum. Seni, beni, Sage'i, sonra gelecek küçük ukala çocukları. *Her şeyi.*"

Gözleri parlıyordu ve mutluluk gözyaşlarıyla parlıyordu. "Sanırım bununla başa çıkabilirim," diye fısıldadı titreyerek.

Başparmağımı alt dudağında gezdirdim. "Güzel," diye mırıldandım. "Şimdi... hadi yiyelim. Bu gece seninle işim bitmeye yakın bile değil."

Bölüm 32

Harlow

"Bu dolap senin için ziyan oldu," dedim. "Yarısı bile dolu değil."

Ian yataktan beni izliyordu, bir gece önce bana yaşattığı beş (*beş!*) orgazmdan dolayı dudaklarında kendini beğenmiş, kalıcı bir gülümseme vardı.

Dürüst olmak gerekirse, ona bu konuda bir bok veremedim bile çünkü o kadar epikti ki bacaklarım hala biraz jöle gibi hissediyordu.

Ama bir kız seks sonrası evde erkek arkadaşının/sevgilisinin/eşinin büyük tişörtlerinden birini giymek istediğinde, jöle bacakları görmezden gelip dolabını karıştırmaya başlarsınız.

"Hiçbir zaman çok fazla kıyafete ihtiyacım olduğunu hissetmedim," diye cevap verdi, gözleri kısa bir süre çıplak bacaklarıma kaydı. Onu suçlayamazdım çünkü sadece iç çamaşırlarıyla dolaşıyor olsaydı ben de bakardım.

Vücudu çıldırmıştı.

Zihnim en sevdiğim kısımlara kaymaya başladığında -büyük ve kaslı kollar, düz, kaslı bir karın, göğüs kaslarının üzerinde mükemmel bir şekilde serpilmiş siyah kıllar ve bunlar sadece belden yukarısı. Eğer belden aşağısına inersem, aptal gülümsememin yayılmaya başladığını hissettim.

Ian Wilder'ın yaratılmasında nasıl bir genetik kokteyl ve akıllı tasarım kullanılmış olursa olsun, teşekkür olarak dev hediye sepetleri ve büyük şarap şişeleri göndermek istedim çünkü o muhteşemdi. Ve tamamen benimdi.

"Bu surat da ne?" diye sordu.

Yüz hatlarımı eğiterek ona kısa bir bakış attım. "Her türlü lezzetli şeyi düşünüyorum," dedim hafifçe, "bu odanın her köşesini kıyafetlerimle doldurmak gibi."

Güldü, gözleri lezzetli ve çekici bir şekilde kırıştı.

Yumuşak beyaz düğmeli bir gömleği askıdan çekip aldım ve omuzlarıma geçirdim. Kalçalarımın aşağı sarkıyordu ve ortadaki birkaç düğmeyi ilikledim. Bu bariz bir gösteriydi ve dolaptan çıkıp seksle karışmış saçlarımı bir omzumun üzerinden çekerken ne yaptığımı tam olarak biliyordum. Odasında dolaşırken beni izlerken gözleri alev alev yanıyordu, daha önce fark etmediğim şeyleri inceliyordu.

Uzak duvar boyunca, üstünde televizyon olan büyük bir şifonyer vardı. Onu işaret ettim. "Nasıl oluyor da bunu hiç kullanmıyorsun?"

Önce cevap vermedi, yataktaki pozisyonunu kollarını başının arkasında kavuşturacak şekilde ayarladı. Ellerini rahat bir pozisyona getirirken pazuları şişti. "Sanırım siz ikinizle takılmayı tercih ettim."

Bir kaşımı kaldırdım. "Yine biriyle yatmaya mı çalışıyorsun, dostum?"

Ian homurdandı. "En az yirmi dört saate ihtiyacım var. Son seferinde bir kasımı çektiğime eminim." "Peki, duşu denemek kimin fikriydi? Artık gençleşmiyorsun, biliyorsun." Gülümsemedi ama gözleri sıcak ve eğlenceliydi.

Onları böyle severdim. Gözlerim, bütün gece hayatımın bir santimi boyunca becerilmiş gibi görünüyordu. Uyku kısa sürdü çünkü öpüşme, dokunma ve keşfetme arasında saatlerce konuştuk.

Bana babasının mezarına gitmekten bahsetti ve ben de ellerimizi göğsümde kavuşturup sessiz gözyaşları döktüm, o ise kendisini geride tutan tüm o isimsiz korkularını itiraf etti. Bunların hiçbirine kıyamazdım çünkü o da ben de duygularımın ondan çok daha uzun zamandır farkında olduğumu biliyorduk.

Kendisinininkini inkâr etmesi, kilit altında tutması benim için sürpriz değildi ama şimdi bu konuda konuşabilmesi beklediğimden de fazlaydı. Sage'den ve eve gelir gelmez ona nasıl söylemek istediğimizden bahsettik.

Bu normal bir flört senaryosu değildi ve bu konuda hissettiği duygulara saygı duymak istiyorduk, bu sadece o yattıktan sonra gizlice yatıya kalmak anlamına gelse bile.

Odada dolaşırken şifonyerin kenarında duran birkaç çerçeveli fotoğraf dikkatimi çekti. Birinde anne ve babası düğün günlerinde, altı çocukla birlikte. Poppy, elbette, ondan sonra bir süre daha aileye katılmayacaktı. Elime aldım ve Ian'ın ciddi küçük yüzünü inceledim.

"O günü hatırlıyorum," dedim. "Gelemediğim için çok üzülmuştum. O zaman bile, senin gittiğin her yerde benim de

olmam gerektiğini düşünüyordum."

"Babama orada olup olamayacağını sordum."

Başımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Töreni sadece aile için yaptıklarını söyledi. Çok kızmıştım. Ona Erik'i seninle takas edebileceğimi söyledim ama hiç hoşuna gitmedi."

Güldüm, çerçeveyi yerine koydum ve bir sonrakini aldım. Gözlerim dikildi. "Aman Tanrım, şu halimize bak."

Çok bronzlaşmıştık, çok gençtik. Ian ellerini eski bir dört tekerleğin gidonuna dayamış oturuyordu. Arkasına oturdum, kollarım ortasına dolanmış ve çenemi omzuna koymuştum. Yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı ve ben de kocaman sırıtıyordum.

"Annemin o fotoğrafı çekerken ne dediğini hatırlıyor musun?" diye sordu.

Yavaşça başımı salladım. "On altı yaşındaydık. Onu kırdı ve dedi ki, *"Siz ikiniz. Bir gün sahip olduğunuz şeyin ne kadar özel olduğunu anlayacaksınız."*

Ian sessizdi, ben gençliğimizin bu versiyonuna bakarken beni inceliyordu, saklayacak kadar düşünceli olduğu için mükemmel bir şekilde korunmuş bir anı. Tam onu yere bırakacakken, kuyumcudan kadife yüzük kutusunu koymak için alabileceğiniz türden küçük bir kutu fark ettim. Siyah deriydi ve kapağında ince bir altın varak kabartması vardı.

"Nedir bu?" diye sordum.

Cevap vermedi ve omzumun üzerinden ona baktığımda dikkatle beni izliyordu. "Aç şunu," diye ısrar etti.

Çerçeveyi yere bıraktım ve kutuyu dikkatlice aldım. Hafifti ama eğdiğimde içinde bir şey duydum. Dikkatlice kulağıma yaklaştırıp salladım ama ne duyduğumu anlayamadım.

Bir elimle alt kapağı tutarken, üst kapağı kıpırdatarak çıkardım ve tam çıkmadan önce nefesimi tuttum. Çıktığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Ian." Şok içinde ona baktım. "Bunlar...? Bunlar aynı değil, değil mi?" Gözlerindeki o kararlı, emin ve sevgi dolu bakış bana cevabımı verdi.

İnanılmaz bir kahkaha atarak, uzun zaman önce dikdörtgen şeklinde bükülmüş ve yaşlandıkça rengi solmuş, ısıltılı pembe bir ataşı elime aldım. Kutunun içindeki karmakarışık yığına bakmakla o kadar meşguldüm ki, elleri kalçalarımaya dolanana ve kollarını belime sabitleyene kadar yataktan çıktığını duymadım. Burnunu saçlarıma soktu ve derin bir nefes aldı.

Gözlerim kapandı ve küçük kutuyu göğsüme bastırdım. "Onları bunca yıl sakladın mı?"

Yavaşça başımın yanını öptü ve beni tuttuğu yerde kollarını sıktı. "Onlardan kurtulmaya bir türlü cesaret edemedim.

Her taşındığımda ya da eşyalarımı toplamak zorunda kaldığımda, kalmaları için bir neden buldum."

Kollarında döndüm, elleri giydiğim tişörtü düzeltip arkama dayanana kadar yüzüne gülümsedim. Bana bakışında hiç bu kadar değer verildiğimi, hiç bu kadar iyi anlaşıldığımı hissetmemiştim.

Ian eğilerek bana uzun bir öpücük verdi, dilini hafifçe benimkinin üzerinde gezdirdi. "Ve beni sevdiğini itiraf etmen bu kadar uzun sürdü, ha?"

Yoğun ve derin gözleri benimkileri aradı. "Ne diyebilirim ki? Herkesi diken üstünde tutmayı severim." Güldüğümde beni tekrar öptü.

"Bir tane daha?" diye fısıldadı

dudaklarıma. İnledim. "Beni kıracaksın."

Ian çenemin kenarını yaladı ve bizi yavaşça yatağa doğru götürdü, beni sırtüstü yatırdı ve bacaklarımı nazikçe açtı. Gömleği çıkarmak için hareket etmedi ve o bana bakarken düğmelerle oynadım, yüz ifadesi açgözlüydü.

"Yirmi dört saate ihtiyacın olduğunu sanıyordum," diye takıldım.

Alt dudağını yaladı ve gözlerindeki pis bakış midemi bulandırdı. "İstiyorum."

Sonra kaşlarını çattı ve iri bedenini bacaklarımın arasına yerleştirip başını eğdi, ben başını tutarken bacaklarımın arasındaki uzun şeridi yaladı. "Kahvaltımı erken yapıyorum," diye mırıldandı, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Çökmüş bir iç çekişle arkama yaslandım ve o bunu yaparken tavana baktım.

Ian

"Bundan emin misin?"

Başını salladı, dudağının kenarındaki bir kurabiye kırıntısını fırçaladı. "Kesinlikle bu konuşmanın bir parçası olmalısın."

Harlow ve ben Sage eve gelmeden önce bir tur daha atmıştık - o yukarıda sırt çantasını boşaltıyordu - ve bu hızla

gidersem baldırlarımın bir hafta boyunca ağrıyacağından emindim. Ama şimdi bile, onun ağzına uzun süre bakamıyordum.

Her şeye yeniden başlamak istiyorum.

"Dur," diye tısladı, bir elini gözlerimin üzerine koydu.

Kıkırdadım, onu aşağı çektim ve avucunu öptüm. "Ne?"

Yanakları parlak pembeydi. "Beni masanın üzerine fırlatmak ister gibi bakmayı kes."

Ağzımdan memnun bir mırıltı çıktı. "Mükemmel bir fikir. Yeterince sağlam."

Gözlerini devirdi. "İyi ki doğum kontrol hapı kullanıyorum, yoksa şimdiye hamile kalmanın eşiğinde olurdu."

Elini tuttum, parmaklarının ucunu öptüm ve onu bir çocukla birlikte hayal ettim. Çocuğumuzla. "Ne zaman kurtulmak istersen..." Gerisini söylemeden bırakarak düşündüm.

Homurdandı, gözleri sıcak ve mutluydu. "Bir günlük seks ve beni hamile bırakmaya hazır." Harlow eğildi ve dudaklarının yumuşak bir fırçasıyla beni öptü. "Ne mağara adamısın sen."

Homurdandım ve elimi gömleğinin eteğinin altına sokmaya çalıştım. Elimini tokatlayarak uzaklaştırdı ve sandalyesini ulaşamayacağım şekilde kaydırды. Kaşlarımı çatıttım.

Sage'in merdivenlerden inerken çıkardığı ses bizi sandalyelerimizde daha dik oturttu. Eğer herhangi bir tereddüt yaşarsa, hayal kırıklığına uğradığına ya da endişelendiğine dair en ufak bir ipucu bile olsa, evde kalmalarına izin vermeye hazırdım ve o bu fikirle daha rahat hissedene kadar annemin arazisindeki misafirhanede uyuyacaktım.

Harlow gergin görünmüyordu ama benim midemde bir düğüm vardı ve ne kadar denesem de çözemiyordum. Bu büyük bir olaydı. Muhtemelen ilişkimiz hakkında yapmamız gereken en büyük konuşma ve bizi raydan çıkarabilecek tek konuşma.

Sage sahanlıktan atladı, saçları başının üstünde dağınık bir düğüm halindeydi. "Dün akşamki yemek nasıldı

anne?" Harlow bana bir bakış fırlattı, ben de ona küçük bir gülümseme verdim.

"Aslında ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum."

Sage durakladı, gergin bir şekilde aramızda bakıştı. "Tamam."

Harlow açık sandalyelerden birini kızına doğru itti ve o da yavaşça oturdu, odadaki ciddi tonu hemen fark etti. Bilerek yan yana koltuklar seçmiştik ve masanın altında Harlow parmaklarını benimkilerin arasından geçirirken ben de onları kalçamın üstüne yerleştirdim.

Harlow, "Koç Scott'la yemeğe çıkmadım," diye söze başladı. "Oh.

Nasıl olur?"

"Bunu yaparsam ona haksızlık etmiş olurum gibi geldi." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu yüzden restorana bile girmeden eve geri döndüm."

"Adil değil mi? Bu da ne demek oluyor?"

Harlow derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "New York'ta sana biriyle çıkmanın nasıl bir şey olduğundan bahsetmiştim, hatırlıyor musun? Biriyle bir şeyler içmek ya da yemek için dışarı çıkmakla başlarsın, onu daha iyi tanımak, uyumlu olup olmadığınızı görmek için. Birbirinizden hoşlanıp hoşlanmadığınızı görürsünüz."

Sage başını salladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Koç Scott'la akşam yemeği bana bir randevuya biraz fazla yakın geldi," dedi yavaşça. Harlow bana baktı ve ifadesindeki değişiklik göğsümün sıkıca kenetlenmesine neden oldu. "Ve onunla birlikte olmaya ihtiyacım yoktu, çünkü zaten birlikte olmayı tercih ettiğim başka biri vardı," dedi sessizce. "Zaten tanıdığım, güvendiğim ve-"

"Lanet olsun, şimdi de Ian'la mı çıkıyorsun?" diye yüksek

sesle araya girdi. "Sage," diye iç geçirdi Harlow. "Dil."

"Evet!" Yumruğunu havaya kaldırdı. "Nihayet."

Sandalyeme geri oturdum ve Harlow'un ağzı açık kaldı. Çabucak toparlandı. "Sen... biliyor

muydun?" Sage sırtarak yumruğunu bana doğru uzattı. Güçsüzce benimkini onunkine vurdum.

"Kimyayı gördüğümde neye benzediğini bilirim." Omuz silkti. "Biraz zaman alabileceğini düşünmüştüm ama siz birbirinize nasıl baktığınızı görmediniz. Çok açık."

Elimi ağzıma götürdüm ve inanmayan bir kahkaha attım.

Harlow kızına gülümsedi. "Yani bu senin için sorun değil mi? Burada yaşamaya devam etsek bile mi?"

Başını salladı. "Kesinlikle." Sonra ellerini kaldırdı. "Bekle. *Bekle. Bekle.* Bu sonunda küçük bir kardeşim olacağı anlamına mı geliyor? Oh

Lütfen evet de. Ben tek çocuk olmak için yaratılmamışım. Tüm yeteneklerimi birilerine aktarmak zorundayım." Kendimi tutamadım; başımı arkaya eğdim ve güldüm.

Harlow bana katıldı.

Sage gözleri parlayarak beni izlerken eğildim ve Harlow'un dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdum. "Sanırım iyi gitti," diye mırıldandım.

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Bu işimizin bittiği anlamına mı geliyor? Çünkü bu hafta sonu *Mario Kart*'ta yeni bir şey öğrendim ve sanırım sonunda Ian'ı yenebilirim."

Ayağa kalktım, ellerimi başımın üzerine uzattım. "Evet, doğru. Denemeni görmek isterim."

Kanepeye geçtik ve oyunu başlatmadan önce Sage döndü ve kollarını belime dolayarak

hızlı, şiddetli bir sarılma.

"Sen olduğun için gerçekten çok mutluyum," diye fısıldadı.

Bir elimi sırtına koydum ve başının üzerinden Harlow'a gülümsedim. "Ben de evlat. Ben de."

Bölüm 33

Ian

"Erkek ördeğin tirbuşon şeklinde bir penisi olduğunu biliyor muydunuz?"

Çekmeceyi Sage'in yatak odası için yeni bir komodine takarken ellerim dondu. Yavaşça döndüm ve Harlow'a baktım, masada oturuyordu, mavi ışığı engelleyen gözlükleri burnunun üzerindeydi ve dizüstü bilgisayarına bakıyordu.

"Yapmadım," dedim yavaşça.

"*Ve* dişi ördeğin tirbuşon şeklinde bir vajinası olduğunu." Başını iki yana salladı.

"Çılgınca." Dikkatle elektrikli matkabımı yere bıraktım ve ona bir bakış attım. "Ve bu bir kitap için mi?"

"Uh-huh." Kaşları çatıldı ve ekrana doğru eğildi. "Yüce Tanrım, vajinaları erkek ördeğinkinin tam tersi bir düzende ilerliyor, bu yüzden erkek istediği kadar ileri gidemiyor ve bu da kadını istenmeyen bir hamilelikten koruyor. Bu delilik," dedi. "Kimin bekaret kemerine ihtiyacı var ki?"

"Ne tür bir araştırma yapıyorsunuz?"

Harlow güldü. "Kahramanımın rastgele hayvanlarla ilgili gerçeklere karşı bir takıntısı var." "Belli ki," diye mırıldandım.

Sage okuldaydı ve Harlow bir bölüm yazarken ben de evdeki bazı işleri hallediyordum.

Editörü kitap fikrini çok sevmiştii ve önümüzdeki altı hafta içinde ilk taslağını bitirmeye çalışıyordu. Bu da demek oluyordu ki, o çevirirken ellerimi kendime saklamam gerekiyordu. Bazen bu diğerlerinden daha zordu ve ister inansın ister inanmasın, o dev kaplumbağa kabuğu çerçeveleri takarken rastgele hayvan seks gerçeklerini haykırmak, onu omzuma atıp koridordan yatak odamıza doğru yürümememi çok zorlaştırdı.

Eskiden Harlow'un olan odayı hem Sage hem de Harlow'un ihtiyaç duyduklarında kullanabilecekleri bir okuma odası ve ofise dönüştürmeye karar vermiştik. Cameron'ı gömme aydınlatmalı bir kitaplık duvarı inşa etmeme yardım etmesi için çoktan ikna etmiştim ve Harlow için özel bir masa için bazı taslakları tamamlıyordum.

Yine de şimdilik mutfaktaki masanın çalışmak için en sevdiği yer olduğu konusunda ısrar etti.

"Güzelmış," dedi, gözlüğünün kenarından komodine bakarak. "O çekmecelere ne kadar çok ıvır zıvır tıktırabileceğini bir düşünsene."

"Tüm bunlar nereden geliyor?" Ben sordum.

Harlow içini çekti. "Bu evrenin bir gizemi. Yemin ederim, ne zaman arkamı dönsem bu bok çoğalıyor."

Nefesimin altında güldüm.

Harlow, "Annem daha önce mesaj atmıştı," dedi.

Kaşlarım kısa süreliğine kalktı. "Ne istiyormuş?"

"Bu hafta sonu akşam yemeğine gelip gelemeyeceğimizi sordu."

Ona bir bakış daha attım. "Biz mi?"

Harlow'un gülümsemesi hüznüydü, en sevdiklerimden biriydi. "Evet, davetlisin. Benim gittiğim yere senin de gideceğini biliyor."

Matkabı kolumun altına sıkıştırarak yavaşça yerden kalktım ve başımı sallayarak komodini inceledim. Ben masaya doğru ilerlerken Harlow gözlerinde bir parıltıyla beni izliyordu.

Ellerimi sandalyesinin arkasına dayayarak eğildim ve dudaklarımı onun dudaklarına sürttüm. "Yapabilirse iyi oynayacağım," diye söz verdim.

Tam geri çekilmeye başlamıştım ki Harlow elini gömleğimin içine soktu ve daha derin bir öpücük için beni kendine çekti. Serin dili benimkine değdiğinde küçük bir inilti çıkardım, gözlerim onu hissedince kapandı.

Onu bu şekilde sevebildiğim birkaç haftanın ardından, bunu tüm hayatım boyunca yapıyormuşum gibi hissediyordum. "Sage'i okuldan saat kaçta almamız gerekiyor?" Elimi gömleğinin boynunun altından geçirip başparmağımı sütyeninin kenarında gezdirerek fısıldadım. Sage yokken zamanımızı en iyi şekilde değerlendirme konusunda çok iyi olmuştuk. O sabah erken saatlerde, Sage otobüse bindikten sonra onu yatak odasına geri çekmiş ve yatağın üzerinde elleri ve dizleri üzerinde, saçları avucumun içinde, diğeri kalçalarına sabitlenmiş bir şekilde tutmuştum.

Benim kız böyle seviyordu. Ben de ona her şekilde sahip olmaktan hoşlanıyordum, ama en sevdiğim, onun üzerindeyken, daha hızlı ve daha sert olması için yalvarana kadar bacaklarının arasında yavaşça hareket etmemdi. Belki bunu yapabiliriz. Sıcak bir öpücükle ağzını yaladım ve

usulca iç çekti, eli enseme sıkıca kıvrılmıştı.

Harlow ağzıma karşı genişçe gülümsedi. "Çok hızlı olmazsanız efendim, o kadar vaktimiz olduğunu sanmıyorum. Yaklaşık beş dakika içinde ayrılmalıyız." Hırladım ve Harlow güldü. "Benimle o koca adam seslerini çıkarma dostum. Yarım günü olduğu için öğle yemeğine çıkmak isteyen sendin."

Çabucak bir öpücük daha kaptım, çünkü kahkahasının sesi hayatımda duyduğum en güzel sestti. Artık her günün büyüğü bir yanı vardı, hiç kaybolmamasını umduğum bir şey.

Kollarımda onunla uyanmak sabahları daha tatlı kılıyordu.

Yorganın altına girse bile, yanımda onunla uyumak her geceyi beklenmedik bir hediye gibi hissettiriyordu. Sırf istediğim için onun elini tutabilmek çok alçakgönüllüydü ve ne kadar çabalasam da bu hayatta neyi doğru yaptığımı anlayamıyordum.

Ama anlamasaydım bile, bunu hafife almazdım.

Harlow dizüstü bilgisayarını kapattı ve iç çekerek bardakları masaya fırlattı. Boynunu kıvırdı ve ben de arkasına geçip başparmaklarımı oradaki gergin kaslara soktum. Ellerimin baskısı onu tekrar göğsümün içinde eritti.

"Seni sevdiğimi söylemiş miydin?" dedi inleyerek.

"Son birkaç dakika içinde değil." Başının üstünü öptüm.

"Gerçekten, gerçekten istiyorum." Dönüp bana yumuşak bir öpücük verdi ve ayakkabılarını giymek için geri çekildi. "Evde kalmak istersen Sage'i çağırabilirim. Onun yerine öğle yemeği için dışarıdan bir şeyler alabiliriz."

"Ben de geleceğim," dedim ona.

Belki zamanla geçecekti, onunla olabildiğince çok birlikte olma ihtiyacı, ama bugün olmayacaktı. Tenis ayakkabılarını çekiştirmesini ve başının tepesinde özensiz bir topuz olana kadar tüm siyah saçlarının etrafına bir kravat sarmasını izledim.

Evdeki ilk günlerinden kalma Miss Piggy tişörtünün aynısını giymişti ve ben orada durup ona bakarken kalbim kaburgalarımın arkasında hızla çarpmaya başladı. Göğsümü ovuşturdum, boğazım aniden kurudu.

Harlow'la kaç saat ve kaç gün geçirdiğimi saymaya başlasam başım dönerdi. Hayatlarımızda ne kadar ayrı kaldığımızın bir önemi yoktu ama bu kadın içimde o kadar derine işlemişti ki. Beni *ben* yapan her neyse, o da bunun bir parçasıydı. En iyi kısmı.

Kişinizi bulduğunuzu, tanıştığınız anda sonsuzluğun başladığını fark etmekle ilgili bir şey vardı. Tüm bu sonsuz anları istedim, onları değerli kılmak ve en önemsiz günü bile en iyi şekilde değerlendiren bir hayat yaşamak istedim.

"Evlen benimle," dedim sert bir

sesle. Kafasını kaldırdı. "Ne?"

Önünde tek dizimin üzerine çöktüm, elleri hâlâ ayakkabılarının bağcıklarını tutuyordu. Yavaşça onları bıraktı ve daha dik oturdu, ben uzandığımda titreyen elleri benimkilere uzandı.

"Evlen benimle," dedim tekrar. "Bugün."

Harlow kısa bir kahkaha attı. "İlan, şu anda ciddi misin?"

Sanki kalbim göğsümün dışındaymış gibi hissediyordum ve kalbimin şiddetli atışı odadaki en gürültülü şeydi. "Seni seviyorum," dedim ona. "Ve bunun daha anlamlı olması için büyük, gösterişli bir düğüne ihtiyacım yok. Ailelerimize asla beklenen yolu izlemeyeceğimizi zaten açıkça belirttik. Eğer aramızda kalmasını ve daha sonra herkes için bir parti vermemizi istiyorsan, ne istersen yaparım. Ya da çok hızlıysa ve bir kilisede süslü elbiseler istiyorsan, Tanrım, beklerim ama uzun süre beklemek istemiyorum. Sen zaten benim ortağım, en iyi arkadaşımsın," dedim hararetle, "ama sana karım demek istiyorum."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve sulu bir kahkaha attı. "Benim de büyük ve gösterişli bir düğüne ihtiyacım yok," diye fısıldadı.

Boştaki eliyle yüzümün yan tarafını kavradı. "Ciddi misin?"

Alnımı onunkine bastırdım ve kollarını boynuma dolayıp beni kendine çektiğinde iç çektim. Birbirimize sarıldığımızda kollarım ona dolandı. "Daha fazlasını hiç istememiştim."

Yüzünde geniş bir gülümsemeyle geri çekildi. "Hadi yapalım," dedi.

"Öğle yemeğinden önce adliyeye gidersek Sage'in canı sıkılır mı sence?"

Harlow ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırarak kollarıma atıldı. "Şaka mı yapıyorsun? Çıldıracak." Ve haklıydı.

Okuldan çıktıktan sonra adliyenin önüne geldiğimizde Sage kocaman, gözlerini kırpmadan bize baktı. Saçları çift örgüsünden dökülüyordu ve gömleğinin kolu çimen lekeleriyle kaplıydı.

"Burada ne işimiz var?" diye fısıldadı.

Harlow ve ben birbirimize baktık ve hızlı bir gülümsemeyi paylaştık. Harlow, Miss Piggy tişörtünü sade beyaz bir kazak ve koyu renk kot pantolonuyla değiştirmişti. Ben siyah bir gömlek giyiyordum.

"Hafta ortasında mahkeme salonunda yapılan düğünler hakkında ne düşünüyorsunuz?" Harlow sordu.

Sage'in gözleri bizden binaya kaydı ve sonra tekrar geri döndü. Çenesi sallanıyordu. "Sadece biz mi?" diye fısıldadı. Yumruğumu uzattım. "Sadece biz."

Gözyaşlarına boğuldu ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Harlow bir anda ön koltuktan kalkıp kızıyla birlikte arka koltuğa geçti, kızı da ilk fırsatta annesine sarıldı.

"Gerçekten evleniyor musun?" dedi hiçkırıklar arasında.

"İstiyoruz," dedi Harlow. "Hızlı olduğunu biliyorum tatlım ve eğer çok hızlı geliyorsa-" "Hayır," dedi Sage çılgınca, "tam anlamıyla mükemmel geliyor."

Göğsümdeki baskı hafifledi ve Harlow yanaklarındaki gözyaşlarını silerken ben de başının yan tarafını tuttum. Birkaç derin nefes aldıktan sonra Harlow bana tatlı bir gülümseme daha verdi.

"Örgülerimi düzelteyim mi?" Sage sordu.

Başımı salladım. "Olmaz öyle şey. Kesinlikle mükemmel görünüyorsun."

Gülümsedi ve arabadan indik. Harlow'la el ele, Sage de kolunu belime dolayarak yanıma sokuldu ve basit binaya baktık.

"Bunu resmileştirmeye hazır mısın, evlat?" diye sordum.

Sage derin bir nefes aldı. "Bu zaten resmiydi. Şimdi sadece bunu yasal hale getiriyoruz."

Harlow güldü, eli benimkini sıktı. Mutluluk çok farklı şekillerde, farklı insanlardan, yerlerden ve anlardan gelirdi.

Hayatımda bunu bolca deneyimlemiştim, başka ne dengelerse dengelesin, elimden alınamayacak iyi şeylerin uzun bir listesi.

Onların da kendi mutluluk listeleri vardı, bizi bir araya getiren, paylaşabileceğimiz, hakkında konuşabileceğimiz ve birlikte deneyimleyebileceğimiz şeyler. Ve bunun ötesinde, birlikte yaratacağımız koca bir hayatımız vardı.

Ve binanın içinde birlikte yürürken, bu hayatın en iyi kısımlarının henüz gelmediğini biliyordum.

Sonsöz

Harlow

Altı Ay Sonra

"Anne, elbise giymek *zorunda* mıyım?"

"Evet. Mağazada denedik ve çok beğendiniz. Başka bir şey düşünecek vaktimiz yok genç bayan." "Ama ya insanlar beni hiç elbise içinde görmedikleri için tuhaf göründüğümü düşünürlerse?" diye bağırdı merdivenin tepesinden. Tanrı beni korusun. Ona kadar saydım ve birkaç derin nefes aldım.

"Sage, söz veriyorum, kimse böyle düşünmeyecek." Ayaklarını yere vuruşu bana bir annenin zaferi gibi geldi ve yavaşça nefes verdim, parmaklarımı ön cama vurdum ve teslimat kamyonunun garaj yolundan aşağıya inişini izledim. "Hadi ama, hadi ama, beş dakika içinde çıkmamız gerekiyor, bütün günümüzü almayalım," diye mırıldandım.

"Çok sabırsız."

Fısıltıyla söylenen sözler ağzımı bir gülümsemeye dönüştürdü ve Ian iri ellerini kalçalarımın üzerinden geçirip belimin etrafında dolaştırarak sırtımı göğsüne sabitlediğinde anında eridim. Adamın üzerimdeki gücü altı aylık evlilik mutluluğu boyunca hiç azalmamıştı.

Gerçekten sinir bozucuydu. Tek yapması gereken odanın öbür ucundan bana bakmaktı ve tenim aşırı ısındı. Sage bizi koridorda öpüşürken yakalamıştı, çünkü onun merdivenlerden indiğini duyacağımızı düşünmüştük ve biz sadece ... ellerimizi birbirimizin üzerine koyduğumuzda hiçbir şey duymadık.

"Sadece sabırsızlanıyorum çünkü kamyonunda çok önemli bir kutu var ve ayrılmadan önce onu açmak istiyorum."

Mırıldanırken dudakları boynumun çizgisi boyunca ilerledi ve lanet olsun ki gözlerim sinir sistemime doğrudan bağlanmış gibi kapanmadı.

"Sabırsız olman hoşuma gidiyor," dedi, ellerini karnımın üzerinde gezdirerek. "Bizi bu duruma getiren de bu."

Şimdi gözlerim kapalı kaldı çünkü mutluluk gözyaşlarına boğulabilirdim. Tekrar.

Henüz kimseye söylememiştik.

Wilder ailesinde zaten o kadar çok kaos vardı ki -Adaline'in düğünü eli kulağında, Poppy'nin herkesin dünyasını altüst etmesinden bahsetmiyorum bile- küçük haberimizi bir süre daha kendimize saklamaya karar verdik.

"Nasıl hissediyorsun?" diye fısıldadı, hâlâ düz olan karnımın üzerinde yatıştırıcı hareketler yapıyordu.

Homurdandım. "Şimdi iyiyim ama bu sabah mısır gevreğimi kusmadan önce tuvalete zor yetiştim."

"Sage'in dolabındaki o saçmalık değil, değil mi?"

"Kulağa hoş geliyor," dedim kibarca. "Ve mısır gevreğini kusmak daha kolaydır. Bu yüzden hamileliğin bu gibi yan etkileriyle uğraşmak zorunda kalana kadar kahvaltı seçimlerim konusunda beni yargılamayın efendim."

Ian alçak sesle ve derinden kıkırdadı ve bu ses bana bir şeyler yaptı. Eğer bunu yaşamıyor olsaydım, ilişkimizi dışarıdan izleyen biri olsaydım, muhtemelen ben de bundan rahatsız olurum.

Mükemmel değildik. Anlaşamıyorduk. O hâlâ bir katır kadar inatçıydı ve ben de her şeyi fazla düşünme eğilimindeydim. Ama bu adam ve ben birbirimize o kadar mükemmel uyuyorduk, o kadar mutluyduk ki, aşkın bu kadar zahmetsiz, bu kadar her şeyi tüketen bir şey olabileceğine asla inanmazdım.

Geçen gün Sage'e ahırda bir şeyin nasıl inşa edileceğini gösteriyordu ve bu kadar basit ve yürek parçalayıcı derecede mükemmel bir şeye verdiğim tek mantıklı tepki, ona gülümseme şekli karşısında gözyaşlarına boğulmak oldu.

Buna bir de içimde mini bir Ian Wilder büyüttüğüm gerçeğini eklediğimde tam bir gidiciydim. En azından ben erkek olduğumu düşünüyordum. Ian ısrarla aynı fikirde değildi, başka bir kız olduğundan emindi - ki bunun kendisi için sorun olmadığını söyledi, çünkü zaten Sage ile pratik yapıyordu, bu yüzden kız babası olmak çocuk oyuncağıydı.

Erkekler. Daha ergenlik çağına bile girmemiştik ve o kendini uzman ilan ediyordu.

Geceleri başını karnımın üzerine koyar ve bebekle konuşurdu, ona bebeğin yolun yarısına kadar sesimizi duyamayacağını söylememe rağmen. Yine de umursamadı.

Ben de umursamadım. Tek dezavantajı, onu bunu yaparken izlerken kıcını çırılçıplak soyup onunla sevişmek istememdi. İkimiz de bunu umursamıyorduk.

Ian'ın eli göğüs kafesimde gezindi, başparmağı göğsümün alt kıvrımında hafifçe gezindi ve teslimat şoförü inip beni pencereden gördüğünde dostça bir el salladığında elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Kes şunu," diye tısladım.

Dudakları ensemden ve boğazımın hizasında gezinmeyi hiç bırakmadı. "Gerçekten yapmamı istiyor musun?"

Tereddüt ettiğim belliydi ve tenime karşı kıkırdadı. "Beni burada bile göremez. Ve seni böyle bir elbisenin içinde görmenin bana ne yaptığını biliyorsun."

"Evet," diye mırıldandım. "Onu en son giydiğimde, üzerimden yırtarak neredeyse mahvediyordun. Bir mağara adamıyla evlendim." Hırladı. "Yandan bağlayan bir fiyonk var. Açmam gereken bir hediye gibi görünüyorsun."

Başımı eğdim, büyük kutunun ön verandaya bırakılmasını izledim, sonra Ian'ın kollarında yumuşak bir şekilde döndüm, kollarımı boynuna doladım ve ağzını benimkinin üzerine eğdiğinde mutlu bir şekilde iç çektim, elleri arkamda dolaşırken dili benimkinin üzerinde kayıyor ve kayıyordu.

İç çekerek uzaklaştım ve bir öpücük daha çaldım. "Eve döndüğümüzde beni açabilirsin."

"Büyük partilerden nefret ederim," dedi dudaklarına karşı. "Belki Sage hastadır ve birimizin onunla evde kalmasına ihtiyacı vardır." Gözlerimi kısmıştım. "Canın istemiyor diye ailene yalan söylemeyeceğim, kocacığım."

"Tamam." Çenemi kavradı, başparmağı dudaklarımın kenarını okşadı ve gözleri ağzıma kilitlendi. "Ama eve gittiğimizde, karıcığım, elbiseyi ve topukluları üzerinde bırakacaksın, ta ki ben onları senden çıkarana kadar."

"Anlaştık," diye mırıldandım.

Tam onu tekrar öpmek üzereydim, çünkü onu her zaman öpmek istiyordum, o sırada Sage koşarak merdivenlerden indi. "Yine öpüşüyor olmanız iyi olur," diye seslendi, gözlerini bir eliyle kapatarak.

Güldüm. "Şu anda değil."

Ian bir kolunu sırtıma dolayarak beni yanına sabitledi. "Çok güzel görünüyorsun, Sage. Elbiseni beğendim." Yanakları pembeleşti. "Teşekkürler. Annem giymem için zorluyor."

"Annem sana bunu giydirmiyor," dedim sabırla. "Sen onu seçerken annen de yanındaydı, o yüzden bu hikayeyi başka bir yerde anlatmaya çalış evlat."

Elbisesinin eteklerini çekiştiriyordu, ben de ona doğru yürürken o kasketinin kollarıyla oynuyordu. Bir elimi saçlarının üzerinde gezdirdim. "Çok güzel görünüyorsun. Çok büyümüşsün."

Burnumu çektim ve ikisi birbirlerine baktılar. "İşte yine başlıyoruz," diye fısıldadı Sage.

Ian bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Merak etme, cebimde mendil var." "Hamile olduğun süre boyunca böyle ağlayacak mısın?" Sage ihtiyatlı gözlerle sordu. "Hayır." Yanağımdaki bir damla gözyaşını sildim.

Ian kısık bir sesle kıkırdadı ve ön kapıyı açtı. "Bu kutuyu içeri getirmemi ister misin?" "Oh, evet, lütfen."

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmaya çalıştığımda Sage elimi tokatlayarak uzaklaştırdı ve ben de gözlerimi devirdim. "Aman Tanrım," diye homurdandı. "Bunun içinde ne var?"

Bir kahkaha atarak mutfaktan bir makas aldım ve kutuyu kesip açtım. Ben derin ve güçlendirici bir nefes çekerken onlar da arkamda durdular. Ian bir elini kalçama koydu ve kahverengi ambalaj kâğıdını kenara itip ilk kopyayı çıkardığımda Sage ciyakladı.

"Anne," diye nefes aldı. "Çok güzel görünüyor."

Gözlerim yine yaşlarla parlıyordu, bu sefer tamamen farklı bir tür. Sayfaları çevirdim ve sertçe nefes verdim. "Lanet olsun, bunlardan birini daha elime alacağımı hiç düşünmemiştim."

Ian başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı. Ben de kendimle gurur duyuyordum.

Ama kitabı ters çevirip ön yüzünü incelediğimde ve ellerimi parlak, kabartmalı başlığın üzerinde gezdirdiğimde, parmaklarım yazarın adının üzerinde gezinirken yavaşladığında daha da fazla.

Benim adım.

Harlow Wilder'dan *Karanlık Sırlar*.

Kitabın üzerinde bu ismi görmek kalbimin göğsümde yavaşça çarpmasına neden oldu. Yayıncım tür değişikliğini göz önünde bulundurarak yeni takma adımı hemen kabul etti.

Buna sahip çıkmaya hazırdım. Saklamam gereken hiçbir şey yoktu ve hayatımızı -kendimi ve çocuklarımızı- korumaya devam etsem de Ian ihtiyacım olan her konuda bana destek oluyordu.

"Bunu okuyabilir miyim?" Sage sordu.

Ian ve ben hemen "Hayır," diye cevap

verdik.

Kızım söndü ve ben de ona çabucak sarıldım. "Büyüdüğün zaman, evlat. Söz veriyorum."

"Peki." Kapıya doğru yürüdü. "Gitmemiz gerekmiyor mu?"

Ian kolundaki kalın saate baktı. "Evet, hadi annene kitapla biraz zaman verelim, biz de arabayı çalıştırmaya gidelim."

Sage kapıdan dışarı fırladı ve Ian geri çekilmeden önce alnını alnıma yaslayarak bana uzun bir öpücük verdi. "Seninle gurur duyduğumu söylemiştim, değil mi?"

Gülümsedim. "Evet."

Ama kitaba bakmak yerine onu göğsüme bastırdım ve ikisinin büyük kamyonuna doğru yürümelerini izledim. Sage, Ian'a çelme takmaya çalıştı ama o derin bir kahkaha atarak kolayca yan çizdi. Kitabı dikkatlice yemek masasına bıraktım ve elimi karnımın üzerine koyarak gözlerimi kapattım, minnettarlık muazzam ve alçakgönüllü bir dalga halinde üzerime yayıldı.

"Biliyor musun ufaklık," diye fısıldadım. "Seni şimdiden seven harika insanlar var. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyoruz."

Sonra gülümsedim ve evden çıkmadan önce kitabın kenarına bir kez daha dokundum. Bu gurur duyduğum bir kitap olabilirdi, ama kapıyı arkamdan çekip Ian'ı ön camdan beni izlerken yakaladığımda, bizimkinin en sevdiğim hikaye olduğunu biliyordum.

Son

A man with a beard and long hair tied back, and a woman with long dark hair, are shown from the chest up. They are standing in a field of tall grass at sunset. The man is in the foreground, looking off to the side, and the woman is behind him, looking towards the camera. The background is a warm, golden sunset sky with clouds.

BONUS EPILOGUE

PROMISE
ME
THIS

KARLA SORENSEN

Bana Söz Ver

Bonus Epilog

Karla Sorensen

İçindekiler

[Bonus Epilog](#)

Bonus Epilog

Ian

TAM BİR YIL SONRA

Karınızla altı haftadan fazla seks yapmamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz? Bu kuralları koyan kişi Harlow'la evli değildi. Daha önce onun gibi biriyle evlenmiş olamazlar, böyle keyfi bir şey belirtmiş olamazlar.

Ve bunu büyük bir güvenle söylüyorum, çünkü hamilelik bile bizi çok yavaşlatmadı, çok büyük ve rahatsız olduğunda sonuna kadar değil ve bunu istemesinin tek nedeni doğumu başlatmaktı çünkü onun sözleriyle, patlamaya hazırdı ve biri o çocuğu ondan çıkarmazsa çığlık atabilirdi.

Tabii ki çığlık attı. Ama bunun nedeni dizlerinin üzerinde, benim arkamda durmanın ikimiz için de kişisel bir favori olmasıydı, ama benim amacım bu değildi. Doğumu başlatmadı ve Hudson Timothy Wilder ılık çığlığa dünyaya gelene kadar geçen on gün boyunca, ona kendi bakışımı attığımda bana *sakın yapma* bakışı atıyordu.

Ona göre, şişmiş ve yorgundu ve son on gündeki bakışlarım onu daha da yordu. Bunu yaptığımın farkında değildim, bakışlarım kasıtsızdı.

Her zaman masumca olurdu. Hangi odadaysa oraya girerdim ve onu bir anlığına görürdüm ve hepsi bu kadardı. Belki de hamile olmasıyla ilgili garip bir sapkınlığım vardı, çünkü elini karnının üzerinde kaydırıldığını görünce, yemin ederim, neredeyse anında sertleştim. Ona verdiği kıvrımları sevdim. Ne kadar yumuşak ve tatlı olduğunu sevdim. Her zaman benimle kestirmek istemesini, göğsümü sırtına yaslamasını, kollarımı ortasına dolamasını ve ellerimi yuvarlak karnına sabitlemesini sevdim. (Bu pozisyonu da denedik ve çok başarılı olduk)

Başımı kanepeye yasladım ve iç çektim, gözlerimi kısıtım çünkü bütün gün birbirimizin etrafında dönüp durmuştuk. Altı haftanın bugün olduğunu biliyordu. Ben de altı haftanın bugün olduğunu biliyordum ve tek ihtiyacımız olan şey uykudan nefret eden oğlumuzun bize bir saatlik bir şekerleme yapmasıydı.

Tek istediğim buydu. Bir saat.

Harlow onu yatak odasında besliyordu, geceleri hala bizim yatak odamızda uyuyor olsa da yakın zamanda onu uyku zamanları için oraya taşımıştık. Aldırmadım, çünkü gecenin bir yarısı onu beslerken izlemek için dönüp durmak en sevdiğim şeylerden biriydi.

Sage odasında kuzenleriyle internette video oyunları oynuyordu ve ben de ona Hudson uyurken orada kalırsa yirmi beş dolar ödeyeceğimi söyledim. Çocuk kendi iyiliği için fazlasıyla zekiydi, bana bilmiş bir bakış attı ve "Travmatize edilmeye ihtiyacım yok, çok teşekkür ederim. Parayı masanın üzerine bırakabilirsin, sonra alırım."

Ve Harlow'un aşağı inmesini beklerken bacağımın zıplamasına neden olan şiddetli, sabırsız enerjiyle bile, yemek masasında oturan paraya bir an göz attım ve gülümsedim, çünkü Tanrım, bu çocuk dünyadaki en sevdiğim insanlardan biriydi.

Merdivenlerden inen sessiz ayak sesleri beni koltuktan fırlattı, vücudunun neresinden başlamak istediğimi, hangi pozisyonu istediğimi ve ilkinde üç dakikadan fazla dayanma şansım olup olmadığını düşünürken odanın içinde volta atmaya başladım.

Yemin ederim, bu kadını sevme şeklim beni kendimin en ilkel versiyonuna indirgedi ve bundan pişman bile olamadım.

Harlow sahanlığı temizledi, gözleri sıcaktan parlıyordu ve hemen tişörtünü başının üzerine çekti, altındaki kullanışlı emzirme sütyenini ortaya çıkardı, ağzımı sulandırmaması gerekirdi, ama lanet olsun, yaptı.

Odanın ortasında buluştuk, ağzım şiddetli bir öpücükle onunkinin üzerine damgasını vurdu ve bileklerini başımın arkasına kilitledi, dili benimkinin etrafında dolanırken ve ellerim kıcına sabitlenirken sırtı kavislendi.

Öpüşürken inledim, parmaklarım sırtında ve kalçalarında sıkılaştı, kendini çok iyi hissediyordu. "Uyuyor mu?" Ağzına karşı sordum.

Çılgınca başını salladı, elleri gri eşofmanımın kemerini çekiyordu. "Oda. Şimdi. Yemin ederim bugün bunları beni çıldırtmak için giydin," dedi inleyen bir ses tonuyla.

Elini boxer külotumun üzerinden geçirdiğinde alnımı onunkine bastırdım ve dudaklarına karşı nefes nefese kaldım. Avucunu yuvarlama hareketi yapmak için kullandı ve beynim tehlikeli bir şekilde karıştı. "Her şeyden çok erişim kolaylığı," dedim, sesim kaba ve düzensizdi ve kaslarım onu en yakın duvara itmek için çığlık atıyordu. "Tanrım, seni özlemişim."

Koridorda tökezleyerek ilerledik ve ben yatak odamızın kapısının kilidini el yordamıyla açmaya çalıştım, doğru yapıp yapmadığımdan bile emin değildim.

Harlow benim giysilerimi yırttı, ben de onunkileri yırttım ve çılgınca, derin öpücükler ve dolaşan eller arasında kollarımız ve bacaklarımız birbirine karıştı

yatağa yatırdım. Vücudu önüme serilince bir süre öylece oturdum, bacaklarının arasında diz çöktüm, parmak uçlarım göğüslerinin yemyeşil, ağız sulandıran kıvrımlarında, karnının yumuşaklığında ve uyluğunun iç kısmının titreyen derisinde gezindi.

"Şu haline bak," diye fısıldadım. "Sana sonsuza dek sahip olacağıma inanamıyorum."

Yüzü yumuşadı ve mutlu oldu, beni üstüne çekti, eliyle çenemi kavradı ve uzun uzun öpüştük.

Yavaşça, kalçalarımı bacaklarının arasında salladım, ikimizi de akılsızlığa sürükledim. Onu gördüğümde nefesim derin hırıltılarla çıkıyordu ve kısa bir süre içine dalıp sonra geri çektiğimde Harlow öpüşürken inledi. Alt dudağımı ısırduğında tısladım.

Damarlarımdaki kan, hızlı ve sert bir şekilde itmek ve ona bir taş gibi batmak için çığlık attı, ama kendimi tuttum. Yaşayacağımı hiç düşünmediğim tüm bu anları hafızama kazımak istiyordum. Tüm bu ilkler, lanet olası bir hayat mucizesinde bir araya gelmişti.

Ailemize hamile olduğunu söylemesini izlemek. Doğum sırasında tam bir savaşçı gibi çığlık atmasını ve Hudson'ı ilk kez kucağına alışını izlemek, öpüşürken birbirimize verdiğimiz mutlu hıçkırıklar. Sage'e onu nasıl tutacağını göstermesini izlemek. Uyandığında bana gülümsemesini izledim ve böyle bir mutluluğun nasıl mümkün olabildiğine anlam veremedim. Tüm bu inanılmaz ilklerden ve önsezilerden oluşan bir hayat nasıl benim olabilirdi.

Benim olduğunu.

"Ian," diye yalvardı, ben kıpırdamayınca arkamı tuttu. "Lütfen. Ben çok hazırım. Fazlasıyla hazırım."

Onu nazikçe öptüm, dudaklarının yumuşaklığıyla kısa bir süre oyalandım ve kalçasını yanıma doğru çektim. Gözlerimiz kilitliyken, kalçalarımı ileri doğru bastırdım ve ikimiz de birlikte inledik, çünkü ben gerçekten de onun ne kadar hazır olduğu için lanet bir taş gibi battım.

öyleydi. Vücudumun uzun, yumuşak bir yuvarlanma hareketi ve nefes nefese bir an boyunca böyle kilitli kaldık. Sadece onunla hissettiğim o çatırdayan, elektrikli zevk, sinir uçlarımı 4 Temmuz gibi aydınlatmıştı. Böyle bir şey yoktu. Böyle bir mükemmelliği dünyanın başka hiçbir yerinde bulamazdım, hayatımın sonuna kadar arasam da bulamazdım.

"Seni seviyorum," dedim ona. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Beni öptü, kalçalarımı dürttüğümde nefessiz bir solukla ayrıldı. "Ben de seni seviyorum, şimdi *yürü*."

Sırıttım, parmaklarımı saçlarının ipeğine doladım ve onun sevdiği şekilde sıktım. "Evet, hanımefendi."

Bu şekilde kilitli kaldık, çünkü kaç pozisyon hayal ettiğim ya da vücudunun hangi kısımlarını yalamak, emmek ve dokunmak istediğim önemli değildi, sadece karımı kalbime yakın tutmak istiyordum. Kolları omuzlarıma dolandı, benimkiler onu göğsüme sabitledi ve etrafımdaki kaygan sıkılığı sadece birkaç dakika sürdü, sadece yavaş, sallanan itişler ve elimi aramıza kaydırduğımda ağzından benimkine kaçan sessiz inlemeler, onu yumuşak, kaygan ve mükemmel buldu.

Onun tüm seslerini duymak istiyordum ve uçuşumun kenarına geldiği anı hissettiğimde, ağzını yakıcı bir öpücükle aldım, her sesi, her nefesi ve bunun ona yaptığı şeyin her saniyesini yuttum. Harlow'un içine yığıldığımda göğsümün derinliklerinden gelen sert bir homurtuyla hızlıca takip ettim, elleri sırtımda gezinirken birkaç yavaş, tembel itme ile bitirdim.

"Oh, bunu özlemişim." Mutlu bir şekilde iç geçirdi, ağzım tekrar onunkini aradığında çenesini yukarı kaldırdı.

"Bir dahaki sefere belki birkaç dakika daha fazla dayanırım," dedim.

Sessizce güldü ve tatlı bir öpücüğü daha kabul etti. "Mükemmeldi."

Biz orada öpüşürken, komodinin üzerindeki monitör kızgın bir ciyaklama sesi çıkardı ve ikimiz de inledik.

"Neden uykudan bu kadar nefret ediyor?" Harlow dudaklarını büzerek, "Neden uykudan bu kadar nefret ediyor?" diye sordu.

Gülümsedim, alt dudağını emdim ve sonra yavaşça içinden çıktım. Tısladı ve ben de ona endişeli bir bakış attım. "İyi misin?"

Başını salladı. "Ah, evet. Keşke ben de biraz keyfini çıkarabilseydim ama oğlun da en az senin kadar rahatlamayı seviyor."

Kısa bir kahkaha atarak onu tekrar öptüm ve kışına küçük bir şaplak attım. "Sen kal. Ben onu yakalarım."

Ama ben eşofmanımı çekiştirip tişörtüme uzanırken Hudson'ın yatak odasının kapısının açıldığını duyduk. Harlow yatağın üzerinde yuvarlandı ve izleyebilmemiz için küçük ekrana açtı verdi.

Sage içeri süzüldü ve ikimiz de gülümsedik. Yatağın kenarına oturdum, kardeşinin beşiğine yaklaşmasını izlerken elim Harlow'un elini buldu. Karıma yandan bir bakış attım. "Ağlayacak mısın?"

Burnunu çekti, gözünün altını silerken Sage'in onu dikkatle kaldırıp köşedeki kayar koltuğa doğru ilerleyişini izledik. "Hayır," dedi sulu bir sesle.

Hafifçe eğildim ve ona yumuşak bir öpücük verdim. "Sen nasıl istersen, kıvılcım."

Harlow'un gözleri benimkilerle buluştu ve göğsümün arkasında çiçek açan mutluluk zonklaması neredeyse acı vericiydi.

Sessiz bir kahkaha atarak bacaklarımı savurdum ve battaniyeyi vücudunu örtecek şekilde çekiştirerek arkasına yerleştirdim. Kollarımı ortasına doladım ve burnumu saçlarına gömdükten sonra birkaç dakika bu şekilde yattık ve izledik.

Hayatın normal bir anıydı, değil mi? Kaosun, yorgunluğun ve hayatımızı devam ettirmek için milyonlarca şeyle hokkabazlık yapmanın ortasında küçük bir huzur cebi.

Onu kollarıma aldığımda, bundan daha iyi bir şey olmadığını biliyordum.

Sage

Elimi poposunun altına koyup her zaman başını desteklemem gerektiğini kendime hatırlattım. Dilimi dişlerimin arasına sıkıştırarak Hudson'ı kucağıma aldım ve annemin bana öğrettiği gibi onu sol kolumun kıvrımına yerleştirdim.

Şimdi doğduğundan daha ağırdı, ama garip küçük kundağının içinde olduğu için kıpır kıpır değildi ya da tutması zor değildi. Yürürken onu biraz ileri geri salladım ve odasının köşesine sıkıştırılmış rahat sandalyeye oturdum.

Yerleştığımızda, boştaki elimi başının tepesinden her zaman dimdik çıkan küçük siyah saçlarının üzerinde gezdirdim. Ben sandalyeyi ileri geri sallarken, hâlâ grimsi bir mavi olan iri gözleri bana bakıyordu.

"Hey, bayım," diye fısıldadım. "Şekerleme yapmayı gerçekten sevmiyorsun, değil mi?"

Ciddi bir şekilde bana bakıyordu. Uzun kirpikleri ve hayatımda gördüğüm en şirin dudakları vardı ve doğduğunda biraz tuhaf ve yumuşak görünmesine rağmen, şimdi onu kucağıma alıp bana bakışını görmek göğsümün tuhaf ve ağır hissetmesine neden oldu.

"Ben de onları almayı sevmiyorum," dedim ona. "Uykunun zaman kaybı olduğunu düşünüyorum ama ben senden çok daha büyüğüm, o yüzden durum farklı."

Sessiz bir ses çıkardı ve ben de gülümsedim.

"Ayrıca, şu anda mantıklı gelmediğini biliyorum ama bu ikisinin arada bir biraz mahremiyete ihtiyacı olacak," diye fısıldadım. Monitörlerin nasıl çalıştığını biliyordum, bunların hiçbirini duymalarına gerek yoktu. "Ne zaman

Büyüdükçe, onları yalnız bırakmamız gerektiğini bildiğimizde gizli bir kodumuz ya da başka bir şeyimiz olacak. Sen konuşmaya falan başlamadan önce düşüneneğim."

Gözlerini kırıştırtarak bana baktı, ağzındaki emzik öfkeyle çalışıyordu. Yavaşça çekip çıkardım, çünkü emziği kullanmadığı zaman yüzünün tamamını daha iyi görebiliyordum.

"Tüm bunları çözmek için bolca vaktimiz var, değil mi?" Ona sordum. Beni dinlediğine yemin edebilirdim, çünkü beni çok dikkatli izliyordu.

Gülümsedim çünkü bu küçük kardeş olayı oldukça havalıydı. Ona önemli olan her şeyi öğretecektim ve her zaman ona göz kulak olacaktım.

Sonra çok güzel bir şey oldu. Hudson bana gülümsedi. Gözleri kırıştı, yuvarlak yanakları yukarı kalktı ve dudakları aralandı. Bunu bir kez annem ona çılgın bebek sesleri çıkardığında, bir kez de babama yaparken görmüştüm (evlendikten birkaç ay sonra ona bu şekilde hitap etmeye başlamıştım, çünkü babamken ona Ian demek aptalcaydı).

Kalbim çarpmaya başladı ve sessiz bir kahkaha attım, gözlerim ağlayabileceğim zamanki gibi biraz yanıyordu. Hızla gözlerimi kırptım. "Bu benim ilk gülümsemem ufaklık," dedim sessizce. "Bu oldukça havalı."

Sonra osurdu ve gülümsemesi kayboldu.

Gözlerimi devirdim ve sandalyeyi ileri geri sallamaya devam ettim. "Peki ... Sanırım gerçek bir gülümsemeydi," diye belirttim.

Birkaç dakika daha bu şekilde kaldık ve Hudson'ın göz kapakları gittikçe ağırlaştı. Nefes alış veriş i düzleşti ve ben yanaklarının kıvrımlarını ve minik burnunun ucunu incelerken tekrar uykuya daldı.

Bazı arkadaşlarımin küçük kardeşlerinden şikayetçi olduğunu biliyorum ama ben onların deli olduğunu düşünüyordum. Bana sorarsanız, bu

Tüm bu ablalık işi dünyadaki en iyi şeydi ve eğer şanslıysam, belki bir ya da iki tane daha bakabileceğim çocuk olacaktı.

"Sanırım daha fazlasına sahip olmasalar bile," diye fısıldadım, "bu da sorun değil. Sadece sen ve ben olabiliriz Hudson. Dünyadaki en iyi abla ben olacağım. Söz veriyorum."

Son

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.